

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Orationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

esse existimati. d. Occiso Cleocrito.] Cleocritus apud Comicos taxatur ut mulierosus, & cinædus, & obscurus, & ut Cibeles filius. In Rheæ enim mysterijs molles tantum inter sunt. Hac Suid. e. Quod scelera.] Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas iniustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia l. quitur: Ἀλλὰ πολλαίς τὰ μετὰ τὴν βασιλείας ἐπιλαβόμενοι, ἡ ἀδικία ὁποῦσεν βασιλείας ἢ δυνάσκειν κατὰ δίκην ἔδει ὑμῖς ὄν της ψυχῆς, ἀλλὰ ἀδικασιζομένω, & ἔλαδν μισλὼ ὑπὸ ἐπιτοκίων κ; ἀδικίας. Hoc attigit lib. in Ruff 2. Claudianus:

Quid demens manifesta negas? en peccata iniustæ
Deformant maculæ—. Solet autem is poeta diuini illius hominis sententijs mutuari.

SEQVUNTUR ORATIONES,

quarum quædam adhuc inter mortuorum dialogos, quædam adhuc inter Saturnales epistolas prius relatæ fuere: nonnullæ quoq; Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

ΔΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

DE SALTÆ

Καρίτων.

inne.

Vincencio Obsopœo interprete.

ARGVMENTVM.

DEFendit hac oratione saltandi artem Lucianus contra Cratonem quendam, à quo studium eius rei reprehendebatur ut effœminatum ac molle, ac viro præsertim philosopho indignum. Colligit autè honestatè ac dignitatem artis primùm ab antiquitate, multis ac varijs exemplis, ostendens quantùm in vsu saltandi studiũ veteribus fuerit, & quantopere eo omnes propè gentes iam inde ab initio delectatæ sint, quibus itè laudibus eam artem cum poetæ tum alij quidã celebrârint, confutata interim tragœdiæ comœdiæq; præstantia, quarum certa-

mina atq; actiones Crato saltationibus anteposuerat. Deinde & præstantiam artis à difficultate commendat, docens multarū ac variarū rerum peritum, multiq; tū ingenij tū corporis dotibus saltatorem præditū esse oportere. Inter quæ & effectum ac vim artis profecit: docens non oblectare tantū eam, verū & corporis agilitatem quandam decentē atq; vtilem inde comparari, roburq; & vires augeri. Deinde & animi quandā sapientiam ac mores hominū formari. Idq; exēplis tū philosophorū, tum barbarorū quorundam amplificat. Postremò & vitia saltatorū aliquot recēset, & præcipuè quantum noceat, aut aliàs ista vel in primis in hac arte cacozelia seu nimia affectatio, exemplis docet, quæ res & ipsa ad difficultatem artis consummandam pertinet. Exordium ab occasione sumitur: à quo mox Cratonis reprehensio sequitur, qui studiū huius rei in Luciano reprehēdit, à personæ qualitate, & modo rei: addita etiā amplificatione quadā à collatione, quam ante quā ad rē accedit, Lucianus ab inæqualitate refutat, ipsumq; Cratonē indignè & absurdè facere ostendit, qui rē nec visam, nec cognitam, temerè reprehendat. Atq; ita ad argumētum, illo, auscultandi operam pollicente, descendit.

LUCIANVS.

Πὰ τοίνυν, ὁ
Κράτων, δια-
βλύ τινα ταύ-
τῶ καταγος

ἐγάρ κ' ἐπονή, οἷμαι, παρ-
επαασμῆτος, καὶ συδὲρματ' ὄρ-
χῆς ἐβρ τε, καὶ ἀνδ' ὄρχηστῆς, καὶ
πρότι ἀμῶν γε, τ' χαρῶνταρ
τῶ τοιαύτῃ θεῶ, ὡς ἐπὶ φωνῶν καὶ
πρωακείῃ πρᾶγματ' ἡμῶν, ἄλλω
σπαστῶ ποιομένων, ἀκρόβρ,
ουλα & muliebri multum ponamus opera: audi obsecro

Osteaquā a tu
Craton, b iam
olim acerba
quadam accu-

satione adornata, ac diu
multumque meditata, in
ius vocasti cum saltationes,
tum ipsam saltandi artifi-
cium, in super autem & nos
reos fecisti tali gaudentes
spectaculo, quasi in re frie
quantum

ἄλλο τὸ ὄρθῳ διημάρτηκας, καὶ
 ὡς λίληθας σὺ αὐτῷ. ἢ μάλιστα τ
 ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατασκευασ
 ρῶν καὶ συγγνώμῃ σοί, ἢ ἐξ ἄρ
 ῆς βίῳ ἀχρηστῶ συστῶν, καὶ
 μόνον τὸ σαληρὸν ἀγαθῶν ἐ
 γίνεσθαι, καὶ ἀπέλειπας αὐτῷ, κα
 τηγορίας ἀξία εἶν ὑπόμικας.
 Κρά. ἀνὴρ εἰ τις ἄρ, ὡ λῶσε,
 καὶ ταῦτα παλαιὰ σωτῆρος,
 καὶ φιλολοφίας τὰ μίτρια ἰαμι
 ληκῶς, ἀφ' ἑμῶ. ὁ Ἄ Λυκίε,
 τῷ πρὶ τὰ βιλτία σπουδαίαν,
 καὶ τοῖς παλαιῖς σωθῆσαι,
 καὶ ἄλλοι καταπλήθει, ὅτι
 λυθίαν ἀνθρώπων ὄρθῳ ἰδῶ
 σι μαλακῶς, καὶ ἀσμασι
 ἀπολάσει ἐναμυρῶν ὄρθῳ,
 καὶ μιμῶν ἑρατικῶν γυ
 ναικῶν πάλαι, τὰς μαχλο
 τάτας Φαίφας καὶ Παρθενό
 πας, καὶ Ροδόπας τινὰς, καὶ
 ταῦτα πάλαι ἰσὺ ἑρῶμασι
 καὶ τερατίομασι, καὶ ποδῶν
 κτύπῳ, καταγέλαστα ὡς ἀ
 λυθῶς πράγματα, καὶ ἕκ
 τις lascivus & turpibus perstrepevtem, tum prisci seculi mul
 lierculas amatorias imitantem, nempe libidinosisimas Pha
 dras, & Parthenopas, & Rhodopas, & hec omnia cum
 pulsationibus, & lascivis & obscenis carminibus, & pec
 dum strepitu; hæc inquam res est perquam ridicula. &

quantum à recto aberraris,
 tum quemadmodum deces
 plus per imprudentiam, rem
 omnium in mortalium vita
 optimam innocenter accusa
 ris. Et equidem venia tibi
 habenda est, si statim sub ini
 tium aspera vitæ temet aspi
 suefcens, & tantum quod du
 rum fuerat, bonum existis
 mans, rerum ductus imperis
 tia, ista accusatine digna
 censueris. CRAT. ^c Cum
 vir sies, ὁ optime, & maximè
 disciplinis liberalibus innu
 tritus, nec non in Philosof
 phis studijs mediocriter ver
 satus, posthabeas autem, ὁ
 Luciane, rerum optimorum
 exercitium, & priscorū illa
 rum conuictum, cæterum se
 dere sustineas in theatro om
 nium possideas sannas exci
 piens, & hominè effemina
 tum spectans mollibus vesti
 mentiis indutum, ac eantiles
 que

πα ἰδιόθεν ἀνδρὶ, καὶ οἷο
 εἶ πρίποντα. ὥς ἔγωγε πυ-
 θόμῃ ὡς ἰδιόθεν ἑα
 σχολάσεις, ἢ ἰδιόθεν μόνον
 ἕπερ σὺ, ἀλλὰ καὶ ἰδιόθεν, ἢ
 Πλοῦτων ὃ καὶ Χρυσίππου καὶ
 Ἀριστοτῆος ἰδιόθεν ὃ καὶ
 Θησα, τὰ ὁμοία πικρῶς τοῖς
 τὰ ὄντα πρὸς ἑαυτοῖς καὶ
 ταῦτα μείων ἄλλων ὄντων
 ἀποσμάτων, καὶ θαυμάτων
 ἀποσμάτων, ἢ γέροντες διοί-
 ζοι, τῶν λυχνικῶν ἀνελκῶν, ἢ
 τῶν λιθάρα τὰ ἔνομα πρὸς
 ἀδόντων, ἢ μάξιμα τῆς συμ-
 βῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φασ-
 σφοτάτης κομῆδίας, ἢ περ
 ἢ ἰσαζόνια ἔιναι ἡξίωτα πο-
 λῆς οὐκ, ὃ γυναικῶν, τῆς ἀπλο-
 γίας εἰς ἀκίση πρὸς τοὺς πρῶ-
 ταιδωμῶν, ἢ βόηα μὴ παν-
 τὰ πασιρ ἰκκρεῖσθαι, καὶ τῆς
 τῶν σπουδαίων ἀγίλης ἰξίλης
 ἡέσθαι. ἡσά τοι τό γα ἄμνηρον
 ἰκκρόσθαι, οἰμοῖ, ἀρνήσθαι

τὸ

que hominem ingenuum,
 qualem te esse conspicio, mi-
 nimè deceat. Quare ego
 cum certior factus essem
 huic tam turpiter incumben-
 te spectaculo, non tantum
 me tui puduit, sed vehemen-
 ter etiam discruciatu sum
 animo, si Platonis & Chry-
 sippi & Aristotelis obliu-
 sederes non dissimilia cum
 ijs passus, quorum aures
 penna leuiter perfricauerunt:
 maximè vero, alijs inno-
 meris disciplinis existentibus,
 & spectaculis graui-
 bus & serijs, si quis omnino
 choraules exigat, ac citha-
 rædos artificiosè canentes
 requirat. ^d Cum primis ve-
 rò, cum grauem aliquam
 spectando tragædiam, aut
 plenam hilaritatis come-
 diam, non minorem volu-
 ptatem capere possis, de qua-
 rum palmario certamina
 quoque poetis proponi so-

lent. Multa itaque & accurata, ὁ generose, defen-
 sione apud eruditos tibi opus erit, si nolis per omnia vi-
 deri excidisse, & è bonorum grege exactus esse. Atque
 istud mihi optimum factu videtur, ut his omnibus constan-

τὸ πᾶν ἰάσθαι, καὶ μηδὲ τὴν
 ἀρχὴν ὁμολογῆναι τι τοιοῦτον
 παρανομοῦσθαι. πῶς δὲ
 τοιοῦτον ὄρα, ὅπως μὴ πάθῃς ἡ-
 μῖν ἐξ ἀνθρώπων τὸ πάθει Δι-
 ούτις, ἢ Βάκχῃ γυνώσκῃ.
 ὅτι οὐδὲν ἀνέγκλημα εἶναι
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶν, εἰ μὴ σὺ,
 κατὰ τὸν Οδυσσεῖα τὸ πᾶν
 ἀρπάξαι, ἐπὶ τὰς συ-
 νήθας ἀστριβὰς ἐπανάξασθαι,
 πρὶν πάθῃς τι, ἵνα τὸν ἴσον
 τῷ θεῷ Σαρπῶν κατασχῇ
 μὲν. καὶ τοιοῦτον μὲν οἷς
 ὡς ἰσὺς ἐπέδρανον καὶ ἀπὸ
 τῶν λεγόντων ἴσως τὸν πα-
 ράπτου αὐτῶν. οὐδὲ καὶ δι-
 ὀφθαλμῶν τοιαύτας ὄρας ἀ-
 δεσπῶσαι. Διὸς ἀπαρῶν, ὃ Κρά-
 τος, ὡς ἡ ἀρχαῖον τινα ἔλ-
 θεῖ ἐφ' ἡμᾶς τὸν σωτὴρ ἡμῶν,
 πᾶν τὸ γινώσκον, καὶ τῶν
 τῶν λεγόντων καὶ Σαρπῶν
 ἡκούσας. πᾶν ἀνομοιοτάτω
 μοι δοκεῖ ἀρπάζειν, ὅρα σὺ
 πᾶν, παρ' ὅσον οἷς μὲν οὐ
 πᾶν

exemplum sumptum à Lotophagis, & comparationem
 tractam à Sirenibus, parùm sciit, atque adeò ineptissimè
 mihi induxisse videris ad ea quæ mihi acciderunt. Ete-
 nim

ti negatione medeatis, neque
 sub initium fatearis aliquid
 tale te flagitiosè deliquisse.
 In reliquum verò caue, ne
 nobis ignorantibus ex viro
 quem olim egisti, in Lyden
 quampiam aut Baccham, as-
 missa pristina facie trans-
 mueris. Quæ in re non tibi
 solum sed & nobis culpam im-
 putanda foret, si non Ulyssis
 in morem à loto degustas-
 ta abstractum, ad consuetas
 literarum & Philosophiæ
 commercia & studia te re-
 duceremus, priusquam om-
 nino deceptus à Sirenibus
 in teatro exultantibus occu-
 peris. Iam illa solis insi-
 dianur auribus, eamque ob-
 rem hæcæ nauigio præter-
 euntibus cera opus est. Cæ-
 terum tu & ab oculis vide-
 re prorsus illarum præstigiis
 esse subactus. LV C.^e Pa-
 pæ, ὃ Craton, quàm verò ro-
 bustum in nos canem solutis
 loris concitasti? Nisi quòd

λωτῆ ζωῶμενοις, καὶ τῶν
 Σαρλέων ἀκυῶσι, ὄλεθρ
 ἢ τῆς τε ἰδωδῆς, καὶ ἀκροά-
 σιος τῆς ἰτιμῆς. ἰμοὶ δὲ πῶς
 τῆ πλῶ ἰδωδῆς παραποῦ ἡ.
 δῖα πιφηνῶσι, καὶ τῆ α.
 γαθὸν ἀκροάσῃς, ὅ γρ ἔς ἡ-
 θλῶ τῶν οἴκοι, οὐδ' αἰ ἀγρω-
 σίαν τ' ἕατ' ἰμαυτῶν πρῆσα-
 μαι, ἀπ' αἰ χεῖ μὴδ' ὀνυ-
 ἄντα ἀπῆρ, μακρῶ πινυτῶ-
 τῆ, καὶ τῶν ἐν τῆ βίῳ δι-
 ρατικῶτε, ἰκ τῶ ἑατῶν ἰ-
 πανηλῆυθα. μακρῶ δὲ τὸ τῶ
 Ομήρῳ αὐτὸ ἀπῆρ ἡαλῶν, ὅς
 τι ὁ τῶ ἰδῶν τὸ θῆμα, τε-
 ψάμῃ ἰάτα, καὶ πλεονα
 ἑδῶς. Κρατῆ, Ἡράκλῆς, ὁ Λυ-
 κῖν, οἷα πῆπονθας, ὅς οὐδ' αἰ-
 σχωρῆ ἐπ' αὐτοῖς, ἀπ' αἰ καὶ
 σμυνομῆς ἰοικας, τὸ γοῦ
 δανότατον τῶ ὄντι, ὅτι μὴδ'
 ἰάσως ἴνῃ ἀ ἡμῖν ἰποφῶνδῆ ἰλ-
 πίδα, ἰπῶν ἰδῶν ἰά ὄτως
 αἰσῆδ' καὶ ἡατάπῆς. Λυ.
 ἀπ'

nim ijs qui lotum degusta-
 uerant, ac Sirenas canullan-
 tes audierant, exiit sicut
 manducationis & auditi-
 nis prolubium. Mihi vero
 praterquam quod volupta-
 tem spectando cepi mirifica-
 cam & incundissimam, ea-
 tiam finis peruenisse cecidi-
 di. Neque enim in obliuio-
 nem rerum domesticarum,
 aut negotiorum presentium
 incognitionem delapsus sum,
 sed si mihi ingenue veri-
 tas fatenda est, longè sa-
 pientia excultior, ac in
 rebus humanis multò soler-
 tior atque providentior ex
 theatro regressus sum. Ma-
 gis autem illud Homeri in
 presentia adducere perpul-
 chrum esse existimo, quod
 is cui illud visum sit spec-
 tacularum, Multorum gna-
 rus simul oblectatus abiit.

CRAT. O Dii immortales,
 Luciane, qualia pateris,

quem istorum ne pudeat quidem, sed iactanter etiam laudè
 tibi ducere videris. Igitur quod hac in re grauisimum est,
 nullam spem curationis aut remedij nobis ostendisti, qui
 laudibus offerre audeas tam execranda & turpia. L V C.

ἀπὲς μοι, ὦ Κράτων, ταυ-
 τὴ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν
 ἐν τῷ θεάτρῳ γυμνασίων ἰδὼν
 ποσὸν αὐτὸς ἐπιτιμᾷ; ἢ
 ἀπέραται ὧν τοῦ θεάματος,
 ὅπως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰ-
 πύσον, ὡς φησὶ νομίμας; εἰ μὴ
 εἰδὼν, εἰς ἴσιν μὲν καὶ σὺ
 γυμνάσαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ αἰ-
 σχος ἢ ἐπιτιμῆσις εἶναι σε
 δόξῃ, καὶ θρασύα, κατηγο-
 ρουῖται ὧν ἀγνοῖς. Κρά-
 τῆ, σὺ τὸ τοιοῦτον ἔω, ἢ πο-
 νητῆ τῆ λόμῃ, καθήσθαι μέλει
 ἐν τοῖς γυμνασίοις, καὶ τοῖς με-
 μνησμένοις θρασύα, ἡρο-
 τῶν τὰ τε κέσσι, καὶ ἰσά-
 νους ἀπὸ πρῶτου ἐπιβῶντος,
 ὁ δὲ ἄλλο τι ἀνθρώπων, ἢ εἰδὼν
 εἶδον κατακλυμῆσθαι; Ἄν-
 θυμῶσθε οὐ ταῦτα, ὦ Κρά-
 των, εἰ δὲ μοι πειθέης ποτὲ, ἢ
 ὄσον πάρας ἔννεα παράσχοις
 ταῦτα, ἀναπρωτῶς τὸς ὀφ-
 θαλ-

homuncioni cupiam perdito, nulla necessitate lachry-
 mas profundenti? LVC. Est equidem hoc tibi igno-
 scendum, ὦ Craton: illud tamen pro certo exploratum
 habeo, si meis monitiis morem gerens, tantum tempu-
 sculi.

Ago hoc mihi responde, Cra-
 ton: istud de saltatione,
 tum ea quae fieri in theatro
 consueverunt, coramne tibi
 visa sunt, ut ea ita crebrius
 probrosis dictis insecteris: et
 aut an potius spectaculi
 prorsus expertus atque ignarus,
 nihilo secus tamen illud ut
 tupe atque execrandum (ut
 ais) existimas? Quod si es
 nim aliquando ea praesens
 vidisti, iam nobis et tu hac
 stulta spectandi curiositate
 paria fecisti. Sin non, vide
 ne parum modesta et nimis
 temeraria tua videatur esse
 insectatio, ea in crimen vocans,
 de quibus nihil habes comperti. CRAT.
 Ergo hoc mihi adhuc su-
 pererat, ut in tam profun-
 da barba et cano capite ses-
 dem inter mulierculas, et
 infantes illos spectato-
 res, applaudens et praecos
 nix ineptissimis acclamans

θαυμάς, ἢ οἷα ὡς οὐκ ἀνά-
 σχοιο ἄν, μὴ δὲ καὶ τῶν ἀλ-
 λων διαρῖπιτιηδέω κατα-
 λαμβάνων, ὄσφρ καὶ ὄψα ἀ-
 χειράς, καὶ ἀκούσθ' ἅπαντα.
 Κρῶ, μὴ ἄρρασιρ ἄρά ἰοίς
 μίω, ἢ τι βούλῃ ἀνασχοί-
 μίω ποτὲ, ἐς ἄν δαούς τε
 ἄλω τὰ σέλιγ, καὶ τὸ γέσθρ
 ἀπαράτιτ' ὅ, ὡς νῦν γι καὶ
 οἱ ἡδὲ ἰδῶ, τολίως ἡμῖν ἰας
 βεβαυκαμῆσθρ. Λυ. βόλα
 σῶ, ἀφίμῃ ὅ ἑσῶρ, τῶν
 βλασφημιῶν τῶν, ἀκούσῶ
 μὲ τι περὶ ὀρχήσας λέγοντος,
 καὶ τῶν ἰρ ἐντὴ καλῶν, καὶ
 ὡς ὅ τῶν μόνων, ἀπὸ καὶ
 ἡφίμῳς ὄσι τοῖς θεωμῆσις,
 καὶ ὅ ὅ πωδῶνα, καὶ ὅ ὅ δι-
 λάσκε, καὶ ὡς ἑυθμῖα τῶν ὀ-
 ράντων τὰς ψυχὰς, κατῆσις
 θεάμασιρ ἰγυμνάσθρ, καὶ ἄρ
 εἰσις ἀκούσασιν ἰνδὲ πῖδ-
 ὅ, καὶ λοιπὸν τι ψυχῶ καὶ
 σώμα

seuli spectandis saltationi-
 bus impetires, quantum vel
 periculo faciendo suffice-
 ret, nihil tibi posthac rebus
 omnibus fore prius aut ans-
 tiquius, quàm vi loco com-
 modo occupato, seruire que-
 as spectaculis, unde exactè
 ὁ videre, ὁ clarè audire
 possis omnia. CRAT.
 Nunquam ego formam hanc
 amabilis, si quid tale vn-
 quam prudens ac scient fe-
 cero, semper autem mem-
 bris hirsutis, ὁ barba in-
 compta atque horrida, vt
 me nunc tui ex animo mi-
 feret, omnibus modis in fas-
 nientis. LVC. Vis ergo,
 ὁ ὁ amice, omisis blasphe-
 mijs atque conuicijs, arrectis
 auribus attentè mihi dare
 operam nonnihil super salu-
 tatione, eiu:q; virtutibus dis-
 ferenti, tum quemadmodum
 non solùm oblectamento sit

spectantibus, verum etiam emolumento : tum, quantum de
 rebus hominum animos commodè admoncat, ὁ erudiat :
 præterea, quemadmodum spectantium mentes aptè com-
 ponat, pulcherrimis exercens spectaculis, ac optimis præ-
 ceptis imbuens : ad hæc communem quandam corporis
 ὁ ani.

ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τὸς πλε-
 πῶτα ἡμῶν, ἢ τὸς ἰκάνων,
 ἀπὸ τοῦ γε τάλανθιστὰ ὄρχη-
 στως πῶτε ἡνιοχοποιῶντος,
 ἅμα τῇ πρώτῃ ἡρώσει τ' ὄλων
 φῶν ἄρ' οἱ καὶ ὄρχησιρ ἀνα-
 φῶσα, ὡς ἀρχαῖο ἰκάνω ἱρω-
 τι σιωαναφανήσαρ. ἢ γουῶ
 χορεία τ' ἀσείρων, καὶ ἡ πῶς τὸς
 ἀπλανῆς τ' πλανῶτων συμ-
 πλοκῆ, καὶ ἑνὸν ὅσ' αὐτῶν
 λουιωνία, καὶ ἕτακ' ὅσ' ἄρμος
 νία, τῆς πρώτονον ὄρχησινας
 δαίγματα ὄν. κατ' ὄλιγον δ'
 αὐξανομένη, καὶ τῆς πῶς τὸ
 βέλτιον ἀπὸ τῶσδε τυ-
 χάνουσα, οὐδ' ἔτι γινῆς τὸ ἀ-
 κρόταλον ἀρετελιῶσαι, καὶ γὰρ
 ἡνιοχοποιῶντι, καὶ παναρ-
 μόνιον καὶ πολύμυσον ἀγα-
 θόν. πῶτων δ' ἑσσι Ρίαρ ἡ-
 σθῆσαρ τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ
 ἢ τὸς Κορυβάντας, ἐν Κρήτῃ
 δ' τὸς Κερῆτας ὄρχηθῶσαι κ-
 λιῦσαι. καὶ ὃ τὰ μίτρια ἴνα.

το τῶς

res esse omnifariam varia, & congruens, tum bonum multiplicis ornatus & scientia. Hoc verò saltandi artificisio aiunt Rheam potissimum oblectatam, in Phrygia quidem^k Corybantas, ^l in Creta autem Curetas saltare iussisse. Neq; verò modicum cepit

aut nuper natum & increm-
 ptum, puta apud maiores
 nostros, aut illorum: sed
 qui super saltationis ortu
 quam verissima perseveras-
 ti sunt, affirmant illam vna
 cum mundi ac omnium re-
 rum generatione natam esse,
 & cum Amore deo illo ve-
 tutissimo in lucem prodixisse.
 Etenim ipsaⁱ siderum chos-
 rea, & erraticum cum non
 errantibus coniunctio, eo-
 rundemque modulata atque
 concinna participatio, &
 illa bella tam pulchre in-
 stituta harmonia, primogeni-
 ta saltationis argumen-
 ta fuere, & indicia certissi-
 ma. Ea verò temporis pro-
 gressu subinde incremen-
 tis aucta maioribus, neque
 non additiones melioris ins-
 ueni sortita non modica-
 cas, summo nunc absolu-
 ta videtur esse festigio, ac

το τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ πε-
 σορχέμενοι, διωκόσαυτο αὐτῆ
 τὸν Δία, ὡς ἐν σώσει ἀκότως
 ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλει ὁμολογοῦν
 αὐτοῖς, ἐκφυγὼν δὲ τῶν αὐ-
 τῶν ὄρχησιν τὸς παρῶς ὀ-
 δόντας, ἐπὶ ὄποις δὲ αὐτῶν ἢ
 ὄρχησις ἢ τὰ ξίφου μύταξυ
 κροδωτόων πῆς τὰς ἀσπί-
 δας, καὶ πυδάντων ἐνυρόρι,
 καὶ πολεμικόρ. μετὰ δὲ Κρι-
 τῶν οἱ κρᾶτισοι ἐνργῶς ἐπι-
 τηδύσαντες αὐτὸ, ἕκασο ὄρ-
 χισαὶ ἐγούον, ἢ οἱ ἰδιῶτα
 κρόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικῶς
 τισοι. καὶ πρωτόων ἀξιοῦ-
 τῶ. ὁ γοῦ Ὀμηρὸς τὸν Μι-
 ερόνῳ ἐν ἀσχεῶσι βολόμε-
 νῶ, ἀλλὰ λασμῆσαι, ὄρχησιδ
 πῆσᾶτι, καὶ ἕτως ἀρα ἐπίση-
 μῶ τῶ, καὶ γνόμενῶ ἕπα.
 σιν ἐπὶ τῆ ὄρχησικῆ, ὡς ἐχ οἱ
 Ἐκλωῶν μόνον ταῦτα ἐπί-
 σαντὸ περὶ αὐτῶ, ἀλλὰ καὶ οἱ
 Τρωῶν αὐτοῖ, καὶ τοι πολε-
 μιοῖ ὄντων, ἐβρωρ γὰρ οἱ μα, καὶ
 τῶ

ex illorum arte compendii.
 Quippe circumsaltantes Iou-
 uem illi serudrunt incolu-
 mem, ita ut Iupiter non gra-
 uatē fateatur salutis contri-
 buta premia se illis debe-
 re, per illorum saltationem
 patrios dentes effugiens. Por-
 rō autem hæc saltatio ab
 armatis desaliabatur, gla-
 dios ad seuta collidentibus,
 ac bellicum quiddam ὄτα-
 tonitum saltantibus. Mox
 verō inter Cretenses ut quis-
 que maxime nobilitate præ-
 celledat, summo studio hæc
 rem exercentes, præstantissi-
 mi saltatores reddebantur,
 non tantum homines pri-
 uati; ὄ humili loco orti,
 sed nobiliores quoque, ὄ
 regij sanguinis, ὄ prima-
 tes in populo. ^m Home-
 rus quoque Merionem non
 suggillare, verum pulcherō
 rimo laudis testimonio or-
 nare volens, saltatorem no-

minauit. itaque in tantum
 clariudinis ὄ notitia ob sal-
 tandi peritiam apud omnes venerat,
 ut hæc non Græcō
 solum de illo comperta tenerent,
 sed ὄ Troianis hostibus
 non ignota foret. Videbāt enim,
 ut mea est opinio, eius in bela-

τὴν ἰμ ὡς πολυμῆρ αὐτῷ λυ-
 φότιτα, ἢ ὀρυθρίαρ, λῶ ἐξ
 ὀρχήστως ἐκείτῳ. φησὶ δὲ τὰ
 ἔση ὃ δὲ πος Μησιόνι, τὰ χα-
 κήσιν καὶ ὀρχησῶν περὶ ἑὸν α,
 Βηχ. ὁ ἴμορ κατέπαυσι, καὶ
 ὄμοσι δὲ κατέπαυσι αὐτόρ.
 ἄτι γὰρ ἡσυχμῶ ἰμ τῆ
 ὀρχησικῆ, ῥαδίας, οἰμα. δι-
 διάσκει τὰς ἐπ' αὐτόρ ἀφί-
 σις τ' ἀουγίωρ. ποδὸς δὲ καὶ
 ἀπὸς τ' ἡρώων ἡπῶρ ἴχωρ,
 τῶσι αὐτοῖσι ἐγγυμνασμοῦσι,
 ἢ τῆρ λω τὸ πρᾶμα σπινοῦ-
 μῶσι, ἡναυδρ ἡ ὄμοι τὸν
 Νιοπέλιμορ, Αχιλλέως μῶ
 πᾶσ' ἀόνη, πᾶν δὲ σπρι-
 ψαντα ἐπὶ τῆ ὀρχησικῆ, τὰ ἄ-
 δ. ὁ τὸ ἡάμισον αὐτῆ πῶ-
 σι ἀκότα, Πυρρήχιον ἀπ' αὐ-
 τῷ λυκηνμῶρ. καὶ ὁ Αχιλ-
 λῶσι ταῦτα ἡπῶρ τῷ πωδὸς
 πωθανόμῶ ὁ μᾶλλον ἴχαι-
 ρον, οἰμα, ἢ ἐπὶ ὡ ἡάμα, καὶ
 τῆ ἄμῃ ἀλκῆ αὐτῷ. Ἐιγαροῦ

τὴν
 præcelluit artificio, ut cum speciem quoque saltandi pul-
 cherrimam sibi adiscisset, Pyrrhiehij nomen ab illo acce-
 perit. Achilles quoque ipse his de filio suo inauditis, maiori
 gaudio suffusus est, ut ego existimo, quam propter eius
 forme præstantiam, & membrorum robur insuperabile. At
 qui

lando agilitatem, & con-
 cinnum membrorum mo-
 tum, quæ ex saltatione in
 usum conversa peculiari-
 ter possidebat. Versiculû
 Homeri ad hunc loquun-
 tur modum:

Te cido Merione, quam-
 vis saltare peritum,

Straussem in dura cona
 fossum cuspide pugna.

Tame si eundem non strau-
 erat. ut enim in saltando
 semet magno studio exer-
 cuerat, sic facile, ut opinor,
 effugiebat iacula in eum
 contorta atque emissa. Iam
 quanquam & alios complures
 res ex heroibus enumerare
 posim eo ipso saltandi stu-
 dio diligentissimè exercita-
 tos, quicq; ex hac ipsa re ara-
 tem fecerint: sufficere ta-
 men suspicor vno à me pro-
 ducto Neoptolemo Achil-
 lis filio, qui vsque adeo hoc

τῶν Ἰλιῶν, τῶς ἀνάλωτον ἔ-
 σαν, ἢ ἐκείνη ὀρχησικὴ λαθε-
 λη, ἢ ἄς ἔλαρ & κατῆρῆψι.
 Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄεσοι
 Ἐκλιῶν ἐν δόκοι ὄντων, παρὰ
 Πονδύκους καὶ Κάστορ & κα-
 ρυατῖσαν μαθόντων (ὀρχή-
 σιας ἢ καὶ τὸ ἔδ & ἐν Κα-
 ρύσας ἢ Λακωνικῆς διδασκώ-
 μνον) ἅπαντα μετὰ Μοσῶν
 ποιοῦσιν, ἄλλοι ἢ πολλοὶ μὲν πῆς
 αὐλῶν καὶ ῥυθμῶν, καὶ ὑψα-
 λῶν ἔμβασιρ ἢ ποδός. καὶ τὸ
 πρῶτον σωθῆμα Λακεδαι-
 μονίους πῆς τῶν μάχων ὁ αὐ-
 τὸς ἐνδίδωσι. Ἰγαραῶν καὶ
 ἐκράτου ἀπάντων, μισι-
 κῆς αὐτοῖς καὶ ἀρρυθμίας ἕνε-
 μίνης, ἰδοὺς δ' αὖ καὶ τὸς ἐ-
 φήβους αὐτῶν ἢ μῆσον ὀρχῆσιν,
 ἢ ὀπλομαχῆν μαθάνοντας.
 ὅταν γὰρ ἀπροχαισάμενοι,
 καὶ πῶσαις ἀρῆδες, καὶ
 ποαδέντων ἐν ὅ μῆρα πῶσαι
 σονται, ἄς ὀρχησιν αὐτοῖς
 ἢ ἀγωνία τιλαστέ. καὶ αὐ-
 λητῆς

cendis dare operam. Vbi enim iam summis colluctati
 sunt digitis, ac mutuis ictibus semet ceciderunt, quiescunt
 parumper, & omne illorum certamen in saltationem so-

8888 3 lutum

8888

3

lutum

λητῆς μὲν ἐν ὧ μίσην λάβη-
 ται, ἐπαυλῶν, καὶ λυτυπῶν ὧ
 ποδί. οἱ δὲ κατὰ στήθεσιν ἀπά-
 λους ἐπόμβοι, σχήματα παν-
 τῶν ἐπιδένκωτα, πῶς ἐνθ-
 μῶν ἐμβάνουσαν, ἄρτι μὲν πο-
 λεμικὰ καὶ μὴ ὀλίγη δὲ φασ-
 ρωτικὰ, ἢ Διονύσου ἢ Ἀφρο-
 δίτης φίλα. τοιζαροῦν καὶ τὸ
 ἄσμα, ὃ μάλιστα ὀρχήμων ἐ-
 δασιν, Ἀρροδίτης ἐπίκλισις
 ἔστι, ἢ Βράτων, ὡς συγχωμά-
 ζουσιν αὐτοῖς, καὶ σωροχόιντο.
 ἢ θάτηρον δὲ τῶν ἁματάων
 (ἄλλο δὲ ἄδεται) διδασκα-
 λίαρ ἐχθρῶς καὶ ὀρχήων. πόρ-
 θῶ γάρ, φασιν, ὃ πᾶσθε πῶς
 θα μάλιστα, καὶ ἡρώματα τε
 βίβλιον, τῶν ἐσιρ, ἁμάνων ὄρε-
 χύσασθε. ὅμοια δὲ ἢ οἱ τὸν
 ὄρμον καλῶμενον ὀρχήμων
 ποιοῦσιν. ὃ δὲ ὄρμον, ὄρχησις
 ἔστι κοινὴ ἐφῆδων τε καὶ παρ-
 θέλων, παρ' ἑνα χοροπόλων, ἢ
 ὡς ἀληθῶς ὄρμον κοινότων. ἢ
 ἄγῆται μὲν ὃ ἐφῆδον, τὰ νεα-
 νικὰ

est adolescentibus virginibusque commune, alternam ad cho-
 ream dispositis, ut planè horum, hoc est, segmentum refe-
 rant. Solet aut̄ adolescens chorum ducere, more iuuenili sal-

lutum conueritur. Quorum
 in medio tibicen locatus est,
 tibiam incinens, ac pedi-
 bus instrepens. Ceterum ita
 li per ordinem alter alterum
 sequentes, omnigenas figu-
 ras corporis agilitate ex-
 primunt ad rhythmum ina-
 gredientes, alias quidem bel-
 licas, alias verò saltatorias,
 quæ Baccho & Veneri gra-
 tæ sunt. Quin etiam can-
 tus quem inter saltandum
 modulantur, Veneris & cu-
 pidinum cognomento nobi-
 litatus est, quasi vna cum
 Venere & Cupidinibus com-
 muni choreæ saltationi in-
 dulgerent. Et altera qui-
 dem cantilena (duæ enim ca-
 nuntur) rationem quoque &
 præcepta saltandi in se com-
 plectitur. Procul, aiunt, ô
 pueri, promouete pedem, &
 saltate perfecti. Non dis-
 paria faciunt quibus Hor-
 mus saltare curæ est. Hora-
 mus autem genus saltationis

ἦν δ' ὄρχησθ' ὅτι, καὶ ὅσοις ὕ-
 περον ἐν πολεμῷ χρίσεται. ἢ
 παρθένῳ δ' ἐπιτα κοσμίως,
 τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκα-
 σα, ὡς εἶν τὸν ὄρχημον ἰσως
 προσώμῳ καὶ ἀνδρίας πλε-
 κόνηρον. καὶ ἀγυμνοποδία
 δ', αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις
 δὲν ἂν δὲ Ὀμηρῷ Ἰπὲρ Α.
 εἰάδης, ἐν τῇ ἀσπίδι πε-
 ποίηκε, καὶ τῷ χορῷ, ὃν αὐ-
 τῇ Δαίδαλῷ ἠσκησεν, ὡς ἀ-
 γνηνοκίτι σοι παύνημι καὶ
 τὸς ὄρχησας δὲ τὸς δύο, ὅς
 ἐκὰ ὁ ποιητὴς λυθίσκητῆρας
 λαλῆ, ἡγυμνός τῷ χορῷ καὶ
 πάλιν, ἀ ἐν τῇ ἀσπίδι λέγει,
 Κῆροι δ' ὄρχησῆσαν ἰδία
 ὕπον, ὡς τι λάμπισον τῶτο
 τῷ Ηφάιστῳ ἱμποῖσαντ' ἐν
 ἀσπίδι. τὸς μὲν γὰρ Φαίακας
 καὶ πάντ' ἀνδρῶν ὄρχησεν
 χαίραρ, ἀδρῶς τε ὄντας, καὶ
 ἐν πάσῃ ἀνδραμονίᾳ σπᾶτέ-
 βοντας. ὃ γοῦν Ὀμηρῷ τῶτο
 αὐτῷ μάστιγ' ἀναμάσσοντα πε-
 ποίηκε τὸν Ὀδυσῆα, καὶ τὰς
 μαρ-

fuerent delicijs, ac in omni rerum abundantia & fortu-
 nae indulgentia visitarent. Quare Homerus Vlysem ex om-
 nibus

μαρμαρυγὰς τ' ποδῶν θείας
 ἔχουσαν. ἐν μὲν γὰρ Θεσσαλίᾳ
 τοσοῦτον ἐπίλωκε τῆς ὀρχησι-
 κῆς ἢ ἄσκησις, ὥς τὸς πῆσά-
 τας, καὶ παραγωνιστὰς αὐτῶν,
 πεσορχηστῆρας ἐκάλειον. καὶ
 Ἀλλοῖσι τὸ εὖ αὐτῶν ἀνδριάν-
 των ἐπιγραφαί, ἕς τοῖς ἀ-
 εισώσιον ἀνίστασαν. Πρῶτοι
 γάρ, φησι, πεσορχηστῆρα
 αἱ πόλεις. καὶ αὐτοῖς, Εἰλατίω-
 νι τὰς ἀκόντας ὁ δὲ μὲν
 αὐτῶν ὀρχησαμένων τὰν μάχην
 εἰδὼ λέγει, ὅτι τινὲς αὐ-
 χαιῶν ἐδελμῖαν ἔχον ἑνὲν,
 αἰὼν ὀρχήσας, Ὀρφέως δι-
 δασθῆν ἢ Μουσῶν, καὶ τῶν τότε
 αἰέτων ὀρχηστῶν, κατὰ σῆσα-
 μίνων αὐτὰς, ὥς τι κἀμισθῶν
 καὶ τῶν νομοθετησάντων,
 σὺν ἑνὲ μὲν καὶ ὀρχήσῃ μὲν.
 ὅσα. ὅτι δὲ ὅτως ἔλα, τὰ μὲν
 ὀρχησισσιῶν ἄξιον, τῶν ἄ-
 μνήτων ἔνεκα. ἰκάνο δὲ πάν-
 τῶν ἀκόσιον, ὅτι τὸς ἔλα-
 ρόθους

tunc saltatoribus, constitutas fuisse satis certe constat, qui
 & hoc, ut cætera omnia, vel honestissimum quiddam legi-
 bus sanxisse videntur, initiari cum rhythmo & saltatio-
 ne. Quòd autem hoc ita se habeat, reticenda erant orgia,
 propter prophanos nondum initiatos. Illud autem omnes au-
 diunt,

nibus quæ visenda apud
 Pheacas conspexerat, hoc
 cū primis admirantem testa-
 tur, agilēq; pedum motio-
 nes spectantem. Iam in The-
 salia eò usque progressum est
 saltationis exercitium, ut
 populi præsides, & ante-
 signanos illorum, præsaltas
 tores vocare non dubitã-
 rint. Cui rei etiamnum sta-
 tuarum inscriptiones & ti-
 tuli suo suffragantur testis
 monio, quas ÷s qui in bello
 optimam nauassent operam,
 erexerunt. Prætulit, inquit,
 præsaltatorem ciuitas. Et
 iterum, Eilaioni posuit
 hanc imaginē populus, pro-
 pterea quòd pugnam pro-
 bè desaltarit. Mitto illud,
 apud veteres nullas vnquam
 fuisse celebratas festiuita-
 tes aut ceremonias citra sal-
 tationem: quippe quas ab
 Orpheo & Museo, optimis

ράουτας τὰ μυσίαια, ἔφορχή-
 θαι λέγουσι οἱ ποιοί. ἐν Δί-
 κω δὲ γὰρ ἔδὲ αὐθυσία ἀνεφ-
 ἔρχεσθαι, ἀλλὰ αὐτῶν, καὶ
 μετὰ μυσικῆς ἐγίνοντο. παύ-
 λω χοροὶ σωιδούτων ἐν
 αὐτῶν καὶ κθάρα, οἱ μὲν ἐχο-
 ρου, ὑπαρχοῦν δὲ οἱ ἀει-
 σοι περὶ αὐτῶν ἐξ αὐτῶν. τὰ
 χορῶν τοῖς χοροῖς γραφόμενα
 τόδοι, ἄσματα, ὑπορχήματα
 ἰκαλέω, καὶ ἐμπέπλησθαι τῶν
 τοῖστων ἢ λύρα, καὶ τί σοι
 τὸς Ἑλλήνας λέγω, ὅπου καὶ
 Ἰνδοί, ἐπαδῶν ἔωθον ἀνα-
 σάντων, περὶ αὐτῶν τὸν ἦ-
 λιο, ἐχέοντες ἡμᾶς, πλὴν
 χεῖρα λυσάντων, ἡγέμεθα
 ἐντελέῃ ἡμῶν ἐν πλὴν ἀνχλῶ,
 ἀπ' ἐπείνοι πρὸς πλὴν ἀνα-
 τολῶν σάντων, ὀρχήσασθαι τὸν
 ἥλιον ἀσπάζοντα σχηματί-
 ζοντες ἑαυτοῖς. σιωπῆ, καὶ μι-
 μῆσθαι πλὴν χορείαν ἢ θύε, καὶ
 τῶν δὲ Ἰνδῶν καὶ ἀνχλῶ, καὶ
 χοροί, καὶ θυσία. διὸ καὶ τοῦ-

τοῖς
 esse arbitramur: verum illi ad Orientem conuersi, saltatio-
 ne Solem consalutant, sed cum silentio seipsos conforman-
 tes, dei choream imitari atq; effingere conantur? Et hæc In-
 dorum est precatio, & chori, & sacrificium. Duabus verò vi-

diunt, quòd ij qui lingua vi-
 tio atque incontinentia my-
 steria prodidissent, plerique
 eos desaltasse dicunt.
 Porro autem in Delo nuls
 la sacra peragebantur, quib
 bus saltatio non fuisset ad-
 hibita, sed & cum illa &
 cum musica cuncta persola
 uebantur. Ingressi verò pue-
 rorum chori, iibia & ci-
 thara præcinentibus salta-
 bant: quos subsecuti opti-
 mi, factò delectu choreis
 excipiebant. Itaque & can-
 tilenas illiusmodi choreis
 conscriptas hyporchemata
 nominare consueuerunt, taz
 libusq;e lyra impleta fue-
 rat. Quid verò Græco-
 rum gentes tibi commemo-
 rem, cum Indi quoque po-
 steaquam manè è strato sur-
 rexerint, Solem precibus ve-
 nerati fuerint, non quemad-
 modum nos deosculata ma-
 nu perfectam precationem

ζωὸς ἐν τοῦτοια τὸν θεὸν καὶ ἀρ-
 χουμένη καὶ ἀνομήνης τῆς ἡ-
 μίρας. Αἰθίοπων δὲ γὰρ καὶ πο-
 λιμοῦτόν, οὐδ' ὀρχήσασα αὐτὸ
 ὄρεσι. καὶ ἐκ αὐτῶν ἀφίη τὸ βέ-
 λος. Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφιδὼν
 τῆς κεφαλῆς (ταύτη γὰρ ἀντί-
 φασίτρας ἑῶνται, περιδίωνος
 τὸν αὐτῆ ἀκτινυδὸν τὰ βέ-
 λη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαι-
 το, καὶ τῷ σχήματι ἀπαλή-
 σαι, καὶ περικφοβίσας τῆ ὄρ-
 χήσας τὸν πολέμιον. ἄξιον
 δὲ, ἐπὶ τῷ Ἰνδικῷ, καὶ τῷ
 Αἰθιοπίαν διεξελκυσθῆναι,
 καὶ ἐς τῷ γάτονα αὐτῶν
 Αἰγυπτίον καταδύωαι τῷ λό-
 γῳ. Δοκῆ γάρ μοι ὁ παλαιὸς
 μῦθος καὶ Πρωτῆα τὸν Αἴθ-
 γυπτιον, ἐκ αὐτοῦ τῆ ὄρχης
 σλώτινα γυνῶσαι λέγειν, μη-
 μητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πῶς
 πάντα σχηματίζουσαι καὶ με-
 ταβάλλουσαι θωάμενον, ὡς
 καὶ ἔλατο ὑγρότητα μι-
 μῆσαι, καὶ πυρὸς ὀξύτη-
 ταν ἐν τῇ πῆσι λιμῆσι σφο-
 δρότητι, καὶ λίοντος ἀγριότητι,
 καὶ
 cibus ad hunc modum Deū
 placare solent, nempe ma-
 ne & vesperi. Aethiopes non alia quàm sal-
 tandi ratione illatis iam si-
 gnis bellum ingrediuntur,
 nec quisquam Aethiopum
 vel sagittam excussam emit-
 teret auulsam à capite, (hoc
 enim vice pharetræ uiu-
 tur, radiorum instar tela ca-
 pitii circumponentes) nisi
 prius saltauerit, & saltatio-
 ne hosti terrorem incusserit.
 Consentaneum verò esse os
 pinor, posteaquam totam
 Indiam & Aethiopiā per-
 agrauimus, ut in vicinā Ae-
 gyptium oratione diuertas-
 mur. Etenim vetus illa fa-
 bula Proteum Aegyptium
 nihil aliud quàm saltatorem
 fuisse eximium, mihi planè
 confirmare videtur, hominè
 effingendi imitandiq; pri-
 tum, quisq; semet in varias
 rerum facies demutare &
 transformare potuerit, ut
 modò in aquas tenues dilap-
 sifus abiret imitando, modò ignis celeritatem & vehemen-
 tiam agilitate corporis, mox leonis immanitatem, ac parda-

καὶ παρὰ δάκρυα θυμῶν, καὶ
 δάκρυα δόνημα, καὶ ὄλας, ὅ
 τι καὶ θηλύσειν. ὁ δὲ μῦθος
 παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδο-
 ζότερον τὴν φύσιν αὐτῆς, διη-
 γήσατο, ὡς γιγνομένη ταῦτα,
 ἄπειμι μᾶτο. ὅπερ δὲ καὶ
 τοῖς νῦν ὀρχημοῖσι πρόσ-
 ειρ. ἴδοις ἴ' ἄρ' οὐδ' αὐτοὺς
 πρὸς τὸν αὐτὸν ἑκατέρω ὀκείως
 σημανομένους, ἢ αὐτῶν μι-
 μομένων τὸν Πρωτῆα ἀνάσφιν
 Ἰχθὺ καὶ τὴν Ἐμπύσαν, τὴν ἰς
 μινείας μορφὰς μεταβαπο-
 μέντων, ζωώτων τινὰ ἀνθρώ-
 πων ἰσὺ τῆ μύθου παραδιδό-
 νται. ἐπὶ τοῖσι δικαίον μὲν
 ἔρωμαίον ὀρχήσας ἀμνη-
 μοῦσιν, τὴν οἱ ἀνεγνώσκει αὐ-
 τῶν, ὅσων ἐπιμακάτω τῶν
 θεῶν Ἀρεα, οἱ Σάλιοι καλεῖται.
 νοι (ἱεροσύνης δὲ τῶ ὄνο-
 μα) ὀρχουῦται σιμωσάτω ἴε
 ἅμα ἢ ἱεροσάτω. Βιθωνὸς δὲ
 μῦθος

luiffe homines. Ad hæc iustum esse opinor, ne Romano-
 rum quidem saltationem præterire tacitam, quam no-
 bilissimi quique illorum, quos vocant * Salios (est autem
 nomen sacerdotij) Marti deo bellicosissimo saliant gra-
 vissimè, & religiosissimè. Neque verò Bithynicæ fabu-
 læ com-

lis impetum, deinde arboris
 motum flexibilem: postre-
 mō in summa quicquid col-
 libuisset, exprimeret. Cate-
 rùm fabula eas Protei pro-
 prietas ad inusitatorem om-
 pinionem detorquens eame-
 ius naturam fuisse coma-
 menta est, quasi ea ipsa quæ
 que fieret, quæcunque salt-
 tandi artificio imitaretur,
 Qua facultate & eos qui
 hodie saltationibus nauant
 operam, præditos esse ani-
 maduertimus, videasq; illos
 eodem tempore diuersissi-
 mis modis immutari, ac
 planè ipsius Protei esse æ-
 mulos. Et si quid coniectu-
 ra assequendum est, & Ema-
 pusam suspicor (quæ & ipsa
 in varias rerum facies se-
 met transfundere dicta est)
 non aliam quàm salta-
 tricem fuisse, fabularum
 inuolucro significare vo-

μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ
 τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀπόφρων.
 οἱ τὸν Πείραπον, Ἀκάμονα πο-
 λεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἰμο-
 ἕνα, ἢ τῶν Ἀκίων διακτύ-
 λων, τὸ ἔργον πεποιθμέ-
 νον, τὸ ἰσόπλιον παρδύων,
 παραγαδύοντα παρὰ τ' Ἡρας
 τ' Ἀρη, πᾶσα μὲν ἔτι, σκλη-
 ρὸν δ', ἢ πέρα τ' μητρὸς ἀνδρι-
 κῶν, μὴ πρότερον ὄπλομας
 χᾶρ διδᾶσαι, πρὶν τίλασον
 ὄρχηλὸν ἀπαργάσατο. καὶ
 ἐπὶ τῷ καὶ μιοδὸς αὐτῷ παρ-
 ρὰ τ' Ἡρας ἰσχυρῶς, ἀκρότητι
 αὐτῆς τ' ἐκ τ' πολέμου περιγυνο-
 μίνων τῷ Ἀρη, παρ' αὐτῆς λαμ-
 βάνων, τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ
 καὶ Βακχικὰ οἰμαίσι μὴ πε-
 σμένων ἢ μὴ ἀκῶσαι, ὅτι ὄρα-
 χαισι ἰκῆνα πάντα λῶ. τριῶν
 γοῶν ἕσων τῶν γυμνικῶν
 τᾶτων ὀρχήσιων, ἰόρδακος,
 καὶ σικιννίδος, καὶ ἰμμη-
 λείας, οἱ Διονύσιος θεράποντες
 οἱ Σάτυροι, ταύτας ἰφάρους
 τῶν, ἀπ' αὐτῶν ἰκῆσιων ἄνους
 μασσαρ, καὶ ταύτη τῇ τέχνῃ
 χεῖ-

inuentis, de se cuique nomen indiderunt : & hac saltandi
 arte

la commentum ab Italarum
 instituto abhorret admodū,
 perhibentium. ὃ Priapum
 deum bellicosum, unum (ut
 opinor) ex Titanibus, aut I-
 daeis Daetylis, illud opus fa-
 ctum, rebus militaribus in-
 situendum fuisse, quē Mars
 à Junone offerente acceptū
 adhuc puerum, durum por-
 τὸ & rudem, & supra mo-
 dum virilem, non prius ar-
 morum peritum reddidit,
 quàm perfectum eundē sal-
 tatorem effecisset. Quama-
 obrem & merces illi à Ius-
 none destinata est, ut ab illa
 semper decimam partem spo-
 liorum in bello partorum
 reciperet. Ut autem Diony-
 siaca & Bacchica tibi ex-
 pediam, opinor te non expe-
 ctaturum ut audias, cuius to-
 ta actio nihil aliud quàm
 saltationem complectitur.
 Cum itaque tria sint cele-
 berrimarum saltationum ge-
 nera, Cordacis & Sicinnis-
 dis & Emmelie, Bacchi
 ministri Satyri his à se ipsi

ἤρωτος ὁ Διόνυσος, Τυρρ-
 ῶνδος καὶ Ἰνδῶν καὶ Λυδῶν ἐ-
 χερῶσατο, ἢ φίλον ἔστω μά-
 χημον ὧς αὐτοῖς θιάσοις λα-
 τάρχισατο ὡς ὁ θαυμάσιος,
 ἔρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγο-
 ρῆν ἐπίτρυφώματ' ἔβας τε
 ἄμα ἢ μυστῆν, ἢ ὧς αὐτοῖς
 ἰσοδασμῶν, ἢ ἐπὶ τιμῇ αὐ-
 τῶν θρωμῶν, ἢ ὧς αὐτῶν τέρ-
 ψιν ἄμα καὶ παιδαῖον ὠφελι-
 μον παρρηγομῶν. θαυμάσιος δὲ
 σε κἀκῆνο, εἰδὼς Ομήρου καὶ
 Ησίοδος μάστιξ ἰρασιλῶ ὄντα
 σε (αὐθις ἦ ἐπὶ τὸς ποιητὰς
 ἐπάνεμι) πῶς ἀντιφθεγγῶδη
 ἱεάνοις τολμᾶς, πρὸ τῶν πάν-
 των ὄρχησιρ ἱπανδῶσιρ, ὁ μὲν
 γὰρ Ομηρ' ὅ, τὰ ἴδισα καὶ
 ἐάπισα καταλέγων, ὕπνον
 καὶ φιλότητα καὶ μοιπλῶν
 καὶ ὄρχησιρ, μόνῳ τῶν τῶν
 ἀμόμονα ὠνόμασε, πρὸς
 μαρτυρίας ἢ Δία, καὶ τὸ
 ἄδῃ τῆ μοιπῆ, ἄπειρ ἀμφό-
 τρα

arte utens Bacchus, Tyrre-
 nos & Indos & Lydos de-
 uictos subiugauit, ac gen-
 tes adeo bellicosas ipsis sal-
 tem thyrsis desaltauit. Quo-
 circa, ὁ admirande, vide ne
 parum pium aut religio-
 sum sit, in crimen vocare
 exercitium adeo diuinum &
 mysticum & cui colendo
 tanti Dij nauarint operam,
 quodq; in illorum honorem
 & cultum toties peragiur,
 insuper quod tantum obles
 flamentum simul atque ina-
 stitutionem adeo uitilem ex-
 hibere solet. Illud ego A dea
 miror, non ignorari Home-
 ri atque Hesiodi te amatos
 rem esse maximum (iterum
 et in ad poetas me conferā)
 qua fronte illis contradi-
 cere audeas, prae omnibus
 saltationem summē laudan-
 tibus. Siquidem Homerus
 cum res mortalium longē
 iucundissimas iuxta ac ele-
 gantissimas vno quasi fasce coniunctim efferret, nempe
 somnum, amorem, cantum, atque saltationem: B hanc tas
 men solam praclaro nobilitauit encomio, inculpata eadem
 nominata, ascribens per Iouem cantui dulcedinem, quae vira-
 que

τρεῖς τῆ ἄρχισικῆ πρόσει, καὶ
 ἑδὲ γλυκρὰ, καὶ ὄρχισμὸς
 ἀμήμων, ὅρ σὺ νῦν μωμᾶ.
 οὐα ἱπινοῖς. καὶ ὡάλιν ἱρ
 ἰτέρω μίρα τῆς ποιήσων;
 Αἴθ' ἴψ' γὰρ ἔδουκ' ἔδιδε πο-
 λιμῆια ἴτρα, Αἴθ' δ' ὄρχη-
 σέω τε, καὶ ἱμερόδον ἀοι-
 δῶν. ἱμερόδον δ' ὡς ἀληθῶς
 ἤμιν ὄρχισμὸς ἑδὲ καὶ δῶ-
 ρον δῶν τῶ καμίσου. καὶ
 ἔοικον ἄς δύο διγρηκὸς ὁ
 Ουκρος τὰ πάντα πρᾶγματᾶ,
 πόλεμον ἢ ἀρῶν, τοῖς ἢ πο-
 λῆς μόνον τὰντᾶ ὡς κάμι-
 σα ἀντιτελευτῶσα. ὁ δ' ἦοιο.
 δ' ὅ παρ' ἄλλ' ἀβύσσας, ἀπ'
 ἑδῶν κῶτος ἔωδον ἄνθος ὄρ-
 χισμῶς τῆς Μόσας, ἱρ ἀρ-
 χῆ τῶν ἱπῶν τῶτο περὶ αὐτῶν
 τὸ μέγιστον ἰγκήμιον διγρη-
 τᾶ ὅτε περὶ ἑρῶν ἰσαθῆα
 πόσος ἀπαλοῖσιν ὄρχισμῶν,
 τῶ παρὸς τὸν βωμὸν ποιεῖο
 εὔσσαι. ἀτὰρ οὐ μὲν, ὃ γυν
 ὀποῦσσε. C At verò Hesiodus, qui non ab alio percensente
 hoc auditu percepit, sed ipse statim sub aurora exortum Mus-
 sas saltantes viderit, in carminis sui initio de illis hoc sum-
 mum & elegantissimum referre non est verius encomium;
 nimirum eas circa fontem floridum mollibus saltare pes-
 dibus, iuxta patris aram agentes tripudium. At tu, ὁ γενεα
 rose

que saltandi artificio ad-
 esse videmus, & dulces mo-
 dulos, & saltationem in-
 culpatam, quam viupes
 rare cogitas. Rursus a-
 lia in parte suæ Pœseos ita
 inquit:

Iupiter hunc belli reddit
 virtute potentem,

At leuib' membris aliū
 saltare peritum:

Est quem dulcisona su-
 stollit voce canendi.

Suavis profectò est vocum
 modulatio, quæ saltationi
 adiuncta est, ac munus quod
 à dijs immortalibus præ-
 stari potuit, longè pulcher-
 rimum. Ac mihi apparet
 Homerus omnes res morta-
 lium in duo tantùm diui-
 sisse, nempe in bellum & pa-
 cem: cæterùm rebus bellis
 cis tantùm hæc tanquam
 præstantissima studia pacis
 opposuisse. C At verò Hesiodus, qui non ab alio percensente
 hoc auditu percepit, sed ipse statim sub aurora exortum Mus-
 sas saltantes viderit, in carminis sui initio de illis hoc sum-
 mum & elegantissimum referre non est verius encomium;
 nimirum eas circa fontem floridum mollibus saltare pes-
 dibus, iuxta patris aram agentes tripudium. At tu, ὁ γενεα
 rose

εἴ οἱ δὲ πάντων ἀνικανός γε
 ἀφ' ἑμῶ, μόνω τῷ θεάματα
 τῶ τὸν νοῦν ἀρ' πεσέχει, καὶ
 τὸς πᾶσι δας οὐκ ἀν' ἀπό τι
 πε αὐτῷ ἰδιδάξατο. δοκᾶς
 ἡ μοι, ὅταν ἡρωδίαρ καὶ
 τραγῳδίαρ ἴπουνός, ἐπιτελεῖ-
 σθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρῃ ἐκεί-
 νων ὀρχήσεως ἰδίον τὸ ἔδος
 ἴσθαι, ὅσον τραγικῆ μὴ ἢ ἑμ-
 μέλαια, ἡρωδίαρ δὲ ὁ κόρ-
 διαξ' ἰνιοτὴ ἢ καὶ τρίτη, οἰκνυ-
 νιδ' ὅ περὶ ἀνομήνης. ἐ-
 πα δὲ ἐν ἀρχῆ καὶ περὶ τμη-
 σος τῆς ὀρχήσεως τῶν τρα-
 γῳδίαρ, καὶ τῶ ἡρωδίαρ,
 καὶ ἀλλήτας λευκίος, καὶ ἡρω-
 διαρ, ἐναχάνια ταῦτα,
 καὶ εἰς τὸ σιμνὰ πεσέπων,
 φέροι νιν, ἀντιξέτασων τῆ
 ὀρχήσεσ' ἑκαστῶν αὐτῶν. καὶ
 τοι τὸν μὴ ἀλλῶν, ἀ' δοκᾶ,
 καὶ τῶ ἡρωδίαρ παρῶν,
 μέρη γὰρ τῆς τῆ ὀρχήσεσ' ὑ-
 πυρσίας καὶ ταῦτα, τῶν τρα-
 γῳδίαρ δὲ γε ἀπ' τῷ σχήμα-
 τ' ἡρώτου καταμάθων,
 οἷά ἴσθαι, ὡς ἀ' διεχθὲς ἄμα
 καὶ

sat scio illum omnibus re-
 liquis posthabitis, hisce tan-
 tum spectaculis operam da-
 uurum, neque pueros quic-
 quam perinde atque sala-
 tionem docturum. F. V. i.
 deris autem mihi laudans
 Comædiam atque Tra-
 gædiam, obliuiscere, in v-
 traque illarum proprium
 quoddam saltationis genus
 exerceri. ac tragicam qui-
 dem esse Emmeliam, comi-
 cam verò esse Cordaca. Nō-
 nunquam usurpari & ters-
 tiam, nempe Sicinnidem.
 Postea verò quàm in prin-
 cipio saltationi tragædiani
 & comædiam, tibicinasq;
 & citharam ante ferre non
 dubitaris, tanquam ista in
 certamen veniant, atque
 per hoc grauiâ dicenda sint:
 age vicissim ista singula-
 tum executiamus, tibias au-
 tem & citharam relinqua-
 mus. Etenim & ista sala-
 tionis partes sunt, ducendis
 choreis subseruietes. Porro
 autem ipsam tragædiam pris-
 mum ab habitu contemplerur,
 cuiusmodi sit, quàm tur-
 pe &

καὶ φοδῖρον διάμα ἢ μένος
 ἄρρηκτον ἠοκίμησθ' ἄν
 θρωπ' ὅ, ἰμῶτας ἠφελῶς
 ἰποχούμην ὅ, πρόσωπον ἠπίρ
 κειφαλῆς ἀνατενόμενον ἐπι-
 κέμην ὅ, καὶ σῶμα λεχηνὸς
 πᾶμύνα, ὡς καταπίεμην ὅ
 τὸς θιατῆρας. ἰὼ λῆσιν πεστρε-
 νίσσῃ καὶ περυσίσσῃ, περὶ
 πλῆ καὶ ἐπιτεχνητῶ παχύνει-
 τα περσοπέμην ὅ, ὡς μὴ τὸ
 μῦθος ἢ ἀρρῦτα ἐν λεπτῶ
 μακρον ἐλέγχου. ἔτ' ἐν-
 δόσθῃ αὐτὸς ἠεκράως, ἰαυ-
 τὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν,
 ἰνίονε, καὶ περὶ ἠδῶν τὰ ἰαμ-
 βῆα καὶ τὸ δὴ ἄσχιτον, με-
 λῶδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ
 μόνης τῆς φωνῆς ἠπῶθιων
 παρῆχων ἑαυτὸν τὰ τῶ ἀπῶ-
 ζῆς ποιητῆς ἐμίγησθ', πε-
 ποκῆ ποτε ἠερομύθοις* καὶ
 μέγχι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις
 ἢ Ἐκάβῃ δὲ, φορητὸς ἢ ὠδῆ.
 ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς ἠσπι-
 θῶν μωνῶδῃ, ἠπῶθιμην ὅ
 αὐτῶ, καὶ μῆτε πλῆ κλοντῶ
 αἰδρ-

pe & minimè iucundum spe-
 ctaculum, homo longitudi-
 ne deformi atque incompo-
 sita exornatus, aliis calcea-
 mentis ingrediens, caput lat-
 us minaci obductum has-
 bens, tum paramplo ore hian-
 te, quasi spectatores esset de-
 uoraturus. Mitto adscititiâ
 peclora, & ventres factis
 eios, adianctam & artè
 compositam corporis crass-
 suadinem, ne longitudine
 discors compositio in tea-
 nui corpusculo magis reâ
 prehendida veniat. Dein-
 de indecora histrionis vo-
 ciferatio, iam seipsum in-
 clamantis, iam verberantis,
 aliquando etiâ iambicos ver-
 siculos cantillantis, & quod
 turpissimum est, grauisimas
 calamitates modulantis, ac
 sola voce semetipsum repre-
 hendendū exhibentis. Quip-
 pe alia prisceorum poetarum
 industria inuenta sunt. Et
 quamdiu quis Andromam
 chen agit, aut Hecubam, to-

lerabilis est coniectio: vbi verò ipse Hercules carmine lugen-
 bri in scenam ingressus est, sui oblitus, neque leoninam,

h h h h

ne. q

ἀδιδάξ, μήτε τὸν ῥόπαλον,
 ὃ περιέεται, σοποικίαν ἰδ
 φρονῶν ἀπέτως φαίη ἄρ τις
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ἦρ' αὖ, ὅτι
 ἐνικαίεας τῆ ὀρχηστῆ, τὸ
 ἀνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυ
 νῆκας, λοιπὸν τοῦτο καὶ τῆς
 τραγωδίας καὶ τῆς ἡωμο
 δίας ἰκνημα ἄρ' εἴη. πλάττει
 γοῦν ἐν αὐτοῖς τῶν ἀρδρῶν
 αἰ γυναικῶν. ἢ ἡωμοδία δέ,
 καὶ τῶν πρῶτων αὐτῶν
 τὸ καταγέλαστον, μίτη ὅτ
 θερπύς αὐτῆ νεφίμηχρῆ, οἷα
 δάκων καὶ τιβίωρ καὶ μαγά
 ρων πρῶσσωπα. τὸ δὲ τῶ ὀρ
 χησοῦ σχῆμα, ὡς ἰδῆ ἰδῶ
 μιουρ καὶ ὀπριπίς, ἐν ἰμὲ γῆ
 κίτην. ἀλλὰ ἦρ' τοῖς μὴ τυ
 φλοῖς ταῦτα. τὸ δὲ πρῶσω
 πων αὐτὸ, ὡς ἰαλλισον, καὶ
 τῶ Ἰποκαμῆθ δράματι ἰοι
 κὸς, οὐ λυχνὸς δέ, ὡς ἰκαίνα,
 ἀλλὰ συμμυκὸς. ἴχα ἦρ'
 σομὸς τὸς ἰπὲρ αὐτῶ βοῶν
 τας. πάλαι μὲν ἦρ' αὐτοῖ καὶ
 ἰδῶρ, καὶ ὀρχουῖτο. ἔστ' ἰπα
 δὲ

neque clavam quæ propori
 tur, vneratur: adeo ut sa
 ne mentis homo quispiam
 iure optimo talem actionem
 folacisimum vitiosum pos
 sit reprehendere. Iam quod
 cum primis quoque in salta
 tione damnasti, viros hie
 striones mulierum mores i
 mitari, hoc equidem com
 mune quoque est & tragedia
 & comædia vitium. Ete
 nim in utraq; plures intro
 ducuntur mulieres quam vi
 ri. Quinetiâ Comædia par
 tem personarum omniū ma
 xime ridiculam, & oblecta
 tionis plenam huic tribuit,
 videlicet lampadum & tibi
 cinarum & coquorum per
 sonas. Sedenim saltationis
 habitus quàm decens sit &
 modestus, quorsum attinet
 dicere, & cum cæcis quoque
 ista sint perspicua? Larua
 ipsa pulcherrima, & subie
 cta fabula respondens, non
 immane hiat, ut ille, sed sal
 tationi per omnia conuenit.

Habet enim permultos sub illa vociferantes. Olim verò
 ipsi quoque saltatores canebant, & vnâ saltabant. De
 inde

ἢ ἐπιμετρήσῃ τὸ ἄδμα τὸ
 ποδῶ ἐπιτάραξῃ, ἀμεινον
 ἔδοξεν ἀπὸς αὐτοῖς ἰσχυρῶς.
 αἱ δὲ ὑποθέσεις ἰωνοῦ ἀμει-
 ποτίοις, καὶ ἴδῃ τῆς ἰσχυ-
 κειμενῆος τῶν τραγικῶν αἰ-
 ἰρησιακῶν, πᾶσι ὅτι ποι-
 κιλώτεροι αὐτῶν, καὶ πολλο-
 μαθεύουσι, καὶ μυσίας μετα-
 βολὰς ἔχουσι. εἰ δὲ μὴ ἵνα
 γὰρ ὁ ἴσχυρος, ἐκάνλω
 φημί ἐν αἰτίᾳ, τὸ δόξα
 οἷς ἀγωνοθέταις μέλλῃ καὶ
 σμυνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ
 ἔστι αἰς ἔξητασιον λαθεῖσθαι.
 ἰδὲ ἰσχυρῶν, ὅτι πόλις ἐν Ἰτα-
 λίᾳ, τοῦ Χαλκιδιμοῦ γένος ἢ
 αἰεὶς, καὶ τοῦτο, ὡς περὶ τὴν ἰσχυ-
 ρίαν, τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι
 πρᾶξις. ἰδὲ ἰσχυροῖν.
 ταῦτα ἰδὲ ἀπλοῦς αὐτῶν
 ἢ τῶν παραθελαμῶν
 τῶν λόγων, παμπότων ὄν-
 των, ὡς μὴ δόξαν ἀνοίας
 ἢ ἀμαθίας παράσχουσα. οὐ
 γὰρ

inde animadvertentes con-
 tinuo motu grauari anhe-
 litum, & per hunc turba-
 ri cantilenam, visum est fa-
 ctu longè confutius, ut as-
 ly saltantibus succinerent.
 Porro autem argumenta ut-
 risque communia sunt: ne-
 que ulla in re à tragicis di-
 stinctim separata sunt sala-
 tatoria, quam quòd multà
 pliciori varietate exorna-
 ta sunt illa, maiorique stu-
 dio perdiscenda, atque infi-
 nitas mutationes habentia.
 H Quòd autem saltatio-
 num nulla sunt certamina,
 hanc ego causam esse opi-
 nor, quòd certaminum aus-
 ctioribus res maior & gra-
 uior visa sit esse saltatio,
 quàm ut de ea exactè pro-
 nunciari possit. Ut praterdè
 ciuitatem in Italia Chalci-
 dici generis præstantissimà,
 & hanc quemadmodum or-
 namentum aliquod certami-

ni quod apud ipsos decertandum proponitur, adiecisse. Iam
 verò super his respondere tibi stat sententia, quæ oratio-
 ne mihi omissa sunt, quæ non pauca esse video, ne quam
 ignorantie aut imperitiæ opinionem apud te incurram. Ne
 hhhh 2 que

γὰρ μετέθεσθαι, ὅτι πολλοὶ
 πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρθότητος συγ-
 γραφότων, πλὴν πλείων
 ἀπειρήτων τῆς γραφῆς ἰσοί-
 στων, πολλὰ τῆς ὀρθότητος
 τὰ ἑλένη ἰσχυρίοντο, καὶ ὀνό-
 ματα αὐτῶν κατακρίνοντες,
 καὶ οἷα ἰκάνη, καὶ ὑφ' ὅτου
 ἰστέθη, πολυμαθείας ταύ-
 τῶν ἰπιδάξιν ἡγέμενοι παρ-
 ἕξαι. ἐγὼ δὲ μάστιγαν πλὴν
 περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν ἀπα-
 ρόκαδόν τι καὶ ὀψιμαδίη, καὶ
 ἰμασθῶν ἀμεινον ὀνομασθῶν,
 καὶ ὅσα τῶτο παρῆμι. ἴστα-
 τα δὲ λαμβάνω σὶ ἀξιώ ἰνοσῶν
 καὶ μεμνῶσθαι, ὅτι μοι νυνὶ
 οὐ πάσαν ὀρθοσιν πρόκα-
 ται γρηγοροσῶν, ἔσθ τῶ
 τὸν σκοπὸν ἀπεσθῶσθαι ὅ-
 λόσ, ὀρθοσιν ὀνόματα
 καταειμῶσθαι, πλείων ὁ
 σων ἰν ἀρχῆ ὀλοσιν ἰπινύ-
 σθαι, τὰς γρηγοροσῶν αὐ-
 τῶν περὶ αὐσῶν. ἀμὰ
 τὸ γ

que mihi obscure est, com-
 plures ante nos de saltatio-
 ne libellos conscripisse, ac
 omnem suam in scriben-
 do operam & industriam
 in hoc posuisse, ut omnia
 saltationis genera atque spe-
 cies numero comprehende-
 rent, earundemque nomina
 percenserent, tum cuius-
 modi vnaquaque illarum,
 aut quo auctiore foret in-
 uenta, quo insituito magnam
 multiplicis scientiæ opinio-
 nem sibi adiuncturos exis-
 timabant. Ergo verò hanc
 ambitiosam super hisce res-
 bus contentionem, & ine-
 ptiam, & seræ cognitionis
 & mihi ipsi in presens mi-
 nimè tempestiuam & ac-
 commodam esse arbitror,
 eamque obrem illa superse-
 deo. Deinde & hoc te cogi-
 tare velim, ac tenere me-
 moria, quòd neque in præ-
 sentia stauerim omnem sal-
 tationem à prima stirpe repetitam velle indagare: neque hunc
 orationis meæ scopum esse propositum, saltationum nomi-
 na numero complecti velle, præter paucas illas quarum ini-
 tiò memini, tanquam generosioribus propositis. i Verum
 hoc

ἡ γὰρ ἐν τῷ παρόντι μοι ἡ
 φάλαξ τοῦ λόγου οὗτο ὄσα,
 πῶν νῦν ὄρχησιρ, ἡ δὲ ἡ
 σαρ ἐπιφανέσσα, καὶ ἡ δὲ ὄσα
 ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χεῖσιμα
 περιλαβοῦσα ἔχα, οὐ πάλα
 ἀρξάμεν ἰς τοσοῦτον ἡ ἀ
 λθ' ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ ἡ κατὰ
 τὸν σβασθρὸν μέλισσα. οὐ γὰρ
 γὰρ πρῶται ἡ κένου, ὅσπερ
 τινὸς ῥίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς
 ὄρχήσεως ἦσαν. τὸ δ' ἀνθ' αὐ
 τῆς, καὶ τὸν τελειώτατον
 ἡ καρπὸν, ὅσπερ νῦν μέλισσα
 ἰς τὸ ἀκρότατον ἀφ' ἡ
 λισσαι, τὸτο νῦν ὁ ἡμέτερος
 λόγος διέξερχεται, παρὰ
 τὸ θερμαῦσφισιν, καὶ γὰρ
 νορ ὄρχησθαι, καὶ τὰ ἄλλα,
 ὡς μὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἐπι
 πέσκειντα· ὅδε γὰρ ἡ κένου τὸ
 Φρύγιον ὄρχήσεως ἔδος, τὸ
 παρῶνιορ ἡ συμποσινδρ, μὲν
 τὰ μέγιστος γιγνώσκον, ἀρσ
 κωρ ποσάνις πρὸς αὐλήμα
 ζλωανκῶρ ὄρχησφισιν, σφο
 δρὰ

hoc orationis meae caput
 & summa futura est, ut
 eam saltandi rationem qua
 nunc constitutam in usu ver
 satur, laudibus illustrem
 planumque faciam, quan
 tum cum voluptatis, tum
 fructus in se complectatur:
 & quam non nuper primū
 incepta, ad tantum venus
 statis & elegantiae culmen
 & fastigium peruenierit,
 nec minus de se exhibens re
 uerentiae. Quippe priores
 illae, perinde ut radices &
 saltationis fundamenta fue
 runt. Eius autem floridam
 venustatem, & fructum abs
 soluissimum, qui nunc om
 nium perfectissimè cunctis
 augmentis ematuruit, illum
 nunc in praesens oratione no
 stra explicabimus, postha
 bita Thermaestrade, &
 gruum saltatione, & alijs
 praesenti parum conuenien
 tibus. Sed ne Phrygiam qui
 dem illam saltandi speciem

aptam conuiujs & comotationibus, & qua tantum
 ebrietate duce exerceri solet, hominibus rusticis sepe
 numero ad tibiam muliebriuer saltantibus saltus duros
 h h h 3 & la

ὄρα καὶ λαματὴρὰ ψηδύμας
 τα, καὶ νῦν ἔτι τῶς ἀγρο-
 κίας ἐπιπονήσονται, ἢ ἂ-
 ρυοίας παρήλιπον. ἀλλ' ὅτι
 μὴδὲν ταῦτα τῆ νῦν ὄρχησι
 λωινῶν καὶ, ἢ ὁ Πλάτων ἐρ-
 οῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα ἄδῃ
 ἔπιοντ' αὐτῆς, τὰ δ' ἅπαν ἂ-
 παξιοῖ, διακρίων αὐτὰ ἕς τε τὸ
 τυρόν. καὶ τὸ γήσιομον, καὶ
 ἀπιδάσων αὐτῶν τὰ ἀσχη-
 μόνετρα, περὶ μῶν δ' καὶ
 θαυμάσιον δάττα. καὶ περὶ
 πῶν αὐτῆς ὄρχησις ἕσαυτα.
 τὸ ἢ, πάντα ἐπιξιόντα, μη-
 κῶτερ τὸν νόσον ἀπαρξίαι
 πορ. ἂ ἢ τὸν ὄρχησις αὐ-
 τὸν ἔξωρ ἢ, καὶ ὅπως δὲ
 ἠοκῆσαι, καὶ ἂ μὴ μαθητέ-
 να, οἷς ἕρτωνται τὸ ἔρ-
 γον, ἢ δὲ σοὶ διαμῖ, ἡς μά-
 θης, ὃ τῶν ἔξωρ, καὶ τῶν
 ἀμντα, θεῖσων οὐσαν πῶ
 τέχνη, ἀλλ' ἂ πάσης παδῶν-
 σις ἰς τὸ ἀρξῶν ἂρ ἄρην
 μὲν, ὃ μὲν ἰσὺς μόνον, ἀλλ' ἂ

laboriosos, & quos etiam
 nem agresium studio reli-
 ctos videmus, præ igno-
 rantia obitui: sed quia à
 presenti salutatione omni-
 bus modis aliena est, nec
 quicquam cum illo commu-
 ne habet: quandoquidem
 ipse quoque Plato in Legis
 bus nonnullas illius species
 commendat, nonnullas verò
 in totum reprobat, diuidens
 eas iuxta voluptatem & vi-
 litatem, exigens ex illis quæ
 sunt indecentiores, antepo-
 nens autem & admirans reli-
 quas. Et de ipsa quidem
 salandi ratione hæc dicta
 sufficiant. Etenim singu-
 lis persequendis orationem
 extendere, absurdum mihi
 videtur, & ineptum. Nam
 verò ea quæ saliatorem exi-
 mium habere oportet, tum
 qua ratione ijs quæ perdidit
 est, rellè vii, quibusq; rebus
 autem possit aff. qui, tibi ex-

pediam, ut cognoscas quàm non ista ars omnino sit com-
 prehensu facilis, & cuiusvis ingenio obuia & exposita,
 sed omnium disciplinarum exactissimè cogitarum ad-
 mimiculo excolenda sit, non musices tantùm, verùm etiam
 rhyth

καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρι-
 κῆς, καὶ τῶν φιλοσοφίας μά-
 ρισα, τῆ φυσικῆς, καὶ τῆ ἠθικῆς,
 πλὴν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς πε-
 ριγίας, ἀποκορον αὐτῆς νερό-
 μιαν. ὁ μὲν ὅθι ῥητορικῆς ἀ-
 φεσηκῆς, ἀπὸ τῆς αὐτῆς μετε-
 χασιασθ' ὅσον ἦθος τε καὶ πα-
 θος ἐπιδακτικῆ ὄντι, ὅν καὶ οἱ
 ῥήτορον γλιχοντα ἐκ ἀπὸ-
 δακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ
 πλαστικῆς, ἀπὸ τῆς τῶν ἐν ταύ-
 ταις ὀρθομετρίαν μάρισα μι-
 μιμησὴ φάινεται, ὡς μηδὲν
 ἀμάνω μίτε φάδισαν αὐτῆς,
 μίτε Απικλιῶ ἐν Δοκῆν,
 πῶ πάντων δὲ Μνημοσύλιω,
 καὶ πλὴν θυγατέρα αὐτῆς Πο-
 λύμνασαν, ἡλεων ἔχων αὐ-
 τῆ πρόκατα, καὶ μεμνησῶτα
 παρῶτα ἀπάντων. Κατὰ
 γάρτοι τὸν Ομηρικὸν Κάλ-
 χαντα, τὸν ὀρχησὶν ἄδελφαι
 καὶ, τὰτι ὄντα, τὰτ' ἰσοόμε-
 να, πρὸτ' ἰόντα, ὡς μηδὲν
 αὐτὸν ἱστορικῶσαν, ἀπὸ ἐν
 πρὸκαρον πλὴν μνήμιω αὐ-
 τῶν.

que mox ventura trahantur.

Ne quid rerum profus igno-

ret: sed memoriam habeat promptam, & expeditam. Caput

hhhh 4 autem.

rhythmices & Geometrices,
 cum primis verò philoso-
 phiæ tuæ naturalis & mor-
 talis. Solùm verò Dialecti-
 cam illi tãquam superfluum
 & parùm commodam exi-
 stimatum est. Neque verò
 abhorret à Rhetorica, sed
 & illius est particeps, quate-
 nus mores atque affectus de-
 monstrat, quorum indicans
 dorum cupidi sunt etiã Rhes-
 tores. Sed nec à graphica ex-
 elusa est, & plastice: verùm
 harum in membris expri-
 mendis concinnitatem mas-
 gnopere imitari videtur, a-
 deò ut ne Phidias quidem in-
 tantum, aut Apelles in ea vi-
 detur præcellere. Ante om-
 nia verò præsens & singu-
 laris in saltatore requiritur
 Memoria, eiusquæ filia Po-
 lymnia, ut omnium rerum
 callentissimè memor sit. Ete-
 nim iuxta Calchantem Ho-
 mericum, saltatorem scire
 necesse est,

Quæ sint, quæ fuerint,

τῶν. καὶ τὸ μὲν ἀφ' ἀνάγκης τῆς
 ἀποδείξεως, μιμητικὴ τις ἔστιν
 ἐπιστήμη, καὶ σακτικὴ, καὶ τῶν
 ἐννοηθέντων ἐξαγοραστικὴ, καὶ
 τῶν ἀφανῶν σαφωσιτικὴ. καὶ
 ὅσπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ
 Περικλέους ἔφη, ἐπανῶν τὸν
 ἀνδρα, τὸν καὶ τὸ τῶ ὄρχηστῶ
 ἀπρότατον ἀν' ἐγκώμιον ἔφη,
 γυῶναι τε τὰ δεινὰ, καὶ ἐρ-
 μιλυῖναι αὐτὰ ἐρμιλεύειν δὲ
 νῦν, τὴν σαφωσίαν τ' ὀχημά-
 τωσιν ἴστω. ἢ δὲ πᾶσα τῶ ἔργῳ
 χορηγία, ἢ παλαιὰ ἰσοπέδισ-
 τίν, ὡς περ ἔπορ, καὶ ἢ πρόχρησ-
 αὐτῆς μὲν μὲν τε, καὶ μὴ ἀπρε-
 πείας ἐπιδείξει. ἀπ' ἧς χάρι-
 ὀντος, καὶ τῆς πρῆτης τῆς ἰδέσ-
 μου γρησιώσεως ἀρξάμενον,
 καὶ αὐτῶν ἅπαντα ἐλέγχει,
 αὐτῶν κατὰ τὴν Κλοπά-
 τρω τὴν Αἰγυπτίαν. τότε γὰρ
 τῶ ὄρχηστῶν πρῶτος ἦν
 μὲν ἢ τοῦ ὄρχηστῶ πρῶτος
 ἔπειτα καὶ τὰ ὄρχηστῶ μάλιστα
 ἔπειτα ὄρχηστῶ ἰουλιῶ, Αφροδίτης
 γυνῆς, Τίτανων μάχην, Διὸς

autem argumenti est, imita-
 tionis atque demonstrati-
 nis scientia, ac rerum men-
 te conceptarum explicatio,
 neque non obscurum per-
 spicua declaratio. Et quod
 de Pericle literis ac memo-
 riæ prodidit Thucydides,
 eum virum collaudans, hanc
 summam & clarissimam
 esse saltatoris laudem, nosse
 quid deceat, & id ipsum ex-
 plicare posse. Explicatio-
 nem autem, habituum per-
 spicuitatem ego dico. Ca-
 terum ad hanc rem potissis-
 mum facere videtur omnis
 illa rerum præscarum histo-
 ria, ut à me prædictum est,
 cum prompta memoria, tum
 decenti gestulatione cons-
 iuncta demonstratio. Statim
 enim à Chao & primatera
 generatione facta exor-
 dio, cuncta illi ad unguè co-
 gnita esse necesse est, usque
 ad Cleopatram Ægyptiæ ie-
 pora. Hoc enim seculorum

intervallo circumscripta est nobis multiplex illa saltatori
 paranda cognitio. Media omnia perfectissimè calleat,
 Cæli sectionem, Veneris partus, L. Titanum pugnam, Io-
 uis

ἡρώσιμ, Ρίως ἀπάτῳ, λίθου
 ἑποβολῆ, Κρόνος δολομα, τὸρ
 ἔπειτῳ ἀδελφῶρ κληρορ, ἔ-
 τα ἐξὺς Γιγάντων ἱπανάσπ-
 σιρ, πρὸς ἰσονλίω, ἀνθρώπων
 πλάσιμ, Προμηθεὺς ἰόλασιμ,
 ἑρωδὸς ἰσχυρὸς ἰκατίρσ, ἢ μὴ
 τῶτα, Δάλε πλάνω, κῆ Λησ-
 τὸς ὠδύνας, κῆ Πύθων ὁ ἄ-
 ναρδοιρ, καὶ Τιτυδὸς ἐπιβολῆ,
 καὶ τὸ μίσημ ἔ γῆς ἰνευσίος
 μφορπίση τῶρ ἀντῶρ. Δω-
 καλίονα ἐπὶ τῶσι, καὶ πῶ
 μιγάνλω ἐπὶ τῶτου τῶ βίον
 νεουγαίρ, ἢ ἀρνακα μίσημ,
 λαύανορ τῶ ἀνθρωπείσ γῆσ
 φυλάτσησ, καὶ ἰκλίθωρ ἀνα-
 θρώπὸς πάλωρ, ἔτα ἰάχρ σπα-
 ραμὸρ, καὶ Ηρας δόλορ,
 καὶ Σεμίδησ ἰατάφληξίρ,
 καὶ Διονύσος ἀμφοτίρσ τὰς
 γονὰς, καὶ ὄσα περὶ Ἀθλῶσ
 καὶ ὄσα Ηφείσος καὶ Βερχθο-
 νίς, πῶ ἔειρ τὰρ περὶ τῆς
 Ἀπικῆς, καὶ ἀντῶδοιρ,
 καὶ πῶ πρῶτῳ ἰρ Ἀρέφ πά-

20

uis incunabula & natiuita-
 tem, Rheæ fraudulentam
 imposturam, lapidis suppo-
 sitionem, M Saturni vincua
 la, trium fratrum regna per
 sortem diuisa. Deinde Gi-
 gantum seditiosam rebellio-
 nem, ignem furto Prome-
 thei subtractum, hominum
 formationem, Promethei
 supplicium, amoris virius-
 que robur & violentiam.
 Post hæc Deli errationem,
 & Latona ex partu dolo-
 res, & Pythonis cadem, &
 Tityi insidias ac mox, quem-
 admodum medium terræ de
 quilarū volatu inuentum sit.
 Ad hæc Deucalionem, ac
 magnum illud id atatis
 naufragium, tum vnicam
 illam arcam humani ge-
 neris reliquas conseruan-
 tem. Præterea quemadmo-
 dum denuò ex lapidibus
 homines prognati sunt.

Mox Iachi dilaniationem,
 & Iunonis dolum & Semeles
 conflagrationem, & Bachi
 vtrunque stirpem. Tum quæcunque de Minerua referun-
 tur in fabulis, quæcunque de Vulcano, atque Erichthonio:
 & disceptationem illam de Attica, & primum in Areopa-
 hhhh s goiue

ἡ φιλία, καὶ ὅπως τὴν Ἀφί-
 κλὴν πάσαις νοσολογίαις ἀξιο-
 ρέτως δὲ, τὴν Δύμνην ὅτι πᾶ-
 ντων, ἢ Κόρης ὑπερσίου, καὶ Κρι-
 κίου ἑστίασιν, καὶ Τειλοπέμου
 γυμνασίου, ἢ Ἰακείας ἀμυγδα-
 λίου, ἢ τὴν Ἡερόδωτος συμφο-
 ρὰν, ἢ ὅσα περὶ Βορέως, ἢ ὅσα
 περὶ Ὠρασίφας, ἢ Ὑσείως καὶ
 Αἰθίως, ἐστὶ δὲ τὴν Μυθίας
 ἱπποδοχίαν, ἢ αὐτὴν ἐς Πέρσας
 φυγὴν, καὶ τὰς Βρεχθέως θυ-
 γατέρας, ἢ τὰς Πανδίωνος,
 ἀπὸ τῆς Ὀρίθιας ἱπαδοῦν καὶ ἐ-
 παραξαρ. ἔτα δὲ Ἀκάμας, ἢ
 ἢ Φυλλίς, καὶ ἢ πρῶτα δὲ τῆς
 Ἑλένης ἀρπαγῆς, καὶ ἢ σφα-
 τὰ τῶν Διοσκύδωρον ἐπὶ τὴν
 πόλιν, καὶ τὸ Ἰππολύτου πά-
 θος, καὶ Ἡρακλέους καὶ Ἰσθ-
 ολῶς Ἀφίκα ἢ τὴν τὰ ἄνδρα
 τῶν ἀννομιῶν. τὰ δὲ τὰ ἢ
 τὰ Ἀθελίων, ὅτι τὰ πάλιν
 δάμαρ ὅτι ἐν τῇ ἰα ποσειδῶν
 τῶν παραρρημιῶν Ἀφί-
 τος.

Castoris atque Pollucis ad-
 uersus orbem expeditio, neque non mors Hippolyti, &
 Heraclidarum reditus. Iure enim & ista in fabulis A-
 tenticis censentur. Et haec quidem ex rebus gestis Athenien-
 sium sanè quàm pauca exempli gratia ex multis à me praeter-
 missis percurri. Deinceps verò memoria quoque tenenda est

go iudicium. In summa, totum illum sermonem Atticum cum fabulosis narrationibus refertissimum. Praeclarè tamen memoria tenenda Cereris errorem, atque inuentam Proserpinam, & Celei hospitalitatem, & Triptolemi agriculturam, & vitium plantationem factam ab Icaro, & Brigidis aerumnas: praeterea quaecunque de Borea, quaecunque de Orithyia, & Theseo & Aegeo memoria prodita sunt. Adde his Medae susceptionem, eiusque denuò in Persas fugam, ac regis Erechthei filias, & natas Pandionis, tum quaecunque in Thracia perpetratae sunt, & fecerunt. Deinde non ignorandus est illi Acanas, non Phyllis, non primus raptus Helena, tum

da est

θορ. Ἰῆς δὲ Μυγάρᾳ, καὶ Νι-
 σῶ, καὶ Συῦτα, καὶ πορφυρεῖς
 πηλοκαμῶ, καὶ Μίνω πόρος,
 καὶ πρὶ τῶν ἀγορῶν ἀχαεί-
 ρια, οἷς Ἰῆς ὁ Κισαῖρος καὶ τὰ
 Θυβαίων, καὶ τὰ Λαβδαμιδῶν
 παθῶν, καὶ Κασμῶν ἰνδιγμῶν, καὶ
 βοδῶν ὀκλαοῖς, καὶ ἔφρωσ ὀδόν-
 τῶν, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοις, καὶ
 αὐθῖς, καὶ Κασμῶν ἄς θράουοντα
 μεταβολῶν καὶ πῶς ἀνὰ τὰ
 χρισίς, καὶ μαρία καὶ ταχοποιῶν, καὶ
 τῶν γυωκανδῶν αὐτῶν καὶ Νιόβης ἡ
 μετακαυρία, καὶ ἡ πρὸ πέν-
 θεσιγῆ, καὶ τὰ Περσῶν καὶ
 Αἰγυπτῶν, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδῶν, καὶ Ηρακλῆος οὐδὲ
 τοῖς ἀθλοῖς αὐτοῦ ἅπασιν, καὶ
 ἡ τῶν ποίδων σφαγῆ, ἔθ
 ἡ Κόρινθῶν, ὡλεῖα καὶ αὐ-
 τη μύθοι, τῶν Γλαυκῶν καὶ
 τῶν Κρέοντα ἔχουσα, καὶ πῶ
 εὐτόμων, τῶν Βιτιεροφόντων, καὶ
 τῶν Σαρμείβοιων, καὶ Ηλῆς μά-
 χλων καὶ Ποσειδῶν, καὶ με-
 τα ταῦτα, τῶν Αἰθῶμαντῶν
 μαρίων,

teris prodita sunt, eiusq̄ liberorum per insaniam facta inter-
 necio. Deinde Corinthus, & ipsa plena fabulis, Glaucam &
 Creonta habens, & ante illos Bellerophonem, & Sibene-
 theam, Solisq̄ & Neptuni pugnam. Post hæc autē Athamāis
 furens

da est Megara, & Nisus, &
 Scyllo, & crines purpurei,
 & Minois regis Creten-
 sum discessus, ac erga bene-
 de se meritam ingratiu-
 do. Quibus postea an-
 tinda sunt cum Cithero-
 ne quæcunque Thebanis ci-
 uibus acta sunt, & Labda-
 cidarum arumæ, & Cad-
 mi peregrinatio, & bo-
 uis prociubitus, & dentes
 serpentina, & seminato-
 rum ortus. Et rursus Cad-
 mi in serpentem transmuta-
 tio, & ad lynam præci-
 nentem murorum substru-
 ctio, & murorum instau-
 ratoris insania, & uxoris
 eius, nempe Niobes sibi ac
 suis exitiosa iactantia, &
 in luclu silenium: tum quæ-
 cunque de Pentheo, quæ-
 cunque de Actæone, quæ-
 cunque de Oedipode, quæ-
 cunque de Hercule cum om-
 nibus illius certaminibus li-

μαιάνην, ἢ τῶν Νεφέλης πώ-
 λων ἐπὶ τῷ κειῷ τῶν ἑστίων
 θυλάκων, ἢ Μελικίης ἴσο-
 δοχλεύ, ἐπὶ τῶν τοῖς τὰ Πελοπι-
 δῶν, ἢ Μυκῶν, ἢ τὰ ἐν αὐ-
 τῶν καὶ πρὸ αὐτῶν, ἢ Ἰναχὸς κηλῶν,
 ἢ ὁ φέρων αὐτῶν Ἀργῶν, ἢ Ἀ-
 γρῆς ἢ Θυέστης ἢ Ἀγροῦ, καὶ
 τὸ χρυσοῦ ἀγροῦ, καὶ Πηλο-
 πίας γαμῶν, καὶ Ἀγαμέμνο-
 σῶ σφραγῆ, καὶ Κλυταιμῆ-
 στρας τιμωρίας, καὶ ἐτι πρὸς τῶν
 τῶν ἡτῶν ἐπὶ τῶν ποταμῶν ὄρων
 τῶν καὶ ἢ τῶν φρυγῶν γαμ-
 βρῶν τῶν Ἀδράστου ἴσοδοχῆ, καὶ
 ὁ ἴσῳ αὐτῶν ἰσοδοχῆ, καὶ ἢ τῶν
 πρὸ αὐτῶν ἀταφεία, καὶ Ἀντι-
 γόνους ὄσῳ τῶν καὶ Μυρο-
 κίως ἀπάλα, καὶ τὰ ἐν Νυμφῶ
 δὲ ἢ Ὑψιπύλῃ ἢ Ἀρχέμορῶ,
 ἀταφεία ὄσῳ ὄσῳ ἢ μνη-
 μονόματα, καὶ πρὸ αὐτῶν ὄσῳ.
 τῶν τῶν Δαναῶν παρθένων
 σιρ, καὶ Περσέως γαμῶν, καὶ
 τῶν ἐπὶ τῶν Γοργόνων ἀθλοῦ
 ἀθλοῦ παρρημῶν, ὄσῳ οἰκεία
 καὶ ἢ Αἰθιοπικῶν ἀθλοῦ,

furentem insaniam, de Ne-
 bis liberorum in ariete fu-
 gam aërem, Inus & Meli-
 certa susceptionem. Ad hæc,
 neq; Pelopidarum facta sal-
 tatori negligēda sunt, neque
 Mycena, & quæcunq; in illis
 memorabiliter gesta sunt.
 Et ante illos Inachus & Io,
 & ipius custos Argus, &
 Atreus, & Thyestes, & Ae-
 rope, & vellus aureum, &
 Pelopia nuptiæ, & Aga-
 memmonis interfectio, &
 Clytemnestræ supplicium,
 Iam adhuc ante illos septem
 principum aduersus The-
 bas expeditio, & generorum
 exulū Adraffi suscepio, &
 oraculum de illis proditum:
 præterea ducum in bello ca-
 sorum interdicta sepultura,
 & propter hanc Anigo-
 nes & Mcenecci miserabi-
 lit interitus. Insuper quæcū-
 que feruntur in Nemea Hy-
 psipyle & Archemorus sal-
 Casio.

Κασσιόπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ
 Κυβέβη, ὅς καὶ ἄλλοις ἀγκα-
 τίειξεν ἢ τῶν μὲν τὰ ταῦτα πρὸς
 πρὸς, καὶ πάλιν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων, τὰ
 Αἰγυπτίου καὶ Δαναοῦ ἄστορα,
 καὶ τὴν ἐπιθάμιον ἐπιθου-
 κλῶν. ἐν ὅλῳ δὲ καὶ ἡ Λακκι-
 δαιμων Ἰαθῆτα παρὶχίται,
 τὸν Ἰάκινθον, καὶ τὸν Ἰάκιν-
 θον ἄντιπρὸς Ζεφύρου.
 καὶ τὴν ἐπὶ τῷ δίσκῳ ἢ με-
 ρανίῳ σφαλῶν, καὶ τὸ ἐν Ἰά-
 ματῷ ἄνθῳ, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ
 ἀναίσθητον ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν
 Ἰωάννην ἀνάσσειν, καὶ τὴν
 Διὸς ἐπὶ τῷ ἑσπέρῳ Ἀσκλη-
 πιδῷ, ἔτι δὲ καὶ τὸν Πά-
 ριδον Ἰξριόμυρον, καὶ τὴν Βλέ-
 νης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ
 τῷ μῆνῳ ἑρσιμῶν νομισίον ἢ
 τῆ Σπαρτιατίνῃ ἰσοείῳ καὶ τὴν
 Ἰλιακὴν στυφθῶν, ποικίλῳ
 εὔσαι, καὶ πολυπρόσωπον.
 καὶ Ἰλασον γυναικῶν ἡνέπε-
 δόντων, δὲ ἄμα τῆ σκηνῆ πρό-
 κτου, καὶ μεμνηθῶν δὲ τῶν
 ἀδῶ, μέλισσιν ἀπὸ τῆς ἀρπας
 γῆς

Cassiopeam, & Androme-
 dam, & Cepheum, quos in-
 ter astra annumeravi quo-
 que hominum id aetatis
 credulitas. Quinetiam illa
 non ignerabit prisca fa-
 cta Aegyptii & Danaei, &
 insidias quibus petita sunt
 nuptiae. Non pauca verò
 eius generis suppeditabit &
 Lacedaemon, videlicet Hya-
 cinthum, & Apollinis ri-
 ualem Zephyrum, & pue-
 ri exitium à disco illatum,
 enatumque ex illius sanguis
 ne flosculum, & gemens
 rem in eodem inscriptione
 nem in ea, & Tynearum
 à morte reducem, & Iouis
 ob hoc ipsum aduersus Aea-
 sculapitum excandescentiam.
 Præterea Paridis apud Me-
 nelæum hospitium, & He-
 lenæ raptum post factum pro-
 pter pomum iudicium. Pla-
 nè enim existimet Sparta-
 næ historia & Iliacam esse
 adiunctam, copiosam pro-
 fectò & multiplicem. Itaque
 iuxta vnumquemque apud Troiam occisorum fabula a-
 genda scena proponitur. Consentaneum verò est, ut horum
 subin-

γῆς ἀθῶς, ἀρχὴ τῶν ἐν τοῖς εὐ-
 ροῖς γυγνημῶν, ἢ τ' Ἀλέξ
 πλάνας, καὶ Διδῶς ἔρωτος. ἄρ
 ἐκ ἀπόρτια καὶ τὰ περὶ τὸν
 Ορίστου θάματα, καὶ τὰ ἐν
 Σκυθία τῷ ἑρωτὶ τὴν ἄδμη-
 να, ἐκ ἀπόθ' ἂ καὶ τὰ περὶ τὰ
 τῶν, ἀπὸ τοῖς Ἰτακοῖς συ-
 γγῆ, Ἀχιλλεύς ἐν Σκῆρω
 παρθένωσις, Οδυσσεύς μα-
 νία, ἢ Φιλοκτήτη ἱερῆμια, καὶ
 ἔλος ἢ πᾶσα Οὐδῶν ὅπλα.
 ἢ, ἢ Κίρκη ἢ Τηλέγονος, ἢ ἢ
 Αἰόλε τ' ἀνέμων δυναστεία, ἢ ἢ
 τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μυνη-
 ρων τιμωρίας, καὶ περὶ τῶν
 ἢ κατὰ Παλαμίδος ἐπιβολῆν,
 καὶ ἢ Ναυπλίου ὄργην, καὶ ἢ
 Αἰατῶν ὀμνία, καὶ ἢ βατίρῶν
 ἐν τῶν ὑπέρτας ἀπάληα. ἔχει
 πολλὰς ἀφορμὰς ἢ ἢ τοῖς
 ὄρχηθῶσα παρωμοῖς, τὸν
 Οινόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν
 Κρόνον, τὸν Δία, τὸς πρώτους
 τ' Ολυμπιαρ ἀγωνισίας. πο-
 λὴ δὲ καὶ ἢ κατ' Ἀρκαδίαρ
 μυθο-

subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à
 τῶν ὄρχηθῶσα παρωμοῖς, τὸν
 Οινόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν
 Κρόνον, τὸν Δία, τὸς πρώτους
 τ' Ολυμπιαρ ἀγωνισίας. πο-
 λὴ δὲ καὶ ἢ κατ' Ἀρκαδίαρ
 μυθο-
 subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à
 τῶν ὄρχηθῶσα παρωμοῖς, τὸν
 Οινόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν
 Κρόνον, τὸν Δία, τὸς πρώτους
 τ' Ολυμπιαρ ἀγωνισίας. πο-
 λὴ δὲ καὶ ἢ κατ' Ἀρκαδίαρ
 μυθο-
 subinde memor sit, cum pri-
 mis verò eorum quæ mox à
 τῶν ὄρχηθῶσα παρωμοῖς, τὸν
 Οινόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν
 Κρόνον, τὸν Δία, τὸς πρώτους
 τ' Ολυμπιαρ ἀγωνισίας. πο-
 λὴ δὲ καὶ ἢ κατ' Ἀρκαδίαρ
 μυθο-

exitium. Quin etiam Elis multas occasiones præbebit salu-
 tare conantibus: Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Iouem
 pimos Olympiarum athletas. Atqui nec Arcadia fabu-
 larum

μυθολογία, Δάφνης φρυγί,
 Καμισῶς θειώσις, Κρητῶν
 ἄρω παροινία, καὶ Πανὸς γο-
 νῶν, Ἀλφειῶ ἔρωσ, καὶ Υφαι-
 στῶ ἀφροδισμῶ. ἀπὸ ἐξῆς ἄς
 πρὸ Κρήτων ἀφίη τῷ λόγῳ,
 πᾶμπολλα ἐξῆσθῃ ὁ ὄρχη
 οἰς ἑρανίσται, πρὸ Εὐρώπῃ
 πρὸ Πασίφαι, τὸς ταύρους
 ἀμφοτέρως, τὸν Λαβύρινθον,
 πρὸ Αἰάδων, πρὸ Φαίδραν,
 τὸν Αὐσφύγιον, τὸν Δαίδα-
 λον, τὸν Ἰκαρον, τὸν Γλαυ-
 κόν, πρὸ Πολυιδῶς μαντικῶν,
 τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦ τῆς
 Κρήτης τριπόλον. ἕξ ἑς
 Αἰτωλίαν μετέλθῃς, ἐξῆς
 ποτὰ ἢ ὄρχησις Καταλαμ-
 βάνα, πρὸ Αἰθιάων, τὸν Με-
 λέαγρον, πρὸ Αἰαλάντων, τὸν
 Δαλδῶν, καὶ ποταμῶ καὶ Ἡρα-
 κλῆους πᾶσι, καὶ Σαρῶων
 γυγῶν, καὶ Ἐχινάδων ἀνά-
 στρον. καὶ μετὰ πρὸ μα-
 νίαν, Ἀλκμαίων ὄϊον.
 ἔτα Νέστρον, καὶ Δειανίρας
 ἰσοῦπτιαν, ἢ πρὸ ἰρ Οἴτη
 ποταμῶ. ἔτα καὶ Δράκη ποτὰ
 τῷ ὄρχησμοῦ ἀναγκῶα,
 τὸν

larum expertus est, Daphnes
 fugam, Callistis ferinam
 vitam, Centaurorum temu-
 lentiam, Panos parentes,
 Alpei amorem, & Hy-
 phali peregrinationem ex-
 hibens. Iam si oratione in
 Cretam descenderit, per
 multa inde sumet saltatio.
 Europam, Pasiphaën, tau-
 ros virosque, Labyrinthum,
 Ariadnen, Phædrum, An-
 drogeum, Dædalum, Ica-
 rum, Glaucum, Polyidi vas-
 ticinium, Talo, aneum Creta
 custodem. At si in Ae-
 toliam diuenteris, habet
 & illic non pauca que mus-
 tuò sumet saltatio: Al-
 thaam, Meleagrum, Atas-
 lätum, Dalum, fluminis cum
 Hercule luctam, Sirenum
 procreationem, Echinadum
 retributionem, & post ina-
 saniam, Alcmaonis ha-
 bitationem: deinde Nefes-
 sum, & Deianiræ zeloty-
 piam. cui applicanda est
 Herculis in Oeta monte py-
 ra, & conflagratio. Habet
 etiam Thracia non parum multa saltandi necessaria: nem-
 pe Ota

τὸν Ὀρφεῖα, τὸν Ἰάνου σπα-
 ραγμόν, καὶ τὴν Λάλορ αὐτῆς
 ἡρωιδίω, τὴν ἑπιπέσσαρ τῆς
 Νύρα, καὶ τὸν Αἰμόρ, καὶ τὴν
 Ροδόπιω, καὶ τὴν Λυκόρρῃς
 ἡόλασιρ, καὶ Θιουαλία θ' ἔτι
 πλείω παρὶχεται, τὸν Πιλίαρ
 τὸν Ιάσονα, τὴν Ἀλκυσιν, τὸν
 τῶν φωνηκονῆα νηῶν δόλορ,
 τὴν Ἀργῶ, τὴν Λάλορ αὐτῆς
 πρόπιρ, τὰ ἐν Λύμνω, τὴν Αἴν-
 τῶν, τὸν Μηδείας ὄνηρορ, τὸν
 Ἀψύρῃς σπαραγμόν, καὶ τὰ ἐν
 τῷ παράπλω γυρόμενα, καὶ μετὰ
 ταῦτα τὸν Πρωτοσίλαορ, καὶ
 τὴν Λαοδάμειαρ. ἡ δὲ εἰς τὴν
 Ἀσίαν πάσιρ ὁδοῦς, ποταμὸν
 ἡ δὲ ἄλλα θάματα. ἡ δὲ Σάμῳ
 ὄνθῃ, καὶ τὸ Πολυκράτους
 πᾶσῳ, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐ-
 τῆς μέχρι Περσῶν πλοῦνη. καὶ
 τὰ ἔτι ἀρχαιοτέρᾳ, ἡ δὲ Ταν-
 τάλῃς φλυαία, καὶ ἡ παρ' αὐ-
 τῶν θηῶν ἰσῆσις, καὶ ἡ Πέλορ
 πᾶσιρ ἡρωιδία, καὶ ἡ ἰληφάνη
 τῆς ὄμοσῳ αὐτῆς. καὶ ἐν Ἰτα-
 λίᾳ δὲ Κεδανός, καὶ Φαίθωρ,
 καὶ

pe Orpheum, & illius fan-
 ctam à muliereculis dilania-
 tionem, eiusq; caput loquens,
 idemq; una cum Lyra nau-
 tans. Præterea Hamum &
 Rhodopen, tum Lycu-
 gi supplicium. Porro The-
 jalia adhuc plura his sub-
 ministrabit, Peliam, Iaso-
 nem, Alcestin, classem
 quinquaginta nauibus con-
 gregatam, Argo, & lo-
 quacem eius carinam. In-
 super res in Lemno gestas,
 Aetean, Medæa somnium,
 Absyrti dilacerationem, tum
 omnia illa quæ inter na-
 uigandum acciderunt. Post
 hæc autem Protefilawm &
 Laodamiam. Rursus si in A-
 siam postliminid te contu-
 leris, multam ibi inueniet
 fabularum copiam. Stas-
 tim enim tibi occurret Sas-
 mus, mox Polycratis cala-
 mias, atque filia eius vsque
 ad Persas erratio. Quin es-
 tiam his adhuc antiquiora,
 nimirum Tantalii loquax incontinentia, tum deorum apud
 eundem conuiuium, & Pelopis carnea depastio, eiusque ele-
 phantinus humectus. In Italia verò Eridanus & Phaëthon,
 & pos

καὶ ἄγροισι ἀδελφοῖς θρῆνῶσσι,
 καὶ ἠλεκτρον διακρύπτουσαι.
 ἔστιται δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς
 Εσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν
 τῆς χυσεῖς ὑπέραις δράκοντα,
 καὶ τὸν Ἀτλαντῆ μύχθον,
 καὶ τὸν Γερνόνω, καὶ τὴν ἰξ
 Ερυνθίαις ἔλασιμ τῶν βοῶν.
 ἐκ ἀγνοίας δὲ καὶ τὰς μυθι-
 κάς μεταμορφώσεως ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς Ἀθήνας, ἢ θηρία, ἢ
 ἄρνητα ἠπάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ ζωακῶν ἀνθρώπων ἐγένοντο.
 τὸν Κανία λέγω, καὶ τὸν
 Ταρσίαν, καὶ τοὺς ἑτέροις, καὶ
 ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ
 τὸν Ἀσσοειον ἐκείνο πρῶτον
 μεταζύμφον. καὶ τὰ αὐτὰ ἔστιται,
 καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετα-
 τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπο-
 μήθη ἀπὸ τῆς Αντιπάτρου, καὶ
 παρὰ Σιλόκου, ἐπι τῶ Στρατο-
 νίκης ἔρωτι. τὰ γὰρ Αἰγυ-
 πτίων, μυθικώτερα ὄντα, ἔστι-
 ται μῦθος, συμβολικώτερον δὲ
 ἐπιλέξιται. τὸν Επαφον λέ-
 γω, καὶ τὸν Οσίριον, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ἴσα μεταβολὰς
 πρὸ πάντων δὲ, τὰ περὶ τοὺς
 ἔρωτας

lia transmutationes. Ante omnia verò ea quæ circa amo-
 res il-

& populi lugentes sorores,
 & electrum lachrymantes.
 Sciet eiusmodi quoque He-
 speridas, & custodem aus-
 rei fructus Draconem, &
 Atlantis laborem, & Ge-
 ryonem, tum boum ex E-
 rynthia abactionem. Neque
 ignorabit, omnes fabulo-
 sas formarum transformas-
 tiones, quæcunque in arbo-
 res, aut animantes, aut a-
 ues transmutate sunt, &
 quot ex mulieribus viri fa-
 cti sunt. dico autem Canea,
 & vatem Tiresiam. Su-
 per hæc in Phœnicia Myr-
 rham, & luctum illum Af-
 syrium, qui geminus est. Ec-
 hæc habebit cognita, & ad-
 huc recentiora, quæcunque
 post Macedonum imperium
 ausus est Antipater, & Se-
 leucus ob amorem Stratonie-
 ces. Aegyptiorum quæ ma-
 gis erunt arcana, cognoscat
 quidem, ea autem saltando
 representabit significantiùs:
 Epaphum dico, & Osirim,
 præterea Deorum in anima-

ἴφρατας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τῷ
 Διὸς, καὶ αἰς ὅσα ἰωτῶν με
 τρακώσασθ, ἕστ' αὖθις καὶ πῶ
 ἐν Ἀδὲ ἀπαθῶν παραδλιαν,
 καὶ τὰς λοχάσας, καὶ τὰς ἰφ'
 ἰκάσθ' αὐτίας, καὶ πῶ Παεί
 θε καὶ Θεσίως ἀρχὴ τῷ Ἀδὲ ἰ
 τωρέαθ. σιωπῶντι δὲ ἡπῶν,
 ἔδδ' αὖ τῶν ἰπὸ τῷ Οὐμῶν καὶ Η.
 σιδδῶ, καὶ τῶν ἀείσων ποιη
 τῶν, καὶ μάξιμα τῆς παρα
 δλιαν διχομῶν, ἀνοήσα.
 τῶντα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολ
 λῶν, μάλλον δὲ ἑτέρων τῶ
 πῶνθ' ἰξιδῶν, τὰ βρα
 ναωδέσθρα κατέλιξα, τὰ
 ἅπαντα τοῖς ποιηταῖς ἕδδ' αὖ
 ἀφῶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐ
 τοῖς διακνύσασθ καὶ σοὶ πῶ
 ξουείσασθ καὶ ὁμοίωτα τ
 προσημῶν. ἅπασθ ἅπαν
 τα πρόχασθ, καὶ πῶ τῶν κα
 ρὸν ἰκάσθ' αὐτίας πῶ τῶν
 ποιησασθ καὶ πετιταμῶν
 μῶν καὶ ἑσθῶν ἀναγκῶν. ἰπῶ
 δὲ μιμητικὸς δῆ, καὶ λινῶ
 μασθ

res illorum variè & mirè
 ficè contingerunt, quæquæ de
 Ioue ipso feruntur fabulæ,
 tum in quasunque facies se
 met transfiguravit. Oma
 nem verò inferiorum tragæ
 diam tanquam digitos vna
 guisq; suos tenebit, tum sup
 pliciorum genera, & quæ
 cuiusque causa exiitit, &
 Pirithoi & Thefei indiuul
 sam vsque ad inferos ami
 citiam. Ut autem vno qua
 si fasce summam perstrin
 gam omnia, nihil quod ab
 Homero & Hesiodo, tum
 ab reliquis poetis eximijs
 excellentibus maxime tra
 gicis dictum est, ignorabit.
 Hæc admodum pauca ex
 nullis, aut potius ex innu
 meris istam sylvam, rerumq;
 saltationi necessariarum sala
 tem capita aliquot percen
 sui. Reliqua verò cum poë
 tis, tum ipsis saltatoribus
 demonstranda reliqui, ac ti
 bi quoque iuxta dictorum similitudinem indaganda. Quæ
 omnia in numerato parata saltatori reponenda sunt, vt
 eū tempus exegerit, nullo negotio possit expromere. N Quo
 niam verò imitatrix est saltatio, motibusq; & gesticula
 tione

ὄφρα, οἷς ἑομαῖδα μη-
 δρ ὄν τὸ τὸ ὄρχησθ' πρᾶγμα,
 ὁ τότε, κατὰ τὸν Νέρωνα ὄν
 δοκιμῶν ὄρχησθ', ἐκ ἀσπ-
 νη. Ὡς φασιν, ἀπ' ἃ καὶ
 τις ἀπ' ὧν, ἐν τῆ ἰσοείας μὴ
 μη, καὶ λινῆστας ἑλπίαι δι-
 νυκῶν, ἰδὲν τῶν Διμη-
 τρις ὄν, ὄν, ὄν, ὄν, ὄν,
 τῶν ἑλπίαι, ἰδὲν ὄρχησθ' ὄν,
 ἑλπίαι κατηγορεῖν ὄν, καὶ
 ἑλπίαι γὰρ ἄνα αὐλοῦ καὶ
 ἑλπίαι ἐπιδεδείχθαι αὐτῶν,
 καὶ ὄν, ὄν, ὄν, ὄν, ὄν,
 γὰρ ὄν, ὄν, ὄν, ὄν, ὄν,
 αὐλοῦσι, καὶ αὐτῶν παρα-
 γέλας ὄν, ὄν, ὄν, ὄν,
 τῶν ὄρχησθ' τῶν Ἀφροδί-
 της καὶ Ἀρῆ μοιχείαν, ἢ
 πορνεύοντα, καὶ ἑλπίαι
 εἰς ἐπιβολήν, καὶ τοῖς ἑλπίαι
 σμοῖς ἀμφοτέρως, τῶν ἑλπίαι
 φροδίτῶν καὶ τῶν Ἀρῆ σαυ-
 νόου, ἢ τὸς ἑλπίαι, ὄν,
 ἑλπίαι αὐτῶν, καὶ ὄν, ὄν,
 ἑλπίαι τῶν Ἀφροδίτῶν ὄν,
 δεδωκότα δέ, ἢ ἑλπίαι

Ἀρῆ,

canentium modulata cō-
 cinnitate, quibus exornare-
 tur, nequaquam saltatoris
 esse officium. Saltator ergo
 Neronis tempestate exi-
 mius & celebris, nec, ut fe-
 rebatur, imprudens, sed si
 quis etiam alius, historiā
 memoria & mouendi ele-
 gantī artificio præcellens
 plurimum, precatus est De-
 metrium, sapientissimis, ut
 mihi videtur, precibus, ut
 eum saltantem spectare ve-
 lit: deinde si videretur, re-
 prehenderet, ac saltationem
 acerbissimè accusatam exi-
 bilaret, atque exploderet.
 Pollicebatur ad hæc, se nul-
 lis tibijs & cantilenis adhi-
 bitis saltaturum: quemad-
 modum & fecit. R Etenim
 strepitibus & tibijs & cho-
 ro imposito silentio, ipse per-
 se saltavit Veneris & Mar-
 tis adulterium, Solem furti-
 ui concubius proditorem,
 Vulcanum machinantibus ino-
 sidias machinantem, ac vinculis utrosq; & Martem & Vene-
 rem illaqueantem. Deos spectaculo assistentes, Venerem sus-
 fuso rubore pudefactam, suburentem, & miculosius
 Martem

Ἄρα, καὶ ὅσα τῆ ἰσοεία τὰν-
 τη πρόσειν, ὡς τὸν Δημή-
 τριον ἑπιρροφῶντα τοῖς γιγνο-
 μένοις, τούτων ἱπανορ ὄρ-
 δουῶν τὸν μέγιστον ὄρχη-
 σῆ ἀνέκραγε ἦδ', καὶ μέγα
 λη τῆ φωνῆ ἀνφθιξαδᾶ ἀσ-
 κῶ ἀνθρωπῆ, ἅ σοίς, ὄχθ-
 ρῶ μόνον, ἀπὸ μοι δουῆς
 τῆς χειρὶν αὐτῆς λαλᾶν. ἐς
 πᾶ Ἀνατὰ τὸν Νέρωνα ἰσπῆ
 τῶ λόγῳ, βέλομαι καὶ βαρ-
 βάρος ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τῷ αὐτοῦ
 ὄρχηστῷ γνώμην ἐπέμ, ὃ
 περ μέγιστον ἱπανορ ὄρχη-
 στικῆς γνώμῃ ἄν. τῶν γὰρ ἐκ
 τῆ Πόντου βαρβάρων βασιλι-
 κός τις ἀνθρωπῆ, κατὰ τι
 χῆ ἦκων ὡς τὸν Νέρωνα,
 ἐθεῖατο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν
 ὄρχηστῶν ἐκνον, ἔτω σα
 φῶς ὄρχηστῶν, ὡς καὶ ται μὴ
 ἱπακοῦντα τῶν ἄδομῶν
 (ἡμίελλω γὰρ τῆ ἀνίτη-
 χαν) σωεῖνα ἀπάντων. καὶ
 δὲ ἀπὸν ἦδ' ἐς τὴν οἰκίαν
 τοῦ Νέρωνορ Ἀξιουμῆα, καὶ
 ὃ,τι

eanebantur, audire poterat (erat enim lingua semigræcus
 quispiam) omnia tamen callidè intelligeret. Iam verò cū ite-
 rῷ ad suos regressurus esset barbarus, eumq; Nero benigniùs

Martem supplicantem: præ-
 terea quascunque alias hæc
 fabula partes complectitur,
 adeò ut Demetrius ipsa arti-
 ficiosa saltatione iam exhi-
 laratus, maxima laude sala-
 torem extulerit. Excla-
 mabat enim voce quàm po-
 tuit acutissima in hæc ver-
 ba prorumpens: Audio, ὁ
 homo, cuiusmodi facias: ne-
 que enim tantum video, sed
 mihi videre ipsis loqui ma-
 ribus. Quoniam verò circa
 Neronis tempora nostra ver-
 satur oratio, animus est vi-
 ri barbari super eodem sal-
 tatore tibi referre testima-
 nium, quò laudem præclas-
 sissimam saltandi artificio
 attributam esse cognoscas.
 Quippe è barbaris quiddā
 homo regiis è Ponto, cū
 ex negotio ad Neronem Ro-
 mam venisset, vnaq; cum a-
 lijs hunc spectasset saltato-
 re, adeò saltantē perspicuè,
 ut quanquam nihil eorū que

ὅτι βέλοιο, ἀτῆρ κελόδον.
 τῷ, καὶ ἄλοσην ὑποχρημέ.
 φσιτόρ ὄρχισλῶ, ἔφη, δὲς, τὰ
 μέγιστα ὄφρα νῆς. ἤ δὲ Νέρων
 ἐτρομεύς, τι ἄρ ὧι χεῖσι.
 μὲ ἄρ ὧι ἐκῆ; πεσοίκους,
 ἔφη, βαρβάρους ἔχω, ἐχόμο.
 ζῆλῶτος, καὶ ἐρμιλιῶν ἢ ῥέ.
 θιον ἄπορῆρ πῶς αὐτός. ἤρ
 οῦν τίνῳ ἄλωμα, ὄφρα νῶν
 οὐτῷ, ἔκαστά μοι ἐρμιλιῶ.
 σα. τοῦτορ ἄρα ἡαδίκῶ
 αὐτῷ ἢ μίμησις τῆς ὄρχισλας,
 ἐπίσημός τε καὶ σαφὲς φανῆ.
 σα. ἢ ἄλλῃσιν ὄφρα νῶν, καὶ
 ὄ σκοπὸς τῆς ὄρχισλας, ἢ ἄπο.
 κείσιν ὄφρα, ὡς ἔφη, κατὰ
 τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσι ἐ.
 πιτηδουμένη, καὶ μέγιστα
 τῷ, τὰς ἡαπομένης πῶτας
 μέγιστα διὰ τῶν οἴδιν γῶν
 καὶ ἐρ ἰκένους μάλλον ἐ.
 πονουμένη, ὡς οἴκιναι τοῖς
 ἰποκρίμενοις προσώποις, καὶ
 μὴ ἀποφῶ ἔναι τὰ μέγ.
 ῥῶα τῶν ἐσχατομένων ἀει.
 κείων ἢ τυραννοκτόνων, ἢ
 πρῶν.

atque amantius inuitaret, &
 si quid vellet postulare libe
 raliter iuberet, seque promptè
 datum polliceretur. Dami
 hi, inquit, hunc saltatorem,
 & me hoc munere plurimum
 exhilarabis. Percontante ve
 rò Nerone, cui rei domi tue
 vultis tibi futurus est? Sunt
 mihi, inquit, vicini barbari
 lingua dispares. ad illos in
 telligendos interpretum pa
 rare copia haud mihi prom
 ptum & facile est. Itaque si
 alicuius egens ero, ille in
 nuens singula quaeque mihi
 interpretabitur. Tantum con
 secuta erat agilis saltatio
 nis imitatio, cum clara &
 manifesta apparuisset. Cae
 terum exercitiū iuxta quod
 immorandum est, & salta
 tionis seopus est represen
 tatio, ut dixi, eadem opera
 & rhetoribus exercenda, ma
 ximè verò ijs, qui decla
 mationibus, quas vocant, va
 ceant. At haec quoque in sal
 tatoribus praecipuè laudi datur, ut personis in scenam intro
 ductis saltator per omnia gestu respondeat, neque ea que
 dicuntur, ab introductis optimatibus, aut tyrannicidis, aut
 mendicis,

πρώτων, ἢ γιωργῶν· ἀπὸ
 ἐρῆκασθ' ἑαυτῶν τὸ ἴδιον, καὶ
 τὸ ἐξ αἰρέσειν δεικνύσαι. ἐθέλω
 σοὶ καὶ ἀπὸ βαρβάρου
 ἑστῆσιν ἐπὶ τέτοις ἀπῆμ. ἰδῶν
 τὸ πρῶτον πρόσωπα τῷ ὄρχηστῇ
 παρδουκαασμῆα (τοσούτων
 γὰρ μισθῶν τὸ ἄξιμα ἔσθ' ἵνα
 τῆ ἴνα, ὄρων τὸν ὄρχηστῆν,
 τίνων οἱ ὄρχηστούμφοι καὶ ἴσοι
 κενουόμφοι τὰ λοιπὰ πῶσω-
 πῆα ἔσθ'. ἐπὶ δὲ ἕμαθον ὅτι
 αὐτὸς ἴποκνευῆται, καὶ ἴπορ-
 χῆσιν τὰ πάντα, ἐκτελέ-
 θεις, ἕσθ', ὁ βέλτιστος, σῶμα μὲν
 τοῦτο ἔσθ', ποσὶ δὲ τὰς ψυ-
 χὰς ἔχω. ταῦτα μὲν ὁ βάρ-
 βαρ. ὃ ἐν ἀπαικίως δὲ καὶ οἱ
 Ἰταλιῶται τὸν ὄρχηστῆν παν-
 τόμιμον καλεῖσιν, ἀπὸ τοῦ
 ἑρωμένους σχεδόν· καὶ γὰρ
 καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐ-
 κείνη, τὸ, ὁ παῦ, Ποντίε θυε-
 ρὸς πρῶτον νόσον ἴσχω, πά-
 στας πολίσιμον ὀμίλη, καὶ ὄρ-
 χηστῇ ἀναγκῆα, καὶ δὲ πῶσω-
 φῶτα τοῖς πράγμασι, σωοῖς
 κασοῦ

mendicis, aut agricolis dis-
 crepent, sed in unoquoque
 illorum demonstratur pro-
 prietas & excellentia. Vos
 lo itaque & alterius tibi
 barbari orationem ea ipsa
 de re percensere. ¶ Etenim
 cum quinque personas vidis-
 sei V saltatori apparatus (tot
 enim partibus seu aëibus
 constabat fabula) unum vi-
 dens saltatorem, quærebat
 quidnam reliqui essent futuri,
 qui alias personas saltando
 representarent. Postea verò
 quàm certior factus est, il-
 lum omnia saltatione sua re-
 presentaturū: Fefellisti nos,
 inquit, ὁ optime, quòd cum
 corpus unum tibi sit, animas
 plures habeas. Et hæc qui-
 dem barbarus. Non iniuriā
 verò & Itali saltatorē Pan-
 tomimi nomine cohonestā-
 runt, ab ipso penè factio ad
 hoc introdueli. Nec inlea-
 gan habenda est illa poëti-
 ca cohortatio: ὦ fili, X Pos-
 lypimentē obtinens in omni-

bus versare orbibus saltatori equidem pernecessaria, quæ re-
 fectus adhaerentem oportet semetipsum quibusq; factis applica-

καὺρ ἑαυτὸν ἰκάζω τῶν θρω-
 μύμων. τὸ δὲ ὄλον, ἢ ἄλκῃ καὶ
 πάθει δάξαν, καὶ ἰποικεινῆ-
 σθαι ἢ ὄρχησις ἰπαρχήθηται,
 νυῖ μὲν ἱρῶντα, νυῖ δὲ ὄργι-
 ζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ
 ἄπορον μνημότα, καὶ ἄπορον
 κλυπημύμων, καὶ ἅπαντα
 ταῦτα μιμητικῶς. τὸ γὰρ
 παραδοξότατον τῆς αὐτῆς
 ἡμίρας, ἄρτι μὲν Αθάμας
 μνημῶς, ἄρτι δὲ Ἰνὸ φου-
 μύμῃ δέκνυται. καὶ ἄλλοτε
 Ατρεὺς ὁ αὐτὸς, καὶ μετὰ μι-
 κρόν Θυέσης, ἔτα Λίγισθ' ὅ
 ἢ Αιρόπη, καὶ πάντα ταῦτα
 εἰς ἀνθρώπος ὄν· τὰ μὲν οὖν
 ἄλλα θιάματα, καὶ ἀπόμα-
 τα, ἐνὸς ἰκάζον ἕργον τῶν ἐς
 πίδαξιν ἔχον. ἢ γὰρ ἀλλότ' ἰ-
 σισιν ἢ λιθάρα, ἢ ὄψ' φωνῆς
 μελωδία, ἢ τραγικὴ δράμα-
 τυργία, ἢ ἑωμικὴ γελῶ-
 ποιία ὃ δὲ ὄρχησις, τὰ πάντα
 ἔχον συνάδον. καὶ ἔνισι ποιη-
 ῶν καὶ σαμμιγῶν τῶν παρὰ
 σκωλιῶν αὐτῶν ἰδῆν, αὐτὰρ, οὐ-
 εγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβά-
 λος, ψῶς

um, tibiam, fistulam, pedum strepitum, clangorem cymbas

li, rem

re. X Præcipuè verò morea
 & affectus se demonstratu-
 ram & simulaturam polli-
 cetur saltatio, nunc quidem
 amantem, deinde irascentem
 introducens, mox alium in-
 sanientem, alium animo per-
 turbatū, ac omnia talia val-
 de concinnè & modestè. Et
 quod omnium maximè mi-
 randum est, vna eademq; die
 nunc quidem Athamania su-
 rentem, nunc Ino metuen-
 tem exprimit. Et aliàs ipse
 ille Atreus est, aliàs Thy-
 stes, post pusillū Aegisthus,
 deinde Aerope. Et omnia
 hæc vnius hominis artificio-
 sè refert industria. Alia qui-
 dem spectacula & discipli-
 nae vnam quampiam rem o-
 stendunt: aut enim tibia est,
 aut cithara, aut vocis modus
 latio, aut fabula tragica, aut
 plausibilis aliqua comœdia.
 cæterum saltator hæc om-
 nia simul comprehensa in se
 complectitur, & est varium
 quendam & mixtum ex om-
 nibus illius videre appara-

ψῆφον, ἠποκετοῦ ἀφωνίαν, ἀδόντων ὁμοφωνίαν· ἐτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα, θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ, τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος, ἐν δὲ τῇ ὀρχήσῃ ἀμφοτέρω συμμεικτα. καὶ γὰρ δὲ νοίας ἐπίδαξιν τὰ γινόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκασίας ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ σοφία τῶν θρωπέων, καὶ μηδὲν ἕξω λόγου. Λεωβάνης γοῦν ὁ Μιτυληνῶν, ἄνθρωπος καλὸς καὶ ἀγαθός, χριστόφους τοὺς ὀρχιστὰς ἀπικάλει, καὶ ἦ ἐπι τῶν θείων αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀνασπίψων ἀπὸ τοῦ θείου. Τιμοκράτης δὲ, ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, ἰδὼν ποτὶ ἀπαξ, ἔα ἐξιπτιγδόν ἐπιστὰς, ὀρχιστὰς τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα· οἶον μὲν, ἔφη, θιάματ' ἢ πὸς φιλοσοφίαν ἀδῶς ἀπιστεῖν κεν; εἰ δ' ἐστὶν ἀληθὴ, ἀπὸ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τεῖα μὲν αὐτῆς καλῶς ὀρχιστὴς δὲ.

uauit verecundia, quam è philosophia hauseram? Quod si vera sunt quæ de anima Platonem disseruisse constat, trea

li, representatoris vocē concinnam, canentium concentum consonum & unanimum. Præterea alia quidem alterutrius in homine partis sunt opera: alia enim sunt mentis, alia corporis: ceterum in saltatione ista mixta sunt. Etenim mentis demonstrationem, corporei exercitiij actione, ipsis rebus quas fiunt inesse videmus. Maximi verò omnium ducenda est rerum quæ geruntur sapientia, & quod nihil citra rationem comititur. Quocirca Z Lesbonax Mitylenæus, planè vir honestus ac bonus, saltatores Chirifophos, id est, manu sapientes nominare solitus est: ibatq; frequenter ad illorū spectacula, quæ si melior à theatro subinde esset reuersurus. Timocrates autem eius præceptor, viso quondam semel, non de industria assistens, saltatore suis rebus indulgente: Quæli me, inquit, spectaculo pri-

Λεάννου, τὸ θυμικόν, ὅταν
 ὀργισθῆσιν ἐπιλέανται· τὸ
 ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶν-
 τας ποκρίνται· τὸ λογισ-
 κόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν
 χαλιναγωγῆ. τοῦτο μὲν γὰρ
 ἐν ἅπαντι μέρα τῆς ὀργή-
 σιας, καθάπερ ἢ ἀφ' ἐν τῶν
 αἰσθησίων, παρὶσπαρταί·
 καθάπερ δὲ πένον, καὶ τῆς
 ἐν τοῖς ὀργήμασι δύμορφί-
 ος, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῷ Αἰσο-
 τέλους ἰσπανθῶσα, τὸ καλ-
 οῦσιν ἰσπανοῦσιν, καὶ μὲν
 τρίτον ἡγομένον τὰ θαυ-
 καὶ τοῦτο ἔνα ; ἡκούσα δὲ
 τινος καὶ περιπλοτέρου τι νε-
 ανισομίν. πρὸ τῆς τῶν ὀρ-
 γησικῶν πρῶτον σιωπῆς,
 ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι
 εἶδος ἐκρίθηται. ἔτι δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων ἐπιτηδεύματων,
 τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ
 τὸ χείριστον ἡπισχνομένων,
 μόνη ἢ ὀργησίων ἀμφὶ ἔχα,
 καὶ πολὺ γὰρ τὸ χείριστον
 ὑπερλήπιον, ὅσα μὲν

eius partes pulcherrimè os-
 tendit saltator : vim ira-
 scendi, quoties iratum ex-
 primit; desiderandi, quo-
 ties amantem representat:
 ratiocinandi, quando singu-
 los affectus quasi frenis qui-
 busdam coercitos explicat.
 Et hoc in omnes saltationis
 partes, quæ madmodum ta-
 ctus inter sensus corporeos,
 disseminatum est. Porro au-
 tem cum pulchritudinis tan-
 tam rationem habere soleat,
 atque inter saltandum de-
 centis & concinna formo-
 sitatis, quid aliud quam Ari-
 stotelis pulchritudinem cõ-
 firmare videtur, eandem col-
 laudantis, atque inter bona
 tertio loco constituentis &
 Audiui verò alium super sal-
 tantium personarum silen-
 tio longè iuuenilius differ-
 tem, quòd eo Pythagorica
 disciplinæ dogma subobscu-
 rè significari videatur.

τὰ α Praterèa cum aliæ vitæ
 actiones, illæ quidem oblectationem, aliæ verò vilitatem
 exercentibus suppeditent, soli saltationi utraque hæc iuxta
 adesse videmus, ac vilitatem longè præstantiorem, qua-
 rentis

τὰ τὴν τερπνοῦ γίνονται. πό-
σο γὰρ τὸτο ὄρεον ἡδίων, ἢ
πνευματούτας ναυσίκοις, καὶ
αἵματι βρομίνος, καὶ παλαι-
οντας ἄποιοις ἐν κόνα, οὐδ' ἢ
ἐρχοις ποταμῶν ἀσφαλίει.
ρορ ἅμα καὶ ἀμορφότερον,
καὶ τερπνότερον ἰπιδείκνυ-
ται; τὴν μὲν οὐ γὰρ σωτόνορ
κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ
στροφῆς αὐτῆς, καὶ περιγα-
γῆς, καὶ πιδήματα, καὶ ἡλι-
ασμοῦς, τοῖς μὲν ἅποιοις τερ-
πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὄρεσι,
τοῖς δὲ ἐνεργέσιρ αὐτοῖς ὑ-
γιανότατα. γυμνασίω γὰρ
τὸ κάμισόν τε αἷμα καὶ ἀσ-
θενμότατον τὸτο φάτω ἀρ-
ξῶ γὰρ εἶναι, μαλακίω μὲν
τὸ σῶμα, καὶ κάμνον καὶ κρ-
φίον, καὶ ἀχρεῖς εἶναι πῆς
μεταβολῆ διδάσκον, ἰσ-
χῶ τε οὐ μικρὰν περιποι-
οῦ τοῖς σάμασι. πῶς οὐκ οὐ
παναρμόνιον τι χεῖμα ἢ ὀρ-
χης; θύγουσα μὲν τὴν ψυ-
χλὸ, ἀσπύσα δὲ καὶ τὸ σῶμα,
τέρπουσα δὲ τοὺς ὄρεωντας,
διδά

tenus cum voluptate illa ex-
hibetur. Quanto enim hoc
spectatu iucundius, quam vi-
dere pugnis deceriantes iu-
venes, ac sanguine diffluen-
tes, aliosq; lucentes in pul-
uere, quos non raro saltatio
& longè tutius simul atque
decentius, & maiori cū vo-
luptate demonstrat. Quocir-
ca apti decentesq; in saltan-
do motus, ac corporis inuer-
siones & circumductiones,
in super saltus & resupina-
tiones quibus vitur, alijs e-
quidem sæpenumerò fuere
oblectamento spectantibus:
ipsis autem hæc eadem exer-
centib. saluberrima. β Ete-
nim illud ego gymnasiij pul-
cherzimum, & maximè om-
nium conducibile haud dua-
biè dixero, quòd corpus e-
molliant, & membra flexi-
biliora iuxta ac leuiora effi-
ciant, & ad omnem muta-
tionè promptiora instituant,
neq; mediocri robore corpo-
ra solidius confirmant. Qui
ergo saltatio res erit non omnium elegantissima, & quæ &
mentem acuat, & corpus exerceat, & spectantes oblectet, &
multa

διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν
 πόλων ὑπὸ ἀνοῖς καὶ κυμβά-
 ροις ἢ μελῶν ὀρυθμίας, καὶ
 κηλέσῃ, διὰ τὴν ὀφθαλμῶν
 καὶ ἀκοῆς· ἀ γοῦ φωνῆς ὀ-
 μοιείαν ἵπτοις, πῶν ἂν ἀ-
 παρόθι ἴπποις, ἢ ποῖον πολλὴν
 φωνότροπον ἀκουσμα, ἢ ἴμ-
 μελίστρον; ἢ τὴν ἀλλοῦ καὶ
 σέειγ· τὸ λιγυρότροπον, ἄ-
 νις καὶ τούτων ἰν ὀρχήσῃ ἄ-
 πολλαῖα σοι πάριστρον, ἢ ἡ-
 γαν, ὡς ἀμείνων τὸ ἴθι, ὁ-
 μιλῶν τῇ τοιαύτῃ θία, ἢ ἡ-
 σῃ, ὅταν ὀρχῆς τὸ θέατρον, μι-
 σοῦν καὶ τὰ κακῶς γιγνόμε-
 να, ἢ πιδανύον δὲ τοῖς ἀδι-
 κνήνοις ἢ ὅλων, τὰ ἢ τῶν
 ὀρχήνων παυδαζοῦν. ὁ δὲ
 ἔσι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχήνων
 ἢ παινίσει, τὸ τοῦ ἴθι, τὸ ἢ
 ἢ σελύτε ἄμα καὶ ἢ γρότῃα τ
 μελῶν ἐπιλυθῶν, ὅσπερ ὁ-
 μοίως παρὰ δόξον εἶναι μοι
 δοκῆ, ὡς ἢ τις ἰν ὡ ἀλλοῦ καὶ
 ἢ ακηέως τὸ καρτερόν, ἢ Α-
 φροδίτης τὸ ἀδρόν δ' αὐνοῖ.

ἢ ἴθι

tiem rectè exercere, utrunque iuxta mihi admirandum viden-
 tur: ut si quis in eodem argumento iam robur Herculeum,
 mox Veneris teneram & delicatam ostendat molliem.

ἰδέσθαι ἢ ἰδέσθαι καὶ ἰσοδύναμοι
 ἔσονται, ὅποσον καὶ εἶναι τὸν
 αἴσιον ὀρχησῶν, ἔρτε ψυχῆ
 καὶ σώματι· καὶ τοι τῆς ψυχῆ
 ψυχῆς πᾶσι τὰ πλεονα.
 μνημονικόν τε γάρ, καὶ ὀυ-
 φυῶν καὶ ξαντῶν, καὶ ὀξυῶν ἰ-
 πνοῦσα, καὶ κοροῦ μάλα
 ἰσοχάδαι φημι δᾶν αὐτῶν,
 ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημά-
 των καὶ ἁσμάτων, καὶ μιλῶν
 τῶν ἀρίστων ὀργωνιστικόν, καὶ
 τῶν κακῶς ποιημένων ἰ-
 αλητικόν. τὸ δὲ σῶμα, κα-
 τὰ τὸν Πολυκλέτου κανόνα,
 ἢ δὴ ἐπιδείξω μοι δοκῶ μί-
 τι γὰρ ὑψηλὸς ἄρα ἔσω, καὶ
 πύρα τοῦ μίτου ἐπιπένης,
 μήτε ταπεινός, καὶ ναύδης
 πλὴν φύσις, ἀπὸ ἑμῶν ὀ-
 ἀκείδης· οὔτε πολύσαρ-
 κῶς, ἀπιδανὸν γάρ· οὔτε λε-
 πλὸς ἢ ὑπερβολῶν, σκελετῶ-
 δὸς τῶτο, καὶ νηρικόν. ἰδέσ-
 θαι γοῶ σοι καὶ δῆμος τινός, ὁ
 φάσκει τὰ τοιαῦτα ἰσημοῦ-
 νουσα,

neque carnosus admodum, & obesus (absurdum enim est)
 neque rursus corpore impensè tenui: hoc enim aridi cada-
 ueris præ se fert imaginem. Memorabo verò tibi populi
 cuiusdam ad huiusmodi notanda non inertis exclamatio-
 nes.

γ Iam verò oratione tibi os-
 tensurus sum, qualè & cor-
 pore & animo optimum sal-
 tatore esse oporteat. Et
 sanè mentis dotes iam ma-
 gna ex parte executus sum.
 Quippe memoria præcelle-
 re, ac præcipua ingenij indo-
 le clarum, ad hæc solerti &
 acuta intelligentia prædiū
 esse illum oportere aio, &
 qui potissimum temporis ras-
 tionem habere poterit: præ-
 terea autem, vi poemati in-
 geniosus censor sit, tum can-
 eum atq; carminū præstans-
 tissimorum peritus expisor,
 vitiosè verò factorū repre-
 hensor argutus. Caterum
 corporis modū iuxta δ Πολυ-
 κλετι κανονem adumbra-
 bo, vi neq; impensè altus sit,
 neque præter modum cras-
 sus, neque brevis nimium aut
 humilis neq; natura depres-
 sus, nanus aut pumilio, sed
 moderatè staturæ p omnia:

νιδά, βοὰς ἀπῆν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχῆς, ὄφρ' ἴσῃ ὡλίς,
 καὶ ὄρχησι μάλιστα προδῶ-
 ούσα, οὐτως ἐπιτηρεῖ τῶν
 λογομένων καὶ τῶν γιγνομέ-
 νων ἕκαστα, ὡς μηδεὶα μη-
 δεῖα αὐτῶν διακαυθάνει.
 μικροῦ μὲν γὰρ ὄρχησού ἐς
 σιληθῆναι, καὶ τὸν Εὐτορεῖ
 ὄρχουμένου, μίᾳ φωνῇ πάντα
 τὸν ἀνθρώπου, ὡς Ἀστυνάξ,
 Εὐτορεῖ δὲ αὐτοῦ; ἀπορῆ δὲ σο-
 τερικῆς οὐκ ἔστιν ὑπὲρ τὸ μέ-
 τριον, ὄρχᾶσθαι τὸν Καπα-
 νεία ἐπιχαροῦναι, καὶ πε-
 βάσθαι τοῖς Θυδῶν τάχε-
 σιν, ἐπιρῆθαι, ἑφάσθαι, τὸ
 τῆχαι, οὐδὲν σοὶ δᾶκλι-
 μακῆ. καὶ ἐπὶ τοῦ παχεῖαι
 δὲ, καὶ πικροῦ ὄρχησθαι, πη-
 δᾶν μὲν ἅλα πρῶτον, δει-
 μεθᾶ, ἑφάσθαι, φᾶσαι τῆς θυ-
 μίλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῶν
 πάντων ἀπὸ ἐπιθόουσα, κα-
 πῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τῶν
 ἐξ ἑλπίδος ἕνεκα ἐπιμνήσθαι,
 ἀν

nes. Antiochia ciues habet
 ingeniosissimos, quibus stu-
 dio est saltationem omnibus
 alijs antepōnere exercitijs :
 adeoquē dictorum & facto-
 rum obseruantes sunt, ve
 nihil omnino earum rerum,
 illorum subterfugere possit
 iudicium. Ergo cū cor-
 pusculo admodum modi-
 culo saltator in scenam in-
 gressus saltaret Hectorem,
 vno ore omnes exclamaue-
 runt Astyanctem videmus
 tibi autem Hectorem mans-
 sisse dicemus. Rursus alio
 tempore quopiam præter
 modum longo Capanea sal-
 tate conante, idemquē The-
 banorum muros adiecturus
 esset : Transcende, inquit
 muros, nihil tibi scā-
 lis opus est. Quinetiam im-
 pendio corpulentum & obe-
 sum saltatorem falsè subsan-
 narunt, qui cū ingentem
 saltum facere adniteretur,
 Theatrum nobis, inquit
 suffulciendum fuerat. Contra, nimium arido & tenui,
 tanquam malè habenti, bene valere certatim precati sunt.
 Horū profectò non conceiandi risus gratia mentionem adā

ἀπ' ὧς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι
 ὄλοι μιν ἀλλω σπουδῶ ἰποῖν
 σανθ' ἐπὶ τῷ ὄρχησικῷ, ὡς καὶ
 ῥυθμίσαν τὰ καλά καὶ τὰ
 ἀσχηρὰ αὐτῶς διατάσσει. ἄν-
 κινητ' δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
 πάντως ἔσω, καὶ τὸ σῶμα δι-
 λυμένον τε ἅμα, καὶ συμπλη-
 ρῶς, ὡς λυγρὸν αὐτὸ τε, ὅπῃ και-
 ρός, καὶ σωστάσθαι καρτερῶς,
 ἢ τότε δλοι, ὅτι δὲ οὐκ ἀπύλο-
 λακτὰ ὄρχησις καὶ ἴνα ζω-
 νίς χρονομίας ἀμὰ μετέχῃ
 καὶ Ἐρμῆ καὶ Ποσειδάωνος καὶ
 Ἡρακλέους ἐν αὐλῆσιν καλῶν,
 ἴδοις ἄν, ἐκάσῃ τῶν μιμή-
 σιων ἐπιόχῃν. Ἡροδότῳ μὲν
 οὐκ τὰ δὲ ὑμμάτων φανό-
 μιν, πιστότερα ἂν ταῦν ὡς
 τῶν δλοκῶ ὄρχησις δὲ καὶ τὰ
 ἄτων καὶ ὀσθαλμῶν πρόσε-
 σον. ἄτῳ δ' ἔτι ὄρχησις, ὡ-
 ς ἂν ἐρῶν τις ἄς τὸ θέατρον
 παρήθῃ, ἔσω φρονίῳ δὲ ἴδῳν
 ὅσα ἰρῶς κακὰ τέλη, καὶ λύπη
 ἐχάρητος, ἐξέρχεται τὸ θέατρον
 φαιδρῶ-

cium præstō est. Usque ad eò verò mouet saltatio, ut quæ-
 dam miserè & perditè puellam quandam deperiens, in thea-
 trum ingressus, conspectis quorum causa amor esset, malis
 mentis sanitatem receperit, ac nuncupatis vocis theatro

egrem

duxi : sed ut cognosceres
 multas quoque gentes ma-
 gno studio saltandi coluisse
 artificium, ad eò ut & vir-
 tia & virtutes in illo potues-
 rint sagaciter deprehenden-
 re. Sit ergo saltator corpo-
 re per omnia mobili, & so-
 lido simul atque firmo, ut
 flexi postulante tempore,
 & firmiter consistere, si o-
 pus sit, possit. Quòd au-
 tem saltatio à manuum ge-
 sticatione in certaminibus
 proponi solita aliena non
 sit, sed particeps sit & Mer-
 curij & Pollucis & Her-
 culis editarum in certamine
 virtutum, deprehendere po-
 teris haud obscure, singulas
 rum imitationum periculum
 faciendo. Herodoto au-
 thori grauisimo, ea quæ o-
 culis apparent, certiora vè,
 deniur, quàm quæ percipiū-
 tur auribus. Saltationi &
 oculorum & aurium iudis

φαιδρότερῳ, ὡσπὶρ τι φάρ-
 μακον ληθεῖσθ' ἀνδρῶν, καὶ κατὰ
 τὸν ποικιλῶν, νηπιυθῆς τε καὶ
 ἄχολορ πῖψιν, σημάσιν δὲ τῆς
 πῆ τὰ γιγνώμῃα οἰκατότης,
 ἢ τῶ γινώσκῃν ἕκασον τῶν ὀ-
 ρώντων τὰ δ' ἐκνύμῃα, τὸ λα-
 κρῶν ποικίλῃς τὸς θιατῆρ,
 ὁπόταν τι οἰκατῶν καὶ ἔλῃες
 νόρ φάνηται, ἢ μὲν γε Βακ-
 χικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλῃς
 σα, ἢ ἐν Πόντῳ σποδαζομένη,
 καὶ τοι Σατυρικὴ οὔσα, οὔτω
 κηέρωται τοῖς ἀνθρώποις ἔ-
 κῆ, ὡσα κατὰ τὸν τῆσ γέμερον
 ἕκασοι κειρὸν, ἀπάντων ἐπι-
 λαθόμενοι τ' ἄκων, ἡ ἀδω-
 τῶσι ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ
 Κορύβαντας, ἢ Σατύρους καὶ
 Βουκόλῃς ὄραντων. καὶ ὄρ-
 χουῶται γε ταῦτα οἱ ὄνυφῃς
 σαῖοι, ἢ πρωτόγοντοῖς ἕκασ-
 τῇ τῶν πόλειων, οὐχ ὅπως ἀ-
 δόμενοι, ἀπὸ καὶ μὲν α φρο-
 νύτης ἐπὶ τῶ πρᾶγμασι μᾶλῃ-
 λόρ κειρ, ἢ ἐπ' ὄνυφῃας καὶ
 λατουργίας, καὶ ἀξιώμασι

περὶ ο.

gulis ciuitatib. primores atq; principes, nō reuerentiæ gratia,
 sed potiùs ob hoc ipsum magnos sese ferebant, magis quā ob
 generis claritudinē, & obsequia, & dignitates quæ debebātur
 nobili.

egreditur fronte iam serē-
 nata hilarior, quasi phar-
 macum quoddam priorum
 malorum obliuionem indu-
 cens, & iuxta poetam dolo-
 rem & acerbitem omnem
 abstergens, hausisset. Quod
 autē ista populo fuerint fam-
 miliaria, ac quisq; spectan-
 tium ea quæ inter saltandum
 demonstrantur callidè, co-
 gnoscat, argumento sunt
 spectatorum profusa nō ras
 rō lachrymæ, quoties casus
 aliquis acerbus & miserabi-
 lis productus fuerit Bacchi-
 ca saltatio in Ionia præci-
 piuē & Ponto tāto certè stu-
 dio celebris, quam & satyrā
 vocant, vsq; ad eò hominibus
 ea detentis voluptati esse cōs
 sueuit, ut statuis temporib.
 cæterarū verū oblii omniū,
 perpetuos dies desideāt spe-
 Etantes Titanas & Corybā-
 tas, & Satyros & bubulcos.
 Saltabātq; id genus saltatio-
 nes nobilissimi quisq; ex sim-

ἡγεμονικοῖς. ἐπὶ δὲ τὰς ἀρε-
 τὰς ἐφ' ἃς τὰς ὀρχηστικὰς, ἀ-
 κούει καὶ τὰς κακίας αὐτῶν.
 τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἡδὴ
 εἰδῆσα' τὰς δὲ τῆς θλιβοῦσας
 οὐκ ἐπιτηδεῖν, οἶμα, δὴ-
 ναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν,
 ἐν ἀμαθίας (ἀμύχανον γὰρ
 ἀπαντας εἶναι σοφούς) καὶ
 σοδοικίας θανάτῳ ἐν τῷ ὀρχή-
 σθαι ἀκύνωται. οἱ μὲν ἄ-
 λογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν,
 ὡς φασι, πῆς πλὴν χορδῆς
 ἔτρα μὲν γὰρ ὁ πῶς, ἔτρα
 δὲ ὁ ἔνθμος λέγει. οἱ δὲ ἀ-
 ρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ
 μεταχρονῶν, ἢ πρόχρονῶν, οἷον
 ἐξ ὧ ποτε ἰδὼν μίμνημα.
 τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχοῦ-
 μῶς τις, καὶ πλὴν τοῦ Κρό-
 νου κιννοφαζίαρ, παρῶρ ἄ-
 τοτὰς Θυῖσου συμφορὰς, ὧ
 ὁμοίῳ παρηγμένῳ καὶ ἀμ-
 λῶ πλὴν Σιμίελω ποικεῖος
 μὲν, βαρομῆλω κερῶ-
 νῶ, πλὴν Γλαῦκω αὐτῆ ἦσα-
 ς, μεταχρονῶσσαν οὐσαρ.
 ἀπὸ οὐ ἀπό γε τῶν τοιού-
 των

nobilibus. Postea verò quàm
 virtutes saltatorias percur-
 ri, audi iam nūc. deinceps &
 saltatorum vitia. } Sedenim
 quæ corpus plerunq̄ comi-
 tantur, iam ostendi: mentis
 autem vitia ad hūc ferè mo-
 dum, ut opinor, obseruabis.
 Per multi enim illorum pro-
 pter inscitiam (feri enim
 non potest ut omnes sapien-
 tia exornati sint) iurpibus
 inter saltandum solæcis mis
 delinquunt. Illi quidem dum
 citra rationem mouentur, ac
 nihil, ut aiunt, ad chordam.

Alia quippe pes, alia rhy-
 thmus loquitur. Cæterum
 alij quidem saltando à rhy-
 thmo non discrepāt, res au-
 tem parum apud & tempe-
 stiuè saltationi accommo-
 dant: quorum ego permul-
 ta videns memini. Quidam
 enim Iouis parentes saltans,
 neque non Saturnum deuoz
 tentem liberos, Thyestæ ca-
 lamitates ad saltabat. Rurs
 sus alius Semelem percussam

fulmine representaturus, Glaucen illi assimilabat, tempoz
 re longè posteriore. Atqui nequaquam eiusmodi saltas

kkkk
 torum

των ὀρχησῶν, ὀρχήσεως ἀδ-
 τῆς, οἶμαι, καταγνωστὸν, οὐ-
 δὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητόν,
 ἀπὸ τῶν μὴ, ὡσπὲρ εἰσι, ἀ-
 μαθὸν νομισίον. ἵππων τὶ οὐ
 δὲ τῆς ἰννόμεως, καὶ κατὰ ἔθῃ
 μὲν τῆς τέχνης, ἡκανῶς ἕκαστα
 δρωτάς. ὅπως δὲ, τὸν ὀρχη-
 στὴν λέει πανταχόθεν ἀπηγε-
 βῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν ὠρυθ-
 μον, ἀμορφοῦ, σύμμετρον,
 αὐτὸ αὐτῷ ἰοικέσθαι, ἀσκοφάν-
 τιστον, ἀνπίστον, μηδὲ
 μὴ ἐπιπέτῃ, ἐν τῶν ἀείων
 κήρα μφόρ τὰς ἰννόμεως,
 ὄξιν τῶν ποιητῶν, βαδῶν
 τὰς ἰννοίας, ἀνθρώπων μά-
 ρισκῶν, ὁ γολῶ ἕκαστον αὐτῶν
 τὸν ἄρ γίγνο, το ἐν κλέσ
 παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕ-
 καστον τῶν ὀρχησῶν γνωρίζῃ
 τὰ αὐτῶν μάλλον δὲ ὡσπὲρ ἐν
 κατόπισθον τῶν ὀρχησῶν ἑαυτὸν
 βλέπει, καὶ ἂν πάσῃ αὐτὸς
 καὶ ἂν ποιῶν ἴσθαι. τότε δὲ ἔθῃ
 κατῆ

torum gratia, saltationem
 respiciendam esse censeo: ne-
 que ipsum odio persequens
 dum exercitium, sed illi po-
 tius, ut sunt imperii habens
 di sunt. Laudandos autem
 eos qui legitime ac iuxta
 rhythum suis artificiosè
 cuncta obeunt. In summa,
 oportet saltatorem omnibus
 numeris esse absolutissimū,
 ut totum quod agit, sit con-
 cinnum, sit aptè accommo-
 datum, ac intra mensuram
 cohibitum, sibi ipsi non di-
 uersum, à sycophantia mor-
 su alienum, reprehensioni
 minimè obnoxium, & in quo
 nihil desiderari possit. Est
 præterea summopere neces-
 sarium, ut saltator opti-
 mis cogitationibus tempe-
 ranter instructus sit, acuto
 ingenij acumine docilis, me-
 te ad deliberandum profun-
 da. Summa verò in illo re-
 quiritur humanitas. Statim enim solidam à spectatori-
 bus tandem consequitur, quoties quisque videntium sua ip-
 sius acta illo representante cognouerit. Magis verò ve-
 lut in speculo, in saltatore se ipse conspexerit, ium qualia
 passus sit, quæquæ quondam faciliare illi studio furit. Ne-
 que

κατήχαρταυτὸς οἱ ἄνθρωποι
 ὅς ἡδονὴς διώκονταί, ἀπ' ἀ-
 θρόοι πῆς ἢ πάσῃ ἐκχέου-
 ται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἑ-
 κτας ὁ ἀκόνας ὀρῶντος, καὶ
 αὐτοὺς γνωρίζοντος. ἀτεχνῶς
 γὰρ τὸ Δελφικὸν ἱκάνο, τὸ
 Ἐνῶθι σαυτὸν, ἐκ τῆς θεῆς ἐκ-
 κένως αὐτοῖς περιγίγνεται ἢ
 ἀπέρχοντα ἀπ' τοῦ θεάτρον,
 ἀτεχνῶς ἀρῶσαι, καὶ ἀφῶ-
 γαν, μεμαθητότων, ἢ ἀπὸς
 τερον ἡνύουσι διαχρόντων.
 γίγνεται δὲ ὡς περ ἐν λόγοις,
 οὕτω καὶ ἐν ὄρχήσῃ, ἢ πῆς
 τῶν πομπῶν λεγόμενῃ λαο-
 ληγία, ὑπερβαίνοντων τὸν
 μέτρον τῆς μιμνήσεως, καὶ πῆ-
 ρα τοῦ δέοντος ἐπιτενοῦ-
 ται, καὶ εἰ μὲν τι δὲξαι δὲ
 οἱ, ὑπερμνήσθαι ἐπιλακνυμι-
 νων, ἢ εἰ ἀπαλῶν, καὶ ὑπερ-
 βολῶν θυλωμένων, ἢ τὰ ἀν-
 θεῶν δὲ, ἀχρὶ ἢ ἀργίῃ ἢ θυγα-
 ῖος πῆς ἀγῶντων οἰονέγῃ το-
 ῖς μέμνησαι ἐδῶν ποιεῖν αὐ-
 ρησῶν,

strantibus : rursus si quid
 molle ac tenerum representandum est, illud plus satis effe-
 minantibus : porro actiones graves atque viriles ad immanti-
 tatem usque ferinam euehentibus. Quod ego quondam sal-
 tatore[m] facientem videns, memoria teneo, antea quidem

kkkk 2 mirum

mirum

χυσιών, ὃ δολιμοῦντα πρό-
 τερον σιωπῶν ἢ τῶν αἰώνων, καὶ
 θαυμάσιον ὡς ἀνθρώπος ἀ-
 ξιον, οὐκ οἶδα ἅτις τι τῶ-
 ν αἰσθησιμῶν ἀποκείσιν,
 αἱ ἰσχυροὶ μισοῦσιν ἐξο-
 κήσαντα. ὄρχουμυθὸν ἔ-
 τον Αἴαντα, κατὰ τὴν ἡλικίαν
 ἀνδρὸς μανθῶρον, ἐς τοσοῦ-
 τον ἰσχυροῦσιν, ὡς οὐκ ὁ
 ποκείσασθαι μανίαν, ἀλλὰ
 μανίαν αὐτὸς ἀκότως ἀν-
 τὶν ἰδούσιν. ἴνδον ἔ-
 τον τῶν ἰσχυροῦσιν ἀποκείσασθαι
 τῶν πᾶσι ἰσχυροῦσιν ἀποκείσασθαι.
 ἴνδον δὲ τῶν ἰσχυροῦσιν τῶν
 αὐτῶν ἀποκείσασθαι, τοῦ Ὀδυσ-
 σέως πλησιόσιν ἰσχυροῦσιν, καὶ ἰ-
 σχυροῦσιν ἰσχυροῦσιν ἰσχυροῦσιν,
 αἱ ἰσχυροὶ τῶν ἰσχυροῦσιν, καὶ ἰσχυ-
 ρῶν, ἢ ἂν γὰρ μὴ ὁ πῶλος ἀντί-
 σταν, ἢ τὸ πῶλον ἢ πῶλον ἀπ-
 ὁκείσασθαι, ἀποκείσασθαι ὁ ἰσχυροῦσιν
 ἀποκείσασθαι Ὀδυσσεὺς, ὄρχουμυθὸν
 παραποιεῖσθαι πῶλον. ἀλλὰ
 καὶ τὸ γὰρ θεῖον ἀποκείσασθαι
 μανίαν ἰσχυροῦσιν, καὶ ἰσχυ-
 ρῶν, ἢ ἰσχυροῦσιν, ἢ τὰς ἰσχυροῦσιν
 ἀποκείσασθαι

rona simili morbo vesaniæ correpta unâ cum Aiace pa-
 riter insaniebat, & exilientes vociferabantur, ac vestes
 à se

mirum, necnon celebrem sal-
 tandi artificem, cætera sanè
 prudentem, nec hominum
 opinione indignum. verum
 haud scio quo casu tunc in-
 ita deformè representatio-
 nem immoderata effusio-
 ne delapsus sit. Quippe cum
 illi Ajax desaltandus esset
 mox furens post victoriam,
 tantum à salutationis decoro
 excidit, ut nullo modo Aia-
 cis furentis insaniam repres-
 sentare, sed ipse omnium iu-
 dicio planè furere atque de-
 bacchari videretur. Vnius
 enim ferreis caleamētis in-
 streptium vestimentū violen-
 tēter discidit, alterius è Mu-
 sicorum numero correptam
 tibiam, Vlyssis iuxta stantia
 ob positam amorum victo-
 riam gestientis capiti illudē
 incussit: & plaga violentiâ ex-
 cepisset, infelix ille Vlysses
 perussisset, ad verberantis sal-
 tatoris pedes prolapsus. At-
 hui vniuersa spectantium coo-

ἠπερρίπλωι. οἱ μὲν συρφετῶ-
 λας, ἢ αὐτὸ ἰδιῶται, τοῦ μὲν
 ὠσημίον. ὅν ἰσοχασμί-
 νοι, οὐδὲ τὸ χάρον ἢ τὸ κρεῖτο
 τον ὄρωντων, ἀκραρ δὲ μί-
 μισιν τοῦ παθῆναι τὰ τοιαῦ-
 τα οἰόμενοι ἔιναι. οἱ ἀσείδη-
 ροι δὲ, συνήντων μὲν καὶ ἀ-
 δέμφοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις,
 οὐκ ἐλιγχοῦντο δὲ σιωπῇ τὸ
 πρᾶγμα. ὧς δὲ ἰσπανοῖς καὶ
 αὐτοὶ πλὴν ἀνοιαρ τῆς ὀρχή-
 σως ἐπικαλύπτοντο καὶ ἄ-
 κείως ὄρωντο, ὅτι οὐκ Αἴ-
 αντ. ἀπὸ ὀρχησοῦ μανίας
 τὰ γιγνώμενα λῶ. οὐ γὰρ ἀρ-
 κιδέσ τε τοῖς ὀρχησοῦ, ἀλ-
 λὰ καὶ μακρῶ τούτου γελιό-
 τιρον ἔπραξε. καταδὰς ἦν
 εἰς τὸ μίσην ἐν τῇ βουλῇ, δύο
 ἰπαικῶν μίση. ἰκαθίβιτο,
 πάντων διδίοταρ μὴ καὶ αὐτῶν
 τινα, ὡσπερ κείον, μασίω-
 ση λαθῶν. καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ
 μὲν ἰσαύμασον, οἱ δὲ ἐκλωρ.
 οἱ δὲ ἰσώπλονορ, μὴ ἄρα ἐν
 ᾧ ἄρα μιμίσιος εἰς πλὴν τῶ
 πάθους

audaciam partim ex illis admirabantur, partim ridebant:
 nonnulli verò suspicabantur, ne ex immodica insanie affe-

ctatione

kkkk 3

πάθοις ἀλύθαιρ ἡπλήχθῃ.
 καὶ αὐτὸν μὲν τοι φασὶν ἀ-
 ναύφαντα, οὐτῶ μετανοῶ-
 σα ἰφ' οἷς ἰποίησθ, ὥτε καὶ
 νοσῆσαι ἀπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς
 ἐπὶ μανίᾳ καταγνοσμεθον.
 καὶ ἐδάκρως γὰρ τοῦτο σαφῶς
 αὐτός. αὐτοῦτων γὰρ ἀδδῖς
 τῶν συσσιωτῶν αὐτῶν, τῶν
 Αἰαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς,
 παρασησάμεν. τὸν ἄκκῃ-
 τῶν, ἔφῃ πῶς τὸ διαφορ. ἰ-
 κανόν ἴσιν ἀπαξ μανίῃαι.
 μάστιγα δὲ αὐτῶν λῶισον ὁ
 ἀνταγωνιστῆς, καὶ ἀντίτῃς
 ἦ. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἰαν-
 τῶ αὐτῶ γραφῆται, οὐτὸ
 κοσμίως καὶ σωφρόνως πῶ
 μασίαν ἡκίρῃαθ. ὡς ἔπαινε
 Ἡλῖωα, μείνας ἐντὸς τῶν ὀρ-
 χήσας ὀρχῶν, καὶ μὴ παροινέ-
 σασ ἐς πῶ ἀποκρίσιον. ταῦτά
 σοι, ὦ Φιλότις, ὀλίγα ἐκ παμ-
 πύλων παρ' ἐδάξα ὀρχήσας
 ἔργα καὶ ἐπιτηδῆματα, ὡς
 μὴ

fatione vero furoris morbo
 implicatus esset. Et sanè
 perhibebant illum, postquã
 à tanta vesaniæ temulentia
 sobrius esset factus, in tana-
 tum ob hæc quæ turpiter ad-
 miserat, affectum esse poen-
 tentia, ut præ nimia mentis
 castitia egrotus decuma-
 beret, reuera ita propter im-
 modicè affectatam insania-
 am perturbatus. Atqui ne
 ipse quidem hoc occultè aut
 dissimulante habuit, sed
 satis manifestè declarauit.
 Siquidem postulantibus in-
 terum equalibus, ut Aiacein
 in illorum gratiam desalt-
 taret, abhibito representat-
 tore, inquit ad theatru: Sa-
 iis superque esse semel insa-
 niuisse. Maximè verò om-
 nium eius onimum discer-
 ciauit amulus. Cum enim
 idem Ajax illi ex composito
 desaltandus esset, adeo mo-
 destè et temperanter eius representauit insaniam, ut ma-
 gnam inde laudem reportaret, saltationis fines nusquam
 egressus, neque representando furenter in quenquam de-
 bacchatus. Hæc tibi, ô amice, pauca sanè ex perquam mult-
 is decerpta, ostendi saltationis studia atque exercitia, ne
 profusè

μη πάντων ἀχθοῖσθε μοι, ἱερῶτι-
 κῶς θωμίνω αὐτά. ἢ δὲ βρ.
 ληθείς ποινῶν σοὶ μοι τῆς
 θίας, ἐν οἷσιν ἐξῶ πάντων ἀνω-
 σόφου σου, καὶ ὀρχησμανή-
 σου τὰ γὰρ πέσει. ὡς οὐδὲρ
 δεισομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεί-
 νο πέσει εἰπάτω, τὸ Θαυμά-
 μ' ἔχει, ὡς οὐτι πῶρ τὰ θε-
 φάρμακ' ἐθελχθῆς. θηλε-
 τίση γὰρ, μη μὰ Δι', ὄνον οὐ-
 κισπῶν, ἢ σὺν καρδίᾳ ἐ-
 ξας, ἀπ' ὁ μὲν νόσσοι ἐμ-
 πλωτέρος ἔσται. οὐ δὲ, ὅφ' ἢ
 δουῖς, ἢ δὲ ὀλίγον ἢ κυκλώσας
 ἀπὸ μεταδόσεως ποιεῖν. Ἔ-
 πρ' ἔρ' ὁ Ομηρος περὶ τῆς Ερ-
 μῆς ῥά βδ' ε' ἔχουσι λέγει, ὅτι
 καὶ ἀνθρώπων ὄμματα θέλγει δι-
 αὐτῆς, ὡς ἐθέλει, τὸς δὲ αὐτῆ
 καὶ ἀνθρώπων ἐγείρα, τὸτο ἀ-
 τεχνῶς ὀρχησῆς ποιεῖ, καὶ τὰ
 ὄμματα θέλγῃσιν, καὶ ἐργου-
 ργῶα ποιεῖσιν, καὶ ἐπὶ ἔρον σα-
 πλῶ διάνοισιν, πῶς ἐκασα τῶν
 θρωμίνων. Κρά. καὶ μὲν ἡδύ ἐ-
 γὰ, ὅ Λυκῆν, πείθομαι τί σοι,
 καὶ

planè efficit saltatio, & oculos demulcēs, & excubare faciens,
 & mentē ad singula humanæ vitæ acta accuratius discutiē-
 da excitiās. CRA. Atqui iā tuīs me, Luciane, dictis persuasisti,

kkkk 4 iamq̄

profus indignè aut dolēn-
 ter patiaris, si ista libentē
 & magna eū voluptate spes-
 ctare soleam. Ceterū si
 animus est te mecū eiusmodi
 participem esse spectaculi,
 sat scio illius illecebris te ca-
 ptum iri, insuper etiam tri-
 pudianturum. Itaq; nihil opus
 est ut illud Circes dictum ti-
 bi occinam:

Obstupui q̄ te nil phar-
 maca nostra bibentem
 Demulcēre.

Haud dubiè enim demulces-
 beris: & per Iouem, neq; as-
 ni caput, neq; porci cor has
 bebis, verū mēs tibi firmior
 erit & cultior. Tu verò præ
 voluptate quam spectando
 mirificam capies, non mul-
 tum Cyceoni potando tri-
 bues. Nam quod Homerus
 de Mercurij virga aurea af-
 firmat, quod illius admini-
 culo, quorū oculos voluerit,
 in somnum soluat, rursus a-
 lios dormientes exciet: hoc

ἢ ἀναπλησάμενα ἔχω ἢ τὰ ὠ-
τα ἢ τὰ ὄμματα καὶ μνήμη-
σά γε ὧ Φιλότης, ἐπιφθασ εἰς τὸ
θίατρον ἴης ἢ ἐμοὶ παρὰ σε
αὐτῷ θίαν καταλαβάνειν,
ὡς κὴ μοί, ὅς ἐκείθεν σοφώτε-
ρ' ὅ κ' ἡμῖν ἰσχυρίσῃς.

iamq; mihi patent & aures
& oculi. Et vide, & amice,
vi memoria teneas, ut si quā-
do posthac in theatru iueris,
ne tecū vnā pariter specta-
tū abducas, ne tu solus inde
nobis sapientior regrediaris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

HAbes, studiose Lector, ex hoc Dialogo priscorum
hominum & ingenij, & studij, & eruditionis testi-
monium præclarum & memorabile, ex quo quantum
à priscorum honestate & industria absumus & degen-
tauerimus, haud difficulter cognosces. Priora enim se-
cula floruerunt saltationibus & mimis & histronibus;
quorum eruditioni & ingenio pauci nunc etiam emi-
nenter docti respondere possint. Quòd si tales id æta-
tis sūt saltatores. cuiusmodi verè eruditos ipsos. flo-
ruisse ingenijs existimandum est, nempe poëtas Tra-
gicos & Comicos, qui suas fabulas hisce desaltandas
obtulerunt? Nostræ autem quid in se habent aut inge-
nij aut honestatis saltationes, nisi ridiculam quandam
chordaca? & verè chordaca, & cõplexus meretricios,
quib. animi incenduntur ad libidinē. Imò pueri, puel-
læ, viriq;, matronæ, plebsq; patresq;, profani & sacri,
sæpe ad mediã ipsam noctem: interdum ad alterum
solem choreas protrahunt, in quibus videre est, quanta
cura obseruent vt rem omnium stultissimã, insanisq; que
spectaculum, quàm scitissimè moderentur: quã rem nisi
tibiari concentus temperaret, & infania commenda-
ret, nihil absurdius, nihil furenti similis spectari posset.
Et ex hac tamen laudata saltatione, castæ matronæ, in-
corruptaq; virgines, meretricies prodeunt prostitutæ.

A POSTEA-

POSTEAQVAM tu Craton.] Saltationis laus & origo Macrobius lib. 3. cap. 14. Saturnalium, ubi de Saltandi & cantandi apud veteres ratione scribit, sic ait: Ecce enim ubi ab illo ordiatur tempore quod fuit optimis moribus. Inter duo Punica bella, ingenui, quid dicam ingenui? filij senatorum in ludum saltatorum commeabant, & illa crotala gestantes saltare discabant: taceo quod matrone etiam saltationem non inhonestam putabant, sed inter probas quoque earum erat saltandi cura, dummodò non curiosa, vsque ad artis perfectionem. Hinc Salustius in Catilinario Semproniam reprehendit, non quod saltaret, sed quod elegantius quam necesse est probat. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, cantare & saltare in Græcia laude digna, uisisse, Cælius Rhodiginus lib. 5. Lectionum antiquarum de Græco penu desumpsit, Saltationis rationem non fuisse veteribus vulgarem aut contemptibilem. b Iam olim acerba.] Sumpsit exordium ab occasione, cui docilitate. c Cum vir sit discipuli.] Reprehensio saltationum, à persone conditione. Hominem ingenuum minimè decet turpi incumbere spectaculo. Aemilius Probus in vita Epaminundæ scribit, quod Romæ turpe erat cantare, & saltare. Salustius in Catilinario dixi, canere, psallere & saltare esse instrumenta luxuriæ, quibus adolescentium animi ad libidinem incitantur, vnde Horatius lib. 3. Carm. Od 6:

Motus docere gaudet Ionicos
Matura virgo, & fingitur artubus
Iam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur vngui, &c.

L Murena Seruius Sulpicius in maledicti loco obiecit, quod esset saltator. In huius defensione Ciceronis verba sunt hæc: Nemo ferè saltat nisi forte insanit, neque insolitudine, neque in conuiuium moderato, atque honesto: intempestiuum conuiuium, amœni loci, multarum deliciarum comes est extrema saltatio. Idem libro 3. de Oratore, saltationis duo genera esse significat: alteram Scenicam & histrionicam, quæ insanis & viro indigna est: alteram virilem, quæ ab armis aut palaestra sumpta est. Hanc Quintil. lib. 1. cap. 11. veteribus Romanis dedecori fuisse negat. d Cum primis.] Saltationi opponit tragædiarum &

kkkk

5 comm. a-

comædiarum certamina, quam collationem Lucianus infra re-
 fusat. e Papæ.] *Confutat hanc collationem f. Istud de.]*
Confutatio reprehensionis ab absurdo. g O' amice.] Proposi-
 tio, & uan totius orationis. h Principio.] *Argumentum ab*
antiquitate. i Syderū chorea.] Exemplo syderum. k Co-
 ribantas.] *Corybantum & Curetum. Hoc idem de Curetibus*
& Ioue, leges apud Strabonem, & in his qua annotauimus in
Dialogo Venereis & Cupedinis. Sunt autem Corybantes, Cybe-
les, sine Rheæ sacerdotes, qui in sacrificijs matris deorum ar-
mati saltantes, casti & puri sunt assumpti: Corybantes appel-
lati, quod inter saltandum capita iactent. l In Creta.] In-
 sula in medio Ponto, centi vrbium fama clara, unde *εργηριππο-*
δης à Grecis appellatur: In longitudine ducenta millia & septua-
ginta passuum: in latitudine quinquaginta millia habet. Ho-
die Candiam vocant, à montibus eius occiduis, qui Λόφοι. i can-
didi dicuntur: nullum animal noxium in creta, viniq; opti-
mi feruillissima, quod Cretici, sive Maluaticū vocatur. m Ho-
merus quoq; Metionem.] Amplificat testimonio Homeri.
 n Neoptolemo.] *Pyrrhus ex Deidamia Achillis filius.*
Neoptolemus appellatus est, propterea quod admodum adole-
scens ad bellum Troianum fuit perductus. Is Pyrrhicum tri-
puδij genus inuenisse fertur, quod Pollux libro 4. Pyrrhico cui-
dam tribuit, o Lacedæmonij.] Lacedæmoniorum exemplo
 amplificat. p Videres itaq;] *Hypotyposis saltationum La-*
conum. q Homerus.] Alia Homeri exempla. r Mitto il-
 lud.] *Eorum que in sacris solemnia fuerunt. s Proteum.]*
Protei fabulam notiozem arbitror, quam vt hic sit recensenda.
Exstat apud Homerū Odys. 4 & apud Maronem lib. 4. Geor-
gicōn. Illam Herodotus historia prima, & post eum Diodorus
aliq; plures, ad Aegyptiorum regum morem referunt. Sed præ-
stat vt Diodori ex lib. 2. verba transcribam: Consuetudo, inquit,
regibus Aegyptijs causam huiusmodi transmutationes fingendi
præbuit. Nam Aegyptijs mos erat regibus, vt leonis aut tauri
aut draconis priorem partem in capite ferrent, insignia prin-
cipatus: quandoque verò arborem, aliquando ignem, quan-
doque redolentia supra caput inguentia. Hæc tum ad decorem
spectant, atq; ornatum: tum susporem ac suspersivisionem quan-
dam

dam aspicientibus inſiſciebant, &c. quæ breuitatis cauſa prætereo. Extat & de eo apud eundem Lucianum non illepidus Dialogus, quem videre poteris. Illic enim paulò plura annotauimus. t Protei eſſe amulos.] Id eſt, ipſum referre Proteum: hoc eſt, in omnem ſpeciem vertentes ſe, ſurſum ac deorſum ſeiſpos diſtorquentes. u Empuſam ſuſpicoꝝ.] Meminis huſius etiam Ariſtophanes in Ranis:

Καὶ μὲν ὄρω νῆ ῥὴ δὴα μέγα.

Ποῖον δ' ἤ, ἄριστον, πᾶσι θεοῖσιν γὰρ γίγνεται.

Τότε μὲν βῆς, νῦν δ' ἕρδεις, τότε δ' αὖ γυνὴ

Ωραῖοτάτη τις, πῆ ἴσι, φῆς ἐπ' αὐτῷ ἦω.

Αἰ' ἕκ τε αὖ γυνὴ ἴσιν αἰδ' ἦδη κόβων.

Εμπύσα τοῖσιν γ' ἴσι. Id eſt,

At maximam profectò video beluam.

Qualem? Nouam, quæ in cuncta ſubitò vertitur,

Modò, bos, modò autem mula, rurfum fœmina

Pulcherrima. Age, vbi eſt? rectà ad illà ià ià feror.

At rurfus haud eſt mulier, imò iam canis.

Empuſa proinde eſt.

Interpres aſcribit, Empuſam ſpecterum quoddam eſſe, quod ab Hecate ſoloat emitti videndum miſerit & calamitoſis. Id ſubinde conſuevit alijs atque alijs formis exhibere ſeſe, maximè meridianis horis, iſ qui parentant manibus. Sunt qui ipſam hanc Hecaten affirmant eſſe. Narrant autem, vno videri pede. Vnde & nomen inditū putant ἐμπύσα, οἷοι ἐς αἰπύσα. In Hebr. eorum Pſalmis Αὐμύριον dicitur meridianum. x Salios.] Salios duodecim Martis Gradus ſacerdotes Muma Pompilius legit, vt ait Linius lib. 1. ab V. C. quorū primus præſul vocabatur. Quem numerū deinde Tullus Hoſtilius duplicaſſe ferunt. Quorum ſacra & feſti dies canis ſumptuoſis cū canis & ſymphonia oppipare celebrare ſoliti ſunt Romani, in quibus ſubiles coronas, & alià conuiujs oblectamenta adhibebant. Quod ſacerdotum quanti fuerit, ex eo colligere licet, quòd niſi ex patricijs ad hunc honorem nemo admiſſus ſit, niſi liber & cuius patrinus & matrinus foret. Diſti ſunt autem à ſaliendo, quòd facere in comitijs quotannis & ſolebant & debebant, verſicoloribus iuſpicis ornati, per urbem tripudiantes, carmina Salaria appellata canente;

canentes pergebant, succincti aneis baltheis, togis nexis fibulis, quas trabeas vocabant. in capite pileos gestabant dictos apices, accincti gladijs: dextra lanceam aut virgam ferebant, laeva peltam Thraciam, quod Ancyle dicebatur: hoc est, circumancisum. id caelo lapsum in Numa regiam existimatum, ad cuius formam duodecim numero summa arte confecit Mamurivus artifex: nulla alia mercede ex opere contentus nisi quod in fine sacri, Mamurij nomen accineretur. praeful in saltando primas tenebat partes, & ducem agens, duos ex alijs Salijs habebat comites, quorum alterum vatem, alterum magistrum vocabant. Sanè non Romani solum in sacris quibusdam, saltationibus & hyporchemais utebantur: sed aliae omnes ferme nationes. Nam ut scribit Athenæus, deis peculiares suae fuerunt saltationes. Quin nulla sacra in Delo fiebant, quibus non esset adhibita saltatio. Nec ab Orpheo aut Musæo vlla inflata sacra fuisse constat, sine saltatione. Indi mandè & vesperi cum saltatione Solem salutabant. Longus sim, si velim omnes recensere. y Priapum.] Sic planidis: Priapum Iuno Marti dedit, quærum adhuc rudem, s. d. multa præditum virilitate, qui non prius à Marte armorum disciplina peritus, quam saltator bonus factus est. Vnde & illi merces à Iunone constituta, ut ab eo decimam spoliatorum partem in bello reciperet. & Cùm itaque tria sint celeberrimarum saltationum genera] Saltationum non vnum fuit genus prioribus, siquidem Iul. Polux lib. 4. cap. 14. inter varia saltationum genera commemorat *ἰμμέλειαν* Tragicorum, à cantu nuncupatam: *ῥυθμικὴν* Comicorum, *σικυϊδία* Satyricorum. *σὺρρίχλιον* & *τελεσίαν* *κίον* plus vocat, quod armati saltarent. Refert illic & alia saltationum genera, si quis auct ea cognoscere. Denique Homeri scholiastes in Iliad. *σ*. tria saltationum genera commemorat. Vide etiam Calium Rhodiginum Lectionum antiquarum lib. 5. cap. 3. & 4. Erasmus in adagio, Pyrrichen oculis præseferens. A Demitior.] Argumentum à laude, quæ à veteribus celebratur saltatio. B Hanc tamen.] Exempla Homeri. C At verò.] Hesiodi. D Ipse.] Socrates. E Socratis Aspasia.] De Aspasia Milefia femina, formosissima pellice, vide 13. Athenai, ubi de Phryne & alijs in temporis famigeratis scortis multa dicuntur.

dicuntur Plutarchum quoque in Pericle. F. Videris autem.] Collatio tragædiæ & comædiæ, quibus saltationem anteponeit. G. Cùm cæcis quoque sint perspicuâ.] Hyperbole frequens in Luciano de re vehementer perspicua. Plutarch. τῶν συμποσιακῶν, Decade 2. refert, Antigonum regem vinculum, allato instrumento prægrandibus scripto literis, dixit: τῶν πρῶτον ἔτι τοῦ πλῶθ' ἤλλα: Hæc quidem vel cæco perspicua sunt. H. Quod autem saltationum.] Hæterus ex antiquitate & veterum vsu laudavit saltationem, tom ex difficultate artis eiusdem dignitatem ostendit. I. Verùm hoc orationis.] Repetitio propositionis, cum commotione. K. Iam verò ea quæ saltatorem.] Quarum rerum cognitio saltatori necessaria. L. Titanum pugnam.] Iouis & Titanum bellum non minus quàm Troianum durans, nec fuit contentio de paupere regno quemadmodum inter Etæoclem & Polynicem: sed de ipso celo. nec potuit absolui, priusquam Iupiter sibi vnuculos Cyclopas, fulmen, tonitru, & alios tales ministros, quibus cruentus ille deus ritur, aduocaret. M. Saturni vincula.] Iupiter patrem Saturnum regno expulisse, & apud inferos in perpetuo carcere conclusisse dicitur. Virg. l. 8. Aeneid.

Primus ab æthereo venit Saturnus olympo,
Arma Iouis fugiens, & regnis exul adeptus,
Et Claudianus de Raptu libro primo:

— patefacta ciebo

Tartara, Saturni veteres laxabo catenas.

N. Quoniam verò imitatrix.] Agilitas saltatoris & perspicuitas gestulationis. O. Demetrio Cynico.] Probæ exemplo Demetrii Philosophi, & testimonio. P. In iudicium.] Accusat orchestricen, id est, saltationis artem, Superuacuum.] Parygon, hoc est, præter rem adiutamentum. Q. Saltator.] Subiungit historias. R. Etenim strepitibus.] Homericæ fabula. S. Quippe è barbaris quidam.] Alia barbari cuiusdam. T. Etenim cum.] Aliud alterius barbari. V. Saltatorem.] Orchestren. X. Polypi mentem.] Pro tempore. alios atq; alios mores, alium atq; alium vultum sumens. Sumptum videtur ex hoc disticho incerti authoris, quod Clearchus in prone. bij, cæste Athenæo, citat:

πολύπλοκός μὲν τέκνον ἔχων νόον ἀμφίλοχ' ἦρας,
 τοῖσιν ἐφαρμύζων δὲ θεῶν δὴ μὲν ἰκνε Id est,

Polypi ingeniosis nate Amphiloche heros,

Vt tēmet populo quemcunq; accesseris apres.

De Polypi ingenio meminī idem Lucianus in sermone Menelae & Protei. Præterea Plin. lib. 9. cap. 29. Plutarchus in Causis natural. citat ex Pindaro versus hos: ποῦπις ἦρος ζῶων μεγάλων ἢ νόον θεῶν φέρων τοῖς πόντοις πολέουσι ὀμίλει. i. Marine beluae colorī maxime mentem accommodans, cum omnibus civitatibus consuetudinem habet. Eupolis apud Athenæum: Ἄνευ πόλιος πολὺπὸς ἐστὶ τῶτον. i. Urbanus homo qui moribus sit polypus. γ. Præcipue verò mores.] Effectus & usus artis. Z. Lesbosax Mityl.] Sobrietas & prudentia salutariorum. α. Præterea cum.] A. iucundo & vili. β. Etiam illud ego.] Effectus, & qua saltationem sequuntur. γ. iam verò orat.] Hæcenus ingenij dotes: iam & corporis recenset, in saltatione. δ. Polycleti can.] Polycleti nobilis cum primis statuarij meminī Plinius, & de eo memoranda tradit lib. 34. cap. 4. ε. Usque adeo verò.] Redir ad effectus artis. ζ. Sed enim quæ.] Vitia saltatorum, ex quibus rursum dignitas & difficultas artis colligitur. η. Hæc tibi, o amice.] Conclusio, à necessitate.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. ΕΥΝΥΧΥΣ, ΣΙΕΥ
 PAMPHILVS

Η ΑΜΦΙΛΟΟΥ, ΚΑΙ ΠΗΑΜΦΙΛΙ ΕΤ
 Λυκίης. Lycini.

Erasmo Roterodamo interprete.

ΑΡΓΥΜΕΝΤΥΜ.

Historica quædam narratio est, qua Dioclis & Bagoæ Peripateticorum philosophorum inter se contentionem exponit. Eunuchus autem inscribitur, quod potissima contentionis pars in eo versetur, utrum Eunuchus debeat aut possit philosophorum agere: cum alter ab indignitate rei, & ab accidentibus philosophicæ professionis hoc negare: alter autem exemplis, & sine seu officio

ficio philosophi, item à consequētib us sese tueretur. V-
bi interim tacitè illud quoq; indicat Lucianus, q̄ ea tum
etate philosophi ex vitijs & sceleribus magis quàm ex
doctrina & vitæ integritate censebantur. Exordium ab
admiratione trahitur, qua attentos facit, amplifican-
do conditionem & professionem personarum, & rei
qualitatem.

Ποθεν, ὦ Λυκίην, ἢ
τί γε λῶν, ἡμῶν ἀφι-
ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαι-
στος ὦν τυγχάνεις, τόντι δὲ
πλέον ἢ σωῦστος εἶναι μοι δο-
κᾷ, ἵψ' ὄτω μὴ κατέχῃς δι-
νατὸς εἶπ' ἡλώσας, Λυ. ἐξ ἀγο-
ρᾶς ἢ ἡκούσας, ὦ Πάμφιλε τῷ
γίλωτ' ἢ αὐτίκα κοινῶν ὄν
ποίησομαι σε, ἢ ἀκούσης οἷα
δίκην διναζομένη παρὲν ἡ-
μῶν, φιλοσόφων πρὸς ἀπῆλως
ἐυλόγων. Πάμ. ἢ ἴτρο μὲν ὡς
ἀληθῶς γιλοῖον δὲ γῆ, τὸ φι-
λοσοφῆναι δὲ ἀνάσσει πρὸς ἀπ-
ήλους. Λέον, εἰ καί τι μίγα
εἶν, κατ' ἐρλώσω ἐν σφίσι δὲ
ἀνδρῶν τὰ ἐγχεύματα. Λυ. πό-
θεν, ὦ μακάριε, κατ' ἐρλώσω
ἐκείνοι, οἱ γὰρ ἐν προπόνοις, ὁ-
λας ἀμάσας βλασφημιῶν κα-
τὰ δὲ δαίμων ἀπῆλων, λυκα-
ζότου καὶ ἄλλοις ἀγαθόμοι;

nat illi, qui quidē solida plaustra cōiitijs onusta alter in alie-
rum effuderim, vociferantes, mirāq; peruicacia contendētes?

Vnde à nobis adue-
nis, Luciane, seu
quidnā rides? Sēper
tu quidē ex alijs consuecisti
nobis hilaris ac festiuus ocs
currere: verū isthuc maius a-
liquid solito videtur esse, de
quo risum nec comescere
queas. LVC. E' foro tibi ad-
sum, ὦ Pamphile: porrò mox
efficiā ut tu quoq; mecum ri-
deas, simul atq; audieris eus-
iusmodi litis adfuerim ad-
fitioni, duobus philosophis
inter sese contendentibus,
PAM. Iā isthuc ipsum pro-
fetiō ridiculum est quod ais,
philosophos inuicē lites agi-
tare. Nā etiāsi qd magni fuis-
set negotij, inter ipsos mode-
stè citraq; pugnā controuer-
siā cōpositā oportuit. LVC.

Quid ais? tranquillè compo-
nat illi, qui quidē solida plaustra cōiitijs onusta alter in alie-
rum effuderim, vociferantes, mirāq; peruicacia contendētes?

PAMP.

καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοήητις
 ἡ, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἄ-
 ἰσηδον, ἀλλὰ μίθει κατὰ τὸν
 ἰνιπιδόν, ἢ τῶ σωθῆναι τοῖς
 ἴκοις. Πάμ. οἶδα ταῦτα· καί
 ἴνα φασίμ αὐτ' ἰνα γλ' ὄπ-
 θανῆν, τῶν Πειρωαγῆ· κῶρ
 οἶμα τὸν ἔτερον. Λυ. αὐτῆ, ὃ
 Πάμφιλι, ἢ Βελγῆ, πῆρ ἢς ἰμο
 νομάχον πῆς ἀπλοῦς. καὶ
 ἄχι γι τὸς γλοῖον ὄδρ ἡ
 ἰάνοις, ὡς τὸ φιλοσόφης ἐν
 φάσκοντας, ἢ χημάτων κα-
 ταφρονῆν, ἴματα ἴης τοῦ-
 τῶν, ὡς πῆρ παπίδ' ὄ λιγ-
 δου νόσους, καὶ ἰρῶν παρφῶ-
 ῶν, καὶ τὰ φων περονικῶν ἀ-
 γωνίσιδαι. Πάμ. καὶ μὴ
 καὶ τὸ δόγμα τὸτό γι δὲ τοῖς
 Πειρωαγῆτικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα
 κατὰφρονῆν χημάτων, ἀλλὰ
 πῆρ τι ἀγαθόν καὶ τῶ οἴ-
 δαι. Λυ. ὄρθως λέγας, φασί-
 μ οὐδ' ταῦτα· ἢ κατὰ τὰ πά-
 ῖα ἰγῆν τοῦ ὄλοῖς ὁ πόλιμος,
 τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἢ ἄν ἄντι.

πομοῖ

ordine esse ponendas. LVC. Rectè dicis. nam ista quidem
 aiunt. Proinde bellum hoc ex maiorum iudicio sententiâq̃
 illis exitit: verùm quæ postea consequuta sint, iam auscultâ
 !!! Primùm

c Porro præmium illud neq̃
 bubula pellis erat quæpiam,
 quemadmodum ait^d poeta,
 nec procellus: verùm singu-
 los in annos decies mille nū-
 mūm, quos accipiunt vii do-
 ceāt iuventutem. PAM. Me-
 mini quidē ista. Quin aiunt
 nuper ex illis diē obysse quæ-
 piam, alterū (ni fallor) ē Pe-
 ripateticis. LVC. Hæc ipsa,
 Pamphile, Helena, propter
 quam illi inter sese singulari
 certamine confistebant. Et
 hæctenus quidē nihil etiã ri-
 dendum erat in illis, præter
 hoc, quòd quum philosophos
 esse se profiterentur, ac pecu-
 nias pro nihilo ducere: tamē
 earū gratia perinde atq̃ pro
 patria in discrimen adducta,
 pro religione maiorum, pro
 monumentis progenitorū de-
 certarent. PAM. Atqui Pe-
 ripateticorum istud est de-
 cretum, non admodū esse ne-
 gligēdas pecunias, verūm eas
 in tertio quoddam bonorum

ποιοὶ μὲν ἦν ἡ ἀμοιβή τῆς ἐπιπέ-
 φουρῆς ἀφ' ἑαυτῶν ἐκείνων ἡγο-
 υρίζοντο. Ἄλλο δὲ μάλιστα ἡσυχροὶ
 ἀμφὶ ἐσοὶ αὐτῶν, Διοκλῆς τὸ δὲ
 πρῶτον, οἷον ἄνθρωπος, τὸν
 ἰερακῶν, ἢ Βαγῶας ὁ ἄνευτος
 εἶναι δοκῶν, τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων
 πειθάνιστο αὐτοῖς, ἢ πλεονεξία
 πείθειν ἐκείνους τῶν λόγων
 ἐπιπέφασθαι. ἢ ὅτι τῶν Αἰσο-
 κείνων, ἢ τῶν ἐκείνων σοφιστῶν
 ἔχοντο ἢ μὴ τῶν Διῶν, ὁ δὲ τὸν αὐ-
 τῶν ἀμείνων ἡν. τὸ δ' οὖν τῶν
 ἀφ' ἑαυτῶν ἦν ὁ Διοκλῆς τῶν Δι-
 κνῶν τὰ αὐτῶν, μετέβαινον ἰ-
 πὶ τῶν Βαγῶας, ἢ διελθὲν ἰ-
 πέφασθαι μάλιστα τὸν βίον αὐτῶν,
 κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγῶας
 ἀντιξήτασι τὸν ἐκείνων βίον.
 Πάμπαντος, ὁ Λυκίων, ἢ τὰ
 πλείω γὰρ λόγους περὶ τῶν μά-
 λων ἡγεῖται ἔνα αὐτοῖς, ὡς ἔγω-
 γα, ἢ δικαστῶν ἐπιπέφασθαι, ἐπι-
 πέφασθαι τὸ πλεονεξία ἀντιξήτα
 ἄρμοι δοκῶν, τὸν ἀμείνων
 βίου τὰ μάλιστα, ἢ τῶν τοῖς
 μετῴ, Luciane. Siquidem eius rei magis erat habenda ra-
 tio. Proinde si ego foris iudex causæ sedissem, magis in hoc,
 ut mihi videtur, futurus eram occupatus: potiusque speciosissimam
 vici moribus esset præstantior, quam vici ad disputandum ac
 dicendum

Primùm complures quidē
 alij in defuncti illius funebri-
 bus ludis decerabant, sed in-
 ter hos præcipuè duo viribus
 pares: puta Dioclesille se-
 nex: nosti quem dicam, con-
 tentiosum illum in quâ: præ-
 teredat Bagoas, qui quidem
 ea specie est, ut Eunuchus es-
 se videatur. Inter hos inuitò
 de doctrina, deq̃ philoso-
 phia decreuit atq̃ opinionii-
 bus est decertatum. viciq̃ sui
 specimen ac documentū de-
 dit, quòd esset Aristotelicæ
 factionis, quodq̃ eius placita
 sequeretur ostendit. At per
 Iouem in hoc certamine neu-
 ter altero superior erat. Lis
 igitur huc deflexit denique.
 Diocles desinens iam erudi-
 tionis sue periculum ac spe-
 cimen ostendere, ad Bagoam
 descendit, ac vicam illius in
 primis carere est aggressus:
 Bagoas iudem huius vitam
 vicissim taxabat. P. A. M. Idq̃
 dicendum

ἄλλοις αὐτοῖς περὶ φόρον ἡ-
 ρ, ἢ οὐκ ἄφορον ἢ νίκην νομί-
 ζωμεν. Ἄν. ἢ ἡ γὰρ, καὶ μὲ ὁμο-
 ψυχον ἐν τὸ ἴδιον, ἐπὶ τῷ ἔ-
 λτις ἢ ἄλλο βλασφημιῶν, ἄ-
 νις τῷ ἐλεγχῶν, τὸ τελευταῖον
 ἡδὴ ὁ Διοκλῆς ἔφη, μὴ δὲ πῶ
 ἀρχαῖο θεομῆτις, τῷ Βασιλεῖ
 μεταποιῆσαι φιλοθερίας, ἢ τ
 ἐπ' αὐτῷ ἀεισέων, ἀνδραγα-
 θῶν. ἀπὸ τῶν τοῦτον ἐκ τῶν
 τῶν ἄρκεν κληθῆναι ἔξισ, ἀπὸ
 καὶ ἰσῶν αὐτῶν, ἢ σφιδραντη-
 εἶων, καὶ τῶν ἰσῶν ἀπάντων
 συνδύων, δυνάστεων ἢ ἀρ-
 ράων, ἢ ἀνδραγαθῶν θεία-
 μα, ἢ τῶν ἐξ ἰσῶν ἐκ τῶν οὐ-
 κίας, ἢ οὐκ ἴσῶν τινά. ἢ πο-
 λὺς τῷ ὁ πρὶ τῶν λόγων, ἢ τῶν
 ἄρα ὄτε γυναικαῖς ἢ τῶν ἀν-
 δρῶν, ἀπὸ τῶν σῶν ἢ
 μικτῶν, ἢ τῶν ἰσῶν, ἢ τῶν
 θρωπέας φθισας. Πάμ. καὶ
 ἔδῳ γὰρ ἐκκλησιαστικῶν, ἢ Ἄν.
 κτλ. ἢ ἡδὴ γὰρ ἢ αὐτὸς, ἢ
 ἰσῶν, πῶ ἄρα ἢ τῶν ἰσῶν
 ταύτης κατηγεῖας ἀκῶν.

neq; mulierem, sed quiddam viring compositum & conflatum
 planeq; monstrū ab hominum natura specieq; alienum. PAM
 Nouam accusandi rationem nobis narras, Luciane. Iamq;
 & ipse videre compellor, crimen audiens tam inauditum:

dicendum promptior: atq; il-
 li potius quam huic victoriā
 adiudicassem. LUCI Re-
 cte dicis. Equidem isti tuæ
 sententia meū & ipse calcu-
 lū addo. Verūm tibi iam cō-
 uicijs, vbi maledictis essent
 satiati, tandem Diocles illud
 aiebat, nefas esse vel conari
 aut proponere Bagoam, vti
 cum philosophiæ studio, cūq;
 pulcherrimis illius præmijs
 commerciū haberet, qui qui-
 dem eunuchus esset: imò hoc
 hominum genus nō solūm ab
 eiusmodi cōtubernio secludi
 oportere, verūm ab ipsis etiā
 sacris, ac vasis puris: breui-
 ter, ab omnibus publicis cæ-
 tibus eijci, ostendens inauspi-
 ciatum quoddam & occursum
 inauspium spectaculum fore:
 si quis mane domo egressus
 vel videat istiusmodi quip-
 piam Atque hac de re multis
 verbis disserbat, affirmans
 eunuchum neque virum esse,
 neq; mulierem, sed quiddam viring compositum & conflatum
 planeq; monstrū ab hominum natura specieq; alienum. PAM
 Nouam accusandi rationem nobis narras, Luciane. Iamq;
 & ipse videre compellor, crimen audiens tam inauditum:

τι δ' οὐδ' ἄτερ ὄρα τὴν ἡ-
 συχίαν ἠγάθην, ἢ τι πῶς ταύ-
 τα καὶ αὐτὸς ἀνταπῆρ' ἐτόλ-
 μισεν. Ἀντὰ μὲν πρῶτα, ἢν' αὖ-
 δὸς ἢ Δελφίας, οἰκῆον ἦν αὖ-
 τοῖς τὸ τοῦτο, ἐπιπορὸν ἐσιώ-
 πας, ἢ ἠρυσεία, ἢ ἰδίω φαν-
 ρὸς λῶ, τέλ' ὅ, καλλῶν τι καὶ
 γυναικῶν ἰμφορὸς ἄμω, ὅ, ὅ
 δικαία ποιεῖν ἐφ' ἰὸν Διο-
 κλῆα, φιλοβρίας ἀρκλάουλα,
 ἀνδρῶν ὄντα, ἢς καὶ γυναιξὶ
 μετέναι. ἢ πῆγ' οὐδ' Ἀσπασία
 ἢ Διοτίμα ἢ Θαρρηλία, οὐκ
 γορήσσαι αὐτῶ καὶ τις Ἀκα-
 δημαϊκὸς ἀνδρ' ἐκ Κελτῶ,
 ὄλιγορ πῶ ἡμῶν ἀνδοκίμη-
 ῶς ἐν τοῖς Ἐπισημῶ Διοκλῆς
 Ἀκακῆων αὐτὸν, ἢ π' ἰὸν καὶ
 Ἰῶν, ὁμοίω μ' ἰποιοῖτο, ἔρξην
 ἄμ, οὐ κατὰ πηλαίς αὐτὸ τὴν
 παρὰ τοῖς ποταμοῖς δόξαμ. καὶ
 τινὰς καὶ αὐτὸς ἐπ' ἀνημόναι
 λόγους, καὶ πῶς ἐκένον, ἢ π' ὅ
 τε Στοικῶν, ἢ Κωικῶν μά-
 λιπα ἀρμυρῶς πῶς τὸ γελιοῖ.

Ἰερου,

Eum opinione quam apud vulgus obtinebat. Ad hæc, quum
 ipse quædam dicteria in illum iaciebat, tum referebat in eum
 quæ à Stoicis maximè que Cynicis dicta ad risum concitantur

dum

τρον, επί τῷ ἀτιλί τῷ σώματι
 τῷ. ἐν τῷ τοῖς δικασ-
 τῶσι ἡ δίκαστρίῳ καὶ τῷ ἐπιφά-
 λαου ἡδὴ τῷ σέματι τῷ
 τοῖς ἰγχαυρῶν, ἡ δοκιμα-
 σίῃ τῷ ἄνωχῷ ἐπὶ φιλοσοφίαν
 παρελθῶν, καὶ νέων πε-
 σίαρ ἰγχαυρῶν ἀξιῶν, τῷ
 μὲ καὶ σχήμα, καὶ σώματι
 ἄμοείαν πεσῆνα φιλοσόφῳ
 ἀπρὸ λίσοντῷ ἢ τῷ μίσιον,
 πάργανα βαθῶν ἰγχαυρῶν, ἢ
 τοῖς πεσῆσι καὶ μανθῶνεν
 βυλομοφοῖς ἀξίσιον, ἢ πρὶς
 ποῦλα τῶν μείων, ἀς καὶ πα-
 ρὰ βασιλέως ἀρφέρεως, τὸ δὲ
 τῷ ἀνέχου καὶ τῶν βασιλῶν
 χῆρον ἐν. τὸς μὲν γὰρ ἀπρὸ
 παρὰ δὲ ποῦ ἀνδρείας, τῶν
 δὲ ἐξ ἀρχῆς ἀθῶν ἀπρὸ
 φθα, ἢ ἀμφιβολοῦν τῷ ἰγχαυρῶ-
 να, κατὰ ταῦτα τῶν, κορῶ-
 νας, αἱ μίτι ὡς δὲ οἰς, μίτι
 λόραξιν ἐν τῷ μοῖοντῷ. τῷ
 δὲ ὁσωματιλῶ λίσοντῷ ἐν
 τῷ

dum erant idonea, de corpo-
 re mutilo atque imperfecto.
 Hac in re iudicium cognitio
 versabatur. Denique totius
 cause iam illud caput esse
 cepit, num Eunuchus idos
 neus esset censendus qui ad
 philosophiam admitteretur,
 quisque iuuenibus profici po-
 stularet, quum alter interim
 formam etiam ac corporis
 integritatem in philosopho
 requirendā esse diceret. Ma-
 ximè verò uti barbam al-
 tam ac promissam gerat, quò
 videlicet ijs qui discendi eu-
 pidi aduenirent, vir grauis
 appareat, & is cui fides ha-
 beri debeat, neque indignus
 videatur decem illis drach-
 marum millibus quæ forent
 ab Imperatore capienda.
 Cæterum Eunuchorū con-
 ditionem etiam quàm Spa-
 donum esse viliorem. Nam
 illos aliquando virile quid
 dam expertos fuisse: at hunc

ab ipso statim ortu fuisse exelum, planeq; animal esse quò-
 dam varium atque anceps, non aliter quàm cornices, quæ ne-
 que inter columbas, neque inter coruos numerari queant.
 Alter contrà responderet: eo iudicio non de corporis agi
 llll 3 figura,

τὴν λέειν, ἀπὸ ἀνελὸν ψυχῆς
 καὶ τῆς γνήμης ἐξέτασιν δὲν
 γίνεσθαι, καὶ ἴ τ' ἀνομάτω
 ἐπισημῶν. ἔδ' ὁ Αἰσοτύλης ἐ-
 καλεῖτο μάργος τὸ νόση, ἄς ὁ
 πρὸ βολὴν θαυμάσας Βρμέων
 τὸν ἀνδραγωγὸν, τὸν κτὰ τὴν Ἀταρ-
 νείως τὸν ἀνδραγωγὸν, ἔχει τὸ κτὰ
 ἡν αὐτῶν, κατὰ ταῦτα τοῖς
 θεοῖς, καὶ τοῖς καὶ ἐτόλμα πε-
 τεῖσθαι ὁ Βαχάσις βίβιον, ὡς
 ποῦν ἐπιτηδαιότιον ὁ ἀνοῦ.
 χ' ὁ βίος ἡδίστατος ὁ ἀνοῦ.
 ἔδ' ἡδίστατος τινὰ πῆς αὐ-
 τὸς ἐνδ' ἑαυτῶν ἀνοῦ.
 ἔδ' ἡδίστατος ἐκείνο ἐγκλη-
 μα παθῆν ἄρ, ὡς ἡδίστατος
 τὰ μαρῶν. ἐπ' ἄρ, ἄς τὸ
 ἀγῶν μαρῶν ἐσκῶσθαι, κα-
 εἰς τὸς τῶν ὡς γοῦν ἄρ, πε-
 σῆσθαι. ἔδ' ἄρ, ἄς τὸ
 ἔφθ. βαθῆσθαι κείνῳ δέοι τὸς
 φιλοσοφοῦντας, τὸν πρῶτον
 ἄρ δικαιοτέρων πενεθῶν
 πάντων, ἔρ βῆσθαι τῶν ἄρ.
 ἔδ' παρῶν, τὸ ἄνομα ἔρ
 ἀφανῆ λέειν, καὶ μὴ, ἔφθ.
 ὁ ἀνοῦ ἀνοῦ, οὐδ' ὁ
 τὰς

figura, verum de animi vir-
 tute, proinde mentis quali-
 tatem expendi oportere, de
 dogmatum cognitione qua
 rendum esse. ⁱ Eius rei testis
 citatus Aristoteles, qui qui-
 dem Hermeam eunuchum,
 Atarne oriundum tyrannum
 supra modum sit admiratus,
 adeo ut illi perinde atque
 Dīs sacra fecerit. Ausus est
 ὁ illud addere Bagoas,
 multo magis idoneum esse
 eunuchum cui adolescen-
 tes erudiendi credantur,
 quod ab hoc nulla in illos
 calumniam possit herere, ne-
 que Socraticum illud cri-
 men in hunc competat,
 quod adolescentulos cor-
 rumpat. ^k quae ille potis-
 simum in mentum imberbe
 fuerat cauillatus, ea hic
 faceret, ut ipsi quidem vis
 debatur, reiecit. Etenim si
 ἐ barbaræ prolixitate, inquit,
 philosophos aestimare con-
 uenit, nimirum hircus an-
 te omnem primas tenebit.

Hic tertius quidam assistens
 (nomen hominis silebitur) ^l Atqui iudices, inquit, hic ma-
 lis

τὰς γυναῖκας καὶ τὸ φά-
 νημα ζωικῶν, καὶ τὰ ἄλ-
 λα ἀνούχῳ ἰοικὸς, εἰ ἀφεί-
 σατο, πάλιν ἀνδρῶν ὅμι-
 λον φαίνεται· εἰ δὲ μὴ, ψάλλον-
 ται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
 καὶ μοιχὸς ἴσθω ποτὲ, ὡς ὁ
 Αἴων φησὶν, ἄρθρα ἄρ-
 θροῖς ἔχωρ. ἀπὸ τὸ τι μὲν
 τὸν ἀνούχον ἀναφύων, καὶ
 τὸν ἁρισφύζον ἐυρόμην,
 ἀφ᾽ ἧς, ἀπιστοῦντων τῆ κα-
 τηγορίας τῶν τότε δικασῶν,
 ἀπὸ γὰρ τῆς φανερᾶς ὕψως,
 οὐδὲ καὶ ἑὸν παλιφθῶσαι
 μοι δοκῆ, τὸ πνευματικὸν με-
 τ᾽ ἔνεκα. τῶν δὲ λεγομέ-
 νων, παρὰ πάντων μὲν γέλω-
 ἐς ἐγένετο, ὡς τὸ ἀπόσ. Βασιλῆος ἰ-
 ματορ ἰταράσῃτο, καὶ παν-
 τῶν ἑὸν μυσία τραπόμην
 κῆματα, καὶ ψυχῶ ἑὸν ἰφῶ-
 τι εὐρόμην. καὶ οὕτε συγκα-
 τατίθειται ἑὸν τῆς μοιχείας ἐν-
 κλημασι καλῶς ἔλαρ ὄρε, ὅτε
 ἀρχαῖον αὐτῶ τῶν κατηγορίων
 ταύτων ἐστὶν τὸν παρόντα ἀγῶ-
 να ἢ γὰρ εἶναι. Παμ. γέ-
 νοῖτα,

lis leuibus, ac fæminea vo-
 ce, reliquoq; corporis habi-
 tu eunuchō adsimilis, si quis
 vestes detrahat, egregiè vir
 esse videbitur. Alioqui men-
 tiuntur qui ferunt, eum ali-
 quando in adulterio deprea-
 hensum, membra in mem-
 bris, ut legum tabulæ lo-
 quuntur habentem : atque
 ad quidem temporis ad eunu-
 chum confugisse eaq; reper-
 ta latebra absolutum fuisse,
 quum iudiciis crimen per-
 fusaderi non posset, ut qui è
 specie hominem iudicarent
 eunuchum. At nunc mihi pa-
 linodiam cantaturus vide-
 tur, idq; propter ostentatum
 præmium. Hæc quum dice-
 rentur, omnibus ut par erat,
 risus est obortus. Porro Bas-
 goas magis etiam perturbabatur,
 omnem in speciem sese
 varians, atq; in innumerabi-
 les versus colores, tum frigida
 sudore fluens: ac neq; de-
 eorum sibi existimabat adul-
 terij crimen agnoscere, neq;
 rursum eam accusationem

iuilem ad præsens certamen arbitrabatur. P A M. Pro-
 lll 4 fecit

λοῖα, ὃ Ἀντίον, ὡς ἀληθῶς
 ταῦτα, ἢ ἔοικεν ὁ πλὴν τοῦ
 Ἐν ὑμῖν ἀγαθὸν πρὸς ἡμᾶς
 διατὸ δ' οὐδὲν τέλει τῆς ἐ-
 νείας, ἢ πῶς ἔγνω Ἐν ὑμῖν αὐτῶν
 εἰ Λικασαί, Ἄν. ἡ δὲ μὲν φησὶ
 πάντες ἡσασθαι, ἀλλ' οἱ μὲν ἡ-
 ξίωσιν ἀπερὶ τούτους αὐτῶν, ὃ
 σπῆ ἰδὲ ἀρρυσωνύτας, ἰπισκο-
 πῆν, ἢ δὲ μὲν φιλοσοφῆν τὰ
 γε πῶς τῶν ὄρχων. οἱ δ' ἔτι
 γυλοῖόσθων, μετασαλαμῶν
 ἴνας ἴνας ἰξοικύμαδος γυα-
 κῶν, κίλῶσιν αὐτῶν σωῖνα,
 ἢ ὀπῆν, καὶ τινα τῶν Λικα-
 σῶν τῶν προδόντων τε καὶ
 πιστόσθων, ἰφισῶτα ἔρῶν, ἢ
 φιλοσοφῆ. μετὰ δ', ἰπὲρ πάν-
 τας ὁ γέλωσ κατῆχε, ἢ ὀδύς
 ὅσος οὐ πλὴν γαστέρα ἡδύα,
 θρασύσθων ἢ αὐτῶν, ἔγνωσ
 Ἐν ἀναπόπιμον ἰς πλὴν ἰτα-
 λίαν ἰκπῆμψα πλὴν Λικίω καὶ
 νύδ' ἄτις ἢ μὲν πῶς πλὴν τῶν
 λόγων ἰπὲρ ἰξίμ', ὡς φασί,
 γυμνάσθων, καὶ παρασκαῶ-
 λῆται,

fecit deridicula sunt ista,
 Luciane, neque vulgarem
 vobis, vii coniectandum est,
 voluptatem praeberunt Ve-
 rum quò tandem res euasit,
 et quid super his pronun-
 ciarunt iudices? LVCIA.
 Non erat eadem omnium
 sententia: verum alijs quis
 dem visum est, vii nudato
 illo, quemadmodum in em-
 pticijs servis fieri consuevit,
 inspicere, num in ijs quae
 ad penem pertinent, philo-
 sophari posset. Alij verò
 sententiam dixere multò ma-
 gis etiam haec ridiculam:
 nempe vt accersitis è lufira
 mulieribus aliquot, iube-
 rent illum cum illis congre-
 di, ac viri officio fungi: as-
 stante interim è iudicibus
 quopiam, qui quidem esset
 nau maximus, fidelis specta-
 tissima, qui inspicere num
 philosophum praestaret. Haec
 vbi omnium risu fuissent
 excepta, neque quisquam o-
 mino adesset, cui non doleret alius risu concussa, visum
 est vt integra causa in Italiam reijceretur. Et nunc alter,
 vt aiunt, ad eloquentiam ostentationem semet exercet atque
 instruit,

ζεται, ἢ κατηγορία συγκρο-
 τά, καὶ τὸ τῆς μοιχίας ἐγκλη-
 μα ἰποκινῆ, ἐναντιότατον αὐ-
 τῷ, καὶ οὐτ' ἔλατὰ τὸς φά-
 λος τῶν ῥητόρων τὸ τοιοῦτον,
 καὶ ἄς τὸς ἄνδρας τὸν ἀντι-
 δικον ἐκ τῶν ἐγκλημάτων ἔλα-
 τάλιζον. Ὡς Βαζώφ δ' ἔτρετα,
 ὡς φασί, μέλη, καὶ ἀνδρῖς ἴσα
 τὰ πομπά, καὶ δὲ χερὸς ἔχα
 τὸ πρᾶγμα, ἢ τέλ' ἔλατ' ἡρατῆ,
 σαυρῖς ἐλπίσα, λέω ἐπιδέξῃ, ὡς ἄς
 δὲν χέρων δὲ τῶν τὰς ἴππεσ
 ἀναβαινόντων ὄνομα. αὐτὴν ἔρ,
 ὡς ἔταρ, φιλοσοφίας ἀείση
 κείσῃς ἔοικεν εἶναι, ἢ ἀπόδει-
 ξῖς ἀναντιδικτ', ὡς ἢ τὸν
 ἦδον, ἔτι δὲ μοι κομῖδῃ ἢ ἔ
 ἔσιρ, ἀξάμω δὲ, ὃ τὸν γνῶ-
 μω δὲ τὸν γνῶσαν, ἀμὰ τὸ
 αὐδοῖον ἔδομον ἐς φιλοσο-
 φίας ἔχαρ.

huc admodum adolescens, non animum & linguam, sed pes-
 nem haberet ad philosophiam idoneum.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a VNDE nobis.] Exordium ab admiratione, qua atten-
 sos facit, amplificatione rei à modo & personarum professione
 petita. b Scis Pam.] Narratio à causa litis. c Porro præ-
 mium illud] Carmen est Homericum ex Iliad. x. de Achille

☉ Heclore pro vita certantibus: Carmen integrum sic habet:

— ἰσὰ ἐχ' ἰσθίων, ἔδδ' ἰσάτω

Ἀπρὸ δ' ἴω, ὅτε ποσσὶ ἀέθλια γίγνεται ἀδράν,

Ἀλλὰ ἀεὶ ψυχῆς ἴσων ἐκτοῦ ἐκπρόδαμοιο. id est,

Neque enim illis victima siue bucula captabatur, quippe hæc præmia cursus: verum de vita certabant Heclores. Virgil. libr. 12. Aeneidos hoc ita interpretatus est:

— nec enim leuia aut ludicra petuntur

Præmia, sed Turni de vitâ & sanguine certant,

Vsurpantur à Luciano, contra philosophos usurpiter apud Iudices de salario contendentes. d. Poëta.] Appellatum est, loco proprij, per excellentiam. Iustinianus in principio libri primi Institutionum suarum: Sed quoties, inquit, non addimus nomen cuius sit civitatis, nostrum ius significamus: sicut cùm poëtam, nec addimus nomen, subauditur apud Græcos egregius Homerus, apud nos Virgilius. e Primum complures.] Modus & personæ. f Βαρβός.] Barbara lingua significat eunuchum, quo nomine Luciano philosophum quandam inducit, qui vultus corporisq; figura eunuchum præ se ferret. Quin Ouid. de Amoribus, seruum puellæ custodem Bagoum appellat:

Quem penes est dominam seruandi cura Bagoum.

g Tandem autem.] Defensio ab exemplis. h Cæterum.] Accusatio ab accidentibus. i Eius rei.] Defensio à fine & officio. k Deinde quæ ille.] A sequentibus. l Atqui lud.] Noua obiectio, & occasio suspensæ sententiæ.

ΕΡΩΤΕΣ.

AMORES.

ΑΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ

ΛΥΚΙΑΝΟΥ ΕΤ

Θεομνήστου.

Theomnestus.

Incerto interprete.

ARGVMENTVM.

HOec dialogo de Amoribus & eorum voluptate disputatur, introductis Charidis & Callicritidæ personis: quorum alter amorem mulierum vt antiquiorem, & naturæ magis consentaneum, deinde & diuturniorem, magisq; mutuum, & vtrinque oblectantem descendit:

defendit: alter autem turpem istum in pueros affectum, sed honesto tamen & philosophico nomine palliatum commendat, confutato eo quod alter de naturâ ductu opposuerat, & proposita muliebrium vitiorum insolentia ac fœditate. Occasio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti sermonis sumitur, inuitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autem & præparatio disputationis ab attentione, & rei magnitudine, quam longa deinde narratio sequitur, continens causam & quasi fundamentum totius negotij: in qua illa quoque non iudigna lectu sunt, descriptio templi Gnidie Veneris, & exemplum impotentis amoris, quo quidam ipsam deę statum noctu aggressus est: cuius commemoratio contentioni ac disputationi principium & ingressum facit. Ceterum haud sceto an & hic philosophos tacite perfringat Lucianus, dum pederastas esse, solis illis permittit.

Βατικῆς βα-
διας, ἑταῖρὲ μου
Θιόμυσε, ἐξ ἑω
θινῶν περιήρω-

κας ἡμῶν τὰ λεκτικώτα πῆς
τὰς συνήκας σπουδὰς ὄτα.
καὶ μοι σφόδρα διψῶντι ζι-
αῦτις ἀνίστασ, ὄκαρ & ἱ
ἰλαρῶν σε λόγων ἐρῶν χα-
εις. ἀδοκῆς ἴδῃ ψυψὴ δὲ λω-
κῆς σπιδῆς ἀνέχου. ποθὸς δὲ
οἱ φηλότι μοι πόνοι, μικρὰ τῶν
ἑπαχθῶν φροντίδων χαλα-
σθῆσθ, ἄς ἡδονὰς ἀνίστασ.
πάν

Maorio quom-
dā lusu, amice
Theomneste,
summo statim

mane impleuisti nobis aures,
continuo serioq; studio iam
defessas. Ac mihi vehemens-
ter sitienti talem aliquam re-
laxationem, in tempore adeo
iucundorum istorum sermo-
num tuorum gratia affluxit.
Infirmior enim animus est,
quàm ut studia continua su-
stinere queat. Desiderant au-
tem labores paulò conten-
tiores, ut curis grauioribus
Admo-

πάντων δὲ μί, τὸ δ' ὄρθρον, ἢ τ'
 ἀπολάσσω σε λόγων ἀμύλη
 ἢ γλυκῆα πρὸς ἀκαλόφραν.
 ὡς ὁλίγη δὲ μί, Αἰεθέδης ἐνό
 μισον εἶν, τοῖς Μιλησιακοῖς
 λόγοις πρὸς Ληλοῦ μί. ἄχθος
 μάλιστα, ἢ τὸς ἐρωτας, οἷς
 πλατὺς ἐυρέθη σκοπὸς, ὅτι πῆ
 πωσάει διηγήσῃ μί. καὶ σε
 πρὸς αὐτῆς ἀνιθολοῦ μί Αφρο
 δίτης, εἰ πρὸς μί με λέγει μί οἷς
 κας, εἰ τις ἀρρῆν, ἢ καὶ ἢ Δία
 θῆλυς ἐφῆται σοι πόθ μί, ἢ ἔς
 μα τῆ μύμη ἐκκαλέσθαι. καὶ
 γὰρ ἄνω ἑορταστικῶν ἄγορῶν
 ἢ μί μί μί, Ἡράκλεια θύοντων ἔκ
 ἀγνοῖς δὲ δὴ πον τὸν θύον,
 ὡς ὅξυς λῶ πρὸς Αφροδίτην.
 ἢ δὴ οὐδ' ἴσθαι μοι τῶν λό
 γων τὰς θυσίας πρὸς θεοῖς.
 Θεοῖ. θάπτορ ἄρ μοι, ὦ Λυκίης,
 θαλάσσης νύματα, ἢ πικρὰς
 ἀπ' οὐρανῶν νιφάδας ἀειμύ
 στας, ἢ τὸς ἐμὸς ἐρωτας. ἐγώ
 γ' οὐδ' ἴσθαι αὐτῶν ἕρως
 ἐπικλήσθαι φεβραῖον νομίζω,
 καὶ ἐπ' ἀπὸ τῶν ἡλίου θύον
 missurus esse. THEO. Citius verò mihi, Luciane, maris
 fluctus, & densas è caelo delabentes niues numeraveris, quàm
 meos amores. Ego itaque totam ipsorum vacuum reddidisse
 pharetram me puto : ac siquando ad alium aliquem auola-

Admodum igitur me sub au-
 roram hodie lasciuorum i.
 storum verborum blanda ac
 dulcis suadela exhilarauit.
 Quare parùm absfuit quin
 Aristides ille viderer mihi
 esse, Milesis sermonibus su-
 prà quàm delinitus. Doleoq;
 per amores equidem tuos,
 quibus latus adeò scopus in-
 uentus est, quòd narrare de-
 sisti : ac te per ipsam obse-
 cramus Venerem ; si abun-
 dè mihi dicere videris siue
 masculum aliquod, siue e-
 tiam per Iouem muliebrem te
 incelsit desiderium, vt id
 paulatim memoria repeten-
 do excitare velis. Nam alio-
 qui festum & solennem ce-
 lebramus diem, Herculi sa-
 cra peragentes. Cæterùm
 haud ignoras scilicet deum
 hunc, quàm acer & procliuus
 erga Venerem fuerit. proins
 de lubentissimè videtur mihi
 sermonum hæc sacrificia ad-

ὄσσοι, ἀνοπλῶ χυτῶν ἢ δι-
 ξιά γλαυκῶσι. οὐκ ἔστιν ἔν-
 ἐν τῆς ἀντιπῶσθ' ἡλικίας ἄς
 τὸς ἐφ' ἑβόσ κελεύεις, ἀπῶσ ἐπ'
 ἀπῶσ ἐπιθυμίας βροκοῦμας.
 Διάδοχοι ἔρωτος ἀπῶσ, ἢ
 πρῶν ἢ λῆξαι τὸς πῶ τέρως, ἄρ-
 χονται λούτροι. κάρτω Λβ-
 νῶα τῆς παλιμφύς Ὑδρας πο-
 λυποκῶτερα, μὴδ' ἴολεων
 βοκθῶν ἔχων διωάμψα. πῶσ
 εἰ ἔν' οὐδ' ὄσφύουται πῶρ, οὐ-
 τῶ τῶ ὑγρὸς ὄσ' ὄμμασι ἐς
 νοικῆ μὴ ψ, ὄσ' ἄπαρ κῶλε-
 λος ἄς αὐτῶν ἀρπῶσων, ἢ ὄ-
 σφ' ἡλιῶσ πῶσ τῶσ κῶσ σωρε-
 χῶσ ἀπῶσ ἐπ' ἐρχομαι μοι, τίς
 οὐτ' ἄφροδίτης ὄσ' ὄσ' ὄ-
 σφ' ἡλιῶσ ἐξ ὄσ' τίς, οὐδ' ἡμ-
 νιάδων ἔεις, οὐδ' ἡπολυ-
 τῶσ ἀγροικίαρ ἄφρυνάμ-
 νῶσ, ὄσ' ἐρεθίσαι τῶσ θεοῦ τῶ
 ἀπῶσων τῶσ τῶ ὄσ' λῶ. Λυ-
 πῶσ πῶσ τῶσ ἐπιπῶσων κῶ
 Δυσχεροῦσ τῶσ τῶσ ἰποκῶ-
 σῶσ, Θεόμνησ. ἄσ' ὄσ' ἔν', ὄσ'
 τῶσ τῶ βίφ' ἢ τῶσ προσκλή-
 ρῶσ

revolent, inermis ipsorum
 dextera ridebitur. Prope-
 modum enim ex eo cum à
 prima pubertatis aetate e-
 gressus, inter adolescentes
 receptus sum, alijs atque alijs
 subinde concupiscentijs de-
 lusus pereo, alijsq; amores =
 lijs succedunt: ac priusquam
 desinant priores, incipiunt
 sequentes, capita prorsus
 Lernæa rediuius istius Hy-
 dræ longè magis multipli-
 cia, neque etiam Iolaum a-
 liquem auxiliatorem reci-
 pere sustinentia. Neque enim
 igne ignis extingui solet. Ad
 eò humidus quidam oculis
 inhabitat meis asilus, qui o-
 mnem formam ad sese rap-
 piens, nulla satietate exple-
 tur. Ac assidue dubitare in
 mentem venit mihi, quenam
 hac Veneris ira sit. Non
 enim ex Heliadis quispiam
 ego sum, neque Lemniadum
 contentio, neque etiam Hip-
 polytium agreste ac durum

illud supercilium induus, ut ob id irritare Deæ inexple-
 bilem hanc iram in me debeam. LUCIAN. Omitte ficti-
 tiam hanc Theomneste & difficilem responsonem. An
 tu enim

ρωσέσι. ἢ χαλιπὸν εἶναι νο-
 μίσεις, ἢ ζωοξίμωράσας, καὶ
 μὲν τὰ πάλαι τὸ λατὸν ἀν-
 θεούτων ὀμιλήεις ἀπὸ τῶν καὶ
 καθαρσίαν τὰ χα ἀίωσα πῶς
 τὸ δυσχερὲς ἔτα νόσημα. ἀλ-
 λὰ ἄνδρ' ἔδ τὸ πῶς, ἀλλ' οὐχὶ
 τῶν ἔ ποικίλ' ἐχέας ἡρώων.
 ἂν δ' αἰμονα σαυτὸν εἶναι νο-
 μίεις, ὅτι σοὶ ὁ θεὸς ἐκ ἀρχῆς
 εἰς γαυρίαν ἐπέκλωσεν, ἢ δ'
 ἰμποικιὰς βλάσ, καὶ σφάτι-
 τῶν ἰσ' ἄλλοις βίον. ἀλλὰ ἡπα-
 ρὰ σαυτῶν μείδσοί σοι, καὶ
 φαίρῃ ἢ ἰδὼς, μέλει πο-
 δῶν πῶς πρὸς λαθαμῆς,
 ἀλακείδων δ' ἡσκημῆς ἰσ-
 μῆς ἰπιμῆσα ἢ γέ μὲν ἰρω-
 τιπῶν ἰμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βῆ-
 ἄνισον ἀφράνας, καὶ γλυκὺς
 ὁ δὲ ὁ τὸ πῶς ἀκνε. παρῶ-
 ἄς ἢ ἐλπίεις, τυχὼν δ' ἀ-
 πολίτευκας. ἴσθ' ἢ ἰδὼν τὸ
 παρῆνα, καὶ τὸ μίλλον. ἔ-
 ναλλ'

tu enim grauius fers, quod
 per fortunam talem vitam
 fortiuu. es: & acerbum esse
 putas, si cum mulieribus for-
 mosis, & cum pueris suauiter
 efflorescentibus subin-
 de conuersaris? An tibi e-
 tiam purgationibus forsam
 opus erit contra difficilem
 adeo hunc morbum? Gra-
 ue enim malum hoc scili-
 cet est. Quin tu potius mul-
 ta hac dementia abs te pro-
 iecta, beatum esse te ipsum
 existima, quod tibi Deus
 non squalidam agriculturam
 exereendam sortiuo assigna-
 uit, aut mercatorum erro-
 res ac peregrinationes, aut
 etiam militarem in armis de-
 gendam vitam: sed tibi pin-
 gues ac mitide palaestrae cuius
 rae sunt, ac splendida quibus
 dem vestis usque ad pedes de-
 licate demissa, compositio
 autem comae discriminatim

exercita & apparatus. Amatoriarum vero oblectationum etiam ipsa tentatio inuat, ac dulcis desiderij dens mordet. Nam interim dum periculum facis, speras: ubi vero voti compos factus es frueris eo quod optasti. Aequali autem voluptate afficiunt, & quod adest iam, & quod futurum spera-

ναρχῶ τοῦ διηγεμενοῦ σε ἔ
 ποιω, ὡς καὶ παρ' Ησίοδου,
 κατάλογον, ἢ ἀρχῆθεν ἠρά-
 δης, ἰλαρὰ δὲ τῶν ὀμμάτων
 ἀβολαὶ ταυρῶς ἀνογραύον-
 τ. τὼ φωνῶν δ' ἴσω τῆ Δυ-
 κέμεθε θυγατρί, διπλὸν ἀφη-
 δώσω, ἀπ' αὐτῆ τῷ σχήματι
 ἀνθὺς δὲ ἡ ὄψις, ἐκ ἐκένωρ μό-
 νορ, ἀπ' ἀνῆ ἔπ' αὐτῶς μιν ἐ-
 ρησὶ τῶν ἀπ' ἑ τὶ ὄν, τῷ τα-
 τῆ ἀπὸ Ἀφροδίτῳ, ἠδὲ τὸν
 λέειανον ἀφῆται, μηδὲν ἔπει-
 κρηψῆ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τῷ θυ-
 σίαν ἐν τῇ πρῶτῃ. Οἱ βου-
 φάτος μὲν ὁ Δοάμων, ὡ Δυκί-
 νη, καὶ τοῖς ἀκάπνοις, ὡς φα-
 σι, τῶν θυσιῶν ἠέτα τερωό-
 μῃ. Ἐπὶ δ' αὐτῷ τῷ ἐπί-
 διορ ἐορτῶν λόγῳ γερῶρον μῆ-
 ρ, οἱ δὲ μὲν ἀνιγύσας, ἐξ ἐωθινῶ
 πρῶτα θῆσαι, κόρον ἔχουσιν ἢ
 δὲ ἡ Μῆδῃ ἔσωθῆς μεταρ-
 μοσαμένη σπεδῆς, ἰλαρῶς
 τῷ θεῷ σὺν διηγερασσάτω.

καὶ

ratur. Paulo ante igitur cum
 narrares longum istum, per-
 inde ut et apud Hesiodum
 est, catalogum eorum quos
 ab initio inde amasti, sua-
 ues quidem oculorum iuo-
 rum ielus molliet subinde
 liquecebant Vocem autem
 ad modum Lycambe illius
 filie tenuem ac dulcem es
 mittens, ex ipso statim habi-
 tu præ te ferebas, quod non
 illos solum, verum etiam i-
 psam illorum memoriam a-
 mares. Sed si quid tibi ex ea
 quam secundum Venerem
 nauigationem perfecisti, re-
 liquum relictum est, nihil
 quaeso illius nos cæla: Her-
 culi autem sacrificium hoc
 absolutum atque perfectum
 præbe. THEO. ^a Tauri-
 uorus quidem, Luciane, deus
 iste est, et sacrificijs illis quæ
 sine nidore perficiuntur, ut
 aiunt, minime delectatur.

Sed postquam annuam ipsius
 festiuitatem sermone celebramus, meæ quidem narratio-
 nes à summo statim mane in medium allatæ, ad satietatem
 iam peruenere. Tua verò Musa à consueto resoluta atque
 dimissa studio, hilarem cum deo diem hunc totum pera-

καί μοι γυνὴ Δικαστὴς ἴσθ',
 ἰσὲς μὲν δ' αἰς ἑτέρωθεν τοῦ
 πάλαιους, ῥέπουτα δὲ ῥῶ. ποσ
 τέρους ἀμείμονας ἢ ἤ, τοὺς
 φιλόπαυδας, ἢ τοὺς γυναι-
 οῖς ἀσπύσοντας; ἐγὼ μὲν
 γὰρ ὁ πηλὴς ἐκατέρωθεν, καὶ
 θαλάσσιον ἀκαθὲς πρυτανῶν,
 ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρωθεν πάλαι-
 σιγῆν ἰσορρόπως ταλαν-
 τάομαι. οὐ δ' ἐκτὸς ἄν,
 ἀδικαίως καὶ, ὡς νομισμῶν
 τὸ βέλτιον ἀρέσκειν, πάντα δὲ
 πεισιπλάτων ἀκκισμῶν, ὃ φιλό-
 τος, ἢ πεισιπλάτων ἐψέφον
 ἢ περὶ τῶν ἰμῶν ἐρώτων κεί-
 σις, ἢ δὴ φέρει. Λυ. πει-
 διστὴς, ὃ Θ. ὁ μνηστὴρ, καὶ γί-
 λωτ' ἢ γὰρ πλὴν ἀγνοίῃ. ἢ
 δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπου-
 δαῖον. ἔγωγ' οὐκ ἐξ ἑποχῆς ἢ
 ἐπιχερῆσις ἢ ψάμω, ἢ δὴ
 ὅτι δίαρ, ἀπ' οὐ σαλακῆς,
 ἐξ ὅτου δλοῖρ ἀνδρῶν ἀκχε-
 ποῶς, περὶ τοῦτοῦ σωτό-
 νως, ὡς ἀμιγῶ μῶν ἰσθ' ἢ πλὴν
 μνῆ-

gat. Ac mihi quæso æquus
 iudex esse velis, quoniam in
 neutram adeo partem huius
 cupiditatis inclinatum aut
 pronum te video, utrum meli-
 us habere putes eos qui ma-
 sculos amant, an qui femi-
 nis delectantur. Nam ego
 quidem, qui utrinque æquè
 inclisus sum, perinde atque ac-
 curata ac proba aliqua trus-
 tina, ambabus ex utraque
 parte lancibus equaliter
 huc atque illuc inclinor. Tu
 verò, qui extra hanc fortem
 es, incorrupto iudice, ratio-
 ne videlicet, quod melius
 fuerit, dignoscas ac secera-
 nes. Proinde omni recusanz
 di prætextu ac simulatione
 deposita, o amice, calculum
 quæ tibi commedavit ac eres-
 didit illud de meis amoribus
 conuocatum iudicium, iam
 tandem feras. LVC. Lu-
 dum, Theomneste, aut risum
 putas narrationem hanc. Ea
 verò etiam serium quoddam

promittit. Ego itaque nuper adeo eius rei periculum facere
 cœpi, fat scio, nimium, & non olim, ex quo duos quosdam vi-
 ros audiui de hac re contentiosè admodum quasi dimicantes.

memo

μνήμην ἔναυλον ἔχω. Διήρη δὲ
 αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ
 πάθη, καὶ οὐχ ὡς περ οὐ κατ'
 ἀκοχίαν ψυχῆς αὐτῶν ὦρ,
 διήρης ἀρνεύσαι μιν ὄσ, τὸν μὲν
 βεκοπέων, ἢ δὲ ἄργυρα μῆλα
 νομάων. ἀπ' ὃ μὲν ἔπρηνθε
 παιδικοῖς ἡδύς, τὴν δὲ κεναν
 Αφροδίτην βάρανρον ἔχθ.
 μῆνος ὃ δὲ ἀγνώων ἔρωτος ἀρ-
 ῆνος, ἄς γυναικας ἐπλόγῳ. δν
 οἶρ οὐ μαχομφοῖρ παθοῖρ,
 ἀγνωθετῆς ἀμικαν, ὃ δὲ
 ἄν ἔπρ δνωάμην ὡς ἄρδω-
 φράνθην, καὶ μοι τὰ τῶν λό-
 γων ἔχνη τοῖς ἀκοῦς ἐνδρά-
 ρισαι σχεδόν, ὡς ἀρτίως ἀρνε-
 μῆα πᾶσιν οὐ ἐπιτιμῆσως
 ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀρθεμε-
 νος, ἀ παρ ἀμοῖρ ἡκσθ λη-
 γόντοῖρ, κατὰ τὸ ἀκείβες ἐπί-
 ξημίσι. Οἱ. καὶ μὲν ἔχωρ
 ἀπανας ἀς ἐνθην, ἀπαυτικὸν
 καθ' ὅμοῖσιν δέξμενος Αἰα-
 κιδῶν, ὁπότῃ λῆξεν ἀείδων,
 τὴ δ'

memoriam adhuc recentem,
 & paulò ante facta repeten-
 tem habeo. Diuisi autem co-
 rum erant cum orationibus
 etià ipsi affectus, & non per
 inde ac tu, qui facilitate qua-
 dà ammi peruigil & insom-
 nis duplicem capis mercedè:

Hanc armenta regēs pe-
 cora illam cādida pascens.

Sed alter quidem in puerum
 amore supra modum oble-
 scabatur, muliebrem vene-
 rē tanquam barathrū quod-
 dam ducens: alter autem à
 masculo amore purum se ge-
 rens, in fœminas quasi attoni-
 tus ferebatur. Duobus igitur
 inter se pugnantiibus af-
 fectibus, instituto certamine,
 haud facillè dixero quantum
 voluptatis ex ea recepi. At
 mihi verborum illorum ta-
 men vestigia propemodum
 auribus impressa herent, ut
 pote quæ nuper ad eò dicta
 sunt. Omnem igitur obur-

gationis pretextum & causam è medio submouendo, illa
 quæ tum ambos audiui dicere, quàm accuratè fieri potest,
 tibi commemorabo. THE. Atqui ego quidem hinc surgens,
 exaduersum tibi sedebo, Atacidem expectans, dum carmi-

mmmm

asfniat

τὸ δ' ἡμῖν τὰ πάλα κλία
 τῆς ἐράτικῆς ἐξαφορᾶς, με-
 κῶδία προαίνεμ. Λυ. ἐπ'
 Ἰταλίαν μοι πλεῖν ἐξαγούμει-
 νω, ταχέως αὐτοῦ σκαφῶ
 ἀντρέσις, τούτων τῶν λι-
 κρότων, οἷς μέδισσι χεῖρα
 Διθύροισι Διοκούσιμ, ἔθμ
 Ἰονίῳ λόπῳ παρωκισμῶν.
 ὡς δ' ἐν τῷ, πάλιν ἐπιχῶ
 εἰς τοὺς πεσοκωμένους, καὶ
 Δία ξηριῶν ἴλω σκλερὰ φασ-
 οδα ἔσπερ δὲ μόνον στρατιᾶς ἐπι-
 καλιεσάμην, ἀπ' ἄλλο δὲ
 πῶ ἰσθμῶν ἰατῆσιν ἐπὶ θάλασσαν
 ἔσπερ. ἔτα τὸς παραπέμποντες
 με δὲ ξηριεσάμην (ἠκοῦσθε δὲ
 πάλιν ἀπὸ τῶν ἰατρῶν ὄχλῳ, οἷ
 σὺν ἑξῆς ἡμῖν ἐν τῷ γὰρ οὐκ ἔσπερ,
 ἀνιάρως δὲ ἰσθμῶν) ἔσπερ
 μιν ἡσυχίῳ ἐπιθᾶς, ἔγχεσ ἰμαῶν
 τὸν ἰσθμῶν τῶν λυβηρῶν. καὶ
 ῥοθίῳ τῶν ἰατρῶν μιν τὰ
 μικρὸν ἀπ' τῆς γῆς ἀναχθεῖ-
 τόν, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατὸς
 ἴσπερ ἡμῶς ἐκλυμαίνον ἀδρα,
 τὸν ἰσθμῶν ἐκ τῶν μεσοκίλων,
 ἀκα.

na finiat ille. Tu vero nobis
 veterem gloriam amatorie
 perage differentia canen-
 do. LVCIA. Inſtinenti
 mihi in Italiam nauigare,
 velox atque citatum nauis
 gium apparatus erat, ex his
 remibus istius quoddam, qui-
 bus maxime Liburni, que
 gent ad Ionium sinum habi-
 tat, videntur vii. Postquam
 autem iam nauigandi tem-
 pus erat, vniuersos deos pa-
 trios comprecatus, ac loue
 hospitali, vt propitiuss expe-
 ditionem peregre susceptam
 coadiuuare veller, inuocato,
 ab vrbe vehiculo iumenta-
 rio ad mare descendit. Dein-
 de valere iussit ijs qui nos
 deduxerant. (Sequebatur au-
 tem eruditorum turba sedu-
 la ac frequens: qui cum affi-
 duè nobiscum versati fuiffent,
 agrè atque inuidè à no-
 bis segregari se patiebantur)
 conscensa puppi, iuxta gubernatorem assedi. Atque in
 petu remigum paulatim à

terra in altum prouecti, postquam admodum ἔσπερ à tergo ex-
 citando fluctus prosequerantur nos autem, malo ex medio
 nauis

θαρρῆ κῆρυσιφῶ ἴο κίρας πέν-
 ταλάμῳ. ἔτ' ἀθροῖας κατὰ τ'
 ἡλάων τὰς ὀθόνας ἐκχάειν,
 ἤριμα πιμπλαμῶν τὸ λίνον,
 κατ' ὄθρῳ, οἶμα, βέλος ἐλάτ-
 τον ῥοίση διηλάμειθα, βῆν' ἔ-
 λυματ' ὅτι ἰσχυρομῶν, πρὸς
 τὴν σφίγγου αὐτὸ πρῶταρῳ
 ἀπ' ἀρχὴ μὲν ἐν τῷ μεταξὺ
 πρῶταρῳ σπουδαῖς ἢ παυσιῶν
 ἐχόμενα σωλιέχθῃ, καὶ οὐδὲ
 πάντῳ μυκώειν. ὅς δ' ἔτις Κι-
 λικίας τὴν ἔρανον ἀμύσαν-
 τῶν, ἀχόμενα ἤλαμφυνίς κόν-
 τος, Χιλιδονίας ὑπερθεουτῶν
 οὐκ ἀμοχθῆ τὸς ἀτυχῆς τῆς
 παλαιῆς Βριάδ' ὄρεος, ἐκά-
 τῃ τῶν Λυκτικῶν πόλεων ἐ-
 πειρημένα, μύθοις τὰ ποτὰ
 χαίρουτῶν. οὐδὲν ἔτι ἐν αὐτῶν
 τῶν ἑσπέρων ἀδραμονίας ὄρεα.
 τα λείψανον, ἄχει τῆς Ἠλιά-
 δ' ἄψάμφοι ῥόδου, τὸ σω-
 χίς τῷ μεταξὺ ποτῶν ἀνα-
 παύσαι πὲρ ὀλίγον ἐκείνα-
 μῶ. οἱ μὲν οὐδ' ἐρέται τὸ σκαῖ-
 ρ' ἔξαρον ἰς γὰρ ἀνασπο-
 ρῶν.

navis erecto, summo carche-
 sio antennam adstrinximus.
 Deinde conferta per funes
 vela effundentes, sensim im-
 pletis vento lineis, nihilo
 minore cursu, opinor, quam
 sagitta peruolauimus, flucti-
 bus grauiter frementibus in-
 fra circa proficandem ipso
 proram. At verò que inter
 nauigandum seria vel etiam
 iocosa contulerimus, longius
 hic persequi tempus nō sinit.
 Postquam autem maritimā
 Cilicia orā præteruecti, Pā-
 phylum sinum coniigimus,
 vltra Chelidoneas felices il-
 los veteris Gracie terminos
 haud citra laborem cursu e-
 lati, ad singulas Lycie ciui-
 tates hospitio diuertimus,
 sermonibus ac fabulis ut plū-
 rimum nos oblectantes (neq̄
 enim vllum in ipsis manifes-
 tum prioris felicitatis cera-
 niur vestigium reliquum)
 donec ad Solis sacrā delati
 Rhodum, continuum nauig-
 andi laborem, quo huc vsq̄
 vs fueramus, interpellare aliquantisper decreuimus. Res
 miges itaque nauigio è mari in terram subducto, prope lit-
 tummm 2 tus

τά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκί-
σως, ἄτε, οἱ μαι, γυναικίσι ἰσο-
ραϊσῶν, ἅμα δ' αὐτῶ καὶ
Καλλικράτιδα ἢ Ἀθλιῶον,
τὸν πρόπον ἀπλοῖον. πένυ-
μφως ἢ πολιτικῶν λόγων
πέισατο καὶ ταυτησί τ' ἀγος
ραῖς ῥηθωικῆς. ἴω δ' καὶ τῶ
σώματι γυμναστικῆς, οὐδ' ἀν-
λότι, μοι δοκεῖν τὰς παλαι-
στας ἀγαπῶν, ἢ ἴσα τὸς παι-
δικῆς ἔρωτας ὄλους ἢ ἄς τῶ
ἐπιθύω. ὦ δ' πῆς τὸ θῆλυ μί-
ση, ποικίλ καὶ Προμηθεῖ λαίη-
ρᾶς, πὸρ ῥέωθεν οὐκ ἰδὼν ἐκεί-
τρός με, γύθως καὶ χρίσας πηλοὶ
πέσι δρασμον. ἔθ' ὄλοια φιλῶ
διξωσάμφοι, πῆς αὐτὸν ἰλε-
θῆν ἐκάτῃ ὃ ἡξίω με. ἕξ
γὰ φιλωνικοῦτας ὄρω, πε-
ραιτέρω τὸ μὴ τήμερον εἶ-
πον, ὃ Καλλικράτιδα καὶ
Χαείκλας, ἄμφω καλῶς ἔχον
ἔην ὑμᾶς παρ' ἐμοὶ φοιτᾶν,
ἴνα

ditum nonnihil comendi &
fucandi corporis studio, et
qui mulieribus, opinor, for-
ma atque elegantia ista com-
mendari affectaret. Vnà au-
tem cum ipso & Calliera-
tidem istum Atheniensem,
moribus ac habitu simpli-
ciorem. Nam se velut du-
cem atque antesignantem in
civilibus orationibus & in
hoc forensi dicendi genere
gerebat. Erat autem & cora-
poris exercitationibus dedi-
tus, ob nihil aliud, ut mihi
videtur, palastras tantopere
amans, quam ob puerorum
amores: prorsus enim in hoc
quasi attonitus ferebatur.
Oδ' odium autem quo fa-
minas omnes prosequabatur,
etiam Prometheo male im-
precari solebat. Cum igitur
à longè vterque me con-
spicatus esset, gaudio atque
lætitiâ pleni accurrunt. De-
inde, quemadmodum fieri consuevit, salutato atque exce-
pto me, vterque ut ad se venirem rogabant. Atque ego
cùm viderem ipsos de hac re inter se contendendo linguis
procedere: Hodie quidem, respondens inquam, Calliera-
tida & Charicles, ambos vos deceet apud me frequentes esse,

ἵνα μὴ ἀπέω τῶν ἑπιγυμνα-
 ρῶν. ταῖς δὲ ἑφεξῆς ἡμέραις
 (πᾶς γὰρ ἑνταῦθα ἢ τετρας
 ρας διέτριβα μίσην) ἄμοι-
 βῶς ἀνθελῶστέ μου, καὶ ἄλλο
 ἀσπυδαῖς ὁ πρότερος. Ἄρα
 ταῦτα λαβάντων μὲ τῶν ἡ-
 μῶν ἀνάρχων ἐγὼ, τῆ δὲ
 ἐπισημῶν Καλλιπράτιδας, ἄρα
 μὲν αὐτὸν ὁ Χαρίκλεις, ἐβ-
 ρων δὲ καὶ παρὰ τῶν ἰσθα-
 σίων, ἐν πᾶσι τὸ ἰκατέρωθεν
 σὺν τῆν κίβητι, ὁ μὲν γὰρ Ἀθη-
 ναῖος ὁ ἀμύροισι παύσειν ἐξή-
 σκησεν, καὶ πᾶς οἰκίτης αὐτῶ
 σχεδὸν ἀγῆσθαι, μίση τὸ
 πρῶτον ἀπογραφῆναι αὐ-
 τοῖς γὰρ παραμύνονται, ἐπεὶ
 ἀδὲν ἢ ἰθὺς αἰ παραοὶ πικα-
 δῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀ-
 θηναίων χωρίων κινδύμοντα ἀ-
 πιστοῦντα. Χαεὶ κἄν γὰρ μὲν
 ποδὶς ὄρχησθαι ἴδωρ καὶ μισσο-
 γῶν χορὸς εἶναι, καὶ πᾶσι τὸ
 ἀμύροισι, ὡς ἐν ἑσθμοφο-
 ροῖς, γυμνασίων μισθὸν μὲν, ἀν-
 ῥῶς

ut ne cōtentionem maiorem
 inter vos exciteis. Sequenti-
 bus autem diebus nā tres autē
 quatuor etiam hīc commo-
 rari constituii per vices acci-
 pietis me mutuo, sorte inter
 vos missa vter id priore loco
 faciat. Hac ita cum placuē-
 re. Atq; illa quidem die con-
 iuij praefectus ego fui: se-
 quenti autem Callieratidas,
 & post ipsum Charicles.
 Porro animaduvertebam etiā
 inter ipsos conuiuiorū appa-
 ratus, manifesta viriusq; af-
 fectionis indicia. Nam Athe-
 niensis quidē ille pueris per-
 quam formosis instructus e-
 rat, & propemodum omnes
 illius serui imberbes erant, nō
 amplius ab illo retineri soli-
 ti, quam dum prima lanugi-
 ne inficerentur: postquam au-
 tem barba frequentiore ge-
 ne illorum addensabantur,
 dispensatores, & fundorum
 quos ille Athenis habebat,
 procuratores amandaban-

tur. At verò Chariclem magnus saltatricum & psaltria-
 rum chorus sequebatur, ac tota illius domuncula, perin-
 de ut in Cereis sacris, mulieribus referta erat, viro ali-

ἄδῃ οὐδ' ἀκαρῆ πρόντ' ὅ, αἰ
 μί τι πονυπίου, ἢ γέρον ὅς
 πειρήλιξ, ὄψοποιὸς ὄσθαι, τῆ
 κρόνου (ηλοτυρίας) ἰοψία
 οὐκ ἔχοντ' ὅ. ἡ μὲν οὐδ', ὡς
 ἔφω, καὶ ταῦθ' ἰκανὰ ἔ' ἀμ-
 ποτέρων γυμνῶν δάγματα.
 πομπῆς γέ μιν, ἐπ' ὀλίγον
 ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐς
 κινύθησιν, ἔχ' ὡς ἑτέρας ἔχον
 τι πῶ (ἴτησιν, ἀμ' ἰπὰ ἑσπ-
 ρὸς ἡ ἀνάγκη, σὺ μωλὸς
 ἐθελύσσας αἰτῆς ἐπ' ὀμύλῳ.
 διενυθῶ ἦ ἄς Ἰταλίας ἀ-
 ποάσειν ὁμοίως ἰμοί. καὶ δό-
 ξα μὲν, Κνιδῶ πελοπίου
 κατὰ θείαν, ἢ τὸ Αφροδίτης
 ἰδέσθ' ποθέοντων ἰερῶν (ὑ-
 μνήται δὲ τῆτι τὸ ἔ' Πραξι-
 τέλους ἀρχαίας ὄντας ἰσα-
 φρόδιτον) ἠρέμα τῆ γὰ πε-
 σπῶ ἐχθρῶν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς
 θεοῦ ἡπαρᾶ γαλιῶν πομπο-
 σολοῦς τὸ σκαφ' ὅ. ὅς μὲν
 οὐδ' ἄλλοις ἔμιλλον αἰ σὺν-
 θας

nos incesisset (celebratur autem ibi Praxitelis facilitatis ac
 promptitudinis illud verè Venereum & amabile) paulatim
 ad terram subuecti sumus , ipsa opinor dea pulchra trans
 quillitate nauigium deducente. Cæteris igitur solita res

quo ne puncto temporis ibi
 apparente, nisi sicubi infans
 aliquis, aut senex decrepitus,
 coquus videlicet conspice-
 retur, in quem propter aia-
 tem zelotypia suspicio am-
 plius vlla cadere non posset.
 Erant igitur & hæc, ut di-
 xi, satis multa atq; aperta v-
 triusque animi documenta.
 Veruntamen aliquoties etiã
 breues quædam quasi futuri
 certaminis coitiones inter i-
 psos inceptabatur, tanquam
 finem aliquem quæstio hæc
 haudquam haberet. At
 postquam iam tēpus erat ut
 iterum in altum prouheres-
 mus, socios nauigationis, vo-
 lentes alioqui ipsos, abduce-
 re mecum studebam: confi-
 uebant enim in Italiã nauig-
 gare, ac quæ atq; ego. Et cum
 nobis visum esset in Cnidũ,
 appulsa ibi naue, spectandi
 causa ascendere, & Veneris
 templum videndi desiderium

θας παρασκευάσθαι, ἰσθ' ἔτι
 ρατιπὸν ἰσθ' ἑκατέρωθεν
 ἕξασθαι, ἕκαστον ἑξήκοντα
 πῶ Κνίδου, οὐκ ἀγλασί τῆς
 ἑραμωτικῆς ἀπρασίας με-
 τέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πό-
 λι. σοῦς δὲ Σωφράτου, καὶ
 τὰλλα, ὅθ' ἐτέρηρ ἡμῶς ἰσθ'.
 νατο, πρῶτον ἐμπερικλυθόν-
 τος, ἐπιτόριον τῆς Ἀφρο-
 δίτης βασιλείου, νῶ μὲν, ἰ-
 γώ τε καὶ Χαεικλῆς, πῶνυ
 πεθιδμῶς, Καμικρατίδας δὲ.
 ὡς ἐπὶ θείαν θύλασαν ἄκων,
 ἡδιστορ ἄν, οἶμαι. τῆς Κυ-
 δίας Ἀφροδίτης τὸν ἰσθ'. Οὐ-
 σπιῶς ἀντικαταμαξόμην, ὅθ'
 ἕρωτα, καὶ πῶς ἂν θὺς ἡμῶν,
 ἀπ' αὐτῶ τὸ τιμῆνους, Ἀφρο-
 δίτισι πῶς ἐπὶ τῶν αὐρα.
 τὸ ἴσθ' αὐθιου, ἐν αἰσθ' Ἀφρο-
 δίτου μάλιστα, λίθων πρῶξι
 νέας ἑρωμῆνον ἀπ' ὡς ἐν
 Ἀφροδίτης, ἄπαν τῶ γόνιμου
 ἡμῶν ἑρωμῶν, ἂ τῶς ἰσθ-
 μῶς ὀρθάκισιν ἄχει πῶρ-
 ῶ Βρῶντα, ἡ πῶς αἶρα οὐ.
 νῶρ.

fecundum mitibus ac frugiferis arboribus, quæ frondibus
 virentibus in longum vsque promanantibus, ætrem cir-
 eum cir-

atque arma cura fuere: ego
 verò amatorium istud par-
 virinque suspensum habens,
 Gnidum circumcirca obam-
 bulabam, non sine risu figu-
 linæ istius proteruitatis par-
 ticipem me prabendo, ut in
 Veneris ciuitate. Porticus
 autem Sostrati, ac cetera
 quæ nos oblectare poterant,
 principiò circumuendo vi-
 sentes, mox ad templum Ve-
 neris imus, nos quidem duo,
 ego videlicet Charicles
 admodum alacriter, Calli-
 eratidas autem ut ad specta-
 culum muliebre, inuitus, lia-
 bentiùs, ut opmor, pro Vene-
 nere Gnidia Thespisensem il-
 lum Cupidmem permutatio-
 ne facta habiiturus. Ac sta-
 tum quodammodo nobis ab
 ingressa luci Veneris aspi-
 rarunt auræ. Serenitas enim,
 ac lumen illud supernum, nō
 in solum sterile maximè, &
 lapideis tabulis constratum,
 excipiebatur: sed erat illud,
 utpote in Veneris templo,

γαρόφου. περιβόρι γὰ μὲν ἢ
 πικρὸν ἀρπύδιον ἢ μὲν
 τῆς, λαφύρας πεφυκῆα, τῶν
 τολοπιῶν δένδρων ἕκαστον, ὅ-
 & ἡάμις μετέληχον. οὐδ' αὖ
 τὰ γέροντ' ἢ δὴ χύνου πο-
 λιὰ λαθαύων, ἀπ' ἡπ' ἀν-
 μῆ σφρυγῶντα, νόις κλωσῶν
 λῶ ὡσαύτως δ' ἀνεμίμικτο
 καὶ τὰ λεπτὰ μὲν ἅπασ ἀ-
 γονα, τῶν δ' ἀμορφία μ' ἔχου
 τα λεπτὰ, λυπαρόντων γὰ καὶ
 πλατανῶν αὐθιγὰ μύκη καὶ
 σὺν αὐτοῖς αὐτόμοδος Ἀφρο-
 διτυς. ἢ τῆς θεῆς πάσαι φυαῖς,
 Δάφνη παρ' ἡ μὲν δένδρον,
 περιπλέσσῃ ὁ φίδως πῶς
 εἶρνε κισθός. ἀμφιλαφῆς ἀμ-
 πιλοὶ πηκνοῖς κατέρπλω βό-
 ρυσι τερπνοτέρα γὰ Ἀφρο-
 διτυ μετὰ Διονύσῃ, ἢ τὸ παρ'
 ἀμφοῖν ἡδὺν, σὺν κρατῶν. εἰ δ'
 ἀρ' ἰσχυρῆσιν ἀλλήλων, ἢ ἴσῃ
 ἀφραίνουσι. λῶ δ' ἀπὸ τοῖς ἄ-
 γαρ παλινσηῖοις ἕλκας ἰλαρὰ
 λι.

cum circa quasi concamerat
 bant. Abundē verō illa fru-
 gibus densa^b myrtus, apud
 dominam suam copiosa na-
 scens, effloruerat: deinde &
 aliarum arborum singula,
 quæcūq; pulchritudine præ-
 stant, neque ipsæ quanquam
 longa exacta iam ætate ca-
 næ arefcentes, sed præ vigo-
 re quasi iuvenescentes, no-
 uis subinde ramis formosæ
 atque integræ erant. His au-
 tem intermixta erant etiam
 illa fructuum genera, quæ a-
 lioqui fructuum quidem feras
 cia non sunt: caterum pro
 fructu pulchritudinem ha-
 bent, cyparissorum videlicet
 & platanorū aëriæ pro-
 ceritates: & inter ipsas trans-
 fuga Veneris, deæ ipsius o-
 lim fugiuiua facta, laurus.
 Cuius verò arbori circum-
 uoluta studiosa illa amo-
 ris^c hedera obserpebat, &
 vites sæcundæ crebris race-
 mis dependebant. Est enim
 iucundior Venus cum Baccho,
 & temperatum illud dul-
 ce quod ab virisque venit. Quod si autem à se mutuo dis-
 iungantur, minus exhilarant. Erant autem sub umbris istis
 m m m 5 opacis

iucundior Venus cum Baccho, & temperatum illud dulce quod ab virisque venit. Quod si autem à se mutuo dis-
 iungantur, minus exhilarant. Erant autem sub umbris istis
 m m m 5 opacis

λησίου, τοῖς ἐοικασμένοι θύλα
 σιν, ἄς ἂ τῶν μὲν ἀσκήρων,
 σπανίας ἐπιφοιτῶν τινέσ' ἄ-
 θρόσ' ἢ ὁ πολυκίδεσ' ὄχλ' ὅ-
 ἔπανυρθεῖσιν, ὄντως Ἀφροδι-
 σιάζοντο. ἐπὶ δ' ἰκανῶσ τοῖς
 φουδῖσ ἐτέρφθημεν, ἔσω δ' ἐνὶ
 παρθεῖμεν. ἢ μὲν δ' ἐν θεοδ' ἐκ
 μέσω καθίσθρυτα, πακίας δ'
 νίδεσ δαΐδαλαμα καλμισον, ὑ-
 πέρφανον, καὶ σισυρότι χε-
 νατι μικρόν ἰσομαθῶσ.
 πᾶρ δ' τὸ καθ' ὅσ' αὐτῶσ ἄ-
 κάλυπτον, οὐδ' ἐμῶσ, ἐσθ' ὅσ'
 ἀμπιχόσισ, γυρμένασ, πάλω
 ὅσ' ἑτέρφ χειρὶ πλὴν αἰδῶσ
 πληθότωσ ἐπικρύβασ. Ἐσθ-
 ἦ δ' γὰρ μὲν ἡ ἀκμισυρόσ ἰσχυροσ
 τὶ χην, ὡσὶ πλὴν ἀντίτυπον οὐ-
 τω, καὶ ἑτέρφ τὸ νίδεσ φε-
 σιν ἐκασοῖσ μέλισσιν ἰωιπέρ-
 περ. ὁ γοῖω Χαερκλῆσ ἐμμοσ
 νῆσ τι καὶ παρὰ φροσ ἐμμοσ
 ὅσ' ὄντι χεῖρ' ὅσ', ἔπει, θεῶν
 ὅσ' ἔσθ' τὰν πλὴν διθεῖσ Ἀρησ, καὶ
 ἄμα πρὸσ φασμῶν, λιπαροῖσ
 τοῖσ χεῖρσιν, ἔφ' ὅσ' ἐν λῶ δυν-
 νατόν,

tunatissime, inquit, deorum, ^e Mars, qui propter hanc vim-
 flus fuisti. Et simul accurrens plenis labijs, quoad feri poo-
 tuia

opacis & obscuris, amencæ
 quædam cella, eorum usus
 qui intus conuiuia agitare
 vellent, comparata: in quas
 vrbanoꝝ quidem rari cõ-
 meabant vlli, sed populi fre-
 quentes turbae solenniter cõ-
 ueniebãt, re ipsa Veneris in-
 dulgentes. Postquam autem
 abunde plantis istis oblecta-
 ti sumus, intrõ in templum
 ingressi sumus. Ipsa igitur
 dea in medio posita est, ex
 Pario marmore, opus sanè
 pulcherrimum atq; præcla-
 rum, & risu quodam simu-
 lato ^d parum subrigens. To-
 ta autem pulchritudo eius
 detecta, nulla veste ipsam te-
 gente, nuda conspicitur, ni-
 si quatenus altera manu pu-
 denda, quasi oblita sui, ab-
 seondit. Tantum verò arti-
 flex illa ars valuit, vt solida
 adeo ac dura marmoris na-
 tura singula etiam membra
 deceret. Charicles igitur
 insanum quiddam & furia-
 bundum exclamans: O for-

ματῶν, ἐκένων τὸν ἀόχνηα,
 καινήλα. σιγῇ δ' ἐφισῶς ὁ
 Καλλιπράτιδας, κατὰ νοῦν
 ἀπειθαύμασεν. ἔσι δ' ἀμφί-
 θυρ' αὐτῆς ὁ νῆας, καὶ τοῖς
 θέλουσι πλὴν θεῶν ἰδέειν ἀκρι-
 βῶς καὶ κατὰ νότον, καὶ ἵνα
 μηδὲν αὐτῆς ἀθάρμαστον ᾖ.
 δι' ὀμαρείας οὐδ' οὐ, τῆ' ἐπέ-
 ρα πύλη παρελθεῖσι, πλὴν ὀπι-
 σθον ἀμορφίαν διαθροῖσαι.
 δόξαν οὐδ' ὄντων πλὴν θεῶν ἰ-
 δεῖν, ἐς τὸ κατόπιον τοῦ σῆκ-
 περὶ ἠλομομφ. ἔπ' ἀνοιγείσης
 ἢ θύρας ἰαὺ τοῦ κλαδοφύ-
 λου, ἔλαι πατισωμεθῶν
 ζωαῶν, θαμβ' ἀφνιδίον
 ἡμᾶς ἔχει τὸ κελπος. ὁ γοῦν
 Αθλωα' ἦσυχ' πρὸ μικροῦ
 ἐλίπων, ἐπεί τ' ἀπαδικὰ μίση
 ἢ θεῶν κατὰ πλοσση, ἀθρόας,
 πολὸν ἢ Χαερκίους ἱμμανέ-
 στρον ἀνέβησεν. Ἡρώκτας,
 ἦσυχ' πρὸ τῶν μεταφῶν ὄ-
 ρυθμία, πῶς δ' ἀμφιμαφῆς
 αἰλαρόντων, ἀγκάλισμα χερσὶ
 πηχέας ὡς δ' ὀπιείραφοι ἔ-
 γνε-

tuit extento collo, deoscula-
 batur illam. Tacite autem
 adsians Callieratides, secum
 in animo admirabatur. Est
 autem biforis ipsum ades, ut
 possint, qui volunt deam ip-
 sam diligentius inspicere,
 etiam tergo contemplari,
 et ut nihil ipsius cum admi-
 ratione non spectes. Facile
 itaque licet per alteram por-
 tam accedentibus, postero-
 rem quoque formositatem
 contueri. Proinde cum vi-
 sum nobis esset totam ipsam
 deam videre, in posteriorem
 templi partem circumiui-
 mus, ac reclusa ianua ab ex-
 dituo, qui et ipse creditur
 mulier esse, repente obstru-
 uimus ad pulchritudine il-
 lam. Atheniensis itaque iste,
 qui iacine paulo ante videra-
 bat, posteaquæ eas qua in pue-
 ris appetuntur partes aspe-
 xit, continuo loquens quam Cha-
 ricles in saniore modo exclama-
 uit: Hercules, inquires,
 quanta scapularum concin-

uitas? Ut autem extuberantes nitens lumbi, amplexantis
 manus implentis? Quam scite circumducta clunium pul-
 pa, m

ἄλλω τῶν ἀσάρετον ἐπικυρτω-
 ται, μήτ' ἀγαρίπιδας, αὐ-
 τῶς ὁσίοις περὶ σαλευθῆαι, μή-
 τε εἰς ἀπὸρογκορ ἐκκεχυμέ-
 νω πτότητα. τῶν δὲ τοῖς ἰστί-
 οῖς ἐνδὸς φραγισμῶν ἕξ ἑκα-
 τήρων τῶν πορ, ὅκ ἀρ ἔσονται,
 ὡς ἰδὺς ὁ γέλως, μὴδὲ τε καὶ
 λυήμης ἐπ' ὄνθ' τεταμῆης
 ἀρεῖ ποδὸς, ἠκείνω μῶσι ἐν-
 θμοῖ. τοῦτος ἀρα Γανυμήδης
 ἐν ἄραθ' Διὶ τὸ ἴκτεβ' ἤδιον
 ἐγγῆ. παρὰ δ' ἔρ' μὲν ἕβης οὐκ
 ἀρ ἰδὸν ἴσκαρου μῶσης ποτὸν
 ἰδὲ ἕξ ἄμω. ἐνθισπῶς ταῦτα
 τὸ Καλλικρατίδης βοῶντι, ὁ
 Χαεικλῆς, ἐπὶ ἑσφόρα θάμ-
 βος, ὄλιγς ἀἴρ' ἐπιπύγα, τῆ-
 κρόν τι, καὶ ῥέορ ἐν τοῖς ὄμ-
 μασι πρὸθ' ἀνυγρῶν.
 ἐπὶ δὲ τὸ θαυμάσιον ὁ λόγος
 ἠμῶς ἀπὸ πλάξιν, ἐπὶ θατέρου
 μῶρ ὄσπῃον ἔσλομ, ὡ-
 σπὲρ ἐν ἰοδῶτι κηλῖδα ἤλγ-
 χε δ' αὐτ' ἑλὸν ἀμορφῶν ἢ π-
 ρὶ τῶν α' ἢ λίθας λαμπρότης.
 ἐν δὲ μὲν πῖθανῶν τῶν ἡθῶς ἀκα-
 οῖα

*vt in veste asperginem luit aliquā. Arguebat autem deformi-
 tatem ipsius, reliquus totius marmoris nitor. Ego itaq; verissi-
 mili coniectura veritatem colligendo, naturā lapidis, id quod
 appa*

*piæ, in se retundantur, neque
 tenues nimis ipsi osibus ad-
 strictæ, neque rursus in imo-
 mensam effusa pinguedine?
 Formarum autē quæ virin-
 que natibus infrâ coëmibus
 velut impressæ redduntur,
 dici non potest quā suaui-
 risus. Femoriūq; & tibie in
 rectum ad pedem vsque pro-
 tentiæ, accuratè seruata mo-
 dulatio. Talis igitur & Ga-
 nymedes in celo Iouineclar
 dulcius infundit. Nam ab
 Hebe equidem subministra-
 te potum haudquaquam ac-
 ceperim. Cum autem hæc
 quasi quodam numine cor-
 reptus Callicratidas exclamaret,
 Charicles præ nimio
 ac vehementi stupore parum
 adsuit quim dirigisset, hu-
 midum quendam & rianan-
 tem in oculis dolorem collis-
 quans. Caterum postquam
 ab admiratione satietas non
 auerit, in altero femore ma-
 eulam conspicimus, perinde*

δια τονάσω, φλοιν ὄμιλω τῷ
 λήθῃ, τὸ βελτιόμηνον ἄνα. πᾶς
 Θ' ἦ δὲ ἑὸς τῶν ὄντων ἕξω.
 ποικὰ δὲ τῶν κατ' ἄκρον ἔ-
 νοι δλωαμίνοισι κατοῖς, ἢ τῆς
 γῆ παρεμποδίσῃ. μέλαιναρ
 οὐδ' ἰσπιλωδα φυσικῶν τινα
 λεηθῖδα νομίω, καὶ κατὰ τῷ.
 Ἐτὲ Πραξιτέλης ἰδωμάσω, ἢ
 ὅτι τῷ λήθῃ τὸ δύσμορφον, ἢ
 τῶν ἡτέρων ἰδέσθαι δλωαμί-
 νοισι μίερισιν ἡτέρων ψφ. ἢ δὲ
 παρὰ τὸ πησίον ἢ μῶν ἰσδ
 κερ Θ', ὅπως νόξω λεηθῖδα πα-
 ρὲ δ' αὐτῶν ἰσοείαρ. ἕφη γὰρ, οὐκ
 ἀσῆμυ γῆτος νρανιαρ (ἢ πρᾶ-
 ξις ἀνάνυμορ αὐτ' ἰσίγῃσι)
 ποικᾶσις ἰπιφοιτῶντα τῷ τε
 μίνα οὐδ' ἀδελφῶ δάμοι ἰ-
 παδῶν τ' θεῶ, καὶ παρήμωρον
 αὐτὸν ἰνδγατρίδοντα τῷ ναῶ,
 κατ' ἀρχὰς ἕχθρ δ' υσιδάμο-
 νος ἀριστίας δόκῃσι. ἕκτι γὰρ
 ἔλωθῖνῃς κοίτης πολὺ πῆλαμ
 βάνωρ τὸν ὄρθρον, ἰπεφοίτα,
 καὶ

apparebat, esse putabā Nam
 neq̄ huiusmodi rerum cas-
 sus alieni sumi. Multis autem
 quibus extreme, & oritur ad
 vnguem pulchris esse liceb-
 at, fortuna interim aliquid,
 quod in mora sit, obijcit.
 Proinde nigram quandam
 maculam natura aspersam
 marmorī esse existimans, e-
 tiam hac parte Praxitelem
 admirabar, quod eam lapi-
 dis deformitatem in illis po-
 tissimum partibus abscon-
 disse, quæ minus cogui ac
 deprehendi possent. At ea
 quæ nobis propè stabat tem-
 pli sinistra, incredibilis eu-
 iusdam orationis novam hi-
 storiam narrauit. Nam ado-
 lescentē quendā inquit haud-
 quaquā ignobili genere na-
 tum (nomen autem ipsa res
 gesta taceri fecit) crebrò ad
 delubrum hoc venitantem,
 infelici quodā genio impul-
 sum, deam ipsam amare cœ-

pisse: & quia totos plerunque dies in templo commorabas-
 tur, à principio sanctimonie cuiusdam religiosioris speciem
 de se præbuisse. Nam statim à lecto matutino, multò au-
 roram præuertentem, huc venire solium fuisse: ac post
 occasum

καὶ μετὰ διδου ἀκωρ ἐλάδω
 ζυοικαδω. τὴν θ' ὄλιω ἡμέ-
 ραν ἀπαιτηρὸν ἔθευ καθεζο-
 μένος, ὁρῶν ἐπ' αὐτὴν διλω-
 πῶς τὰς τῶν ὀμιμάτων βολὰς
 ἀπὲρ αἰθρῶν. ἄσχυροι δ' αὐτῶν
 ψιθυρισμοί, καὶ λακτομοίης
 λαλιᾶς ἐρωτικῆς ἀνιπταίνου-
 μένψυξ. ἐπέδωκεν καὶ κερὰ
 ἔπαθος ἰαυτὸν ἀπεβουλοῦσθαι
 θελήσει, πρὸς αὐτῶν, τῆ δὲ πρᾶ-
 τήν τετραπὰς ἀσπραχολῶς Λι-
 βυκῆς ἀορῆς ἀπαερωμένης,
 ἀνιπταίνου τὴν ἰκνίδα. καὶ
 βαλῶν μὲν ἰωί σποδῆ, μολι-
 να δ' ἔπειτα τὴν ἐνδρὸν αὐτῶν
 ἀβελήθει, μηδὲν δ' ἀσπραχά-
 πος πεισούσης ἰσοσχήματι, πρὸς
 σπικαίης τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἐ-
 σθου νομίσων. ἂν δ' ὅποια φιλῆ,
 φάωλος κατὰ τῆς τραπέζης ἐ-
 ψασθ, οἱ δ' ἐπὶ τὸ ἀνσημῶ-
 τερρον ἀνασῶσθ, ὄλη Κνιδῶ
 καταράμην, ὡς ἐπ' ἀνηκί-
 εθ συμφορῆ καὶ κατηφῆ, καὶ
 δι' ὄλιον σιωπαρῆς, ἰρι-
 ρθ

occasum Solis inuitum e-
 gre domum redisse, atq; to-
 tum diem ex aduerso deos
 sedendo, rectos in ipsam
 perpetuò occulorū iclus dis-
 rexisse. Obscure autem, in-
 quit, interim secum ipse nea-
 scio quæ susurrat, & sus-
 furante quodam sermone a-
 matorias peragebat queres-
 las. Caterum ubi iam pau-
 lisper affectus illius mole-
 stiam à se remouere volebat,
 affatus deam, in mensam au-
 tē quatuor talis Libyca ca-
 præ dinumeratis, ludendo
 spem experiebat. Ac quo-
 ties id quod intendebat, ier-
 cerat, maximeq; siquādo deā
 ipsam iactu feliciorē sorti-
 tus erat, nullo videlicet tā-
 lo eādē figura cum alio as-
 liquo cadente, adorabat il-
 lam: sperans se id quod ex-
 petebat, consecuturum es-
 se. Sim autem (quemadmo-
 dum solet) simplicius paulò
 per mensam iecisset, ac talē

id quod abominabilius erat, surgendo reddidissent, toti Cni-
 do malè imprecabatur, velut ob cladem aliquā inmedicabi-
 lem, & macore plenus erat: & paulò post correptis illis, alio
 iactu,

ἢ βόλο τὴν πρὶν ἀσοχίαν ἰ-
 θράπων, ἤδη δὲ πλείον ἐν-
 ῶ τῷ πάθει ἐριθίζομενον, ὅ-
 κ' ἄπας ἐκράσσει, καὶ πᾶς
 μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Α-
 φροδίτην καλῶν ἐκέρυσσεν,
 ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέ-
 λης, καὶ πᾶν ὅ, τι καμύλιον
 ὑπὲρ πῆς οἴκοι φυλάσσειτο,
 τὸτ' ἰὼ ἀνάθημα τ' θεῶν, πει-
 ρας, οὐ σφοδρὰ τῶν ἐν αὐτῷ
 πόθων ἐπιτελοῖσι ἀπυρόθιμα
 Ἐρ' ἐρέθη δὲ τόλμα τ' ἐπιθυ-
 μίας μετροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ
 ἄσιν ἡλὶς ἐκλίνοντ', ἥρμα
 θαυρὸς παρόντας, ὅπως
 τ' ἄρας παρὰ σιρῆν, ἢ σὰς
 ἀφανὲς ἰνδολάτῃ σκελὸν ὑδ' ἰ-
 ἀναπνέων ἠπρέμει, σωήθως δὲ
 τ' ἰαπόρων ἐξέθεν τὴν θύραν
 ἐφελκυσσομένην, ἰνδον ὁ ἕκα-
 νός Αἰχίσις καθέρετο, καὶ τί
 γὰρ ἀφ' ἑρῆτου νυκτὸς ἐξ ὁ τὸν
 μαρ, ἢ ἄλλως ἐπ' ἀκείβης ὕ-
 μῃν Διὸς ἔματι, τ' ἐρωτικῶν πε-
 εμπο.

quidem emitteret. Aedituis autem perinde ut consueverant,
 foris ianuam attrahentibus, intus nouus isse Anchises con-
 cludebatur. At quid ego arcana noctis audaciam accuratius
 vobis exprimā, aut etiam alius quisquam? Amatoriorum am-
 plexuum

iactu, quod male antea ceci-
 derat, emendabat. Iam verò
 ubi affectus atque animus il-
 lius magis accendebatur, o-
 mnis paries insculpebatur, o-
 ut quaeque arbor mollis erat,
 ita cortex illius formosam
 Venerem prædicabat. eodem
 autē in precio cū Ioue Pra-
 xitiles erat: & quicquid pre-
 ciosum ac pulchrum illi do-
 mi repositum inter ornāmē-
 ta fuerat, id omne donarium
 dea offerebatur. Postremò
 nimia in eo desideriorum ve-
 hementia, in insaniam versa
 est. Inuenta autem est concu-
 piscencia illius masculinæ
 quaedam audacia. Cū enim
 iam ad occasum Sol incli-
 naret, sensim ac tacitè, ita ut
 qui aderant, non animaduer-
 terent, post ianuam clam ir-
 repit, & stans ita ut cerni
 non posset, in interiore par-
 te ad eò se tacitus contine-
 bat, ut propè ne anhelitum

εἰλοκῶν ἴχνη ταῦτα μὲν ἡ
 μίραρ ἄφθγ, καὶ τὸν σπῖλον
 ἄχρη ἡ θύος, ἄρ' ἔπαθεν, ἔ.
 λυχορ. αὐτὸν γὰρ μὲν τὸν
 νειανίαν, ὡς ὁ Δημόδωτος ἰσο-
 ρεῖ λόγῳ, ἢ κατὰ πειρῶν
 φασιν, ἢ κατὰ πωλαγίω λω-
 μανῶν ἰσχυρότα, παντελῶς
 ἀφανῆ γένεσθαι, τῶν τε τῆς ἰα-
 κόρου διηγουμένης, μεταξὺ τῆ
 νόου Ἰαδοῦτος, ἔπειθ' ὁ Χαρι-
 κλῆς ἐκοιῶν τὸ θῆλον ἀφ' ἡλίου
 νορῆ ἠελιαία. τί δ', εἴ τις
 ἔμψυχον εἶδεν τοῦτο ἡσπῆθ' ἔ.
 ἄρ' ἐκ ἄρ' ἡ μία νύξ τ' ἔ. Διὸς
 σκῆπτρον ἔτι μᾶλλον, μεδιολῆτος
 δὲ ὁ Καλλιρατίδας, ἐδ' ἔπαω,
 φησὶν ἰσθῆν, ὃ Χαρίκλας, ἢ
 πονηρὸν ἀκροσόμεθα τοιούτων
 διηγουμάτων, ὅσα ἔρθεο.
 πικρῶς γροῦμεθα. καὶ νῦν δὲ
 τῆς ἑαυτοῦ ἰσχυρομένης Ἀφρο-
 διτης ἰναργίης ὅτι τὸ δέξ-
 μα πῶς ἰσομύθη ὁ Χρῆκλι-
 ούς, ἄγαρ πειθανῶς μοι ἔδοξε
 λέγειν ὁ Καλλιρατίδας. ἔ.
 φησὶν, ὡς ὁ ἱεραδῆς νειανίας,
 παννύ.

plexuum vestigia hæc postri-
 die conspecta sunt, & mac-
 culam hanc habebat dea, in-
 dicem videlicet eorum quæ
 passa fuerat. Ipsum verò a-
 dolescentem, ut vulgo fama
 refert, vel de petris alicubi
 aiunt, vel in fluctibus marinos
 præcipitem datum omnino
 euanuisse. Atque hæc cum
 ministra templi ita narraret,
 interea exclamans Charic-
 les: Proinde femininum
 genus, inquit, etiam si sa-
 xeam fuerit, amatur. Quid
 autem si quis animatam vis-
 deret huiusmodi formam,
 annon una nox ipsis Iouis
 sceptris æquiparetur? Sub-
 ridens autem Callacratidas:
 Nondum, inquit, scimus
 Charicles, an multas audiu-
 ri simus huiusmodi narratio-
 nes, si quando Thespis quos
 que essemus. Et nunc sanè
 tuæ istius Veneris, cuius tan-
 ta æmulatione teneris, man-
 nifestum ad eò hoc iudicium
 est. Hic, quo pacto, inter-
 rogante Charicle: admodum
 verisimiliter dicere Calliera-
 tidas visus mihi est. Dixit enim,
 quòd cum adolescens
 ille

ἔπειτα ἔχει σχολῆς παύσασθαι,
 ὡς ὅτε ἅλῳ τῷ πάθει ἔχρησθη
 οἶον κορυθῶνα, πικρῶς
 ὡδὶ παρωμίῃσιν, βυ-
 ληθῆς, οἷδ' ὅτι, μηδ' πρό-
 ὀθεν εἶναι τὸ θῆλυ. ποικῶν δὲ
 ἀκείων ἀφυσικῶν γένων λό-
 γων, τὸν συμμιγῆ καταπαύ-
 σαι ἐν ὁρῶν, ἀνδρῶν (ἔσ-
 πον) ἑταῖροι, τῆς κατὰ λό-
 γον ἔχουσι γαθήσεως, ὡς ἐν-
 πρῆξ ἔσται νόμος παλαιάς.
 ἀπαμαρτῶν δὲ τῆς ἀτάκτου
 καὶ πῆρας ἐδρῆχθῆς φειδου-
 νείας, ἐν μέρει τῆς αὐ-
 τὸς ἰαυτὸ ἀδῆς, ἐκάτερον
 ἀπτεῖνασθε. καὶ γὰρ ἐδρῆ-
 κωρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπτεῖνα. τῆ
 δ' σχολῆν καταχρησίου ἀσῆνα-
 εἶας, καὶ μετὰ τέρψινος ἀφῆ-
 λῶσαι διαμαρτῶν σπουδῶν.
 ἔπειτα αὐτῶν οὐδὲ τὸ νῆα (πο-
 λὺς γὰρ ὁ κατ' ἀνδρῶν ἐπι-
 φοιτῶν ὄχλος) ἀσῆναι τῶν
 συμποσίων ἀπκλήτων, ὅ-
 πως δὲ ἐργίας ἀνδρῶν τε καὶ
 γυναικῶν,

ille amator ocium ac spa-
 cium totius noctis conse-
 cutus fuisset, ut facile to-
 tam effectus istius exatians
 di facultatem haberet, qua-
 si cum puero tamen, mar-
 mori cohaesisset: illud nimi-
 rum volens, neque anteriore
 parte feminam valere. Mul-
 tis itaque absque defectu ac tes-
 merè utrinque verbis effuti-
 tis, ego promiscuo eorum tu-
 multu ac turba compositis
 Viri: inquam, amici, mode-
 stam atque ordinatam insiitite
 disputationem: quoniam dea
 edra ac decens lex eruditio-
 nis atque doctrinae est. Subla-
 ta igitur in composita hac,
 nullum finem habente con-
 tentione, vicissim pro sua va-
 terque sententia iustam ac so-
 lidam orationem insiuit.
 Neque enim etiam dum tem-
 pus est ut ad nauem redea-
 mus. Ac ocio hoc utendum
 est ad hilaritatem, et ad
 ea studia quae cum delecta-

tione prodesse possint. Proinde abscedentes hinc è templo
 (multa enim religionis gratia turba huc ventitat) in unū ali-
 quod istorum conuiuiorū accumbamus, ut per ocium et cum

nnnn

silentio

λήγην, ἀλλ' ἴω βρομοφόις,
 ἔξῃ, μιν ἔσθ' ἄς ὁ τῆμι-
 ρορ ἠπλοῦς, ἀλλ' ἔτ' αὐδὴς ἡ-
 μῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλή-
 σα. καλῶς ἴδοξα ταῦτα λή-
 γην, καὶ συγκατανασάντων,
 ἔξῃ μιν ἔγὼ μὴ ἠδ' ὄμνησθαι,
 δευμῆς μὲν περὶ σφῶν προτι-
 δῶ, οἱ δ' ἐπίσω νότιας, μὲν
 γὰρ λήγην ἰανθῶς οὐκ ἔστιν ἄνω
 καὶ κατὰ λυκροῦσται, ὡς περὶ
 εἰ τῆς πεπομπίας ἀγαθῆς
 μῦθοι Πλατῶναιον. ἐπεὶ δ' ἡ
 κομῆ ἡς τι σωχερῆς καὶ πα-
 λινσκοιορ, ὡρὸς δ' ἔσθ' ἄγα-
 πευθῆσιον, ἡδ' ὄμνησθαι, ὁ τὸ
 πῶ, ἔγὼ καὶ γὰρ οἱ κατὰ λυ-
 ροφῶν λήγην ὄμνησθαι ἔστιν
 γὰρ, ἐν μίσησ' ὅταν δικασί-
 κῶς καθ' ἑσθ' ἄνω ἐπὶ
 αὐτῶς ὁ φρόνι τῶν ἠπλοῦστων
 ἔχωρ. περὶ δ' ἄμφοτεροῖς
 λυκροῦσται, τῶν καὶ πρὸς
 τορ ἄπῃ, ἐπεὶ δ' ἡ κατεκλῆ
 ἐκλεόχθαι πρότερον, ὡς
 ἰνὰρχῆσθαι τῶν λόγων ἡμῶν
 νεοάμω.

confidebam, ipsam illam supercilij pra me ferens Elieam.
 Proposita autem utrisque sorte super eo, virum priore lo-
 co dicere oporteret, posteaquam Charicles priorem los-
 cum fortius est, continuo ut auspicaretur orationem, hor-

silentio & audire & dice-
 re quæ cuique licet, liceat.
 Illud autem memineritis, a
 quod qui hodie victus fue-
 rit, is in posterum nobis de
 ipsdem rebus amplius mo-
 lestus futurus non sit. Recte
 visus sum hæc dicere. Et eorū
 dem cohortantibus etiam il-
 lis, exiimus, ego quidem
 letus, nulla me premente
 cura: illi verò cogitabundi,
 magnam apud sese in ani-
 mis disputationem sursum
 ac deorsum versantes, per-
 inde ac si de principatu ac-
 ductu apud Platæas certatu-
 ri essent. Postquam autē veni-
 mus in deasum quoddam atq;
 vmbrosū pro aestatis tēpo-
 re receptaculum, ubi com-
 modè requiescere licebat:
 Suavis hic locus, inquit
 ego (nam & supra verti-
 cem canorum quoddam re-
 sonant cicade) in medio
 admodum iudiciali more

ἡδὲ σάμην δὲ τῆ ἀρετῆς τὸ πρό-
 σωπορ ἀναπίψας, ἡσυχῇ καὶ
 μικρὸν ἐπισχῶν, ἀρχεται τῆ
 διπλῆ. Σὲ δὲ σπῶντα τῶν ἡτέρ
 οῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοῶ.
 ἴδου αἰμα δίκαιοι καλοῦ-
 σιν. ἅπαντι μὲ γὰρ ἔργῳ,
 ἡδὲν βραχὺ τῆς ἰδίας πα-
 θοῦς ἐπισάξῃς, τελευτατέρῳ
 ἔτι. οἱ δὲ ἑρωτικοὶ λόγοι
 πεισθῶς σου δίκοντα, σὺ
 γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μὲ-
 τηρ. ἴθι δὲ γυναιξὶ σωήτο-
 ρ. ἢ θύλακα χάρισσαι δὲ τῆ ὄρι
 ἀνδράσι μύθησιν ἀφῆρισιν, ὡς
 ἐγνηθήσασιν. ἐγὼ γὰρ ἴδου ἀνδρῶν
 ἐν ἀρχῇ τῶ λόγου, πλὴν περὶ τοῦ-
 ρα, ἢ πάσης γνῆσιως πρωτόρ-
 φισιν ἢ ἀξίω μάρτυρα ἐπι-
 καλῶμαι. λέγω δὲ πλὴν ἑρῶν τῆ
 ὄλων φύσιν, ἢ τὰ πρῶτα πη-
 ξαμύθῃ σιχθαῖ ἢ ἡδὲ σμυθῆ,
 αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῆ πῆς ἀπὸ γ-
 να τῶν ἡλικιῶσιν, πᾶν ἐ-
 ζωογόνησιν ἐμφυχῶν. ἐπιπα-
 μύθῃ δὲ ὅτι θνητῶν ἐστὶ μὲν ὕ-
 λης

tatus sum. Ille verò cùm
 dextera faciem paulùm at-
 trivisset cum silentio, &
 parumper susinivisset sese,
 mox ad hunc fermè mo-
 dum orditur: Te dominam
 orationi meæ, Venus, te au-
 xiliatricem preces mee vo-
 cant. Nam cùm omne opus,
 si velexiguum propriæ sua-
 delæ insillaueris illi abso-
 lutissimum esse solet, tum
 verò amatory sermones præ-
 ter cætera te indigent. Tu
 enim eorum germana aded
 mater es. Ades itaque mu-
 lieribus patrona, fæmina ni-
 mirum ipsa. Largire au-
 tem & viris ut maneant
 mares, perinde atque ge-
 nerati sunt. Ego igitur sta-
 tim ab initio orationis pria-
 mam omnium matrem, &
 totius generationis radia-
 cem ac seminarium, eorum
 quæ propono testem aduo-
 co. Dico autem sacram il-

lam omniū forū naturam, quæ primis illis inter se cona-
 glutinatis elementis mundi, terra videlicet, aère, igne, &
 aqua, mutua illorum & temperata commixtione omne
 procreavit animalium. Sciens deinde, quòd omnes mortā-

λης ἀμιτρογυμῆς, καὶ βραχὺς
 χρόνος τὸ πλὴν ἰκασὼ καθέας
 μαρτυρῶν, τὴν ἑτέραν φθορὰν
 ἄλλοι γυναικῶν ἐμυχανήσαντο, καὶ
 τὸ θεόσπονδι τὸ τιχτόειδον
 ἀντιμύθησαν, ἵνα τῶν παρ'
 ἀπάλλων εὐδοχῆας εἰς τὸν
 ἀεὶ χρόνον ἴδωμεν. ἐπεὶ δ' ἡ
 ἄπορον ἐξ ἑνὸς τι γυναικῶν,
 διπλὴν ἐν ἰκασὼ φύσιν ἐμυ-
 χανήσαντο, τοῖς μὲν ἀρρεσιν
 Ἰθίλις καταβολὰς σπέρμα-
 των χαίσεσσι μὲν, τὸ θεῖον δ'
 ὡσπερ γούνης τι δοχῆον ἀπε-
 φήνασα. λοιπὸν δὲ ἀμφοτέ-
 ρω γυναικῶν ἰκασασαμῆς
 ἐκ, σὺν ἐπισημῶν ἀπὸ τοῖς θε-
 μῶν ἀνάγκης ὄσιον, κατα-
 γράψασα μὲν ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας φύσεως ἑκάτερον, καὶ
 μήτε τὸ θεῖον παρὰ φύσιν ἀρ-
 ρήσασα, μήτε τ' ἀρρεσιν ἀπρι-
 πῶς μαλακῆσθαι. εἰς τοῦθ'
 αἰ σὺν γυναικῶν ἀνδρῶν ὁ-
 μιλήσει, μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν ἀν-
 θρώπων βίον ἀθανάτοις

lis sumus materiae opificium,
 & quod breue adeo tem-
 pus viuendi unicuique fato
 praestitutum est: alterius in-
 teritum, ut alterius ortus
 esset, excogitauit: ac mo-
 rienti, id quod nascitur, edi-
 uerit appendit, ut matris
 successione in perpe-
 tuum tempus uiueremus.
 Postquam autem impossi-
 bile propè erat ex singu-
 lis seorsim aliquid pro-
 creari, duplicem in vno
 quoque genere naturam ef-
 finxit. Nam maribus qui-
 dem propria seminum quasi
 quaedam fundamenta lar-
 gita est, faminam autem
 perinde ut receptaculum
 quoddam genialis seminis
 esse fecit. Communi igitur
 utrique sexui desiderio in-
 dito, coniunxit inter se
 mutuo illos, lege necessi-
 tatis sancta quadam pra-
 scriptos ut manerent pro-
 pria uterque natura contenti, & neque femina praeter na-
 turam in marem transiret, neque mas indecorè ac turpiter
 emollescere. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus con-
 uersationes, in hoc usque tempus hominum vitam immorta-

ἑδοχῆς φυλάττειν· ἐδ' αὖς
 ἀνὴρ ἀν' ἀνδρὸς ἀρχῆν ἔχει
 ἔτα· δυοῖν δ' ὀνομάτοισιν
 ἑταμοῖον, πῶσαι τιμὰ μί-
 νουσιν, ἱξίος πατρὶ μητέρα
 πεσκληρωώτων. κατ' ἀρχὰς
 μὲν οὖν, ἐθ' ἠρωτῆδ' φρονῶν ὁ
 βίβ', καὶ πλὴν γάτονα θεῶν
 αἰδῶν ἀριτλῶ, οἷς ἰνομοβί-
 τισιν ἢ φύσις, ἰαθάρχα,
 καὶ καθ' ἰδιότητος μίτρα γυν-
 νασξί ζουγνύμενοι, γυναικῶν
 πατέρων ἐγγιγνοντο τέκνων.
 κατὰ μικρὸν δ', ὁ χρόν' ὅ-
 ἄπ' ἰκάνυ τῆ μεγέθους, ἐς τὰ
 τῆς ἡδονῆς καταβάτων βά-
 ραθρα, ξένος ὁδόνος, καὶ πα-
 ρεταγμένους ἀκλαύτων ἔ-
 τειπε. ἐθ' ἢ πάντα τοιμῶσα
 ηνυφῆ, πλὴν φύσιν αὐτῶν πα-
 ρεωόμενος. καὶ τις ἄρα πρῶτος
 ἀφθαλμοῖς τὸ ἄρρην εἶδεν, ὡς
 θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραν-
 νικῶς βιασάμενος, ἢ πάσας πα-
 νέργας. σωῆθε δ' ἄς μίαν
 κοίτην μία φύσις αὐτῶν δ' ἐμ
 ἀπὸν.

est horum causa, aut quod vi tyrannica eò illum compule-
 rit, aut quod verbis dolosè ac fraudulentè induxit, Conue-
 nit autem in unum lectum vna eademq; natura: ac seipfos

libus quibusdam successio-
 nibus conferuant: neque
 quisquam vir ex viro se na-
 tum esse gloriaur. Intra
 duo nomina venera-
 bilia omnis honor manet co-
 rum qui ex æquo matrem
 ac patrem adorant. Ab ini-
 tiò igitur cum adhuc Hes-
 roica saperet vita, & vici-
 nam deorum coleret vir-
 tutem, legibus à natura con-
 stitutis obtemperabat: ac
 secundum ætatis mensuram
 cum mulieribus coniuncti,
 generosorum patres siebant
 liberorum. Postò autem
 post tempus à magnitudi-
 ne illa ad voluptatis de-
 scendendo voragine, nou-
 uas & commutatas fruen-
 di vias aperuit. Deinde,
 que nihil non audet, volup-
 tatis, naturam ipsam eòtem-
 pta lege violauit. Atq; ali-
 quis igitur primis oculis a-
 spexit matrè perinde vt fe-
 minam, ex alterutra videli-

ἀπάποις ὀρώντων, ἔθ' ἂν θρῶ-
 σιν, ἔθ' ἂν πάσχοισιν, ἢ δου-
 ῶ. κατὰ πικρῶν δειφασίην, ἀπ-
 γόνων σπέρματων, ὀλίγης ἢ
 δουρῆς ἀντικατηλαξάντο μα-
 γάλω ἀδοξίαν. ἔποις γέ-
 μιλῶ, ἀπὸ τοῦ τυραννικῆς
 βίας ἡτόλμα πέλοψιν, ὡς
 μίχῃσι δέξω πλὴν φύσιν ἰε-
 ροσυλῆσαι. τῶν δ' ἀρρένων
 τὸ ἀρρεῖν ἐκκινήσαντων, ἔν-
 πορ ἰδούης παρέλκοντα μί-
 σρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυσ-
 χεῖς, ἢ ἐπιπλήρωσι πάθει,
 ἔθ' ἢ τι μίνυσιν ἀνδρῶν, ἀμ-
 φίδορον ἀνιγμὰ διπλῆς φύ-
 σιος, οὔτ' ἀπὸ γυγνῶντα,
 φουλαχθῆντων, οὔτ' ἔχοντος,
 ἔθ' ὁ μετίδησαι. τὸ δ' ἔν-
 νεότῃ παραμέναν ἀνθ' ὅ,
 ἀπὸ γῆρας αὐτὸς μαρῶν ἀπὸ
 βοῦ. ἀμα γῆρ ἰρ πασιρ ἀει-
 μοιῶτα, καὶ γυγνῶντα, ἔθ-
 σιν ἀνδρῶν μίχῃσι μίχον-
 τος, οὔτως ἢ μίχῃσι, καὶ παυ-
 πὸς κακῶς διδάσκαλος πρὸς
 ἄλλω

inter se mutuo aspicientes,
 neque eorum quae faciunt,
 neque quae patiuntur, pu-
 dore afficiuntur. Per ru-
 pes autem, ut dici solet, ster-
 riles proiecto semine, per
 mutationes facta, pro modica
 voluptate magnam acci-
 piunt infamiam. Dixeris ve-
 rō eousque tyrannica vio-
 lentia audaciam ipsam pro-
 gressam esse, ut iam & ferre-
 naturam sacrilego quodam
 modo depradentur. ac maris
 virilitate exhausta & exina-
 nita, inuenerunt voluptatis
 superuacaneos & appositi-
 tios modos. Nisi ferri autem il-
 li & infelices, ut eō magis
 pueri sint, iam ne viri quidem
 amplius manent, ambiguae
 naturae duplicis obscuras
 mentium, cum neque ad quod
 nati sunt, conferuentur, ne-
 que id ad quod transiere,
 habeant: flos autem ille qui
 in iuuentute adest ac ma-
 net, in senium praematurum
 marcescere ipsos facit. Stimul enim inter pueros nume-
 rantur, & iam consenuere, nullum virilitatis interuallum
 habentes. Ita scelesti illa, & omni mali magistra, mola
 litiae,

ἄλλω ἀπ' ἀμύης ἰδονὰς ἀνα
 σχώτους ἐπινοῶσα, μήχρ' ἢ ὀδὴ
 ῥηθλῶα δλωαμύης ἀμυ-
 πῆς νόσος λατῆλιόθην, ἵνα μὴ
 θῆν ἀννοῆ μίρ' ὄσσηλίας.
 εἰ δ' ἴψ' ἀρ' ἰ πρόνοια θουμὸν
 ἔταξιν ἡμᾶς, ἕκασ' ὄσθητο,
 τοῖς μὲν τὰ γυναικῶν ἀρ' ὀμι-
 λίας ἡρῶμεθα, καὶ παντὸς ὀ-
 νείδης ὀβί' ἕκαθάραυρ, ἀ-
 μίλα παρὰ τοῖς ὀδῆρ' ἐκ πονη-
 ρᾶς ὀσθησιος παραχαράξαι
 δλωαμῆνοῖς ῥαῖοις, ἀχραντ'
 ἠ' φύσιος νομοθῆσια φηλᾶτ'
 τῆλα δέουσαν ἐκ ἐπιμαίνουσαι
 δέουσιρ, ἀπ' ἡπᾶσ' κερδῶν Α-
 φροδίτη παῖς τὸ θᾶλυ τῶν ὀ-
 ρῆξιν αὐτ' ἕκαλάττα. ταῦρος
 ἀχιδάρχης βοσίρ ἐπιθόρυν-
 τας, καὶ λεῶς ὀδῆν τῶν ποίμ-
 νῶν ἀρῆνος πικροῖ σπῆρμα.
 τ' ὄ. τί δ', οὐ σὺθῶρ μὲν ὀννὰς
 μῆλαδ' ἰάουσαι λάπροι; ἡνκαί-
 νας δ' ἡμῖν γυνῆσ' αὐνοῖ; κα-
 θῆας δ' ἡπῆρ, ὅθ' οἱ ἀεὶ αὐροῖ-
 ζῶν:

lities, voluptates impudicas
 aliam ex alia excoigitando,
 in eum morbum qui ne di-
 ei quidem amplius decorē
 potest, prolapsa est, ut nul-
 lam videlicet pariem pra-
 tulantia & obscenitatis
 ignoraret. Quod si verò
 in ijs de quibus ipsa Prouis
 denia legem sanciuir, v-
 nusquisque nostram sese fir-
 mare ac persisteret: conuers-
 sationibus ijs quæ cum mu-
 lieribus sunt, contenti es-
 semus, & ab omni conui-
 cio ac probro vita nos-
 tra pura atque integra for-
 ret. Cerè inter ea animan-
 tia quæ nihil ex mala at-
 que peruersa affectatione
 deprauare possunt, illiba-
 ta nature legilatura illa
 custoditur. Leones non in-
 saniunt in leones: sed quæ
 tempore suo accedit venus,
 in fœmineum sexum con-
 cupiscentiam illorum exci-

rat. Taurus armenii dux eum bobus miscetur, & aries totum
 gregem masculo implet femine. Quid autem? An non suum
 cubilia sectantur apri? lupas autem ineunt lupi? Et ut
 in summa dicam, neque quæ aërem volatu persfirepunt

ζουῶν ὄρνεις, ἔθ' ὅσα τὸν ὑ-
 γρὰν καὶ ὑδατὸς ἔλιξε καὶ
 ξηρῶν, ἀπὸ δὲ τῶν τῶν τῶν
 ἄρῶν ὁμιλίας ἐπαρῆχθη.
 μέγα δὲ ἀκίβητα ἔπενοίαι
 τὰ δόγματα. ὑμᾶς δὲ ὁ μᾶς
 τὸν ἐπὶ τῷ φρονεῖν ὀλογοῦμε-
 νοι, θηρίων ὡς ἀκλιθῶς φασί-
 λον, ἄνθρωποι, τινὶ καμψῷ
 νόσῳ παρανομίσαντων, ἐπὶ
 τὸν κατ' ἀκλίτων ὑδρῶν ἕ-
 ρεσθαι; τίνα τῆς ψυχῆς τυ-
 φλῶν ἀνασθοσίαν κατα-
 χεῖαντων, ἀμφοῖν ὑποκίκατε,
 φάγοντες ἅ διόκωρον ἔλα,
 καὶ διόκωρον ἀφ' ὧν ἔλα
 φάγον; καὶ κατ' ἕνα τοιαῦ-
 τα σπουδῶν πάλιν ἐλομένων,
 ἔθ' ἕως ἔσχα. ἀπὸ δὲ τῶν αὐθι-
 αῖς Σωκρατικῶν καὶ ὁ θεῶν
 μασὸς ἀναφύεται λόγῳ, ὅφ'
 οὐ καὶ δικὰ μὲν ἀκοὰ, τῶ-
 νδεῶν ἐνθεῶν νοτισμῶν φαι-
 ναίνονται. τὸ δὲ ἔλα κατὰ
 φρόνησιν ἐς ἀκρον ἔχον, ἐν
 ἄνθρωποις ἀκλιθῶν ψυχῆς
 εἶναι ἔρωτα πλάθονται, ἢ τὸ τῶ
 σώματι

adhuc carentes, decipiuntur: illud autem quod iam per pre-
 clemiam ad summum euasit, subduci facile nequit. A-
 nimi enim amorem quandam comminiscuntur: & eum
 corporis

aues, neque qua humidans
 aquæ fortia sunt mansio-
 nem, neque etiam aliquod
 in terris animal congressum
 maris appetit, sed manent
 inter ea immota Providen-
 tia decreta. Vos autem,
 ô frustra sapientiæ nomi-
 ne iactati, animal, ut verè
 dicam, vile ac malum, hos
 mines, quònam nouo mor-
 bo delinquentes, in mutuam
 inter vos conumeliam ac-
 censis estis? Quònam ani-
 mi cæco stupore effuso,
 adeò ab utraque aberratis
 via, fugientes videlicet ea
 quæ sectari vos decebat, &
 contra sectantes illa à qui-
 bus refugere oportebat? Ac
 singula talia amulari om-
 nibus volentibus, ne vnus
 quidem postremò reliquus
 erit. Atenim hic Socraticis
 istis etiam præclara illa o-
 ratio renascitur, qua puer-
 rorum quidem auditus, per-
 fecit ratiocinandi viribus

σώματος ἀμορφοῦ ἀδύμι-
 νοι φιλέω, ἀρετῆς καθόσει
 αὐτὸς ἴρασας, ἵφ' οἷς μοι
 πομπῆς καρχήσαν ἐπέχε-
 ται, τί γὰρ παθόντων, ὁ δὲ μοι
 φιλόσοφοι, τὸ μὴ ἴδω μακροῦ
 χρόνου διδωκὸς ἑαυτὸ πᾶ-
 ραν, ὁ ποτόν δ' ἐν, ὅτι πονη-
 ραίαν, καὶ γὰρ ἀρετῶν
 μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγορίας πα-
 ραπέμπη; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς
 ἴσως ἐπὶ τὸ νέον ἐπιόγεται,
 μηδέπω τ' ἰορυσμῶν ἐν αὐτῷ,
 πῶς ἀπραπίσουλαι, ἡρίσιον ἱ-
 χόντων ἢ νόμῳ δέ, πᾶσαν
 μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶν
 κατέκειλον, ὅθεν δ' ἄς ἀγα-
 θὸν ἵπτανεῖσθαι τ' ἡσπόμενα
 ἔτι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας
 τρεφίτω Ομηρον, εἶδος τις
 ἀκινδύνην ὅτι πῆλα ἀνὴρ, Ἀλ-
 λα δὲ θεὸς μορφῶν ἵπτοι σίφθα,
 οἱ δὲ τ' ἴς αὐτὸν Τερόμφοι
 λῶσειν, ὅλ' ἀσφαλέως ἀγο-
 ρῶσα, Αἰδοῖ μεκίχης, μετὰ δὲ
 πρὶν ἀγρομίνοιον, Βερχόμυ.

corporis pulchritudinem ve-
 reantur amare, virtutis vo-
 cant sese amatores. Ob quæ
 sæpenumerò visu diffiue-
 re, in mentem mihi venit.
 Nam quid vobis accidit, ὁ
 nimium graues philosophi,
 quod id quod longo iam
 tempore sui experimentum
 de se quale sit, præbuit, cui
 canities accedens & sene-
 ctus, virtutis testimonium
 dat, per negligentiam adeò
 cōmittitis: omnis autem ille
 præclarus amor in iuuenem
 concitatur, cum tamen in eo
 ratio & vis colligēdi nondū
 habeant ad quæ iudiciū con-
 uertant? An hæc velui lex
 quædā est, ut omnis quidē deo
 formitas malitiæ dānata sit:
 pulchrū aut quod est, id reā
 via ut bonū & honestū lau-
 detur? At verò iuxta ma-
 gnūm veritatis interpretem
 Homerum:

—alius pulchro minus enitet ore,
 At formam Deus exornat virtute loquendi,
 Quiq; vident illum, verbis mulcentur: at ipse
 Intrepidus fatus suavi commixta pudore,
 Et medius inter vultu supereminet omnes,

nnnn s

Perç

πορ δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν ὡς ἀ-
 πορώσει. καὶ ῥάτιν ἔπει πρὸ
 κίχων, Οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπι-
 ἄδει καὶ φρέσιν ἴσασιν. Ἀμεί-
 να τοῦ ἡανθὸς Νιρέως ὁ σοφὸς
 Οδυσσεὺς πλείον ἐπαυεῖται.
 πῶς οὐ φρονήσεως μὲν ἢ δι-
 καιοσύνης. ἤ τε νοτιῶν ἀρε-
 τῶν, αἱ τελέαισι ἀνδράσι ἀνυ-
 κληροῦν ἀλῆχαι τάξιον, ἐδάς
 ἔρωσι ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν πωσι-
 λιάδῃ. ὁ δ' ἐντάτας ὁρμάς πα-
 θῶν ἐξείρα; πᾶν γοῦν ἐρεῖν
 ἔδει Φαίδρα, ἣ δὲ Λυσίαν, ὃ
 Πλάτων, ὅρ πρὸς ὄκωκ; ἢ πῶ
 ἀρετῶν φιλῶν Ἀλκιβιάδ' ἔα-
 κὸς ἴω, δισίτι ἡεροσηεία. τὰ
 θεῶν ἀγάλματα, καὶ πῶ ἐν Β.
 ἀποσῆνι κλητῶν αἰ παρὰ πό-
 λιν ἐξορχουῦται φωνά; τις ἐ-
 φασὶς ὁμοιογῆ ἡνέκω, πρὸ δι-
 δομίνων Ἀδλωῶν, καὶ Δικε-
 λίας ἐπιταχισομένης, καὶ βίω
 τυραννίδ' ἀβήποντος. ἀπ' ἄ-
 κρι μὲν ἐδέπω, κατὰ τὸν ἐρεῖον

Πλά-

τα voces insultabant? Quis igitur amatorem illius fuisse se perhibet, cum Athena proderentur, & Deceleia munitionibus obsideretur, ac tota vita ad tyrannidem spectaret? At donec quidem barba nondum (iuxta sacrum illum

Perq; urbem aspicit pes
 nientem numinis instar.

Et rursus alibi dicens in-
 quit:

At tibi formoso sub cor-
 pore nulla fuit mens.

Certè formoso illo Nireo
 cordatus Ulysses magis lau-
 datur. Quo pacto igitur
 sapientia quidem, aut iusti-
 tia, ac ceterarum virtut-
 um, quæ cum perfectis vir-
 tis consortem & quasi hæc
 reditarum nactæ sunt ordi-
 nem, nullus amor conue-
 niens vobis est, pulchritus
 do autem in pueris illa, ve-
 hementissimos affectum im-
 petus excitat? Profusus enim
 amari oportebat Phædrum
 propter Lysiam, & Plato,
 quem prodidit? Aut vir-
 tutem Alcibiadis amari pro-
 babile fuit, quando ille deo-
 rum statuas amputando vio-
 labat, & sacris Eleusinijs
 illa inter potandum iacta.

illum

ἡμάτων, πάγανος ἐμπλήα.
 ὁ πᾶσι ἐπίρας ὧ μίταπ
 ἄς δ' ἀπ' τοῦ παιδὸς εἰς τὸν
 ἄνδρα, καθ' ἡλικίαν ἡτέως
 ἀτιλὸς φρόνησις ὀλοκλήρον
 ἔχει τὸν λογισμόν, ἡὸ πάν-
 των ἡμισθῶ. τί δὲ πάθειαι
 ἄσχοις ὀνομάτων ἐπιγρά-
 φουτὸν αἰδῶ, ψυχῆς ἀριτῶ
 ἡίσοι πλὴν τοῦ σώματος ὀν-
 πρίπταρ, οἱ φιλόνοι μάλλον,
 ἢ φιλόσοφοι; καὶ ταῦτα μὲν ἡε
 μῖν, ἡίερ ἢ μὴ δουεῖν ἡισθῶ-
 μων ἄνδρῶν φιλαπιδιμύ-
 νων μνημονόειν, ἐπὶ τοσούτων
 εἰρήδω. μίτρά δ' ἀπ' τῆς
 ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ πλὴν ἡμε-
 τέραν, ὃ Κατακρατίδα, κα-
 ταδὸς ἡδονῶν, ἐπιθέξω πα-
 δικῆς χέσιως πονὸν πλὴν γυ-
 ναικῶν ἀμέων. καὶ τότε
 πρῶτον, ἡγὼ πάσαν ἀπό-
 λαυσιμ ἡγῶμα τερπνοτέραν
 εἶν, πλὴν χειροτέραν. ὀξῆα
 ἡδονῶν, παραπῆσα φθά-
 σι, πρὶν ἢ γνωδῶναι σῆπου-
 μιν. τὸ δ' ὀφραῖνον, ἡρ τῶ
 παρῆνον

est. Acuta siquidem voluptas, quae celeriter praeuolat: priusquam satis percipiatur cognitione ac sensu, desinit. Illud autem quod laetiam affert, quod magis abundat, eo potius est.

illum Platonem) obtusus erat, omnibus amabilis fuit: postquam autem transiit a puero in virum, qua etate intellectus (qui tamen imperfectus erat) totam ac plenam ratiocinandi vim con-
 sequebatur, ab omnibus odio habebatur. Quid igitur affectibus turpibus verborum praetendentes verecundiam, animi virtutem appellat, corporis elegantiam, iuuenum isti amatores magis quam sapientiae? Atque haec quidem a nobis dicta sufficiant, ne videamur clarorum virorum inuidiosè nimis mentionem facere. Pa-
 rumper autem a vehementiori studio ad vestram Callicratida voluptatem descendo, ostendam puerorum consuetudine muliebri multo potiorem esse. Ac principio quidem omnem ego delectationem censo iucundiorē esse, quae diuurnior

est.

παρῆλκοντι ἑρᾶλλον. ὡς εἶδε
 καὶ βίη μακρὰς πεθερίας
 ἢ μικρολόγῳ ἢ ἡμῖν ἐπέκλω-
 σι μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἡ
 Ἀλωκίης ἕγχεα, μηδὲ μῖσθ
 λυκὸς τῷ Διάνοιαν ἐνεμο-
 μύθῳ ἰορτῷ ἦδ' ἄρ, καὶ πᾶσ
 σήναιμ, τὸν ὅλον χρόνον ἢ.
 γοῖμ. ἀπ' ἐπὰ τῶν μαζόνων
 ἀγαθῶν ὁ βάσανῳ Διαι-
 μων ἐνιμίσησιν, ἔν γι τοῖς
 παρῶσιν ἤλιτα τὰ παρῆλ-
 κοντα γαῖν ἢ οὐδ' ἀπ' παρ-
 θύς μίχθῳ ἡλικίας μίσησ,
 πρὶν ἢ τήλῳ τῷ ἰσχατῶν
 ἐντίδα τὸ γέρας ἐπιδραμῶν,
 ἀνάγκασιν ἀνδράσιν ὁμῖς
 λημα. ἡδ' ἡμ' παρῆλθῃ τὰ τ' ὡ-
 ρας, ὅμῳ ἢ ἰμπηρία ἔχῃ τι
 λάξῃ τ' ἡμ' σοφῶτερον, ἢ δ'
 ἔκαστον ἔτῳ ἀπαρῶν πᾶσ
 θάτις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκῆ πα-
 σθητιᾶν, ἀμφίβαλον Ἀφρο-
 δίτῳ μετὰ Διῶκωρ. σαλῆροῖ
 ἦδ' οἱ τ' μιλῶν ἀπανδρῶ ἑσθῶν
 ὄχοι.

est. Quare vinam & vitā
 longiores terminos parca ac
 tenax illa nobis praefinisset
 Parca, & totum hoc spa-
 cium perpetua sanitas gu-
 bernaret, nullamentis per-
 turbatione atque molestia
 interueniente. Festum e-
 nim diem, & quasi quen-
 dam solennem conuentum,
 totum hoc tempus perage-
 remus. Verum postquam
 maioribus bonis malignus
 deus inuidit, in presenti-
 bus utique rebus dulcissi-
 ma illa sunt, quae quam
 longissimè extenduntur. Mul-
 lier itaque ab eo quando
 virgo fuit, usque ad me-
 dianam vitam aetatem, prius-
 quam omnino postrema il-
 la senectutis ruga super-
 uenit, ad amplexandum ac
 pia ac digna viris conuers-
 satio est: atque etiamsi illa
 quae formae atque aetatis te-

τὰ τὰ εἰς ἀλόγοις ζώοις, τὰς
 μούρας ἀσπιδὰς ἀσπί-
 ζουρας, ἀπὸ πῶς φιλεταίρω
 κοινῶν συζυγῆτων, ἰδῶ
 τὰ τὰ ἀγαθὰ οὐδ' ἀπὸ ἀλλήλων ἔ-
 γίνεσθαι, ἢ τὰ δυσχερῆ κοινῶ-
 τερα μὲν ἀπὸ ἀλλήλων, ὅθεν ἐν-
 ριθὴν πρᾶξις κεινὴ. καὶ φι-
 λίας μάλιστα πρᾶξις παρὰ
 θίβου, γαστρὶ πλὴν ὀφθαλμοῦ.
 ἢ μόνου τὸν Θάσιον, ἢ τὸν
 χοι, πίνοντες οἶνον, ὅθεν καθ'
 αὐτοῦ τῶν πολυτελεῶν πιμ-
 πλάμφοι οἰτίων, ἀπὸ ἀλο-
 κῆν τερπνῶν ἑκάστω τὸ μὲν
 ἔκαστον καὶ τὰς ἰδῶναις κοινῶ-
 σάμφοι, μάλιστα ὠφρανομέ-
 θα αἰ μὲν δὲ γυναικῶσι σώσο-
 δοι, ἢ ἀπλοῦσιν ἀντιδοσιμ
 ὁμοίαν ἔχουσι. ἀπὸ πῶς γὰρ
 ἐξ ἴσου ἀσπιδῶν, ἰδῶσ ἀπὸ ἀ-
 λάγνησιν, ἢ γὰρ μὲν ἀπὸ ἀσπιδῶν
 Τάρισις πεσοκτίον, ὅτι ἢ θά-
 ληα τέρψις ὅλη μοίρα πλο-
 νητικῆ πλὴν ἀρρέθνα. καθὼς δ'
 οἶμα,

do ut bruta animalia, sed
 litarias conuersiones a-
 mamus, sed amica quo-
 dammodo societate con-
 iuncti, et suauiora que
 bona sunt inter nos mu-
 tud, existimamus: et aduer-
 sa iidem inter nos mutuo,
 leuiora. Unde et inuen-
 ta est mensa communis,
 et amicitia mediatrix illa
 in medio posita, debi-
 tam ventri adnumeramus
 voluptatem, non soli Tha-
 sum, si id forte contin-
 gat, bibentes vinum: nec
 que singuli per se precio-
 sis ac charis implentes nos
 obsonijs, sed illud suae ac
 delectabile putantes, quod
 quisque cum alio capiat: ac vo-
 luptates inter nos commu-
 nicantes, maiori letitia af-
 ficimur. Illi igitur cum mu-
 lieribus congressus, delecta-
 tionis permutationem ac vi-
 cissitudinem parem habent.

Nam inter se mutuo utrinque
 ex aequo afficientes, cum maiori voluptate dissoluiuntur.
 Nisi verò Tiresia iudici accedendum fuerit, quod videli-
 cet mulieris delectatio toto gradu virilem precedit. Hone-
 stum

ἔμωι, μὴ φιλάωτος ἀρπαύ-
 σαι θελήσωντας, ὅπως ἰδίᾳτι
 χησὸν ἀπίσονται, σκοπεῖν, ὁ-
 λω παρὰ τὸς παρβάνοντας
 ἰδούλω, ἀπ' ἐκείνο μίσησάμι-
 νος, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπα-
 ρασχέειν ὁμοίᾳ, τὸτο δ' ἐκ ἀν-
 ἐπιπαίδων ἔποιτις, ἐχ' ἔτο
 μίμνησιν ἀπ' ὁ μὴ ἀβλαῖς, ἢ
 νομίσει ποτὶ ταῦτα, τίω ἡδ-
 νὴδ' ἐξείρητον παύων ἀπίρ-
 χιται, ἔσ' δ' ὑβείσμεθα κατ'
 ἀρχὰς μὴ ὀδύωι καὶ δάσ-
 κρυα μικρὸν δὲ τὸν χόον τῆς
 ἀλγυδόνος χαλασάσας, πῆλ-
 ερ, ὡς φασιν, ἐστὶν ἄν' ὀχλή-
 σεας, ἡδονὴ δ' ἐστὶ ἡτισσιῶ.
 εἰ δὲ δὲ τι καὶ περὶ τὸν
 ρορ ἄπῃν (δὲ δὲ ἰν Αφρο-
 δίτης τρυφῆ) γυναικὶ μὴ, ὡ
 Καλλιπράγιδᾳ, καὶ παρδίκῆ-
 τρον χεῖμνον ἔξισιν δὲ
 φραυδῆα, διπλάσιος ἀπε-
 λάσως ὀδύων ἀνοίξαντα, τὸ
 δ' ἀρρῶν ἐστὶν τὸσση χαεί-
 λται θελήσιν ἀπόλασιν, ὡς

stum autem esse arbitror,
 non ambitiosè, ac sibi tan-
 tum frui volendo, quo pa-
 tito priuatim aliquid com-
 modi auferant, spectare,
 totam ab aliquo accipien-
 tes voluptatem: sed illo
 quod percipiunt diuiso, pa-
 ria facere, et similia recom-
 pensare. Atqui hoc de pue-
 ris dicere nemo adèd' insa-
 nus est qui possit: sed alter
 quidem effectus, quodcum-
 que tandem modo hæc exi-
 stimat, voluptate velut ex-
 emptia, ac propria quadam
 percepta. abii: illi verò qui
 cōiuneliam hanc passus est,
 principio quidem dolores
 ac lachrymæ oboriuntur:
 paulò verò post ubi per tem-
 pus dolor aliquid remisit,
 magis, ut aiunt, nihil quicquam
 moleste feceris, vola-
 ptas autem ne vlla quidem
 aliqua. Quòd si autem ex

curiosus quiddam adscitum addere decet (debet autem in
 Veneris ludo, opinor) muliere licet, Callieratida, etiam
 puerorum modo aliquantulum viendo, voluptatem capere,
 duplici fruendæ illius via aperta: masculum autem quod effe-
 nullo modo præbet delectationem atque usum muliebrem.

Quare

εἰ μὴ καὶ ὑμῖν ἀρεσκάν ἀ-
 νανταί, κῆς ἀπάτης δι' ἡμέας
 ἀπατησάμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἀρ-
 ρήσιμ' ἀπρηνῆς αἰ μὲν ἀρ-
 ρήσιμ' ὁμιλία, κῆς τὸ λοιπὸν
 ἐράτωσαν. ἀπὸ κῆς καὶ γυ-
 ναῖκα. ἀγνὸν ἄνδρα γέ-
 νει, καὶ ἡξίωτον ἡδονῶν νομος
 βίται, ἡδονῶν ὁ δὲ ἀρρῆσιμ' ὅ-
 τρησὶς γαινοῖσας, χάσασα
 τὴν ἰδίαν ἑσθίαν καὶ γυναι-
 κῆν ἀπὸ κῆς ὁμιλησάτωσαν,
 ὡς ἀνδρῶν. ἀσχηλῶν δὲ ὄργα-
 νων καὶ συσάμφορα τέχνας.
 μα, ἀσπόρων τράσιον αἰ-
 νιγμα, λοιμὰ ὄσων γυνῆ
 μετὰ γυναικὸς, ὡς ἀνδρῶν. τὸ
 δὲ αἰς ἀπολὸν σπανίας ἡγορ
 ὄνομα, ἀσχηλῶμα καὶ ἡγεμον,
 καὶ τριβάνης ἀσχηλῶμα, ἀναι-
 σθη μορφήτω. πᾶσα δὲ ἡ-
 μῶν ἡ γυναικωνίτις ἑσθίαν
 κῆς ἀνδρῶν, ἀσχηλῶμα ἀ-
 σχημονῶσα. καὶ ὡς ὁ κῆς ἀ-
 τῶν αἰς ἀρρῆσιμ' ἀσχηλῶμα βίαις
 καὶ γυναικῶν, ἡ τὸ γυναικῶν ἀν-
 δρῶν αἰς γυναικῶν ἀσχηλῶμα;
 πασιμ' ἀσχηλῶμα ἀσχηλῶμα;
 Philenis sit, semimares quosdam amores turpiter agitant. &
 quando melius est in masculam libidinem cogi mulierem,
 quam generosum illud virorum in mulierem effocinari?

Quare etiam si vobis qui-
 dem placere potest, nos cer-
 te mutuo inter nos veluti
 quodam seculo discludamur.
 Iam vero si maribus hoies-
 sum adeo est cum maribus
 consuetudinem habere, az-
 ment sese mutuo de cetero
 etiam mulieres. Age nunc,
 o iunior etas, & nouarum
 voluptatum inuentrix, pos-
 stea qua nonas mascula mol-
 liiie vias excogitasti, lar-
 gire & mulieribus parem
 potestatem. Congrediantur
 & illa inter se mutuo, quena-
 admodum viri : lasciuo-
 rum autem instrumentorum
 iungentes inter se machi-
 namentum, obscurum at-
 que monstrosum, ex steri-
 libus compositum, concum-
 bat mulier perinde ac vir
 cum muliere : illud autem
 quod raro auditum est no-
 men, & pudet sane dicere,
 Tribadū obscenitatis istius,

τοῦτα σιωπῶντος μεταξὺ
 παρθενῶν, ὁ Χαερκλῆς ἐ-
 παύσατο, δανόν τι καὶ θε-
 εῖωδ' ἐν τοῖς ὄμμασιν ἴκο-
 βήτων. ἰώκα δέ μοι καὶ ἡ
 θαρσῖα χεῖρα πρὸς τοὺς πα-
 θικούς ἔρωτας. ἐγὼ δέ, ἄν-
 χῆ μεδιόσας, καὶ πρὸς τὸν Α.
 θλώσον ἠρέμα τὸ ὄφθαλμῶ
 παραβαλὼν, παθίαι, ἔφη,
 καὶ γέλωτ' ὧ Καλλιρατί.
 δια, δικαστὴς ἡαθιδεῶν πρὸς
 δολκίσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἔπο-
 τῆς Χαερκλῆους δανόντι,
 ἐπὶ σπῶδαύτερον ἤγμαι. σχι-
 δὸν γὰρ, ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ,
 περὶ φόνου καὶ τυρναϊᾶς, ἢ
 νῦν Δία, φαρμάκων ἀγωνι-
 ζόμεν' ὧ, ἠερφνῶς ἱπαθῆ-
 νατο. ἡερὸς οὐδ' ὀνῶ εἰ πο-
 τε καὶ πρότερον, ἀπατίειν σε
 τὰς Αθώας. Πεικλῆ δέ πεί-
 θου, καὶ τῶν δικά ρητόρων
 τὰς Μακεδόσιν ἀνοπησιμέ-
 νας γνώσας, ἐνὶ ᾧ σῶ λόγῳ
 στατείψαι, μῖα τῶν ἐν πυν-
 κί ἀμνησιῶν ἀναμνησέειν.

μικρὸν

Talia cum magna conten-
 tione, atque inter dicendum
 grauius affectus postquam
 Charicles dixisset, conis-
 euit, vehemens quiddam at-
 que ferinum ex oculis in-
 uent. Videbatur autem mi-
 hi & expiatione uti contra
 masculos amores. Ego ve-
 rò tacite subridens, & ad
 Atheniensem oculos semim
 conuertens: Lusus, inquam,
 & risus, Callieratida, iu-
 dicem confedisse me arbi-
 tratus, nescio quo pacto,
 Chariclis vehementia ad se-
 rias atque seueras cogita-
 tiones abreptus sum. Prope
 modum enim quasi in vico
 Martio de eade atque incen-
 dio, aut per Iouem etiam de-
 beneficio certaretur, supra
 modum grauius affectus
 fuit. Tempus igitur si vna
 quam antea fuit, nunc maxi-
 me adest, ut Athenas ipse ves-
 petas. Pericli autem pare, ac
 decem illorum Rhetorum
 linguas cōtra Macedonas ar-
 matas, vnica tua oratione exerceas, actionum earum quæ in
 Pnyce haberi consueuerūt, vnam aliquā ob oculos ponendo.

οοοο

Post.

μικρόν οὐδ' ἐπισχῶν ὁ Καλα
 κικρατίδας (ὡς καὶ ἀπ' τοῦ
 πρῶτου μοι τεκμαρομένη,
 καὶ λίαν ἀγωνίας μισὸς ἔ-
 νοι) λόγων ἀμοιβάων ἐνάρ-
 χηται. ἢ γυνάξιμ' ἐκκλησία,
 καὶ Δικασίαι, καὶ πολιτι-
 κῶν πραγμάτων τῶ μετεσία,
 στρατηγὸς ἂν ἢ πρῶτατος ἐκ-
 χειροτόνησ, καὶ σὲ χαλκῶν
 ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς,
 ὃ Χαείκλεις, ἐτίμων' σχεδὸν
 γὰρ οὐδ' αὐτῶν περὶ αὐτῶν,
 ὅποσα πρῶτα κατὰ σοφίαν
 ἐδύσασαν, ἢ τις αὐταῖς τῶ
 τοῦ λίαν ἐξουσίαν ἐφῆκεν,
 ἔτω μετὰ σπουδαῖς ἂν ἔπορ.
 ἄχ' ἢ Σπαρτίτης ἀνθαπισ-
 μῶν Τηλέσιπτα, δι τῶ ἐν
 Ἀργεὶ βιὸς ἀειδέμεται γλυκα-
 κῶν Ἀργεῖ. οὐχὶ τὸ μελιχρὸν
 αἴχημα Λαβίων Σαπφῶ, καὶ
 ἢ τῆς Πυθαγορεῖς σοφίας ἐν-
 γάτηρ, Θρανῶ. τάχα δ' ἴδ' ἢ
 Πιεκκλῆς ἔτος ἂν Ἀσπασίᾳ
 σωνγῶ.

Postquam igitur paululim
 sustinisset Callieratidas,
 videbatur autem (quantum
 de facie coniecturam mi-
 hi facere licebat) conten-
 tionis atque timoris, minis-
 que plenus esse, orationem
 superiori adversariam or-
 diunt. Si mulieribus, in-
 quit, concionum ὅ fori, ce-
 terarumque ciuilium rerum
 tractandarum facultas ali-
 qua foret, dux nimirum aut
 praeses illarum suffragiis
 iam pridem creatus esses: ac
 te statuis aereis per fora pas-
 sim posuiss, Charicles, ven-
 nerarentur. Ferme enim
 ne ipse quidem de se ipsis,
 quaecumque aliquando sa-
 pientia atque doctrina ex-
 cellere existimatae sunt, si
 quis ipsis dicendi potesta-
 tem permitteret, cum tan-
 to studio tantaque conten-
 tione dicerent: non illa quae
 contra Spartanos armata

processit ^h Telephilla, propter quam Argis inter Deos nus-
 meratur Mars muliebris. Non mellia illa, qua se Les-
 bus iactat, Sappho: ὃ Pythagoricae doctrine filia
 Theano. Fortassis autem neque Pericles ita Aspasiae
 patrosi.

ὁμῶν ὁρῶσιν, ἀπὸ ἰπαδῶν περ
 ἀπὸ πρὸς ἄρρηκτος ἵπτερ θη-
 λαῶν λέγειν, ἔπωμψ καὶ ἄν.
 ἄρην ἵπτερ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἴ-
 κτως Ἀφροδίτῃ γυνῶν. καὶ ἴ-
 ἡμῶν τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶ.
 μῶ. Εὐδὲ μὲν οὐδὲ νόμιζον ἄ-
 χρι παυδίας, ἵλαρὰν πλὴν ἔ-
 ερῆ μῶν πελοψῶν, ἐπὶ δὲ οἷ
 παρὰ τούτων λόγοι καὶ φιλο-
 σοφῆν ἵπτερ γυναικῶν ἰπτε-
 νόθησασιν, ἀσμύκτος πλὴν ἔ-
 φορμὴν ἔρωτα μόνον ἔρω ο
 ἔρωτῶν ἔρωτος, μινδρ ἀρτίως ἡ
 ἡδονῆς δὲ τῶν ἔρωτων. ἀξίμῶν
 γὰρ ἔρω, ἔπτερ πλὴν ἔρω δὲ
 τῶ, πλὴν ἐπὶ κούρῳ ποτε τῶν
 Σωκρατικῶν λόγων, πῶκα.
 τάνισον, Ἀκαδημίας καὶ Λυ-
 κείου δὲ ἔρωτον ὄντυχίς τῶν,
 ἔγγος ἡμῶν ἐσθναί, πτεφ-
 ἡμῶν ἐπὶ ἡ Φαδρῶν πῶσασιν
 ἡκκλῶν πλὴν, ὡσπτερ ὁ ἔρωτος
 ἔπτερ ἀνὴρ πῶσασιν ἄψω.
 μῶ ἔρω Χαείτων. αὐτὴ τὰ ἔρω
 ἔρω, ὡσπτερ ἡ ἔρω Δωδώνῃ φη-
 ἔρωτος, ἐκ τῶν ὄροδῶμων ἔρω
 ἔρω ἀπὸ ἔρωτῶν φωνῶν τῶν
 πῶσασιν ὄρωμῶσιν ἔρω-
 τας,

patrocimatus est. Verum e-
 num quando honestum ad e-
 est mares pro mulieribus di-
 cere, dacamus sanè & viri-
 pro viris. Tu verò propitia
 nobis sis Venus: nam & nos
 amorem tuum vengeramur.
 Ego itaque existimabam nò
 vltra ludum ac iocum hila-
 rem hanc contentionem nos-
 bis processuram esse: quia
 verò verba ab hoc profecta,
 etiam philosophari pro mu-
 lieribus in animum induxe-
 runt, libenter occasionem
 hanc arripui. Solus enim ma-
 sculus amor commune viri-
 tutis ac voluptatis opus est.
 Optarim autem, si quo pa-
 to fieri posset, & platanum
 illam, quæ Socraticos olim
 sermones auscultavit, arbo-
 rem Academiae & Lycæo fe-
 licitorem, propè alicubi nos-
 bis adflare, eo loca tamen
 natam, ubi Phædri accubi-
 tus fuit, quemadmodum sa-
 cer ille vir dixit, gratia præ-
 ditus plurima. Fortassis is
 pfa quoq. vi^k sagus illa Do-

donea, ex ramis sacram erumpens vocem, puerorum amo-

τας, ἔτι τοῦ λαοῦ μεμνημέ-
νη Φαίδρου. πάλιν ἐπὶ τοῦ
ἀμύχανου· ἔτι γὰρ σοφὰ με-
ταξὺ ἔρωσιν σκοιόφρα, θε-
λασσοῦ τε ἠέτις, ἔξοι τε
ἐπ' ἀποδείας γῆς ἀπαλήμυ-
θα, καὶ πλοινύλημα Χαει-
κλέους ὄνιν ἢ Κνιδῶ, ὅμας
τἀληθῆς οὐ πῶδ' ἄσομψ, ἄ-
ξανθ' ὄνιν. μόνον ἡμῖν οὐ
διᾶμον ὄρανι λαείας πα-
ράσθι, οὐκίας ὄνιν ἄμορ, ἰ-
ροφάντα μυσθίαν, Ερωσ, ὃ
λακὸν νῆπιον, ὅποια λαγρά-
φωρ πάλιστοι χῆρῶν, ἀπ' ὄν
ἢ πρῶτοπορ ὃ ἰγγύνησιν ἀρ-
χῆ, τίλασιν ὄνιν τεχθῆτα
οὐ ἔξ ἔξ ἀφανούς καὶ λεχνη-
μῆνης ἀμορείας τὸ πᾶν ἰμὸρ
φασας. ὡσπερ οὐ ὄλον λῶσ-
μου τάφορ τινὰ λινὸν ἀφ-
λῶν, τὸ πικρῆφορ χάθ, ἰ-
κῆνο ὄνιν ἰσάτο Ταρτῶ-
ρ μυχούς ἰφυράλωθς, ἔν-
θα ὡς ἀληθῶς σιδ' ἄρα τῆ
πύλαι, καὶ γάλας ὄν ὄλδς,
ὅπως

sepulchro aliquo communi totius mundi sublato, circum-
fuso, hanc videlicet, illud quidem olim Tartari secussus
fuga præcipitasti, ubi verè stant

Ferrati postes, atque ærea limina portis :

res prædicasset, memor ada
huc formosi illius Phædri.
Verum quia hoc fieri nullo
pacto potest:

—nam quam multi
medij inter utrosque

Montes umbrosi, & resos
nantes æquoris undæ :

hospitesq; in terra aliena re-
lictis sumus, & quasi quædam

prærogativa Chariclis Gnia-
dus est: veritatem tamen

hæc quæquæ prodemus. Tu
modò nobis ætherie deus in

tempore assistis, amicitia
fautor, & arcanorum sa-

cerdos Cupido, hæc quæ
quam præcursus infans, qua-

lem ludendo fingunt picto-
rum manus, sed quem pri-

ma rerum omnium primor-
dia præcursarunt, perfectum

& consummatum iam inde
ab initio genitum. Tu enim

ex obscura atque confusa
deformitate uniuersum hæc

effigiasisti: proinde tanquam

ἴππευσι ἀφ' ἑνὸς δόλιου φέρει
 ρᾶς, τῆς ἑμπαιρῶ δόλιου ἔρως
 γῆται λαμπρῶ δ' ἔρωτι πλὴν ἄ-
 μωρὰν νύκτα πικράσας, πᾶν
 τὸς ἀψύχῃ, καὶ ψυχῶν ἕ-
 ζουτος ἰχθὺς δημιουργός. ἕξ-
 αἶρετον ἔκ' ἐκράσας ὁμό-
 νοιαν ἀνθρώποις: τὰς σιμνὰ
 φιλίας πάθη σωψίας, ἴν' ἕξ
 ἀκάνθῃ καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυχῆς
 ἢ ὄνοια σιωπηροφροσύνῃ πᾶς
 τὸ τέλος ἀνθρώπων γάμοι
 μῦθ' ἔρ', ἑξ ὀχθῆς ἀναγκῶσας
 ἔνδραται φάρμακα, μὲν ὅτ' ἔ-
 ὁ ἀφ' ἑνὸς ἔρωτος, φιλοσόφου κα-
 λὸν δὲ ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶ-
 σι δ' ὅτις ἐν τῷ πικρῶν ὅτ' ἄς
 ἀνθρώπων ἡσυχίᾳ ἔπαινα
 τιμὴ πλεῶν, ἢ ὅσα τῆς παρ'
 αὐτὰ χρείας ἐπιδαται καὶ πάν-
 τη δὲ ἀναγκῆς τὸ καλὸν
 κρᾶλλον ἄχει μῦθ' ὅτ' ὅτ' ἄ-
 μαθὺς λῶ, ἢ δὲ πᾶσι τ' ἑαθ' ἡμέ-
 ραμ

ut ibi dura atque insupe-
 rabili decemum custodia, à
 rediu & via ad superos
 repetenda prohiberetur.
 splendida autem luce obscu-
 ra nocti pratenta, omnium
 & inanimatorum, & ani-
 mam habentium opifex ex-
 tincti. Propriam autem ac
 singularem infundendo ho-
 minibus concordiam, gra-
 ues illos amicitiae affectus
 conglutinasti: ut videlicet
 ex anima adhuc malitia om-
 nis experta & tenera, be-
 neuolentia illa simul enus-
 trita, in perfectionem, &
 quasi quandam virilem a-
 tatem consummaretur. Nam
 nuptiæ quidem, successio-
 nis necessarie inuenta sunt
 remedia: solus autem ma-
 sculus amor, animi philo-
 sophici quasi quoddam im-
 peratum est. Omnia verò

ea, quæ ex integro ac liberè ad decorem exercitatione pro-
 uehuntur, plus honoris consequuntur, quàm illa quæ præ-
 senti necessitate opus habent. Et omninò melius est hone-
 stum, quàm quod fit necessario. Proinde quàm diu quidem
 vita hæc hominum rudis & indocta fuit, neque adhuc dum
 quotidianam rerum experientiam, ad id quod melius est, per-

ραυ πέρως πῆς τὸ βέλτιον
 ἀσχολιῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐ-
 τὰ τὰ ἀναγκαῖα συνίσταται.
 τοῦ τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης, ἐς
 πύλων ὁ γόνος ὁ παρ' ἰσχυρῶν
 ἔντροισιν ἐπαδὺ δὲ αὐτῶν ἐς
 σπουδαίως γῆρας πέρως ἔχον,
 οἱ δ' ἔπι γιγνομένων ἀέλο-
 γισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφελῶν-
 τῶν ἠνικάρων, ἐπινοῦντι τῶν
 λιπερίων ἐκ τούτων κατ' ὀλί-
 γον ἐπιστῆμαι συνῆξοντο. τῶν
 τοῦ δὲ ἡμῶν ἀπ' τῶν ἐντελεῖδων
 ραυ τεχνῶν ἐνέστη ἀάλας.
 αὐτῶν πρῶτοι τινὲς ἀνθρω-
 ποι ἠρώμενοι, τῶν κατ' ἡμέ-
 ραν λιμῆ φάρμακον ἐξέτην.
 εἰδὲ ἀλισκόμοι τῆ πῆς τὸ πα-
 ρὸν ἐνδεία, τῆς ἀπείρας οὐκ
 ἐβόσθη ἐλπίσαι τὸ βέλτιον, τῶν
 εἰκότων πόσων εἰσιτοῦτο, καὶ
 μαθητὰς εἶσας ὀρῶντων,
 καὶ τὰ πλεῖστα ὄνους λαρόν ἐ-
 σθίουσαν ἀπ' ἡμῶν ἀλόγοις σῶ-
 οἰς μετὰ γόνον ἐβίβη. από-

ρορ

ocium conuertere licebat,
 demissa atque abiecta, præ-
 sentibus tum necessarijs res-
 bus contenta erat: orgenq;
 autem tempus, meliori vi-
 uendi rationis inuentionem
 non præbebit. At postquam
 necessarij quidem vsus ac
 festinatio illa finem iam ca-
 piebat, ac posteriorum co-
 gitationes à necessitate lia-
 berate, melioribus subin-
 de occasionibus ad inue-
 niendum aliquid potius v-
 tebantur, paulatim scien-
 tia accreuerunt. Atque hu-
 ius rei argumenta capere e-
 tiam ex vulgaribus atque
 inferioribus istis artibus li-
 cet. Nam statim simul at-
 que primi quidam homines
 creati fuere contra famem
 diurnam remedium quære-
 re cœperunt: atque ita circ-
 cunueni atq; compulsi præ-
 senti necessitate, cum ino-
 pia, eligendi quod melius

esset, facultatem non permetteret, fortuita qualibet her-
 ba victitabant, & radices molliores effodientes, & ut
 plurimum quercuum fructus comedentes. At poste-
 rior ætas, hæc brutis animantibus edenda abiecit: scia-
 tionem

ὅρα ἢ ἄρα οὐ, καὶ κελύβης ἔδρα
 αὐ γυροῦσιν ἐπιμένειαι, ἐν ἧ
 σοι κατ' ἔτ' ἐκ ἐκράσονται,
 ἢ οὐδ' ἐμαυτὸν ἄν' ἔποι τις, ὅ-
 τι ἴσως ἐάχνη ὅ ἀμάνων. τι
 δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν ὄνδ' ἔδ
 βίου, σκέπης διηθρότου ἀν-
 θρώποι, νάνη, θυεῖα δέραν.
 τῶ, ἡμφίσανδ' καὶ σπίνυ-
 γας ὄρα, ἡρῶν καταθέσας
 ἐκφύσας, ἢ πάλαι ἔξωρ ἢ
 φυτῶν ἀνακοιδώματα; πῶ
 δ' ἀπ' ἐνὶ τῶν μίμουσιν ἐπὶ τὸ
 πρῆστον ἀν' ἐκτάχοντος, ἢ
 φηναρ μὲν ἰαυτοῖς χλαυιδας,
 οἴκος δ' ὄπισσανδ'. καὶ κελύ-
 θότως αὐ πρὸ ταῦτα τέχνη, ἢ
 χέρον λαβῆσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιγῆς ὑφῆς τὸ κελ-
 λιοῦ ἐπιποιταρ, ἀντὶ δ' ὄντε.
 δῶρ δωμάτων, ὕχνη δ' ἐρεμ-
 να ἢ λίθων πολυτέλειαν ἢ μη
 χανίσανδ', καὶ γυμνῶ τοῖς
 χῶρ ἀμορφίαν ἀναθῆσι βα-
 φῶς χρωμάτων κατ' ἔγραψαν,
 πῶ δ'

quasi quodam magistro, pro tenui ac vili quidem panno ves-
 stem meliorem facere ac variegare cœperunt: pro contemptis
 autem & humilibus domunculis, alia tectorum fastigia, &
 marmorum sumptuosa ædificia excogitârunt, ac nudam pas-
 sietum deformitatem floridis colorum tincturis depinxerunt.

tionem autem frumenti &
 hordei, agricolarum dilis-
 gentia ac studium inuenes-
 runt, reperta ratione qua il-
 la quotannis renascerentur.
 Ac nemo adeo insanus fue-
 rit, puto, qui dicat, quod
 quercus quàm spica melio-
 res sint. Quid autem? annon
 statim quidè à principio vis-
 ta homines cùm tegumento
 corporum indigerent, velle-
 ra excoriatas feris induerūt,
 & speluncas montium, quas
 contra frigus subirent, ex-
 cogitârunt? aut rursus trun-
 corum aut arborum aridas
 concauitates? Facta autem
 deinde ex his imitatione, ead-
 que in melius semper pro-
 moia, vestes quidem sibi i-
 psis texere cœperunt, ac dor-
 mos ædificârunt, atq; ita in-
 terim dum non animaduera-
 tunt, artes quæ circa hæc
 versantur, accepto tempore

πλὴν ἰκάσῃ γὰρ τούτων τῶν
 τιχνῶν καὶ ἰπισημῶν, ἀφω-
 ρῶ δὲ σα, καὶ βαθῆσιν ἰπιτε-
 θεαμένη λάθω, ὡς ἀπὸ μικρῆς
 λύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς
 ἰδίας ἀνιτασθῶν ἀκτῖνας. ἰκα-
 ρῶ δὲ ἄρῶν τε, παρῖδιδα
 ἔωμτ' αὐτόν. εἶδ' ἢ σταδοχὴ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμασ-
 θον ἢ δὴ πρὸς θῆσα, τὸ ἐνδύομ
 ἐπλήρωσε. μὴ δὲ τις ἔρωτας
 ἀρρῆσθων ἀποατέτω παρὰ τοῦ
 παλαιοῦ γόνου· γιωαξί δὲ
 ὁμιλεῖν ἀναγκασίον ἴω, ἵνα
 μὴ τιλίως ἀσπιρμον ἡμῶν
 φθαρή τὸ γῶν. αἰ δὲ ποικί-
 λα ἑφεία τῆτ φιλοκάλο τῶν
 της ἀρετῆς ἐπιθυμία, μόλις
 ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἰῶντ' ἀνί-
 χνῶν αἰῶντ' εἰς τομφανῆς
 ἔμικρον ἤξερ, ἵνα τῆ θεία φι-
 λοσοφία καὶ τὸ παιδρασῆρ
 σωμακμάση. μὴ δὲ ἅτα Χαρί-
 κλης ὁ μὴ πρότερον ἔνρηθ,
 ἔτω ἐπινοηθῆν αἰθις ὡς φαύ-
 λον ὄθωα, μὴ δὲ ὅτι τ' παιδι-
 κῶν ἰρῶτων αἰ γιωακεία σύ-
 νοδοι

Nisi quod singula istæ ar-
 tes atque scientiæ, mutæ cùm
 sint, & profundæ obliuioni
 subiectæ, tanquam à paruo
 fomite paulatim ad pro-
 prios efflorescendo peruene-
 runt radios. Vnusquisque e-
 nim à se aliquid reperit,
 posteriori tradidit: atque ita
 successu ista accipientium,
 semper aliquid hîs quæ antea
 didicerat, apponendo, quod
 defuit expleuit. Ne quis i-
 gitur amores masculos ab
 antiquis temporibus depo-
 scat. Nam tum mulieribus
 conuersari necesse erat, ne
 profus absque semine nobis
 genus nostrum interires. *Va-
 riæ* autem doctrinæ, & ea
 legantioris huius virtutis cõ-
 cupiscentiæ, vix tandem per
 tempus (quod nihil inten-
 tatum aut imperuestigatum
 relinquit) in lucem venturæ
 erant, ut cùm diuina Philo-
 sophia & puerorum amo-
 res vnâ adolescerent. Qua-
 re Charicles ne quod antea
 inuentum non fuit, id postea
 excogitatum, iterum tanquam vile ac malum argue, né-
 que ob id, quod puerorum amoribus muliebres congressus
 antiquio,

νεοιοι προσβυτέρους επιγράσ
 φονται χρόνους, ἰλιάσιν θάσ
 τισιν, ἀπὸ τὰ μὲν παλαιὰ
 τῶν ἐπιτηδωμάτων, ἀναγ
 κῶα νομισῶν, ἃ δὲ αὐθις ἐσ
 νοσοχούσας τοῖς λογισμοῖς
 ὁ βίῳ ἐπιξυρῆς, ὡς ἐκείνων
 ἀμείνω τιμητικῶν. ἐμοὶ μὲν γὰρ
 ὀλίγου καὶ γιγῶν ἔναγχῳ ἐ
 πῆα, Χαακίλους ἀποροσῶα,
 καὶ τῶν Σκυθῶν ἰρημίαν ἰ
 σπανοῦτῳ. ὀλίγου δὲ ἰπῆ
 τῆς ἀγαν φιλονουκίας καὶ με
 τρητό, γυρόμῳ Ἐπιλῶ. οὐ
 δὲ γὰρ ὡς ἰναντία φθιγγῶ
 μῳ, οἷς ἐπιχέρει λίσαν, ὕ
 πτωαλμίνω ὡ τῆς φωνῆς τό
 ρφ τὸ ρηθῆν ἐκλιπῆν, ἀπὸ ἐ
 πηρμίνης φωνῆς λαρυγγίζων,
 οὐκ ἐρωσι, φησίμ, ἀπὸ κῶων
 λίνου, οὐδὲ ἀρκτοι καὶ
 σῶν, ἀπὸ αὐτῶν ἢ πῶς τὸ θῆ
 αν μόνον ὄρμυ κρατῆ. καὶ
 τί θεωμασδρ; ἃ γὰρ ἐκ λογισ
 μῶ δικαίως ἄρ τις ἔλοισ, Ἰαῶ
 τα ὧς μὴ διωαμίνοισ λογί
 σῶν, δι ἀφροσῶν ἢ ἐνέσιρ
 ἔχων.

qua erga faxinas accenduntur. Et quid hoc aded mirum?
 Quae enim ex ratiocinatione merito aliquis capit, ea illis
 qui ratiocinari nequeunt, consequi non licet: quoniam cer-

antiquioribus inscribuntur
 temporibus, minores alteros
 putes. Sed vetera quidem
 exercitia, necessaria existis
 mamus: quae verò postea per
 ocium cogitationibus incūs
 bens vita adinuenit, ea ut
 illis meliora, in precio ha
 henda atque colenda sunt.
 Nam mihi quidem parum
 absuit, quin etiā ridere pau
 lō antē in mentem veniret,
 Charicle videlicet bruta as
 nimantia, ὅ Scytharum so
 liudinem laudante. Propē
 autem praemnia conten
 tione etiam penitentia dus
 cebatur quod Graecus esset.
 Neque enim velui qui con
 traria loqueretur, quae dice
 re aggrediebatur, eorum
 verba submisso ac timido
 vocis toto furium efferebat,
 sed elata voce proclamans:
 Flaud amant, inquit, se mu
 tuō leones, neque vrsi, aut
 sues: sed illorū ea concupi
 scentia solūm dominatur,

ἔλαρ. ἐπὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ
 θεῶν τις ἄλλ' ὃ, ἢ νοῦν ἐκά-
 σε σωζέσθην ἀνθρώπων,
 οὐκ ἄν ἱρημία, καὶ βί' ὀ-
 ραῖ' αὐτοὺς ἵπομονον, οὐδ'
 ἂ ἀπὸ κλοῦε τροφὴν ἔσθον, ἐξ
 ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερά δαμάματα
 ποί, καὶ μέσῳ ἑστίαρ τῶν ἱ-
 θίωρ ἑκαστ' οἰκῶν, ἐπὶ τοῖς
 κοινοῖς ἱποπιτῶντο νόμοις.
 τί δὲ παράδοξον, ἢ ἴσα τῆς
 φύσεως κατὰ κριτα, μηδὲν, ὅν
 λογισμοὶ παρῖχοντα, παρὰ
 τῆς πονοίας λαβῆν ἡντιχ-
 κότα, πρὸ σαφῆρ ἡμῶν μετὰ τῶν
 ἄλλωρ καὶ τὰς ἀρρήτας ἱπι-
 θυμίας; οὐκ ἔρῳσι λέοντων.
 οὐδ' γὰρ φιλοφροῦσι, οὐκ
 ἔρῳσι ἀρκῶν. τὸ γὰρ ἐκ φι-
 λίας λαδὸν οὐκ ἴσασιν. ἀν-
 θρώποις δ' ἢ μετ' ἐπισήμους
 φρόνους, ἐκ τοῦ πολλῶν
 παρῶσα τὸ κάλλισον ἰδο-
 μένῃ, βεδοῦσάτους ἑρώτων
 ἐνόμισε τοὺς ἀρρήτας, μὴ ὧν
 σων, ὃ Χαείκτες, ἀκοά-
 στον βίον συμφορέσας ἱταί.

tē Prometheus, aut aliū
 deorum quispiam, si mentem
 cuilibet humanam indidif-
 set, haudquaquam solitudo
 & vita montana pasceret
 illos neque muua atq̄ pro-
 misceua pabula haberent, sed
 ex æquo nobiscum sacra ve-
 nientes, & medias aedes pri-
 uatorum quisque habitans,
 communibus regerentur les-
 gibus. Quid igitur mirum
 aut alienum, si animalia na-
 tura dānata, quæ nihil eorū
 quæ ratio suppeditat, à pro-
 uidentia accipere per fortu-
 nam vnquam potuere, cum
 ceteris rebus etiam concu-
 piscencia in mares priuata
 sunt? Non amant sese leo-
 nes: neq̄ enim philosophan-
 tur. Non amant vrsi: non
 enim honestum ac pulchrum
 illud quod in amicitia est,
 norunt. At hominum illa cū
 scientia coniuncta pruden-
 tia, ex eo quod sapius pes-
 riculum fecerat, optimum

quod erat eligens, remissimorum amorum iudicauit esse
 insulsos. Nequaquam igitur, Charicles, proterua &
 intemperantis vitæ collectis meretricij narrationibus gra-
 uitate

κα διυγέματα γυμνώ τῷ λό-
 γῳ τῆς σιμνότητ' ἡμῶν κα-
 ταπόμπου, μηδ τὸν οὐρά-
 θιον ἔρωτα τῷ νυπῖω σωα-
 εἶδμα. λογίζου δ' ὄψι μὲν ἡλι-
 κίας τὰ τοιαῦτα μεταμαν-
 θάνων, ὅμως δ' οὐδ' λογίζου-
 νυῶ γι, ἐπαδ' ἄπειρ οὐ πρότε-
 ρον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρας
 οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτᾷν,
 οὐδ' ἐνὶ πνοῦματι τὰς ἡμε-
 τήρας ψυχὰς ἐρεθίζων, ἀλλ' ὁ
 μὲν ὡς ἀν' οἶμα, κομιδῆν ἴ-
 πια φρονῶν, οὐδ' ἐνὸς αὐτοῦ
 πλὴν διὰ νοῖαν λῦσιον ἔχων διωα-
 μίνον λογισμῶ, πῶτος ἐν τῶν
 ἑ ἀφρόνων ψυχῶν ἀθροίσι-
 ται, μάλιστα δ' αὐτῶ γυναι-
 κείοι πόθοι μίλυσιν. ἕτος δ' ἄρ
 ὁ δ' ἐφημέριον τῶν τῆς ὑδρεως
 ἐταῖρος, ἀκείτω φορᾶ πῶ τὸ
 βυλόμῃρον ἄγαρ. ἔτερ δ' ἔ-
 ρος, ἀνυγίαν πατὴρ χόρον,
 σιμνὸν ὁφθῆναι, ἢ πάντοθεν
 ἐρεσπρῆτες θραμα, σφρο-
 γίντων ταμίαι παθῶν, ἡπια-
 τῶν ἐκάστου διανοίας ἐμπνέει.

uitatem nostram sermo-
 nudo infecteris, neve ca-
 lessem illum Amorem in-
 fanti huic connumeris: sed
 vel nunc tandem apud te
 considera, quoniam id nun-
 quam antea fecisse videris,
 quod duplex deus Amor
 est, haudquaquam vna via
 veniitans, neque vno spiri-
 tu animos nostros accen-
 dens, sed alter quidem (quan-
 tum equidem arbiuror) val-
 de puerilia ac stulta sa-
 piens, nulla ipsius mentem
 ratione gubernante, fres-
 quens in ammis insipien-
 tium congregatur. præci-
 pue autem ipsi muliebria de-
 sideria curæ sunt. Et hic
 est quotidianæ istius contu-
 meliæ socius, absque discri-
 mine cuiusque volenti sese
 celeriter applicans. Alter
 autem

Amor parens veterimo-
 rum temporum,

Speñaculum visu graue,
 & prorsus sacrum,

Custodisq; temperatorum affectuum,
 blandum quiddam mentibus vniuscuiusque inspirat: ac
 propi-

καὶ λαχόντων ἴλασ τοῦδε τοῦ
 δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῆς μὲν.
 μιγμένον ἀσπαζόμεθα. δις-
 σὰ γὰρ ὄντως, κατὰ τὸν τρα-
 γικόν. πνώματα πνῆ ὁ ἔρωσ,
 ἑνὸς δὲ ὀνόματι οὐχ ὁμοίαι
 τὰ πάθη κκοινύμεθα. καὶ γὰρ
 αἰσῶσ, ἀφελείας ὁμοῦ καὶ
 βλάβης ἀμφιβολίας δὲ δαί-
 μον. αἰδῶσ, ἢτ' ἀνδρας μίε
 γα σίντου, ἢ δ' ὀνίησιμ. οὐ
 μὲν οὐδὲ ἑίδωρ γῆσ δειμ
 ἔμ ἀπ' ἐπὶ γαῖαν βίαι δῶσ,
 τῶ μίε κμ ἐπαρέσσει νό-
 σαι. ἢ δ' ἰπιωμμητῆ, δῆ δ'
 ἀνδρα θυμὸν ἔχουσιν. οὐδὲν
 οὐκ ἀπάροδοσ, ἀ πᾶσι δ' ἀε
 ρετῆ κοινὴν προσηγορίαν ἔ-
 χουσιν ἔτυχε, ὡσεὶ ἔρωτα καλῆσ
 οδ, καὶ τῶ ἀκόλασιν ἡδονῶν,
 καὶ τῶ σωφρονέσασ ὀνομασ.
 γάμωσ δῆρ, φησι, τὸ μηδὲν οἶδῆ,
 καὶ τὸ δῆλυ τῆ βίησ φυλαδέσασ,
 ἑνα πῶσ μείνωμῶν ἀνθρώποι;
 ζῆλωτὸν μὲν ἴω, κατὰ τὸν σοσ
 φῶτατοσ Εὐριπίδω, ἀ δὲ ἴα
 τῆσ πῆσ γωπᾶκασ σωδῶδον,
 φοιτῶντων ἐπὶ ἑρὰ καὶ παδσ.
 ἀρῶ.

nē quiddā fuerat, iuxta sapientissimū Euripidem, si absq̄ illo
 cū mulieribus cōgressu ad sacra & templa Deorū vēitantes,

argen.

propitiū hunc Deum sortitū,
 voluptatē virtute immixtam
 amplectimur. Geminos enim
 veuera iuxta tragicum spiri-
 tus efflat amor. Vnū autē
 cōmune nomē affectus dissi-
 miles habent. Nam & vere-
 cundia vititatis pariter &
 damni ambigua atq; anceps
 dea est. Quæ simul & fru-
 ctus homini, & mala pluri-
 ma confert. Iam verò neque
 contentionum genus vnū
 est, — terræq; per orbem

Versantur geminæ: quarū
 hanc cum laude sequuntur
 Prudentes, illam damnant

cœu fraudis arantem.
 Nihil igitur nouū aut mirū,
 si affectus peior virtuti com-
 munem appellationem for-
 tē naclus sit, ita ut amor vo-
 cetur & intemperās illa vo-
 luptas, & modesta hæc be-
 neuolentia. Nuptias igitur,
 inquit, pro nihilo putas, &
 femineū genus è vita expel-
 lis: deinde quo pacto homi-
 nes cōseruabimur? Beatū sa-

ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τίνα
 παρὰ τῆς εὐδοχῆς ἐανοῦμι-
 θα. ἀνάγκη γὰρ βαρὺ κατ'
 ἀρχαία ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθέσθαι,
 τοῖς κληθεμένοις παθαρχῆν
 βιάσθαι· τὸ μὲν ἔρ κατὰ
 αἰρώμεθα τοῖς νοτισμοῖς· ἐ-
 κίτω δὲ τῆ ἀνάγκῃ τὸ χεῖρος
 εἶναι. ἄρχι τέκνων, γυναικῶν
 ἀειθμὸς ἔσωσεν, ἔρ δὲ τοῖς
 ἄλλοις ἀπαρτὴ μοι γήοιτο.
 τίς γὰρ ἄρ ὠφρονῶν ἀνέχεσθαι
 δυνάτω ἐξέωθινῶ γυναικὸς
 ἀρραϊσμένης, ἐπικύτοις σο-
 φίσμασι; ἢς ὁ μὲν ἀληθῶς
 χαρακτὴρ ἀμορφῶ, ἀπὸ
 πρῶτο δὲ κόσμοι, τὸ τῆς φύ-
 σιος ἀπειρίας βουκοκοῦσιν.
 αἰ γοῦν ἀπὸ τ' νυκτερον κοίτης
 πῆς ὄρθρον ἄρ ἴσοι τις ἀνι-
 στήναι γυναικας. ἀσχίω νο-
 μισθ' θηέων, τ' πῆ μιάς ἄρας
 ἐνομαδύου δυσκλυθάνισων.
 ὁ δὲν ἀειθῶς οἶκοι καθέρχου-
 σιν κῶτὰς, ἔθνη τ' ἀρρῶσων
 βληπομίνας γράβω δὲ καὶ θε-
 ραται.

argento atq; auro liberos à
 successione mercari posse-
 mus. Necesitas enim graui
 certicibus nostris iugo im-
 posito, imperatis parere nos
 cogit. Quod pulchrum igitur
 est, id ratione eligimus :
 necessitati autem cedat diu-
 litas. Quantum igitur ad li-
 beros procreandos attinet,
 mulieres in numero aliquo
 sint : in ceteris verò rebus
 apoge ne mihi ulla fuerit.
 Quis enim sanæ mentis sum-
 finere queat, à summo stas-
 tim mane mulierem comen-
 tem atque exornantem sese,
 alienis atq; adscitijs impos-
 sturis? Cuius vera ac natia
 facies, turpis est: peregrina
 autem ornamenta, naturæ
 deformitatem tegunt, atque
 aspiciētib; imponū. Quod
 si igitur ad auroram contes-
 pleur aliquis mulieres à no-
 Elurno lecto surgentes, tur-
 piores putabit esse bestijs,

que intra vnā horam nominari aut excitari se difficile
 limè patiuntur. Unde diligenter domi concludunt sese,
 vt ne ab vllō viro conspiciantur. Amicula autem & ana-
 gilla,

ραπονίδωρ ὁ σύμμορφος
 ὄχλος, ἐκ κληρονομίας, ποικίλοις φαρμάκοις late-
 φαρμακώουσα τὰ δυνεχῆ
 πρόσφατα, οὐ γὰρ ἔλατ' ἀ-
 κράτῳ νόματι τὸν ἐψηλὸν
 ἀρνιφάδωρα κάρου, οὐθὺς ἄ-
 πλονται σπονδῆς ἰχομίνου τι-
 νὸς πράγματ' ἀπ' αἰ' ποτα-
 λὰ τῶν διαπασμάτων σωθε-
 σαις τὸν ἀγδῶ τοῦ πεσέπου
 κέῳτα φαίφαισι, ὡς δὲ ἐπι-
 δημοτικοῖς σομπῆς, ἀπ' ὅτις
 ἀπὸ τῶν ἀρηρῶσων ἰκτι-
 χεῖσαι, λικανίδας ἀργυρᾶς,
 καὶ πέχους ἔσοπράτε, καὶ
 καθάπερ ἐν φαρμακοπόλει
 πυξιδῶν ὄχλον, ἀγῆα μισὰ
 πομπῆς λακοδαιμονίας, ἐρ-
 οῖς ὀδόντων σμηκτικῆ δυν-
 νάμει, ἢ βλιφάρα μελάσσο
 τέχνη θυσσεύεται, τὸ δ' ὀλῆ-
 σον ἀραλίσκα μέρος ἢ πλοκῆ
 τῶν τριχῶν, αἰ μὲν γὰρ φαρμά-
 κοῖς ἰερθεράνδρ' ἀνωμένους,
 πῆς ἡλίον μισσηβρίαν τοῦς
 πλοκάμους, ἴσα τοῖς τείνειωρ
 χοῖδῶς,

cilla, consimilis formae tu-
 ba, circumstant, varijs me-
 dicamentibus infelices illas
 facies inficiendo ac medi-
 tando restituentes:

Neque enim latice meri
 Aquæ profundam ubi ab-
 luere crapulam,
 proinus ad serium aliquod
 studioque dignum accedunt
 negocium, sed crebræ me-
 dicamentorum compositio-
 nes sædam faciei cutem ex-
 poliunt. Perinde autem ut
 in publica pompa, aliasuba
 inde aliæ ancillarum instru-
 menta manibus exhibent,
 pelues videlicet aureas, &
 gutturnia, speculæque, &
 quemadmodum in pharma-
 copolio, pyxidum turban,
 & vascula plena multæ in-
 felicitatis, in quibus den-
 tium vis abstersiva aut pala-
 pebris denigrandis ars com-
 parata veluui thesaurus quis-
 piam seruatur. Plurimum
 autem partem consunt
 textura capillorum. Nam
 aliæ quidem medicamentis rubefaciendi vim habentibus, ad Solis meridiem capillos perinde ut lanarum colo-
 ribus

ροιῶς, ξανθῶ μεταβάλλουσι
 ἄνθη, τῶν ἰδίῳ καλακρίνε-
 σα φύσι, ὁπόσους δὲ ἄρῆν
 ἢ μέλαινα χροίτη νομίζεται,
 τὸν γυαμυκότερον πλοῦτον
 ἔς τὰν τῶν ἀναλίσκουσιν, ὅς
 ἢν Ἀραβίαν σχεδὸν ἐν τῶν
 προκῶν ἀκρυίουσιν, σιδυρᾶ
 τε ὄργανα, πνρὸς ἀμβλέα
 φλογι διασφῆτα, βία τῶν ἑ-
 λίκων οὐλότιτα διαπλῆκτα.
 καὶ περιέρχοι μὲν αἰ μίχρη τῶν
 ὀφρύων ἐφελκυσμῖνα λό-
 μαι, βραχὺ τῶ μὲν τῶν μι-
 τῶν χιμῶν ἀφίπσι, σοβαρῶς
 δὲ, ἄχρη τῶν μεταφρίων,
 οἱ ὀπίσθιν ἐπισαλῶν) πλό-
 καμοι, καὶ μετὰ τοῦτο ἀνθο-
 βαφῆν ἰδίῳ, τῆς σαρκὸς ἐν-
 ὁστέρω τοῦς πόδας ἐπισφί-
 ζοντα, καὶ μετὰ τοῦς ἐς πρό-
 φασιν ἰδίῳ, ἔπιν τοῦ δολκῶν
 γυμνωθῶν πάντα ἢ τὰ ἐν-
 τὸς αὐτῆς, γυμνωθῶν τοῦ
 πῶσῶν, χωρὶς τῶν ἀμῶν
 φῶς πεπρωκότερον μῶν,
 οὐς αἰ περιφύροσι δισμῶ-
 τας.

ribus flauo inficiunt fulgo-
 re, propriam damnantes na-
 turam. Alia verò quibus
 sufficere ad formam nigra
 coma videtur, omnem mari-
 torum opulentiam in hanc
 expendunt, totam propè A-
 rabiā ex capillis redolens
 tes, ferreaque instrumen-
 ta ignis obusa ac modica
 flamma calefacta, vi quas
 dam cinnorum flectus in-
 ter se implicant. At curio-
 sis quidem compositæ illæ,
 & ad supercilia vsque et-
 tractæ comæ, breue intersti-
 tium fronti relinquunt. Post
 tergum autem in scapulas
 vsque demissi capilli, in so-
 lenti quodam modo succu-
 tiuntur. Huc accedunt &
 varijs coloribus tinctæ san-
 dalia, intra carnem pedes i-
 pso adstringentia, & tenuis
 atque pellucida, pretextu
 tantum assumpta, vestis, ne
 corpus ipsum nudatum esse
 videatur. Omnia autem quæ
 intra ipsam sunt, cognitu fa-
 cilia quàm facies, vsque ad turpiter propendentes istas
 mamillas, quas semper circumferunt obligatas ac vin-
 ctas,

τας, τί δὲ τὰ τούτων πλου-
 σιώτερα λακὰ διέξισθα, λί-
 θους ἑρυθροῦς κατὰ τὸ νο-
 θῶν, πολυτάλαντον ἡρήμι-
 νας βρῖθ^Θ, ἢ τὸς χειρὶ καρ-
 ποῖς ἢ βράχιοσι δράκοντας,
 ὡς ὠφελον ὄντως ἀντι χερσὶς
 δράκοντες εἶναι. καὶ σφάνη
 μὲν ἐν λύνκῳ πλὴν κεφαλῆς
 πειθεῖ, λίθοις ἰνδικῶς δὲ ἀ-
 σερ^Θ. πολυτιμῆς δὲ τῶν
 αὐχρῶν ὄρμοι καθάπνται. καὶ
 ἀχι τῶν πιδῶν ἰσχάτων κα-
 ταβέδην ὁ ἀθλι^Θ χυρὸς,
 ἅπαν, ἢ τι τοῦ σφυροῦ γυμ-
 νοῦται, περισφίγγω. ἄξιον
 δὲ λῶ, σιδῆρον τὰ πείσφύρα
 σκέλη περιπνῶσαι. λαπαλαῶν
 αὐτῶν ὄλον τὸ σῶμα, νόθης
 ὀμορφίας ἑξαπατῶντι κάλ-
 ηδ ἡμαζωθῆ^Γ τὰς ἀνασχῶ-
 τους παρὰ τὸ ἑρυθρῶνονοισιν
 ἐπιχεῖσιν φύνκοισιν ἵνα πλὴν ὕ-
 περλακον αὐτῶν, καὶ πιονα
 χροῖαν, τὸ πορφυροῦ ἀνθ^Θ
 ἐπιποινήξῃ. τίς δὲν ὁ μὲν τὴν
 τοσαύτῳ παρασκευῆ βίος;
 αὐτὸς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἕξουσι,
 καὶ

ius rubere faciat. Quae igitur vita porro tantum appa-
 rum consequitur? Nempe statim e domo egressiones,

etas. Quid autem opus est
 opulentiora istis mala recēs-
 sere? lapillos videlicet Ery-
 thraeos ab extremis auricu-
 lis numerofo pōdere suspen-
 sos, aut illos circum manus
 Θ brachia euntes dracones?
 qui vinam verè pro auro
 draeones sint. Etiam coro-
 na caput circumcirca ama-
 bit, lapillis Indicis stellata:
 preciosa autem de ceruicis
 bus monilia dependent, Θ
 usq̄ ad extremos pedes mi-
 serum illud descendit aurū,
 omne quicquid tali ubique
 nudum est, reunciens Θ ad-
 stringens. Dignum autem
 fuerat, ferro potius religata
 crura ista vinciri. Iam verò
 ubi totum corpus adulteris
 ne istius formositatis fallas
 ei elegancia quasi quibusdā
 præstigijs efformatum fue-
 rit, impudentes etiam genas
 rubefaciant illiis fucis, ut
 videlicet nimum ipsarū Θ
 pinguem colorem, purpus
 reus ille nitor insuper addi-

Θ om-

καὶ ὡς θεατὴς ἐπιβίβω τοὺς
 γυμναστικῶτας. ἄν' ἐνίαν οἱ
 κακοδαίμονα ἀνδρῶν, οὐδὲ
 αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, ἡ
 Νιάδας, ἢ Τύχοι, καὶ Ξεντυ-
 λίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δια-
 μονα, καὶ τὸν Δυσέρωτα ἡ-
 μορ' ἐπὶ τῷ σοιμύρῳ. τὰ δὲ δὲ
 ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν,
 ὑποπλά μυσθία· καὶ γὰρ τί
 δὲ περιπλῆκεν ἑστραφῶν
 ψυχῆς; ἐπαδῶν δὲ τούτων
 ἀπαλαγῶσι, οἴκοι ἄθ' ἂν τὰ
 μακρὰ λουτρά. καὶ πολυτε-
 λῆς ἢ καὶ ἡδῶα τράπεζα
 πολυς δὲ ὁμιτὰ τῶν ἀνδρῶν
 ἀκισμός. ἐπαδῶν γὰρ τῶν
 πλείων γίνονται ταῖς παρ' αὐ-
 τῶν γαστριμαργίας, οὐκ ἐν
 οὐδὲ τῷ φάρυγγι· αὐτῶν παρ-
 ραδ' ἐχθρῶν διωαμύρου τίσι-
 τίον, ἀλλοῖς δακτύλοις ἐ-
 πιγράφουσαι, τῶν παρακῆ-
 μῶν ἕκαστη ἀφ' ἑαυτῶν,
 ὑνκτας ἐπὶ τούτοις διηγου-
 ῶμεθα, καὶ τοὺς ἐπιτόχους
 ὑπνοῦς, καὶ ἐκλύτη· ὁ δὲ
 γίμουσα, ἀφ' ἧς ἀνασῆς ἔ-
 κας·, ἄν' ἄν' ἄν' ἄν' ἄν'.

ταῦτι

resertum, ex quo surgens quisque statim lauacro opus ha-

et omnibus spectator atterens
 atque necans maritos. Quo-
 rum nonnullorum infelices
 viri, ne ipsa quidem nomi-
 na norant, ^m Coliadas, si
 fors ita ferat, et Genetyl-
 idas, aut Phrygiam illam
 deam, et Comum amore
 perditum in pastore. Sacri-
 ficia autem arcana, et abs-
 que viris suspecta mysteria.
 Quid enim attinet et ani-
 morum corruptelas comple-
 di? Postquam autē his per-
 aculis iterum discesserunt,
 domi statim proluxa bal-
 nea, ac sumptuosa quidem
 et lauta mensa, erga viros
 autem multa ac simulata re-
 cufatio. Postquam enim ni-
 mis quā̄m repleta fuerint
 sua ipsarum gulositate, cum
 amplius neque guttur ipsarū
 cibi quicquam recipere po-
 test, summus digiti velut in-
 scribentes, appositorum ve-
 numquodque degustant, no-
 fles ad hęc narrantes, et
 diuersorum corporum som-
 nos, et muliebritate lectum

PPPP

bet.

ταυτί μὲν οὐκ ἀναθοῦς βίου
 τημίεια, τῶν δὲ μικροτέρων
 ἢ τις ἐθελήσει τὸ ἀληθὲς κα-
 τὰ μίρον ἔξιστάσθαι, ὄντως
 καταράσαστα Προμηθεῖ, πῶ
 Μινῶν φασιν ἐν ἄνω ἀπὸ ῥή-
 φας φωνῶν. Εἰτ' οὐ δικαίως
 πλοσσιπαθῆσκον μένον Γρά-
 φουσι τὸν Προμηθεῖα πῶς
 τῶς πέτραις; Καὶ γίνετ' αὐτῶν
 ἰσχυρὰς, ἅπο δ' οὐδέ τι
 Ἀγαθόν, ὃ μισθὸν οἱ μὲν ἄπαν-
 τας τοὺς θεοὺς. Γυναικὲς
 ἰσχυρῶν, ὃ πλοσσιμῶν
 θεῶν, ἔδν ἔμαρόν. γαμῆ
 τίς ἀνθρώπων; γαμῆ δὲ
 θεός, λοιπὸν ἔπιθυμία. ἢ
 γαμῆ δὲ λέξ μοιχὸς ἴντρον
 φῶν. Εἰτ' ἰπιθελῆ ἢ φαρμα-
 κῶν, καὶ νόσοι, Χαλιπῶτα-
 τος φθόν, μὲν οὐκ ἴσῃ πάντα
 ἢ βίον γαμῆ. τίς καὶ τὰ ἀ-
 γαθὰ δικάσας; τίς βί ἔδν ἄν-
 συχὸς

Toroq̄ adulter nuptiali subsidens
 Illudit. hinc nascuntur insidia & metus,
 Et temperata toxico mala pocula,
 Morbique varij, atque omnium gravissima
 Invidia, cum qua mulier omne ævum exigit.

Quis hæc bona videlicet sectatur? aut cui vita adeo in-
 felix

bet. Atque hæc constantia
 vite argumenta sunt. At
 verò quæ acerbiora sunt, si-
 quis veritatem ex parte mo-
 dò diligentius persequi ve-
 lit, verè execrari Prometheū
 posset, in Menandri illam e-
 rumpendo vocem:

Ergo immerentem dici-
 tant Prometheus

Pendere fixum Caucasī
 de rupibus?

Et geritur illi lampas, at
 aliud nihil

Boni: quod omnes au-
 tumo odisse superos.

Fecit mulieres, proh su-
 preme Iuppiter,

Genus scelestum. ducit
 aliquis coniugem?

Clām ducit, & quodam-
 modo oblitus sūi.

Nam cupiditates mox se-
 quuntur plurimæ,

ψυχῆς οὗτος, θυμὸς ἄξιον
 τοίνω ἀντιθέσθαι τοῖς θάλασι
 κακοῖς, πλὴν ἀρρήγνα τῶν πω-
 δῶν ἀγωγῶν. ὄρθει ἄνα-
 τὰς ἐκ τῆς ἀφύγος κοίτης, τὸν
 ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι κοιτῶν
 ὑπνον ἀπονιψάμεν, ὕδατι
 λιτῶ, πλὴν ἑρᾶν χλαμύδα
 ταῖς ἐπιπέτοις ἀπὸ τοῦ σὺρ-
 φάφας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἐ-
 σίας ἐξέρχεται, κάτω κινῶ-
 φως, καὶ κινῶ τῶν ἀπέν-
 των ἐξ ἰναυτίου πρὸς ἄπεν-
 ἀκόλοιοι δὲ καὶ πωδῶν ἀγῶν,
 καρδὸς αὐτῶν κόσμιον ἔπειτα,
 τὰ σιμνά τῆς ἀρετῆς ἐν χερ-
 σὶν ὄργανα κρατουμένων, οὐ
 πεισθῆναι ἰσχυρῶς, κόμην
 καταψήχων ἀναμύσας, οὐ
 δὲ ἰσοπέρα τῶν ἀντιμέτρων
 χαρακτῆρων ἀγράφους ἐκ-
 ναι, ἀπὸ τῆς πωδῶν ἀγῶν ἀκ-
 τοῖ κατόπιον ἀκολουθοῦσιν,
 ἢ πωδῶν ἰσχυρῶν ἀρετῶν φν.
 λάθησσαι βίβλοι, καὶ ἄς μὴ
 πικρῶν δὲ φοιτῶν, ὁμιλῶν λυ-
 ροῖ πᾶσι δὲ τοῖς φιλοδόφοις
 ψυχῆς μαθημασι λιπαρῶς
 ἰναθῆ.

felix ac misera animum de-
 mulceat? Aequum igitur
 fuerit, mulieribus istis malis
 opponere masculam pueros
 rum viuendi rationem. Nam
 manē surgens ex lecto haud-
 quaquam coniugali, post-
 quam residentem in oculis
 somnum reliquum aqua sim-
 plici absterfit, sacra chla-
 myde humeralibus fibulis
 adstricta, à paternis adibus
 egreditur, demisso in terram
 vultu, ac neminem ex omni-
 bus ex aduerso intuens. Co-
 mites autem ἑ παδαγογῆ
 turba ipsum decens, sequun-
 tur, venerabilia virtutis ins-
 trumenta manib. tenentes,
 non seclti pectinis incisuras,
 quib. coma demulceri queat,
 neque specula, repercussarum
 formarum absq. penicillo
 expressas effigies: sed
 vel multiplices pugillares à
 tergo sequantur, vel veterum
 virtutes operum custodi-
 dentes libelli. Quod si etiā
 in ludum Musici itare illum

oporteat, apta atque sonora lyra. Omnibus autem phi-
 losophicis animi disciplinis abundanter exercitatus, ubi
 P P P P z iatt

ἰναθλόσας, ἰπαδᾶρ ἢ διὰς
 νοια τῶν ἐγκυκλιῶν ἀγαθῶν
 κοροῶν, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀκνήσιον ἱκποῦν. Θεο-
 σαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλοισιν αὐ-
 τῶν ἢ βραχὺ πλὴν νιότητι πα-
 νοδαμύσας, ἢ ἠρλίῳ μελι-
 τᾶ τὰ ποικιλικὰ, ἀκούτας ἀ-
 φίας, καὶ βέλῃ δι' ἀσόχου δι-
 ξίας ἀρπάκων. ἔθ' αὖτε πα-
 ρὰ παλαιῶν, καὶ πρὸς ἡλίου
 μεσημέριον θάλλπος ἐκκοί-
 βεται τὸ σῶμα πυρὸν ἄνθρωπον. οἱ
 τε τῶν ἰσχυρῶν πόνων ἀ-
 ποκαλύφοντο ἰδρωτῶν, μεθ'
 ἔσθλην ἀσώτομα, καὶ τράπη-
 ζα, τῆ μὲν ἀμυρῶν ἐπιπέφυ-
 σα πρᾶξι. πάλιν γὰρ αὐτῶν
 διδασκαλοὶ, ἢ παλαιῶν ἰσ-
 χυρῶν αὐτοῖσιν, καὶ ἐπιμα-
 λόμην μνήμα, τίς ἀνθ' αὐτῶν
 ἔρωσ, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρ-
 τυρέμην, ἢ οἱ δικαιοσύ-
 νην καὶ σωφροσύνην ἡσπᾶς
 σάνθ' ἰαυτοῖς ἀρτίως ἀπα-
 λῶν ἔτι πλὴν ψυχῶν ἰσχυρῶν,
 ὅταν ἡσπᾶς πλὴν πρᾶξι ὀρί-
 σθ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκη τὸν
 ὀφθαλμὸν

iam mens cyclicis illis bonis
 satiata fuerit, corpus quoque
 liberis exercitationibus ex-
 ercet. Nam Thessali equi
 curæ illi sunt: ac breuiter
 iuuentutem domans ac sub-
 iugans, in pace meditat
 res bellicas, emittendo spica-
 cula, & eubrando iacula,
 perita ac certa ferendi dex-
 tera. Deinde & nitida pa-
 lastra, & ad Solis meridia-
 num calorem oppletur pul-
 uere corpus densatum, de-
 stillantesque contentiosos
 rum laborum sudores, post
 quos laucra breuia, & men-
 sa sobria, rebus paulò post
 gerendis non aduersa. Rurs
 sum enim ipsi tum præcepto-
 res, & veterum operum ex-
 empla repetentes, atque in his
 eum cura versantes recor-
 dationes, nempe quis heros
 virilis ac fortis fuerit, aut
 quis ob prudentiam publico
 testimonio laudatus, aut qui
 iustitiam ac temperantiam
 amplexati fuerint. At talibus
 virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando iam
 vespera rebus gerendis finem imponit, tributo quod ven-
 tri

Ἰφελόμορον Ἀσμιον ἱπιμα
 πρύσας, ἡδίους ὑπνοὺς καθά-
 ρα, τοῖς μὲθ' ἡμέραν καμά-
 τοῖς ἱπυρριμῶν ἐπὶ χρόνον, τίς
 οὐκ ἄν ἱρασὺς ἐφύθον ἡβού-
 τοιοῦτος; τίμη δ' οὕτω τυ-
 φλά ἢ αὐτῶν ὀρμμάτων βο-
 λῶν, πυροὶ δὲ οἱ τῆς θυμῶν
 λογισμοῖς; πῶς δ' οὐκ ἄν ἄ-
 γάψουσι τὸν ἐν παλαίστραις
 μὲν Ἐρμῶν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν
 λυραῖς, ἱππαστῶν δὲ ὡς Κάστο-
 ρα, θείας δὲ ἀριτείας ἐξ Ἰθνη
 τοῦ Διόσκουτα σάμαλος; ἀπ' ἡ-
 μοῖ μὲν, Δαίμονες οὐράνιοι,
 βίβ' ἢν διλωκῆς οὐτ' ἄν
 παντικρὺ τοῦ φίλου καθέξ-
 ομαι, καὶ πηλοῖον ἢ δὲ λα-
 ποῦτ' ἀκούειν, ἐξίον τι δὲ
 αὐτῶν ὠνεξιφύα, καὶ παντὸν
 ἔργον κοινωνίαν ἔχων. οὐ-
 ξατο μὲν οὐδ' ἐρωῆν τίς δὲ ἄν
 πλάσσει καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸν
 Σηργόμορον, ἀλύπως αἰς γῆ-
 ρας ὀδύσσει, μηδ' ἐμῆς τύ-
 χης παράσαντα βάσκανον
 ἱπύρασαν ἢ δὲ ἡ, οἱ ἄνθρω-
 πίνης φύσεως νόμος, νόσος ἱπι-
 ψάουσα =

tri ex necessitate debetur de-
 penso, suaviore somnos
 dormit, post diurnos istos la-
 bores ad tempus conque-
 scens. Quis igitur amator
 ephēbi talis non ferret? Aut
 cui ita habes oculorum qui-
 dem fuerit acies, cæca verò
 atque offuscata mentis ra-
 tiones? Quomodo verò non
 amaret illum palastris qui-
 dem Mercurium, inter lyras
 autem Apollinem, equitatio-
 nem verò Castorem, diuinas
 auiem virtutes mortali pro-
 sequentem corpore? At mi-
 hi quidem, ô Dii cælestes,
 vitinã vita sit hæc perpetua,
 ex aduerso amici sedere, &
 suave loquentem propè au-
 dire: cum exeunte autem pa-
 riter exire: & in summa,
 omne cum eo opus commu-
 ne habere? Optarit igitur
 amator quispiã per illasam
 & inconcussam vitã ama-
 sium suum absq; omni mole-
 stia ad senectutem perueni-
 re posse, nullius fortunæ in-
 uida impressione labefactatum. Quòd si verò etiam, qua-
 lis humanæ naturæ conditio est, morbus quispiam inua-

ψάσασθ' αὐτοῦ, κάμνοντι
 σπυροσάσω, καὶ δὲ χαμνείου
 θαλάττης ἀναγομύφω συμ-
 πλόσσομαι, καὶ τυραννικῆ
 θία δισμὰ πικράψω, τὸν ἴσθρ
 ἱμαυτῶ πειθήσω οἰδηροῦ.
 ἰχθρὸς ἄπας, ὁμισῶν ἰκῆ
 γορ, ἱμὸς ἔσσα. καὶ φιλήσω
 πρὸς πρὸς αὐτὸν ὀνοϊκῶς ἔχον-
 τας. ἢ δὲ λησὰς ἢ πολιμίους
 θειασάμην, ἐπ' αὐτῶν ὀρμῶν-
 τας, ὀπλισάμην ἢ παρὰ δό-
 ματι. ἢ δὲ ἀπὸ θάλαττης, [ἢ] οὐκ
 ἀνέξομαι τι λαυταίας δὲ ἐν-
 πολὰς τοῖς μετ' ἰκῆγορ. ἢ
 ἱμοῦ εὐχρημοῖς ἰπιθήσο-
 μαι, ποινὸν ἀμφοτέροισι ἐπι-
 χῶσα τάφορ, ὅσίοις δὲ ἀνα-
 μίξαστας ὄσεια, μὴ πῶ λω-
 φίλῳ νόμῳ ἀπ' ἀκάλωρ δὲ
 κείναι. ταῦτα δὲ ὁ πρῶτος χα-
 γάξασθ' οἱ ἱμοὶ πρὸς τοὺς ἀ-
 ξίους ἔρωται, ἀπ' ἡ θεοῖς γέ-
 των ἡρώων ἢ φρόνησις ἰνομο-
 θέτησθ', ἐν οἷς ὁ φιλίας ἔρωσ,
 ἄχει θανάτου συνίξασθαι.
 Φωκίς ἐν νηπιῶν ἔτι χέρον, ἢ
 Οἰσίω Πυλάδῃ σαυῶψι. θεῖον
 δ,

duravit, & vna cum vita tandem expiravit. Phocis ab in-
 fanilibus adhuc annis Orestem Pyladi coniunxit: Deum
 autem

ferit ipsum, cum laborantē
 pariter agrotabo: & si per
 intempestum mare in altum
 tollatur, cum eo simul nauis
 gabo. Quod si etiam tyrans
 mea vis vincula illi inne-
 fiat, par ferrum mihi ipsa
 quoque circumdabo. Et qui-
 cumq; illum oderit, idem mi-
 hi inimicus quoque erit. Si
 verò prædones aut hostes
 videam in ipsum grassantes,
 etiam ultra quam potero ar-
 mabor: & si moriatur, vi-
 uere neque ipse sustinebo.
 Postrema autem mandata
 ijs quos proximè post illum
 amavi ista dabo, ut commu-
 ne ambobus sepulchrum ac-
 cumulent: osibus autē per-
 misendo offi, ne musū qui-
 dem pulverem à se mutuo
 segregari sinant. Atque hæc
 non primi ita effingunt mei
 dijs proxima heroum pru-
 dentia velut quadam lege
 sanciuir, in quibus amicitie
 amor ille ad mortem usque

ἢ τῶν πρὸς ἀπίλους παθῶν
 μοι τιμω λαθόντων, ὡς ἐφ' ἑ-
 νὸς σαύφους τοῦ βίου σωτέ-
 πλωσαμ. ἀμφότεροι Κλυ-
 ταμνηστρα ἀνήρου, ὡς Ἀ-
 γαμέμνονος παῖδον. ἢ ἄμ-
 φοῖν Ἀίγιον ἔφρονάβω. τὰς
 Ορέστω ἰθαυνοῦσας ποινὰς
 Πυλάδης ἐνόση μάθον, κα-
 νομῆφ σωμακωνίστο. τὴν δὲ
 ἐρωτικὴν φιλίαν δὲ τοῖς τῆς
 Ελένης ἔροισ ἐμίτησαμ,
 ἐπὶ ἐπὶ τοὺς ἰσχυάτους Σκυ-
 θῶν τέρμονας ἔπλωσαμ, ὁ
 μῆνοσῶν, ὁ δὲ θεραπόδαρ. τῆς
 κοῦν Ταιρικῆς γῆς ἐπιβάς
 νοντας ἀδύς ἐ μητροῦν
 αὐτοῦς Βειννὸς ἐξφοδόχησε.
 καὶ τῶν βαρβάρων ἐν λυ-
 κλοφωεισάτωρ, ὁ μῆν ἰπὸ τῆς
 σπυῖθους μαυίας πρῶτων, ἔ-
 καβ. Πυλάδης δὲ Ἀφρόν ἄ-
 πίφα, σάματός τ' ἐπιμίθε,
 Πίπλυ τε πρῶτάνωσφ ὀπύες
 τοῖς ὄφαις, Οὐκ ἐρασεῖ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ παρὸς ἰθαυνοῦσφ
 ἔδ.

in sania collapsus iacebat: Pylades autem

Spumam oris abstergebat, atque corporis

Curam gerens, tegebat illud vestibus.

non amatoris modò, sed & patris affectum præ se ferens.

P P P P 4

Quando

autem cum mutuorum affe-
 ctuum veluti mediatorem
 quendam accepissent, perina-
 de atque in uno eodemq; vi-
 ta nauigio simul nauigârunt.
 Ambo Clytemnestrâ matris
 emerunt, uti Agamemnos
 nis filij: ab ambobus Aegi-
 sthus occidebatur: & fu-
 riyis quibus Orestes exagitabatur,
 Pylades magis quam
 ille infestabatur: idemq; cum
 illo, cum iudicaretur, peri-
 culum sustinebat. Amato-
 riam autem amicitiam non
 Græcia modò terminis me-
 tiebantur, sed ad extremos
 Scytharum fines nauigârunt,
 aliter quidem morbo
 laborans, aliter autem cu-
 ram adhibens. Tauricam
 quippe terram ascendentes,
 statim occisa matris olrix
 Ecinnyis perinde atque ha-
 spitio ipsos excepit. Ac bar-
 baris undique circumstanti-
 bus, aliter quidem ex consu-

ἴδ' ὅτι λῶϊκα γουὶ ἐκείνῳ, θα-
 τίρον μὲν οὖν ἐπι τῷ φο-
 ουνθῶα, τὸν ἔτερον ἐς Μυ-
 κῶας ἀπιέραι, κοιμοῦντα
 γράμματα, μὲν ἄνδρ' ἀλ-
 κήων ἀμφοτέρω θελοῦσιν,
 ἰκάνει ὅτι ἐν θατίρω ζῶντι
 ἴθ' ἰαυτὸν ἄγουμ' ὅτι ἀπο-
 θῆται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ορέ-
 στει, ὡς Πυλάδης παθῆν ἀξιό-
 τίτερον, μόνον αὐκ' ἱρασις ἐπι-
 ἱρωμενός γούμ' ὅτι. Τὸ γὰρ
 σφαλίωα τόνδ', ἰμοὶ βάρ' ὅ-
 μίγα. Οὐαρτολῶν γὰρ εἰμ'
 ἐπὶ τὰς συμφορὰς. καὶ μὲν
 ὄλιγον φησί. Τῷ δὲ μὲν δὲλ-
 τον δίδω, Πέμψω γὰρ Ἀργος,
 ὅτι σοὶ καλῶς ἔχθην, ἡμῶς δ'
 ὁ γὰρ ἴστω κ' ἴενέτω. Καὶ γὰρ ὁ-
 τως ἔχα τὸ πᾶν ὅταν γὰρ ἐν
 παιδῶν ὁ σπουδαῖος ἔρωτι ἐν-
 πραφέις, ἐπὶ πῶν ἡδονῶν ἰσθ-
 λωα μὲν ἡλικίαν ἀνδρῶν
 θῆ, τὸ πάλα φιληθῆν, αἰοι-
 βάϊους ἔρωτας ἀνταποδίδω
 σι καὶ δυσχερῆς ἀνδρείῃ ποτε-
 ρε ποτέρι ὅτι ἱρασις δὲν, ὡς
 περ' ἀπ' ἰσθλῶν τῆς τῶ φιλή-
 τει, confirmatus fuerit : id quod olim amatum est, mutuos
 atque alternos amores vicissim reddit : adeoque difficile est
 sentire uter alterius amator existat, perinde ut in speculo

Quando igitur iudicio lata
 sententia fuerat, ut altero
 ad supplicium & eadem ma-
 nente, alter Mycenae profi-
 cisceretur ad afferendas li-
 teras: ambo manere alter
 pro altero volunt, uterque in
 altero viuente seipsum vne-
 re existimans. Rejicit autem
 & epistola à se Orestes, tan-
 quam Pylade digniore qui
 illas acciperet, tantum non
 amator pro amato redditus.

Nāq̄ hūc perire occisum
 (inquit) onus mihi graue:
 Ego enim ille sum, qui
 hoc cōcilio nobis malum.

Et paulo post ait:

Huic quidem da literas,
 Argos enim mittam, tibi
 ut res bene habeat:

Occidat aut nos, cui opo.

Nam vniuersum negocium
 ita se habet. Quando enim
 à puero dignus ac serius ille
 amor simul enutritus, in eam
 et stem quæ iam ratione vti,
 aliāq̄ ex alijs colligere po-
 test, similis

θαυσιανότας, ἐπὶ τὸν ἱρώ-
 φρον ὁμοίως εἰδέναι τί δι' οὐ
 τοῦ κατ' ἡμᾶς βίβη ξύλω αὐτό.
 πρὸς τὸ δὲ ἀδίστας, θεοῖς νό-
 μοις οὐκ εἶναι, ἐκ θαλασσοῦ ἐφ'
 ἡμᾶς καταβιβνός; ἀσμενός
 δ' αὐτὸ δὲ ξάμφοι, μὲν' ἀγνῆς
 θαυσιανότας νεωκορῶμεν. ὅλβι
 γὰρ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὴν τῶν
 σοφῶν ἀπόφασιν, Ὡς αὐτῶς
 τινέοι, καὶ μόνον ἵπποι.
 Γυράμα δ' ὁ γέρον ἡμῶν
 ἐλαφρότατα, κῆροι τὸν φι-
 λίσου. αὐτὸ μὲν Σωκρατι-
 καὶ διδασκαλία καὶ τὸ ναμα-
 πρὸν ἱκάνο τῆς ἀρετῆς δικα-
 εἰς οὐρανόν, τοῖς Δελφικοῖς τεύ-
 ποσιν ἐπιμήνη. χρυσὸν γὰρ
 ἀληθείας ὁ Πύθι' ἐθέσπι-
 σον, ἀνδρῶν ἀπάντην Σωκρά-
 τος σοφάτα', ὅς ἄμα τοῖς
 ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ἧν τὸν
 βίον ὤνκει, καὶ τὸ πεδύρα-
 σῆν ὡς μάλα καὶ ἀφελῶν περὶ
 κατὰ δὲ τῶν νέων ἱεῶν,
 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκρατῆς,
 ὅς

caeteris disciplinis, quibus vitam hominum promovit, & pue-
 rorum amorem, ceu rem præcipuè utilem adinvenit. Conue-
 nit aut. in iuvenes amare, perinde ut Alcibiadem ° Socrates,

simili amanti benevolen-
 tia, in amatum recidende i-
 magine. Quid igitur ceu pe-
 regrinam voluptatem nobis
 exprobras, id quod vita no-
 stræ proprium est, divinis
 legibus definitum, & per
 successionem ad nos trans-
 missum? Libenter verò in-
 psium recipientes cum pura
 mente, veluti sacram quan-
 dam rem tractamus. Nam
 verè beatus ille est, iuxta sa-
 pienum sententiam,

Cui pueri molles, & equi
 solidam vngulam habentes:
 Atq; senecta viro minùs
 intolerabilis illi est.

Si quem adamant pueri.
 Socraticæ verò doctrinæ,
 & splendidum illud viru-
 tis examinandæ iudicium,
 etiam Delphicis cortinis ap-
 probatum est. Oraculum e-
 nim veritatis Pythius ille ex
 adyto dedit, Virorum om-
 nium Socrates (inquiens) sa-
 pientissimus: qui pariter cum

ὅς πο μᾶλλον ἡλαμύδι πατρὸς
 ἕπνουσ ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε
 τῷ Κατιμάχεον, ἐπὶ τέλει
 τῶν λόγων, ἥδιστα πωδέλυ
 ἄν ἄπασα λέρυγμα: Αἰθε γὰρ
 ὃ λέρουσι ἐπ' ὅμμασ ἀλίχνα
 φέρουσαν, Ἐρχίθη ὡς ὑμῖν ὠ-
 εισε παδοφιλῆν, Ὡς δὲ νεωρ
 ἐράοιτε, πῶδιν κἀσούρα ἔ-
 λοιτε Γαῦρ' ἀδότην, Ὡς νεα-
 νία, σαφρόνως πασιγ ἀ-
 γαθοῖς πρόοιτε, μηδὲ δλίγη
 τέρψινος ἔνεκα τῷ μακρᾷ
 ἐκχέουσι ἀνοιαμ, ἀχι τῆς
 ἀκμῆς, πλάσᾳ τὰ ἑὺφιλῆν
 πᾶθιν πῶδᾳ κῶδε. τὸν δ' ἔ-
 ράνουρ ἔρωτα πῶσιν ὠντοσ,
 εἰς γῦρας ἀπ' αὐδῶν βίβῶνα
 τυρεῖτε τὰ πᾶθιν. τοῖς γὰρ ἔρω
 φιλοσιν ἥδισθ' ἢ μὲν ὃ τῷ ἑὺ
 κῶνθ' ἔδῃ μῖαδ ἀπριπῆς σινδ
 δέιστος παροικῶσ, ἀοιδι-
 μοι δ' ἢ μὲν τὰ θάνατον εἰς πᾶν-
 τας ἐκφοιτῶσι ληνδόνον. ἔδῃ
 δὲ φιλοσῶφωρ πασι πι-
 σᾶσιν, ἀδὴρ μὲν τὰ γλῶσσῃ
 γιγται

qui sub una atq; eadem chla-
 myde patris somnos dormi-
 uit. Atque equidem Calli-
 machi illud præconium ad
 finem orationis libentissime
 cunctis apponerem:

Namque, utinam, cu-
 pido sectantes lumine a-
 matos,

Hevcius ut pueros iussit
 amare senex,

Sic et ametis eos, fortisq;
 habitetis in orbe.

His cognitis, adolescentes
 modestè pueris bonis con-
 uersamini: neque modicæ
 delectationis gratia, longa
 effusa benevolentia, usq; ad
 vigorem modò ætatis fictos
 ac simulatos amadi affectus.
 protendite: sed cœlestem æ-
 morem adorantes, à pueris
 usque ad senectutem stabi-
 les animorum motus confer-
 uate. Nam hoc pacto aman-
 tibus, suavissimum quidem
 vitæ tempus est, nulla inho-
 nesta conscientia cobabi-

tante. Celebris autem et multa post mortem illorum fama
 ad omnes passim promanat. Quòd si verò conuenit philosof-
 phorum pueris fidem adhibere, etiam æther post terram ex-
 cipit

ῥίται ζὺς ταῦτα ἰκλιῶντας.
οἱ δ' ἄμεινον ἀφθανοῦντο, ἰ-
χουσι τῆς ἀριστεῆς γέρας τὸ ἄσ-
φθαρόν. τοιαῦτα τῷ Κλε-
δικρατίδου σφόδρα νεανικῶς
σεμνολογησάμενος Χαερκλίας
μῦθ' ἰκλιθεὶς λέγειν παρὰ
μῦθον, ἐπίσχορον ὦρα γὰρ λῶ
ἐπὶ ναῦν ἰατικίνα θρομίνων
δ' ὁ, τι φρουοῖον, ἀφφύνα-
σαι, δὲ ὀλίγος ζὺς ἰκατέρου
λόγος ἀειδμυσάμενος, οὐκ ἴξ
ἴποψος, φημί, καὶ παρμυ-
τικίνοτος ὑμῶν, ἀίτῳροι, τὰ
τῶν λόγων ἰοικίην ἀπραχιδι-
σθαι δὲ λυκῆς δὲ, καὶ νῆ Δί,
ἰρρῶμίνος φρουτίδ' ἴναρ-
γῆ ταῦτ' ἴδαιμ' ἴχνη σιθδὸρ ῥῆ
ἔδ' ἐν ὄξειν ὁ, τι φητικῶν ἰ-
πῆν ἰτέρω θλώαδι πρῆματι.
καὶ ποτὴ μῦθ' ἰ τῶν πραγμ-
των ἰμπαρία. πλώων δὲ ἰ τῶν
λόγων δ' ἀνότης ὡς ἴχνη ἀρ
ἰγῶαίμην, ἰ παρ λῶ ἰρ θλωα-
τῷ ἰνῆθδα Θραμίνος ἰκῆ-
νος ὁ ἰόδορον ἰν ἰμφων-
σηκῶτόν ἰξ ἴσον βαδίσσῳτι.

πλῶ

quidē optārim, si modō possibile foret, vel Theramenes ille
coithurnus fieri, vi ambo victores ex a quo hinc discederētis.

Verumt.

capit eos qui hæc sectantur.
Illi autem meliori fato mor-
rientes, virtutis præmiū hoc
incorruptibile consequun-
tur. Atque hæc cūm Callis-
cratidas valdē iuueniliter
iacitando amplificasset, Cha-
riclem quidem denud dicere
conantem represii. Tempus
enim erat ut ad naudem de-
scenderemus. Rogantibus
autem, ut de eo quod mihi sa-
pere viderentur, sententiam
ferrem, paulisper viriusque
verbis connumeratis et per-
pensis: Haudquaquam su-
bitō, inquam, ac temerē vi-
dentur, amici, orationes istæ
à vobis effutire, aut citra
præmeditationem composi-
tæ esse: sed cōtinua, longaq;
et per Iouem etiā solida cu-
iusdam curæ manifesta hæc
vestigia sunt. Propemodum
enim nihil est quod ab vitro
dici potuerit, quod præter-
missum sit. Ac multa quidem
rerū experientia, maior autē
orationis grauitas: ut ego

πῶς ἐπεδύηται ἀνίστασθαι οὐκ
 εὐκαίρως, καὶ αὐτὸς ἐν ὧ μίτρας
 εἰς πλῆθος, περὶ τῶν αὐτῶν ἕκ-
 κευα διαχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα
 παραστὰν εἶναι μοι δίκωρον
 ἀφραυῖμαί. γὰρ μοι ἤ ἀνδρῶ-
 ποις βιωφιλῆς πρᾶγμα, καὶ
 μακάριον, ὅποταρ ὀνυχῶν-
 ται, πασιδὶς δ' ἔρωτας, ὅσοι
 φιλίας ἀγὰ δίκωρα προμ-
 νῶνται, μόνως φιλοσοφίας ἔρ-
 γον ἕγχεμα. διὸ δὲ γαμη-
 τειον μὲν ἅπασι, πασιδὶς ἄν
 ἢ ἀφείδα μόνως φιλοσόφοις.
 καὶ ἔρ ἔρ γαμηξίν ὀδόκλα-
 ρῶ ἀρετὴ φύνται καὶ οὐ δ',
 ὃ Χαρίκλεις, μηδὲ ἀχθιδῆς,
 εἰ τὰς Αθλιώτας ἢ Κόεινθῶ
 ἄξια λαγῶ μὲν, π' αὐδῆσω
 τόμω λόγῳ τῶν κείσιν ἱππ-
 σπώσας, ἱξάνεστω ἰώρων ἔρ
 ἱππικατικῆ ἢ Χαρικλῆα πα-
 ρὰ μικρὸν ὡς θανάτῳ λιτάς
 κείων. ὃ δ' Αθλιώτῶν, ἱλαρῶ
 ὧ πρότω φασίδος, ἀναπηδῆ-
 σας, πείρα σφόδρα σοφῶν.
 εἰκασίη

Veruntamen quoniam ipse
 nihil remissuri videmini, &
 ego inter nauigandum de
 ijdem rebus haudquaquam
 admittere turbam aliquam
 iterum constitui: id quod mi-
 hi maxime videtur iustum
 esse, pronunciabo. Nuptiæ
 quidem ad vitam hominum
 promouendam res in primis
 vtilis & beata, quoties ex sen-
 tentia contingunt: p puera-
 rum autem amores quot-
 quot amicitie pura & casta
 iura conciliant, solus philo-
 sophia opus existimo. Quas
 re sanè coniugio quidem vas-
 candum omnibus est: pueros
 autem amare, solis philo-
 sophis relinquatur. Minimè
 enim mulieribus perfecta ac
 solida virtus innascitur. Tu
 verò Charicles nequaquam
 egrè feras, si Athenis Corin-
 thus hic cedet. Atq; ego qui-
 dem præ verecundia breuì
 oratione iudicio ita tum ap-
 properato surrexi. Animad-
 uertebam enim Chariclem supra qd tristem esse, propemodum
 nõ aliter ac si morte damnatus esset: Atheniensis aut alter læ-
 to quodam modo alacer exiliens, incebat valdè insolenter.

Puiffes

ἔκαστον ἄν τις αὐτὸν ἐν Σα-
λαμίνι Πέρσας καταναυα-
μαχηκῆσαι. καὶ ὧτό γὰρ τῆς
κείσεως ἀπωδάμην, λαμπρὸς
τιρον ἡμᾶς ἐλάσασαί. Ὁ αὐ-
τὸ τὰ πινύκια. καὶ ἦρ ἡ ἄλλο
λως ὡς βίω μεγαλοφρονέσα.
Ἡ. ἡσυχῆ δὲ τὸν Χαεικλῆα
παρηγορησάμεν, ἐπὶ τῆς θλασ-
νότητι τῆς πόλεως, σὺν χις ὅ-
περ θαυμάζω, ὅτι δυσχερε-
σίηρ μίρη θανατῶς σωτη-
ρόρησεν. ἀπὸ ἡ μὲν ἐν Κνί-
θω θλασθῆναι, καὶ τὰ παρὰ τῆ
θεῶ λαληθῆναι, σπουδῆ δὲ ἰ-
λαρὸν ἄμα καὶ παιδῶν ὄ-
μοσον ἐσχηκότα, τῆ δὲ πηθῆ
κεῖθι. οὐ δὲ, ὡς Θεόμνησε, ὅ-
πλιν ἔωλον ἡμῶν ἐκκαλίσσα-
μῆ. Ἡ μνύμεν, ἡ δὲ θλασθῆς
τότ' ἡθῶα, πῶς ἄν ἀτακῆναι.
Θεόμ Μελιτιδῆ δὲ Κοροιδον
ὄσημι, πῶς θλασθῆναι, ἵνα τοῖς ὅ-
πλο δὲ θλασθῆναι κενθῆσιν ἵνα
τιαν φέρω ψῆφον. ὅς ἐπ' ἄ-
κρας ἡθῶν τῶν ληρομῆων,
θλασθῆναι.

Putáſſes ipſum circa Salas
minem nauali prælio Per-
ſai ſuperáſſe. Etiam illud ex
iudicio hoc conſecutus ſum,
quòd ſplendidiore conuiui-
o nos idem accepit, dum vi-
ctoriæ epulum nobis præbet.
Erat enim aliàs quoq; quod
ad vitam attinet, magnifi-
centior. Tacitè autem et
Chariclem conſulatus ſum
ob grauitatem verborum,
aſſidue admirando quòd diſ-
ſiciliori parti tam potente
oratione patrocinatus eſſet.
Ceterùm ea tum in Gnido
commoratio, quæq; apud i-
pſam deam verbis vltro ei-
troq; iactata ſunt, habentiã
pariter et ſerium hilare, et
eruditionem à Muſu non a-
lienam, ad hunc ferè mo-
dum direpta ſunt. Tu verò
Theomneſte, qui antiquariũ
ad eò rerum harũ memoriã
nobis excitáſti, ſi tum iudex
fuiffes, quo pacto ſententiã
iuliſſes. THEOM. Meliti-

dem aut Coræbum me putas eſſe, per deos. vt ego h̄s quæ abs
te iuſſe ad eò iudicata ſunt, contrariam ſententiã ferem.
qui quidem præ ſumma eorũ quæ modò dicebantur volu-
ptate,

ἀστειδῆν ἐν τῇ Κνίδα ᾧ-
 πιλῷ, ὀλίγον τὸ βραχὺ τοῦτο
 διαμάτιον αὐτὸν ἠγάπησθε
 εἶναι τὸν νεὸν ἐκείνον. ὅμως
 δ' οὐκ (ὁ δὲ μὲν ἄπειρος ἐν
 ἱστορῇ ἀγαθὰ πᾶς ἀγέλως,
 πᾶν περὶ ἐργασίῃ, πανηγυρεῖ-
 σαι δοκῆ) ὧς ἀγαπᾷ τὸν
 παιδερᾶν κατὰ φρονίμους
 λόγους ἰθαύμαστον μὲν, ἐπὶ τῇ
 σμύρνῃ, πλεῖον ἢ πάντων
 μῦθον ᾧδῳ, ἰθάδε παιδὶ
 σὺ δὲ μερῶν, Ταυτα-
 λάους δίκας ἐποφίρειν, καὶ
 ὧς ὁμοίως ὧς λάμους μο-
 νοουχὶ πεσκέυον, ἰξὶδρ
 ἀρῦσαδα, λιψῆν ἰθαύμα.
 ἔ γὰρ ἀπὸ γῆ τὸ θεῶν ἐ-
 ρῶ μὲν, οὐδ' ἀπαντικρὺ κα-
 θεμῆν καὶ λαλοῦν, ἄ-
 κούειν, ἀπ' ὄσπερ ἰδουῖς
 ἐλίμακα συμπεξάμην, ἔ-
 ρως, πρῶτον ἔχῃ βαθμὸν ὄ-
 ψως, ἵνα ἴδῃ, ἡδὲν θεῶν ἰ-
 στα, ποθεῖ πεσάων ἰθάδε-
 σαι.

prate, in Gnido comorari me
 putabam, propemodum par-
 uam hanc domunculam i-
 psam illud templum esse exi-
 stimans. Sed tamen (nihil
 enim, puto, in hac dici ses-
 siuitate indecorè dicitur :
 ὅς ὅτι, etiam si ni-
 mius ὅς affectatus fuerit,
 solennis esse, ὅς ad festum
 pertinere videtur) oratio
 nem illam ab amatore pne-
 forum cum nimio supercia-
 lio prolatam, admirabar
 quidem ob grauitatem, ve-
 rum non admodum ad dea-
 mulcendum animum facere
 arbitrabar, cum puero non
 dum pubescente consuetu-
 dinem quotidianam habe-
 re, ὅς interim Tantalii pœ-
 nas sustinere, ac pulchritu-
 dine in oculis tantum non
 exundante, cum haurire ac
 bibere liceat, situm malle pa-
 ti. Neque enim satis est aspi-
 cere eum quem amas, neque

ex aduerso sedentem atque loquentem audire, sed petinde at-
 que scalis quibusdam voluptatis compactis, amor primum
 gradum visus habet, ut aspiciat videlicet amatum: deinde ubi
 inspexerit, cupit adductum ad se propius etiam contingere.

θαί. δι' ἄκρων γοῦδ δακτύ-
λων ἰὰρ μόνον βίγη, τὰ τῆς
ἀπλοσύνης ἄς ἅπαν ἰσθῆ
τὸ σῶμα. τυχῶν δ' ὀμαρῶς
τάτῃ, τείτλω πῆραρ ἰπάγα
φιλήματ' ὅ, οὐκ ὄνθ' ἰπείρ-
ρον, ἀπ' ἰπέμα χέλη τῆς
σιγῆςας χέλιον, ἃ πῆρ ἢ
ψαῦσα, τιλίως ἀπίση, μι-
θῆρ ἰπονοίας ἰγυ' ἰαταλι-
πῶρ. ἔτα τῆς τὸ παρῆκορ
ἀρμόζορῶν, ἃ ἃ λιπαρῆς-
ροισ μῦ ἀσπῶσμοισιν ἰντίτα-
νερ' ἰδ' ὅτι κῆ ἰσῆς κῶρ ἢ
συλῆ τὸ σῶμα, τῶρ δ' χερῶρ
ἔδ' μίαν παείησιν ἀργλώ. ἃ
ῆ ἄρ φανερῶ τῶρ ἰσθῆτῶρ
συμπειποκῆ, τῶ ἰδουλῶ
σωάπλοισιν. ἢ παθείως ἰ-
γρῶς ἢ διξία, κατὰ ἰσθῆπου
ἰσῆσ, μασῶς βραχὺ τῶ φῦ-
σιν ἰσθῆροιδῶνταρ πῆσα, κῆ
σφειρῶσας γασῆρ ἀμφια-
φῆς ἰσθῆ δακτύλοισ ἰσθῆτ.
ἰσῆσ ὀμαρῶς. μετὰ τῶτο, κῆ
πρωτόχρονω ἰνθ' ἰδῆς. κῆ
τῆ ἰρῆρ ἰσῆσ ἀναμῆρῶσασῶ μῆ
ἀῆ;

Summis itaque digitis tam-
etsi solum attingerit, frui-
tionis istius delectatio totum
mox corpus percurrit. Post-
quam autem etiam hoc po-
tuit facile est, tertium exa-
perimentum addit, nempe
basiationis, non statim cu-
riosum illud & affectatum,
sed paulatim labia admo-
uendo labijs: quae priusquam
plane contingat, rursus ab-
sistit, nullo suspicionis vestigio
reliquo. Deinde verò ad
id quod porrigitur, appli-
cando sese, exquisitioribus
semper quidem amplexibus
illiquefcit, interdum etiam
ipsum os tacite diducens
manuum autem nullam ad-
mittit segnitiam. Nam manis
festae ac mutuae eorum quae
sensu percipiuntur ample-
xationes, voluptatem con-
glutinant. Aut elàm dextra
molliter per sinu subingres-
sa, mamillas pro sua natura
modice extantes premit, &

astrikti solidiq; ventris plenum atque exuberans, illud digi-
tis contrectat aequaliter. Post hac & primam succrescentis
pubis lanuginem. Ac quid attinet me oculisiora ista lon-
gins

δεῖ δὲ σοῦτος τυχῶν ἰξοσίας
 ὄϊρος, θερμότερος τινὸς ἄλλου
 ται πράγματι. Ἐτ' ἀπ' μη-
 ρῶν τσοιμισαάμην, κατὰ
 τὸν καμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν·
 ἱμοὶ μὲν ἔγω πατρὸς ἔργον γί-
 νοιτο. μεταφορῶν δὲ, καὶ
 ὅσοι τῶν φιλοσοφίας ὀφρῶν
 ἡπὲρ αὐτὸν ὄντος ἐροτάφους
 ἡπὲρ ἡρασι, σιμῶν ὄνομά-
 των κομψάμασι τοὺς ἀμα-
 θῆς σοιμαυθῶσαν· ἱρωτι-
 κὸς ἦν ἡ τὸ σπῆρ, ἢ ὁ Σωκ-
 ράτης. καὶ ἰπὸ μίαν Ἀχιλ-
 βιάδης αὐτὸν χλαυδα ἕλι-
 θῆς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη, καὶ μὴ
 θανῆσθαι, ἢ δὲ γὰρ ὁ Πάτρο-
 κος. ἢ ἂν Ἀχιλῆος ἡραπῆτο
 μίχρη τοῦ κατὰ ἀπαντικρὺν
 καθέμεθα, Διὲ μὲν ἂν Αἰακί-
 δῳ, ὁπότι λήξεν ἀείδων·
 ἂν ἡ καὶ ἡ ἰκάνων φιλίας
 μισίτης ἡδονῆς. εἰνων γὰρ Ἀ-
 χιλῆος ἢ Πατρόκλου θάνατον,
 ἀταμίωτα πάθη πῆς τῶν
 ἀλῆθῶν ἀπερράγη, Μιρῶν
 ἡ τῶν σῶν ἰσθῆς ὁμιλία
 Καλ.

gius persequi? Tantam igitur
 natus potestatem amor,
 calidioris cuiusdam rei opus
 attingit: atque ita a femoris
 bus, quasi quodam exordio
 facto, iuxta Comicum, i-
 psium percuit. Mihi quidem
 ita amare pueros contingat.
 Illi vero de sublimitus dispu-
 tantes, & quicumque philo-
 sophia supercilium ultra in-
 psu tempora adductum has-
 bent, iumororum verborum
 insolentia rudes & imperi-
 tos pascant. Amori enim de-
 ditus fuit, ut quisquam alius,
 Socrates: & sub vno eodem-
 que cum ipso pallio accum-
 bens Alcibiades, haudqua-
 quam intactus inde surrexit.
 Ac ne mireris. non enim ne-
 que Patroclus ab Achille a-
 mabatur eousque modo, ut
 ex aduerso illi se deret,
 Aeacidem expectans, dum
 cantus finat ille:
 sed erat & illorum amicitiae
 mediatrix voluptas. Cum i-
 gitur generet Achilles Pa-
 trocli mortem, parum custodito aff-
 ctu in veritatem erupit:
 Femorum & tuorum sancta conuersatio
 Melior, inueni.
 Illos

Καμίων. ὅς γ' αὖτ' ὀνομαζο-
 μένης παρ' Ἑλλήσι Λωμάσας,
 ἔθρ' ἄν' Ἀίολος ἱρσάσας νο-
 μίζω. τάχα φάσαι τις εὐσεβῆ
 ταῦτ' εἶνα λέγεσθαι, πῶς ἄ-
 κηθῆναι, ἢ πῶς Κνιδίαν Ἀφρο-
 δίτην. Ἄν. ὅτ' ἀνέξομαι σου,
 εἴηθ' Ἐλέμνησι, ἄκλιω ἀρχὴν
 ἡσυχαστοῦ μύθου τρίτων λό-
 γων, ἧς ἀκέραιον ἰορτῆ μόνον
 εἰκός ἐστι. τὰ πάντα δὲ τῶν ἱμορ-
 ῶτων πόρρω ἀρκεῖται. ἀφ' ἑ-
 μβοῖ δὲ τῷ πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 χρονον, ἔς ἀγορὰν ἰξίωμ' ἢ
 ἡδὴ γ' εἰκός ἐστιν, ὕψω πῶ-
 σθαι τῷ θεῷ πῶς πορεύσθαι. ἔστι
 δ' ἢ ἐν ἀτρεπῆσι ἢ θεῶν ἱμ-
 οῖσι παθῶν πομιμνήσκουσα
 τὸς παρόντας.

Iam enim probabile est, accendi deo ro-
 gum. Est autem non iniucundum spectaculum,
 eorum quæ ille in Oeta
 passus est, memoriam in animum reuocans
 presentibus & spē
 elanibus.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

α ΤΑΥΡΙΟΥΡΟΣ.] Sunt qui Herculem bis integrum de-
 uorasse bouem scribunt, semel apud Litidum urbem & iterum
 apud Oriopas Thydamantis bouem. Callimachus hymno ἔς
 ἀρτέμιον, fabulatur Herculem iam in Deos relatum; nihilominus
 inexplebilis edacitatis esse, & gurgitem insignem. & ῥοῖε inquit.

Πάσαι ἀδηφα γίνετ' ἐν οἱ παρὰ νοδῶν ἰάνη

Τῆ πόν' ἀζολεδονε σωλυτεθ θφοδαμολε.

Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet aruunt
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.

Exinde mansit apud Lindios ritus & consuetudo, ut bos arator Herculi cognomeni βρολυα immoletur cum multa divinum imprecatione. Idem legas apud Philostratum in Imaginum lib. 2. apud Lactantium lib. 1. cap. 21. & apud Nazianzenum ἐπιλιθικῆν prima, cuius ista sunt verba: ὁ βρολυας τ' ζωερῶν τρεωνίσας, καὶ τῶν ἀπότκων βοῦν λαφύζας καὶ τῶν κλῆσιν λαβῶν ἐκ τῆς ἀπείθεως: hoc est, Bouimanduco ille, qui oppresso vi agricola, bouem aratorem abligurij; è re ipsa nomen adeptus. & paulò post: Λιθίοις δὲ πῶς τὸ καλεῖσθαι τὸ βρολυα: id est, Pium opus habebatur apud Lindios, auras imprecari Bouimanduconi Herculi, illique conicia facere, cultus loco erat. Huc spectat illud ab eodem ad Nemesium obscurius dictum: καὶ λιθὸν ἐφύσειζας ἱερῶν. Lindus que sacris coniciatur. b Myrtus.] Myrtus Veneri sacra, olea Minervæ, quercus Ioni, populus alba Herculi. c Hædera.] sacra Baccho, Phœbo Iauris. d Parum subridens.] Veneris Gnidie templum, & lucum, & stauam, Lucianus hic egregiè est executus. Sed si quis plura requirat, ex nostri Plinij libro 36. petenda sunt; ne ego longior sim. e Mars.] De adulterio Veneris, que cum Pultano nupta fuit, cum Marte, vide lepidissimam fabulam apud Homerum lib. 11. Odysse. & dialogum Apollinis & Mercurij inter deorum dialogos, similiter iucundum. Ouid. quoque lib. 4. Metamor. f Nullo talo.] Quoties tali quatuor ita excidebant, ut diversa esset omnibus facies, Veneris iactus appellabatur, idemque felicissimus erat. Martialis:

Cum steterit nullus vultu tibi talus eodem,

Munera me dices magna dedisse tibi.

g Quis igitur amorem.] Vide Plutarchum in vita Alcibiadis, & Thucydidem, & Erasmus in Alcibiadis Sileno. h Telephilla.] De hac vide Pausaniam in Argolicis. i Aspasia.] Idem Lucianus in dialogo, cui nomen Gallus, testatur Pythagoram Aspasia Periclis Atheniensis scortum aliquando fuisse.

fuisset. Vbi Micyllus miratur nouum illud & insolens transfor-
 mationis genus, quod ex scorio prodiert philosophus. k Fagus
 illa Dodonea.] Vide proverbium Dodoneū: & Caelium Rho-
 dig. lib. 29. cap. 15. lib. 13. ca. 3. Sophocle in Trachinijs de gemi-
 nis colamnis. l Paruus infans, qualem.] Moschus in amore
 fugituo dicit illi malam mentē inesse & rectam: id est, multis
 dolis inuolutam, ac velut cataphractū. Non idem sentire: quod
 sonat labra sua venena, & dona fellacia esse. m Colias.]
 Genetyllus Veneris cognomina suis apud Aristophantem: de
 quibus hęc ferē à Pausania in Atticis: Colias inquit, promon-
 torium Attica, 20. stadijs ab vrbe distans, quo Medorum disse-
 ctam classim maris aestus detulit, vbi Coliados Veneris templū,
 & dearum, quę Genetyllides vocabantur, fuit. Arprocratio
 quoque deam à promontorio denominatam scribit, quod sit ex
 metaphora ἡρώς, id est, membri nuncupatum. Aristophanis
 verò interpres Venerem Coliada nominauit, ab adolescente quo-
 dam Attico. Colus autem, saltationis species pastoralis, & itens
 Phrygia, quibus etiam inter conuiuia vrebantur. Apparet er-
 go mulierum mores & insolentiam in publicis conuentibus, spe-
 ctaculis & saltationibus notari, in Furijs Orestes.] Del-
 phus obsessus furijs, Apollinis consilio venit Athenas in Mi-
 neruę delubrum, cuius consilio vincens, reuersus est Argos.
 Has verò furias placans vocauit Eumenidas apud Aeschylum.

o Alcibiadem Socrates.] Huius tamen eximiam formam,
 vt Laertius prodit, aspērnatus est: & cum Carmides domesti-
 cos illi pueros dedisset vt ab eis domum deduceretur, suscipere
 noluit. Quin perinde ad formosos se habere dicebas, vt est in
 albo lapide lineę albę. p Puerorum autem amores.] A-
 mare puerorum indolem, qui probo ingenio videbantur, per-
 missum Lacedæmonijs erit: ceterum abuti illis turpissimum
 habebatur, quasi corpus adamaretur potius quam animus.
 Quod si quis accusatus esset, quod parum honestam cum illis
 habuisset consuetudinem, is per omnem vitam infamis erat, &
 à publicis honoribus submouebatur. Hoc non solum in pueris,
 quorum ætati consulens lex permisit grandioribus amare, sed
 etiam in turpitudine, locum habet, verum etiam in coniugibus:
 non enim recte amat uxorem, qui corpus amat potius quàm

animum. q Comastæ.] Vox est Eidylliorum scriptoribus
 usitata; pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum a-
 morem captant. Introducitur à Theocrito Eidylio 3. amator
 quidam Amaryllidis puellæ amore incensus, quem Comastæ
 vocat.

ZBYΣ ΒΛΕΓΧΟ-

ἰδϙ.

IUPITER CON.

futatus.

Vincenzio Obsopæo interprete.

ΚΥΝΙΣΚΟΥ ΚΑΙ

Zluob.

CYNISCVS ET

Iupiter.

ARGVMENTVM.

SVmma dialogi huius est. Quando fato ac necessitate
 quadam omnia in hoc mundo geruntur, eiq; etiam
 Dij obnoxij sunt superuacaneam esse omnem religio-
 nem, ac cultum diuinum: ideoq; neq; dijs sacrificandū
 esse, neq; ab illis quicquam sperandum: imò ipsos illos
 non meliores aut etiam feliciores hominibus esse, sed so-
 lum fati ac necessitudinis istius sempiternæ ministros,
 qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint.
 Nam si vlla illorum prouidētia, aut rerum humanarum
 administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos
 manere, & pios bonosq; beneficijs ac munere illorum
 prouchi debere. Nam que de supplicijs inferorum ac
 pœnis nocentum feruntur, ea si quæ sint, eiusmodi cer-
 tē esse, vt immeritō & iniustē illis eueniant qui ea pa-
 tiuntur, cū nemo sua voluntate, sed ex prædestinato
 fatoq; impellente peccet. Fingitur autem Cyniscus, vt
 intrepidus atq; impudentior paulō quispiam cum loue
 disputare. Estq; hic dialogus ex illis vnus, ob quos Lu-
 cianus propriē blasphemus atque ἰδϙ. vocatus est.
 Quid enim in rebus mortalium sanctum aut inuolatū
 vtiq; erit, si religione ac metu Deorū è medio subla-
 to, hominibus persuaseris, siue benē siue malē agant, id
 necessitate quadam fatorum fieri, eoq; ipsos à cri-
 mine solutos atq; innoxios esse?

CYNI-

CYNISCVS.

Εὐα δὲ, ὃ Ζεῦ, τὰ
 μὴ βιάσθαι οὐκ
 ἐνοχλήσασσι, πλὴν
 τῶν ἡγεμόνων, ἢ
 βασιλέων αὐτῶν, ἄσπερον δὲ
 πτωχότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ
 δὲ οὐ πάντων βλάβος παρασ-
 σχῆται. ὄρω γοῦν σὺ τὰ πολλὰ
 λα παρακρούουσα, ἀχόμι-
 νων αὐτῶν. ἢ ἢ καὶ τοῦτον
 τὸ βῆσον ἰδουλόμην παρὰ
 τοῦ μοι γνῶσθαι. Ζεῦς. τί
 τοῦτο εἶπες, ὃ Κωνισκί. οὐ
 γὰρ ἀτυχέσας, καὶ μαχίστα
 μαιτείων, ὡς εἶπες, δειόμην-
 ναι. Κν. ἀπόκειναι δὲ
 μοι πρὸς τινα οὐ χαλεπὸν
 ἐράτησιν. Ζεῦς. μικρο-
 γιῶς ἀληθῶς ἢ ἀλλή, καὶ πρό-
 χαρῶ, ὥστε ἐράτα, ὀπόθεν
 ἄρ' ἰδέσθης. Κν. ἰδὸν τιῶτα,
 ὃ Ζεῦ, ἀνέγνωσ γὰρ δηλονότι
 καὶ σὺ τὰ Ομήρων ἢ Ησιόδου
 ποιήματα, ἀπὸ οὐδ' μοι, εἰ ἀλη-

θῆ

Go verò te,
 Iupiter, valitè
 rerum gratia
 nunquam mo-

lestius conturbabo, extru-
 ctas diuitias, aut multum
 auri pondus, aut imperij
 dignitatem à te postulans:
 quæ quidem vulgò non pa-
 rum multis maximè in vo-
 cis sunt, tibi verò largis-
 tu haudquaquam facilia. Ita-
 que permulta eiusmodi il-
 lis sollicitè expetentibus, sur-
 dis auribus video te negli-
 gere. Cæterum unum il-
 lud facillimum à te mihi
 velim contingere. IVPIT.
 Quid hoc verò rei est, Cy-
 nisce? neque enim indi-
 gentia diuinius diseruciabe-
 ris: maximè si rerum mes-
 diocrium, vt ais, inopia
 conflictaris. CYNIS. Res-
 sponde mihi ad questionem
 quandam non difficilem.

IVPIT. Exiguum profectò votum, & prastatu facile.
 Proinde quære quæcumque fert animus. CYNIS. Vi-
 de Iupiter: etenim verisimile est & tibi videlicet Home-
 ri atque Hesiodi lecta esse poemata. Dic ergo mihi, num

θῆ δαμ, ἀπὲρ τῆς ἑμαρμύ-
 υης, καὶ τῶν μοιρῶν ἱκάνοι
 ἔρραφωδύνασιν, ἀφωτα
 ἔιναι, ὁπότ' ἄν αὐταί ἐπινα-
 σσοί γ' ἀνομήν' ἱκάνθ. Ζῶς,
 καὶ πάλιν ἀληθῆ ταῦτα, οὐδ'
 ἔμ γάρ ἔστιν ὅ, τι μὲ αἰ μοι-
 ραὶ δεγὰ ἄλλοισιν, ἀπὸ πάλιν
 τα, ὁπόσα γίνεταί, ἐπὶ ἑῷ
 τῆτος ἀρρακτῶ σφισφύνα,
 ἀθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστορ ἐπινα-
 κλοσμήν' ἔχει πλὴ ἀπόθα-
 σιν, καὶ οὐ θέμις ἄποιος χρί-
 σθαι. ΚΥ. ἐποιῶ, ὁπόταν ὁ
 αὐτὸς Ομηρὸς ἔφ' ἑτέρω μέρει
 ἢ ποιήσῃς λέγει, Μὴ καὶ ἔ-
 πὲρ μοίραρ δόμον Αἴδος αἰ-
 φέησθαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, διὰ τὴν
 ἀληθῆ φέμεν τότε αὐτόρω
 Ζῶς, καὶ μάλα· οὐδ' ἔμ γάρ
 οὕτω γίνονται ἄν, ἔξω τῶ νόμο
 τῶν μοιρῶν, οὐδ' ἐπὶ τὸ δι-
 νομ. οἱ ποιηταὶ δὲ, ὁπότ' ἔμ γάρ
 ἄν ἐκ τ' Μοσῶν λατρίομοι
 ἔδουσιν, ἀληθῆ ταῦτα ἔστιν.
 ὁπόταν δὲ ἀφ' αὐτορ αὐτὸς αἰ-
 φρά, καὶ λαθ' αὐτοῦσ ποιήσῃ,
 τότε

adeo^a prater linum. Ceterum Poëtae quacunque ex Mu-
 su suggesta cecinerint, illa vera habenda sunt. Porro quo-
 viex ἢ Deabus deseruntur, ac per se aliquid literis ac me-
 moria

vera credenda sunt ista qua-
 de Fato & Parci illi con-
 sancinatis cecinerunt versi-
 culis: & an nullo modo ea
 vitari queant, quæcumq; ille
 cuique nascentium fatali des-
 creto adnuerint. IVP. Et
 valde quidem vera sunt ista.
 Etenim in rebus humanis ni-
 hil est quod Parcarum disa-
 pensatione & consilio nõ or-
 dinetur: verum omnia quæ-
 cunque fiunt, dum sub illa-
 rum colo circumferuntur,
 statim ab initio unumquodq;
 illorum certum & infallibi-
 bilem sortitur euentum, neo-
 fas est aliter fieri. CYN.
 Promde quoties Homerus,
 alia in parte sua poëseos di-
 xerit:

Infera ne Parciis inuitis
 regna subintret,
 ac id genus alia, nugari vis
 delicet tunc illum dicemus:
 IVP. Et maxime: nihil e-
 nim extra Parcarum legem
 fieri credendum est, atque.

ἔστι δὲ καὶ σφάροντα, καὶ
 ἡγεμονία τοῖς πρότερον διὰ
 ἔρχονται. καὶ συγγνώμη. ἀν-
 θρωποι ὄντων, ἀγνοοῦσι τὰν
 οἷς, ἀπληθύνει. ἔκαστος, ὅτι ἴσως
 παρὸν ἰσθραφιδεα διὰ αὐτῶν.
 ΚΥ. ἀπὸ τῶν μὲν ἴσως ἐξέ-
 μνη. ἔτι δὲ λακάνοι μοι ἀπό-
 κενναί, ὁ πρῶτος αἰ Μοῖραί ἔσι,
 Κλωθῶ, Λαχίσις, οἶμα, καὶ
 Ατροπῶ; Ζεὺς, πάντων μὲν
 οἷν. ΚΥ. ἡ ἀμνηστική τῶν
 καὶ τῶν (πολυδουλοῦσι ἔθ
 καὶ αὐτῶν) τῶν ἐσθῆ; ἡ τί
 δὴ αὐτῶν αὐτῶν πατέρα, πό-
 τερον τὰ ἴσως τῶν μοῖρας, ἡ
 τί πρῶτος ἐκείνας; ἀμνηστική
 πάντων διδόντων, μηδὲν ἔ-
 ναι τῶν καὶ ἀμνηστικής δι-
 νατότερον. Ζεὺς, οὐ θέμις,
 ἅπαντὰ σὲ ἀδύνα, ὃ Κωί.
 οἷν τῶν ὃ οὐδὲν ἐκείνα ἀρ-
 τῶν ποτε σὲ τῶν μοῖ-
 ρῶν; ΚΥ. ἡ πρότερον μοι,
 ὃ Ζεὺς, λακάνοι ἔστις, ἀ καὶ
 ἡμῶν

morie prodiū protulerint,
 tunc à vero tota via aber-
 rant, neque non cum priori-
 bus pugnantia atque contra-
 ria commemorant. Et igno-
 scendum quidem facinus, si
 cū homines, sint veritatem
 ignorent, praesertim illi di-
 gressu numine, quod pra-
 sens per illos canere sole-
 bat. CYNIS. Atqui hoc
 sanè ita se habere dicemus.
 Ad haec verò & illud mihi
 responde: Nōne tres sunt
 Parca, nempe Clotho, La-
 chesis, & Atropos? IVPIT.
 Rectè putas. CYN. Fatum
 ergo & fortuna, cū &
 ipsa Dea sint, multū vulgò
 celebratæ, cuiusmodi sunt,
 aut quāenam unicuique illa-
 rum est potentia? Annon
 aequalem cum Parcis sortem
 obtinent, aut maiore quā
 illæ in rebus humanis guber-
 nandis potētia praeditæ sunt?

Passim enim omnes affir-

mantes audio, *Fortuna & Fato nihil vspiam esse pos-
 rentius.* IVPIT. *Haud fas est omnia tibi comperta esse
 se, ὃ Cynisee.* Cuius ergo gratia haec de Parcis me inter-
 rogasti? CYN. *Si prius mihi, Iupiter, & illud exposue-*

ἡμῶν αὐτῶν ἄρχοι, ἢ ἀνά-
 κη ἡμῶν, ἡρῶδα ἀπὸ τῷ λίνου
 αὐτῶν. Ζῶν. ἀνάγκη, ὃ Κυ-
 νίσκη. τί δ' οὐδ' ἰμειδίσασ;
 Κυ. ἀνιμνῶδω ἐκάνωρ τῶν
 Ομήρειπῶν, ἐν οἷς πεποι-
 σαι αὐτῶν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν
 θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἡπέ-
 λας αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σεραῶν τι-
 νῶν χρυσῆς ἀναρτησάμην
 τὰ πάντα. ἔφησ ἔφ' αὐτὸς,
 τί μὲν σεραῶν καθύστερ ἐξ
 ἔραν, τὸς θεὸς δ' ἅπαντας,
 εἰθέλοισι, ἐκκαρμαννυμένης,
 κατασπᾶν βιδίσθω, ἐν μὲν
 κατασπᾶσθω γι, ἐν δ' ὁπό-
 ταν ἐθελίσης, ῥαδίως ἅπαν-
 τας αὐτῆ λην γαίη ἐρῶσας,
 αὐτῆ τε θαλάσσω τότε μὲν δὲν
 θαυμασιῶ ἰδούκας μοι τί μὲν
 βίαρ ἢ ἀπὸ φρεσίνων μετα-
 ξὺν ἀκῶν τ' ἐπῶν, νῦν δ' αὖ-
 τόρσι ἡδὲ ὄρω μὲν τ' ὄφρα, ἢ
 τ' ἀπὸ φλῶν, ἀπὸ ληπὸ νῦματ'
 ὡς φῆς, ἡρμαμάμφορ. Δοκῆ δ'
 ἔρ μοι δικαίωτορ ἄρ ἢ κλα-
 θῶ

animo, audiendo versiculos.
 Nunc autem te ipsum video
 pendente cum catanea & verbis tuis minacissimis, à tenui filo,

ris, num & in vos ille im-
 perium obtinent, & neces-
 sum sit ex illarum b lino vos
 pendere. IVP. Necessa-
 riū omnino, ὁ Cynicee. quid
 ergo risisti? CYN. Com-
 modūm Homeri illi versicus
 li in mentem mihi venerunt,
 quibus te in Deorum concilio
 concionantem introdux-
 it, & dignanter comminan-
 tem te catena quadam aurea
 omnia sursum subduclurum.
 Etenim dixerat, catenā cœ-
 litius te demissurum, ac iunc
 si velint omnes Dii ex illa
 pendentes, quamuis certas-
 simo summo studio te cons-
 rentur detrabere, nullo ta-
 men modo te loco essent mo-
 turi. Te verò, si lubitum fo-
 ret, nullo negotio vniuersos
 vna cum terra & vasto gur-
 gite ponti velle subducere.
 Tunc equidem inusitato &
 admirando membrorum ro-
 bore pollere mihi videbare:
 ac mirifice inhorrescebam

tho

θῶ μιγαλαυχῆσθαι, ὡς καὶ
 αὐτόν σε ἀνάσπασιν θεῶν ἔ-
 ικ τὸ ἀπράγματον, καὶ ἀπειροί ἀ-
 νῆας ἐκ τῶν καλάμων τὰ ἰχθυ-
 ούσιν. Ζεὺς. οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι
 ταυτὶ βέλῃαι τὰ ἱρωτήματα.
 Κυ. ἰκάνο, ὦ Ζεῦ, ἢ πῆς τῶν
 μοιρῶν, καὶ τῆς ἑμαρμύνης,
 μὴ πράξιός, μηδὲ πῆς ὄρ-
 γῆν ἀνάσσει μου, τὰληθῆ μί-
 τὰ παρ' ἑσσοίς λέγοντι. ἂ ἔφ'
 οὔτ' ἔχει ταῦτα, καὶ πῶν-
 τῶν αἰμοῖραι ἰρατῶσι, καὶ ὁ-
 ἴθι ἄν ὅτι ὁδὸς ἐστὶ ἀπῶα
 γένη τῶν ἄπαξ διοξάντων αὐ-
 τῶς, τινὸς ἐνικαῦμίη οἱ ἀν-
 θρωποι θλομῶν, ἐκατόμβας
 πῆσάγομῶν, ἀχόμοιοι γνέ-
 σθαι ἡμῖν παρ' ὁμῶν τὰ ἀγα-
 θά; ἔχ' ὄρῶ ἔφ' ὅ, τι ἄν ἀπῶα-
 σσάμῶν ἰωμυλίας ταύτης,
 ἂ μίτη τῶν φαύλων ἀπρῶ-
 πῶς ἐνρίωθι θιωτῶν ἡμῖν ἐκ
 τ' ὁμῶν, μίτη ἀγαθῶν τιν'
 θεοσδοτε ἐπιτυχεῖν. Ζεὺς. οἶσ
 δα,

tho arroganter gloriari pos-
 se, quod & seipsum in sub-
 lime tractatum, & ex co-
 lo pendulum videat, quem-
 admodum piscatores ex ca-
 lamo subductos contuentur
 pisciculos. IVPIT. Haud
 compertum habeo, quid i-
 stae tuae sibi velit quaesiu-
 cula. CYN. Illud nimi-
 rum Iupiter: & per Parcas
 ac Faunum te obsecro, ne a-
 cerbè atque grauius acci-
 pere velis, si veritatem ore
 liberiore protulero. Si e-
 nim ista, vt tu dicis, ita se
 habent, & Parcae omnium
 rerum potestatem & guber-
 nationem obtinent, & ni-
 hil à quoquam eorum quod
 illis decretum est, immuta-
 ri potest: cuius ergo gra-
 tia vobis nos homines sacri-
 ficamas? quamobrem he-
 catombas vobis ad aras ad-
 ducimus, vobis expetentes
 bona nobis vestra largitio-

ne contingere? Neque enim video quem fructum ex tanta cura, & sacrificandi studio capimus, si neque malorum auersiones ipsis precibus inuenire possamus, neque aliud bonum diuinitus datum consequimur. IVPIT. Noui vno

Δα, ὅθω Γεῖ τὰ κομψὰ ταῦτα
 ἔρωτῆματὰ δὲ, πρὸ τῶν λα-
 ταρῶν ὧσιν ὄν, οἱ μὴ
 πενοῦν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων
 φασίν ἑκάνοι γοῦν τὰ τοιαῦ-
 τα ἔρωτῶσιν ἢ ἀσβείας,
 ἀκρίπτουτον καὶ ἢ ἀκούς
 θύειν καὶ δὲ χιδαί, ὡς ἡκούον
 ὄν ἡμᾶς ἢ ἔτε ἐπιμυθεῖν τ
 πρᾶξιον ἡμῶν, οὐδ'
 ὄλων τι διωσάδα πρὸς τὰ ἐρ-
 ῶν ἢ πρᾶξιμα. πλὴν ὁ χα-
 εῖοσι γε, τὰ τοιαῦτα διεξίον
 τῶν. ΚΥ. οὐ μὰ τὸ Κλωδοῦς
 ἀπᾶντων, ὁ Ζεῦ, ὅχι ἢ ἐκεί-
 νων ἑναπαδάς, ταῦτά σι ἢ
 ἐρώτησιν ὁ δὲ λόγος ἀδὲς, ὅχι
 οἱ δ' ὅπως ἀπᾶν πρὸ τῶν ἡμῶν,
 εἰ τὸ ἀπᾶν, πρὸ τῶν ἡμῶν
 τὰς θυσίας φασίν. αὐθις δ', εἰ
 δοκᾷ δὲ βραχίων ἐρῶσιν
 σι. οὐ δὲ μὴ δυνήσιν ἀκρί-
 ναδαί, καὶ ὅπως ἀσφαλί-
 σον ἀκρίν, Ζεῦ. ἐρώτα,
 εἰ Γεῖ σχολὴ τὰ τοιαῦτα λε-
 γῶν.

incidit, ac superuacanea hominum sacrificia esse confirmat.
 Rursum verò, si videtur, paucis te interrogabo. tu porro ne
 graueris, precor & quæ sita respondere: & vide ut maximè
 prouidenter respondeas. IVP. Roga, si tibi ocium est talia
 nugandè,

de tibi iste suppetant argua-
 tia, & immodeste interroga-
 tiuncule, nempe ab exes-
 crandis & maledictis istis
 Sophistis, qui nulla prou-
 dentia res humanas admini-
 strari garrunt. Itaque illi
 eiusmodi crebris quæstionibus
 impietatis ductu perquirunt
 in hoc, ut à sacrificando
 & votis nuncupandis auer-
 tant homines, tanquam vul-
 gare quiddam esset. Nobis
 tamen earum quæ apud vos
 aguntur rerum, nullam cu-
 ram esse, neque quicquam
 omnino posse in his quæ in-
 terris sunt negocijs, impu-
 denter mentiuntur. Verum
 enimverò nequaquam talibus
 disputationibus implicati
 gaudebunt. CYN. Non
 per colum Parcarum, ὁ Iu-
 piter, ab illis persuasus hæc
 interrogavi. Disputatio verò
 nostræ nescio quo modo
 eo progressa, in hoc ipsum

ἔσθ'· ΚΥ. πάντα φησὶ ἐν τῶν
 μοιρῶν γίγνηθι; Ζεὺς. φημι
 ἔσθ'. ΚΥ. ἡμῖν δὲ Διὸς ἀδελφῶν,
 ἀποθέλων ταῦτα καὶ ἀνα-
 κλώθων; Ζεὺς. ὁδαιμῶς. ΚΥ.
 βύλα γοῶ, ἰπαγάθω καὶ τὸ
 μετὰ τῆτο, ἢ δῆλον, ἡδὲν μὴ
 ἔπω αὐτό; Ζεὺς. δῆλον μὴ.
 οἱ δὲ γε θύουσις ὑτῆς χείρας
 ἔνεκα θύουσι, ἀντίδοσις δὲ
 τινα ποιεῖσθαι, ἢ ὡσπερ ἄνου-
 ροι τὰ ἀγαθὰ πᾶρ ἡμῶν, ἢ
 κινῶντες ἕκαστος τὸ βέλτιον.
 ΚΥ. ἰκανὸν καὶ τῆτο, ἀ καὶ οὐ
 φησὶ ἐπὶ μεγάλῃ χερσίμω γί-
 γνηθι τὰς θυσίας, χερσὺν γη-
 τὶ τι γὰρ ἀνθρώπων, τιμῶν-
 ται τὸ βέλτιον. καὶ τοι ἔτις τῆ
 ἑπισηπὴν ἐκείνων παρῶν, ἢ ρε-
 τὸ ἄμω, καὶ ὅτι βελτίως φησὶ
 τὸς θεὸς, καὶ ταῦτα, ὁμοθυμῶς
 τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ τὰ
 τοῖς αὐτοῖς ἀνοήτους, τοῖς
 μοιραῖς ταλομένοις. ὃ γὰρ ἀ-
 ποχρῆσθαι αὐτοῖς τὸ ἀνανά-
 τος

haud dubiè ex te quæreret, quo nomine Deos homini-
 bus potiores esse pronunciaras, præsertim conseruos hos
 minum existentes, eidemque Parcarum imperio, quæ rea-
 rum sunt dominæ, subiecto. Neque enim, nisi me fallit
 opinio,

nugandi. CYN. Alne
 omnia Parcarum nutu &
 decreto agi & fieri? IVP.
 Aio sanè. CYN. Vobis
 verò relictam esse faculta-
 tem commutandi & reglo-
 merandi? IVP. Nullo mo-
 do. CYN. Vis ergo, ut
 quod sequitur, inducam, siue
 clarum ac planum illud di-
 xero, seu secus? IVP. Cla-
 rum vique est. Nam qui Dÿs
 sacra faciunt, nulla neces-
 sitate adducti sacrificant, sed
 alternæ retribuiioni serui-
 unt, perinde ac si bona à no-
 bis mercarentur, aut alio-
 qui honesto dediti colunt
 quod viderint esse præstan-
 tius. CYN. Et hoc abun-
 dè satis esse ducis, potissis-
 mum eùm affirmes nullius
 vilitatis respectu fieri sa-
 crificia, verum bonitate qua-
 dam hominum præstantio-
 ra colentium. At si quis ex
 Sophistis illis præstò esset,

τος ἄνοα, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμάνους
 δουκῆν ἐπὶ τὸ τὸ γι μακρῶ
 χῆρόν δειν, ἢ γι τὸς μῦ, ἢ
 μηδὲν ἀπο, θανατὸς γι ἄσι.
 δουθδίαν ἀφελιῶ. ὑμῖν δὲ
 ἄς ἀπερορ ἰκπίθη τὸ πρᾶγ-
 μα, ἢ αἰδι Ⓞ ἢ δουλέα γιγνε-
 ται, ἰὰδ μακρῶ ὡδ λινφ σρι-
 φωμῆφ. Ζῶς. ἀπ', ὡ Κωί-
 σκε, τὸ αἰδιον τῶδ, καὶ ἄπα-
 ρορ, ὡδ δουκορ ἡμῖν δει, ἢ ἰν
 ἀπασιν ἀγαθοῖς ἡμῆς βιδῶφ.
 Κν. ὑχ' ἀπαυτοδ, ὡ Ζυῦ, ἀπ-
 κὰ δὲ ἰάεσαι καὶ παρ' ὑμῖν
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ποπῆ ταρας
 χῆ ἰνέσι. σὺ μῦ φρ' δὲ δουάμαφ,
 βασιλῆς φρ', καὶ δουάσασ
 ἀνασπαρ τῶ γινῶ, καὶ τῶ
 θαλασπάρ, ὡσπερ ἰμονιὰρ
 ἑαθάς. ὁ δὲ Ηρας Ⓞ, ἡ-
 λὸς δει, βανουσὸς τις, καὶ
 πνεύτης τῶ τέχνω, ὁ Πρε-
 μηθῆς δὲ, καὶ ἀνθυκοδοπῆς
 ὡθ ποτέ. τὸρ φρ' πατέρα
 ος

opinio, illi respondebit, Deo-
 rum sortem hoc esse potio-
 rem habendam, quod im-
 mortales sint. Nam hoc is
 pso nomine infeliciores dis-
 cendi sunt. Homines enim
 si aliud nihil, certè mort
 in libertatem vendicat: cæ-
 terùm vobis in immensum
 huius rei incommoditas pro-
 tenditur, perpetua servitu-
 ti mancipatis, quæ vario
 multipliciq; tractu sub lino
 subinde circumvoluitur. IV-
 PIT. Atqui, ὁ Cynisce, hæc
 perpetuitas, & immensa
 temporum series, nostra
 est felicitas: ac vita om-
 nibus bonis affluentem a-
 gimus. CYN. Non om-
 nes pari felicitate fruimini,
 ὁ Jupiter: verùm apud vos
 quoque præsmita est quæ-
 dam dispar rerum fructio,
 multis coniuncta perurbas
 tionibus. Tu quidem feli-
 citer & beatè agis per omnia, cùm
 Deorum summus im-
 perator sis, possisq; & terram & mare
 subducere quasi su-
 dimisso: cæterùm Vulcanus claudus
 est, vnus ex mecha-
 nicis camino & igne artem fabri-
 lem exercens: Prometheus
 verò quondam etiam in crucem actus
 est. Quid autem patrem
 tuum

ὅτι ἄρ' ἴγοιμι, πιδύτιω ἴτι
 ἴρ τῷ Ταρτάρῳ ὄντα, καὶ ἰα
 ρῶν δὲ φασίμ ὑμᾶς, καὶ τι
 πρῶσκαδα, καὶ δουλοῦσιν ἴο
 νίοτι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
 ὥσπερ ἄμιλλα, τὸν σὸν ἀδελ
 φὸν παρὰ τῷ Λαομίδοντι,
 καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ, τὸν
 Ἀπόλλω. ταῦτα δὲ μοι οὐς
 πάνν ὠλοάμονα εἶναι δοκῶ,
 ἀπ' ἰοίκασιρ ὑμῶν οἱ μὲν
 τινὸν, ἄτυχάς τε καὶ ὀμοί
 ροι εἶναι, οἱ δὲ ἴμπαλιρ ἴω
 ῖρ ἴζερ ὄτι καὶ λησάσθε,
 ὥσπερ ἡμᾶς, καὶ πεισυνάσ
 θε ἰπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ
 ἴκ πλουσιώτατων πρὸς κα
 τοῖ ἴρ ἀκαρῆ ἡρόνου γίγνα
 σθε: ποιοὶ δὲ καὶ λατεχουδ
 σθῆσιν ἡδύ, χυσοὶ ἢ ἄρτυ
 ροὶ ὄντων, οἷς τῶσ ἴμαρσ Ἀη
 λαδύ. Ζεὺς δὲ ῥᾶς; ταῦτ' ἡδύ
 ὑβεικά, ὧ Κνωσικῆς, καὶ
 τοῖ τάχα μετ' αμυλιάσθ ποτὶ αὐ
 τῶν

tuum commemorem, quem
 etiamnum vinculis constri
 ctum tartareis sub umbris
 agere constat. Quinetiam
 nefandis amoribus vos cas
 pi perhibent, ac vulneribus
 indignè violari: præterea
 aliquando servili conditio
 ne hominibus esse deuin
 ctos, quemadmodū fratrem
 tuum Laomedonti dicto au
 dientem fuisse, Apollinem
 verò apud Admetum egisse
 se in servitio inficiari non
 potes. Hæc quum ita sint,
 non videtur mihi solida esse
 & sincera vestra felicitas:
 sed sunt quidem vestrum
 nonnulli felices & egregiè
 beati, sunt rursus qui non
 item. Mito enim ut larro
 ciniò non secus atque nos
 dispoliemini, neque non à
 sacrilegis compilemini, atq;
 ex ditissimis ad extremam
 rerum angustiam in puncto
 temporis redigamini. Non pauci verò ex vobis etiam con
 flati sunt, aurei aut argentei existentes, quibus videlicet hoc
 fataliter decretum fuerat. IVP. Vide, ut verba contumeliæ
 plena in noseuomas, Cynisee: ac se fortasse illorum aliquan
 do panitebit, intemperantiis linguæ pœnas sufferentem.

CYN.

τῶν. ΚΥ. φάδω, ὦ Ζεῦ, τῶν
 ἀπατηῶν, εἰδὼς ὅτι μὴ καὶ τῆ μοίρα
 σὸν ἴδωσιν. ἰσάει δὲ αὐτὸς
 ἐκένεσθ' ὄρω τὸς ἱεροσάνδης λο-
 λοζομύθους, ἀπ' οἷ γε πᾶσι
 ἐλαφρόζουσι ὑμᾶς· οὐ γὰρ ἐ-
 μαρτο, οἷμα, ἀλλ' ἄνθρωπος.
 Ζεὺς, οὐκ ἔλεγον, ὡς ἄρ' ἰκέ-
 νωρτις εἶ, τῶν ἀναρωύτων
 τῶν πρόνοια τῶ λόζω; ΚΥ.
 πάνν, ὦ Ζεῦ, διέδρας αὐτὸς, ἐκ
 οἷ δ' ὄτω ἔνκα. πάντα γοῦν,
 ὅπότ' ἄρ' ἔπω, οἷα ἐκάνωρ
 παθῶμας αἶν' ἐγὼ δὲ πα-
 ρὰ τίν' ἄρ' ἀμὸν τὰ ηθίς,
 ὅ παρὰ σὺ μάθοιμι; ἡ δ' εὖς δ'
 ἄρ' καὶ τὸ ἐροίμω σε, τίς ἡ
 πρόνοια ὑμῖν αὐτῆ δὲ, μοίρα
 τίς, ἡ καὶ ἵπρ' ταύτας θίς,
 ὡσπερ ἄρ' ἔγω καὶ αὐτῶν ἐ-
 κένε; Ζεὺς. ἡ δὲ σοὶ καὶ
 πρόττον ἐφλω, οὐ θεμιτὸν ἔ-
 νου, πάντα σε εἰδέναι. σὺ δ'
 ἔγω τι ἐγὼ ἀρ' ἔγω ἐρωτήσασθαι φέ-
 ρω.

CYN. Tolle minas, ὃ ἴα-
 piter, certo enim persuasum
 habeo, nihil me mali passu-
 rum, quod ante te mihi Per-
 ca sufferendum non desti-
 nauit: quoniam neque il-
 los ipsos sacrilegos suppli-
 cio per te affectos video, sed
 plurimi manus vestras in-
 demnes effugiunt. Opinor
 verò in factis non esse ut ca-
 pti scelerum pœnas expen-
 dant. IVP. Nonne dicebam
 aliquem esse illorum qui dis-
 putationibus suis deorū pro-
 uidentiam tollerent? CYN.
 Nimiùm pertimescis illos, Iu-
 piter, nec scire possum cuius
 gr̃atia. Proinde omnia que-
 cunq; dixero, illorum doctri-
 nam esse existimas. Ego verò
 ab alio quouis potius quàm
 à te veritatem peruestigare.
 Ceterùm hoc perlibenter
 ex te quærerem, quænam in-
 psavobis esset Providentia:
 nunquid vna ex Parcarum

numero, an Deo quæpiam his longè potentior, eanquam
 illarum regina? IVPIT. Iam & ante tibi dictum est, nullo
 modo fas esse te harum rerum nihil non nosse. Tu ve-
 rò sub iniucium eum dixisses te vnum quiddam quæsturum,
 nullum

Θεσ, οὐ πάνη πρός με τοιαῦτα
 ἀπλολογώμεθ' ὅτι καὶ ὁρῶ, ὅτι
 τοῖ τὸ λεγόμενον θεῖ ἔσ' ἄλλο
 γού, ἐπιδήξαι οὐδένα ἡμᾶς
 πένουώτας τῶν ἀνθρώπων
 νου. Κν. ἐκ ἐμῶν τῶν, ἀλλὰ
 οὐ μικρὸν ἔμπεδον ἔφηθα,
 τὰς μοίρας εἶναι τὰς πόλυτα
 ἐπιτελέσας· εἰ μὴ μεταμίλ-
 βι ἐάνου, καὶ μετατίθισσα
 αὐτὸς τὰ ἀρημίνα, καὶ ἀμ.
 θεοθυτῆτι τῆς ἐπιμιθείας, πα
 ρωσάμενοι τῶν ἡμαρτήτων.
 Ζός. οὐδ' αὖτως, ἀλλ' ἡ μοῖρα
 εἰ μὴ ἔρασα ἐπιτελέ. Κν.
 μανθάνω, ἡγρέτοι καὶ δὶο
 ἡνοὶ τινῶν τῶν μοιρῶν ἄνοι
 φάτι. πηλὸν ἀλλὰ καὶ ὅτως ἔ-
 κείνοι ἄρ' εἶναι αἱ πένουόσα.
 ὅμῃς δέ, ὡσπερ σκῶν τινὰ καὶ
 ἐργαλῆα ἐς αὐτῶν. Ζός.
 πῶς λέγεις; Κν. ὡσπερ, οἶμαι,
 ἢ τὸ σκέπαρον τῶν τέκτων. ἢ
 τὸ πρῶτον σαρξῆ μίρ
 τι πῆς τῶν τέκτων, ὅσας δέ
 ἄρ'

nullum finem facis apud me
 de rebus eiusmodi frivolis,
 ac scitu parum necessarijs
 nugandi. Et iam quidem
 disputationis tuæ summam,
 quò tendat, perspicio, nem-
 pe ut planum facias in re-
 bus humanis nihil fieri no-
 stra providentia. CYN.
 Non meum hoc quidem est,
 sed tu paulò ante constan-
 te affirmasti Parcas esse,
 quarum dispensatione gu-
 bernarentur & efficerentur
 omnia nisi iam horum ver-
 borum te pœniteat, ac que-
 dicta sunt, reuocanda pû-
 tes, propulsòq; fato de ha-
 benda cura deliberâris. IUP-
 PIT. Nequaquam, sed Par-
 ca nostra ope effecta red-
 dit singula. CYN. Intela-
 ligo, ergo Parcarum fá-
 mulos atque ministros vos es-
 se perhibetis. Verùm & sic
 illæ sunt, quas cuncta provi-
 dere certum esse: vos autem
 non secus atque fabrilia quedam illarum instrumenta ha-
 bendi estis. IUPIT. Qua ratione isthuc dicitis? CYN.
 NIS. Ea nempe, quemadmodum & ascia fabro ligna
 rip, cerebrum cooperando nonnihil affert ad artem
 perfici

ἄρ' ἄποι, ὡς τὰ τα τεχνίτης
 ἔστιν, οὐδ' ἢ ναυ ἔργον το σκ.
 πῶρος, ἢ τὸ πρυφάνου, ἀλλὰ
 τὸ ναυπηγῆ. οὕτως ἀνάλουον,
 ἢ πῶ ναυπηγομεσὴ ἐκασ-
 ἢ εἰμαρμένη ἔστιν. ὑμῖς δὲ
 ἄρα πρῶτα καὶ σκίωαρυα
 ἐστὶ τῶν μοιρῶν. καὶ ὡς εἰοικη,
 οἱ ἀνθρώποι δέον τῆ εἰμῶμι-
 νη θύειν, καὶ παρ' ἐκάνης αἰ-
 τῶν τὰ γαλὰ, οἱ δὲ ἰφ' ὑμῶς
 ἰάσι, πεσέλοισ καὶ τιμῆς γε-
 ραίροντο. οἱ δὲ οὐδ' πλὴν εἰμῶ-
 μῶν τιμῶντων ἄν, ἔς δέον
 αὐτὸ ἐπαπῶν. οὐδ' οἰμα
 δλωατὸν εἶνα οὐδ' αὐτῶς ἐτι-
 τῶς μοιρας, ἀλλά καὶ καὶ
 τατρίψασι τὶ ἔξ ἀρχῆς δοξάν-
 των πρὶ ἐκαστὸν ἡ γουὶ Ατρο-
 πῶ ἐν ἀνάσχοις ἄν, εἰ τις
 ἐς τὸ ναυτιον πρὶ ψει τὸν ἄ-
 τρακόν, ἀναλλωρ ἢ Κλωθῆς
 τὸ ἔργον. Ζῆς. οὐ ἡδὴ, ὃ Κνω-
 νισκ, οὐδ' τὰς μοιρας τιμῶ-
 δαι πῶς τ' ἀνθρώπων ἀξιοῖς,
 ἀν'

singulis irrevocabiliter statuta sunt. Proinde nequaquam e-
 quo animo sufferet Atropos, si quis in contrarium stamen
 solitorferit, laborem Clothus dissolvens. IVP. Tu iam,
 Cymisce, neque Parcas quidem ipsas ab hominibus colendas

esse

ἀπ' ἰοικας ἅπαντα συγγῆρ
 πεαρῆσαι. ἡμῶς δ', ἃ καὶ
 μηδ' ἄλλο ἄπο ἰοικας, ἢ γιμαν
 τῶνδ' αὖ, καὶ πεμνυλαρ ἔ.
 κασα τῶν ἰπὸ τῆς μοίρας κτα
 κυρωμῶν, δικαίως τιμοίμα
 θα ἄρ. Κν. τὸ μὲν ὄλορ ἄς
 ρησιν, ὃ Ζεῦ, πεαρῆσαι τὰ
 μίθοντα, οἷς γὰρ τὸ φυλάξας
 ἴδα αὐτὰ, παντληῶς ἀδύα.
 τῶν ἃ μὴ παρὰ τὸ δ' φῆς, ὡς
 περ αὐτῶν, ὡς ἂν ἄχμῆς σι-
 δηρῶς τὴν ἡξίται δαῦκατ' ἄρ
 ἱκφυῆρ ἢ θάνατον, καθέρ-
 ξας ἱαυτόν. ἀπ' ἀδύατον
 ἱξάτ' ἢ αὐτὸν ἢ μοῖρα ἱων
 γιτέοντα, καὶ παραδ' ὡσδ' ἡ
 αὐχμῆ. ἢ ὁ Αδρας, ἐπὶ τὸν
 σῶ ἀφῆς τὴν λόγην, ἱκάντ
 ἢ ἀμαρτίσῃται, φρονῶσα δ' ἢ
 Κροῖος πῶδα, ὡς ἄρ ἄρ ἱ.
 σχυρῶ πεσαγματὸς ἢ μοιρῶν
 φερομῶν ἢ ἀποῖσις ἐπὶ ἢ νια.
 νισκορ. τὸ ἢ ἢ Λαίῶ ἢ γιλοῖ.
 ον, τὸ Μὴ σπῆρ τῆν ἄλοσ
 κα, δαιμόνων βία. Εἰ ἢ τῆ.
 νόσῃς, φροῖ, πῶδα, ἀκρυγῆ

esse contendis sed videre mi-
 hi omnia non illibenter vel-
 le confundere. Nos verò, ut
 maximè aliam ob causam
 nullam, certè ob diuinationo-
 nem & oracula, neque non
 eorum prædictionem, quæ
 singula de quouis rato con-
 silio decreta sunt, iure optis-
 mo colimus. CYN. In sum-
 ma, nihil utilitatis affert, ὃ
 Iupiter, eorum præscientia,
 quibus ea obseruatione de-
 uitare nullo modo concessu-
 sum est: nisi in hoc dicas, ut
 is qui certus sit, hasta ferrea
 se moriturum, mortem queat
 effugere, ipsa videlicet in-
 cistam conclusa. Atqui fie-
 ri non potest. siquidem edu-
 cet illum Parca ad venan-
 dum, & hasta obijciet. Ac
 ὃ Adrastus emissa in suam
 cuspidem, ab illa quidem aber-
 rabit: porrò Cræsi filium
 perempturus est, quasi vio-
 lento quopiam Parca ū des-
 creto feratur in iuuenē. Sed
 neque illud quod ὃ Laio da-
 tum est, risu caret, nempe illud:
 Cave sis dijs nolentibus pros-
 tem ferat. ait enim: Nam sobole suscepta, occidet te filius.

σι ὁ φῦς. πεινῆ γὰρ, οἶμα,
 ἢ παρ' αὐτοῖς πῶς τὰ πολυ-
 τος οὕτως ἡγησόμεθα. τοι γὰρ
 τοι μὲν τὰ τὸν χρισμὸν, καὶ ἔ-
 σπαρ, καὶ ὁ φῦς ἀπικτανεῖν
 αὐτόν. ὡς οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου
 ἀποατῆται τὸν μισθὸν ἐν τῇ
 μαντικῇ τῷ γὰρ δέχασθαι, ὡς νο-
 ξᾶ, καὶ ἵπαμοφορβίζοντα τοῖς
 πομποῖς χρεῖν ἀθάσται, ὁ πάντων
 ἀποφουῶν τὸν αὐτὸν Ἀδωσ
 Ἰλαβᾶς. τὴν αὐτὴν ἀρχὴν λατρεῖ
 νύσσει, ἢ πῶς ἢ Κύρου ἀμφοτέρω
 δωῶνται ὁ χρισμὸς. Ζῶς. ἐν
 τῷ Κωϊσκι, ὡς Ἀπόλωνι
 ὀργῆς ἀτία λατρεῖ τῷ Κροίθου,
 διότι ἱπαρᾶν ἐκείνῳ αὐτοῦ
 ἀρνεῖται ἑρῆα, καὶ χιλάνης ἐς τὸ
 αὐτὸ ἔβωρα Κυ. ἐχέτω μὲν
 ἐμὴ ὀργῆς ὡς θινὸν ὄντα.
 πᾶν τὸ ἀπὸ τῶ ἱερατικῶν
 ὡς Ἀνδρῶν ἀπὸ τῶ χρισμοῦ, ἐ-
 πίπρωτο, οἶμα, καὶ ἄλλως,
 τὸ μὴ σαφῶς ἀνδῶν τὰ μὲν
 λοντα,

ac testudinem unā elizando. CYNIS. At enim uerò
 conueniens atque adeò æquum & bonum fuerat, ut cùm
 deus esset, ab omni iracundia foret alienissimus. Ver-
 ùm, ut meafert opinio, fortasse ita in Fatis fuit, ut Ly-
 dus ille oraculo deciperetur, ac iam olim ne perspiciua fu-

δόντα, ἢ ἑμαρμύθη ἐπέκλωσ
 σθη. ὡς καὶ ἢ μαντικὴ ὑμῶν,
 ἐκένυς μέγος ἐστὶν Ζεὺς. ἡμῖν
 δ' ὄϊον ἀρκετέος, ἀμὰ μὰ τῶν
 θεοῖ ἐσθλῶν, οὐτὶ πρόνοιάν τινα
 εἰσφρόνῳσι εἰς τὰ πράγματα,
 ἔτι τῶν θεῶν ἄξιοι, καθάπερ
 ἠύπαντα ὡς ἀλλοθῶς, ἢ σκέπαρ
 να. καὶ μοι Δουκῆς ἀκότως μὴ
 καταφρονῶν, ὅτι λεραυνῶν, ὡς
 ἔρας, Διὸς κλημῆσθ' ἀνέχο-
 μαι ὅτι ζωῶτα κατ' ἡμῶν δι-
 ξιόντα. Κυ. βῆμα ὦ Ζεῦ, εἰ
 μοι κερυνῶ πληγῶν ἑμαρ-
 ται, καὶ ὅτι ἔαρ ἀτιόσμοι δ'
 ἄλλοθῶς, ἀμὰ τῶν Κλαθῶ,
 τῶν δὲ σὺ τιπέσουσθ' οὐ-
 δι γὰρ τῶν λεραυνῶν αὐτόρ
 φάτω ἄν ἀτιόν μοι γγῆδι
 τῶν πρῶμασθ' ὡς κἄν ἐκένω
 γ' ὑμᾶς ἐμύσομαι, καὶ ὅτι, καὶ
 τῶν ἑμαρμύθῶν σὺ δὲ μοι ἢ
 ἔαρ ἐκένυς ἀπόκειναι, ἀνέμ.
 υἱοῦσθ' Ζεῦ μὲ, ἀπαθήσας, τί
 δὲ

tura inaudiret, illius stamio
 ni Parca adnuerat. Unde
 liquet vaticinium quoq; ve-
 strum, illius maximam esse
 partem. IVPIT. Nobis ve-
 rò nihil facis reliquum, sed
 (vi video) nequicquam dei
 sumus, qui neque prou-
 dentia aliqua res huma-
 nas dispensare soleamus, ne-
 que sacrificijs digni esse vi-
 deamur, sed reuera ascia-
 rum terebrorumque instar
 sumus. Ac sane videris me
 iure optimo ad hunc mo-
 dum superbè contemnere,
 quòd cum & fulmine arma-
 tus sim, sustineam te impu-
 nè talia aduersus nos con-
 tumeliosè differentem.

CYN. Peri, ὁ Iupiter, si
 mihi fatale est fulmine per-
 cussum interire: neque te ob-
 iectum quicquam in ius voca-
 cabo, sed potius ipsam Clo-
 tho, per te vulnus mihi in-

cutientem. Neque fulmen quidem ipsum accusabo, qua-
 si tam infelicitis ruina causa mihi exitiisset. Veruntamen
 hoc quoque vos interrogabo, nempe te & Fatum, cæ-
 terum tum mihi illius loco respondeas velim. etenim mi-
 his tuis hoc in memoriam mihi reuocasti. Quis sit tan-

Δὴ ποτε τῶν ἱεροῦλων καὶ λη-
 σὰς ἀφύπτου, καὶ τοσούτους ὀ-
 βεισῶς, καὶ βιαιῶς, καὶ ἐπιόρ-
 κος, φημι τίνα πομπῆς ἕτα-
 ρωνόντες, ἢ λήθορ, ἢ νεὼς ἰσίορ,
 ἢ δὲ ἀδικήσας, ἐνίοτε δὲ κρη-
 σὺρ τίνα, ἢ ὄσιορ ὀδοιπόρορ.
 τίσιωπῶς, ὡ Ζεῦ, ἢ ἐστὶ τὸ
 μὴ θεῖαις ἀδελφοῖς; Ζεὺς. οὐ
 γάρ, ὡ Κιωνίαι, σὺ δὲ πολλοὺς
 πρῶγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ'
 ὅθεν ταῦτα ἤκας μοι συμπε-
 φορηκῶς. ΚΥ. οὐκοῦν μηδὲ
 ἰκάνο ὑμᾶς ἔρωμα, σὲ τε, καὶ
 τῶν πρόνοισιν, καὶ τῶν εἰμαρ-
 μῶν, τί δὴ ποτε Φωκίων ἢ
 ὁ χριστὸς, ἢ τοσαύτην πνίξ, ἢ
 σπάνια τῶν ἀναγκῶν ἀπέ-
 θανε, καὶ Αεσιδῆς πῶ αὐ-
 τῷ. Καλλίας ἢ Ἀλκιβιάδης,
 ἀκόλαστον μαρτυρία, ἢ περι-
 πλοδοῦ, καὶ Μεδίας ὁ ὑπε-
 βεισὶς, καὶ Χαροψὸς ὁ Ἀλιε-
 νήτης, λινὰ δ' ὄνθρωπον,
 τῶ

ta omnium rerum inopia atque angustia diem suum obie-
 rit, tum etiam ante ipsum Aristides : Callias autem &
 Alcibiades nepotes intemperantissimi, omnium afflu-
 entia exuberabant, neque non Medias multis sceleribus co-
 operatus, ac Charops Aegmetes homo mascula venere

dem ut omisit tot sacris le-
 gis, præterea tot crimino-
 sis & violentis & periu-
 ris hominibus dissimulanter
 posthabitis, unam aliquam
 illicem aut lapidem, aut
 navis velum nihil mali un-
 quam per iniustitiam meri-
 ta, fulmine feriatis? Non
 raro quoque hominem frus-
 gi, & viatorem spectatæ
 sanctimonie? Quid verò
 compressis labijs obticisti
 Iupiter? An fortasse ne hoc
 quidem me nosse fas est?
 IVPIT. Sanè nefas est te
 ista inquirere. Tu verò ex-
 tremè curiosus es, adeò ut
 me fugiat, quoniam tibi vo-
 luptati sit istis me obiu-
 dere. CYN. Proinde ne-
 que hoc à vobis perquiren-
 dum mihi video, nempe à
 te & Pato & Providen-
 tia, quamobrem Phocion
 vir sanctus & iustus, in tan-

τῶν μητέρα λιμῶ ἀπεικὼν ἄσ.
 καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν
 παρὶ δόξῃ τοῖς ἔνδικα, Μέν-
 λυτῷ δὲ οὐ παρὶ δόξῃ. καὶ
 Σαρδανάπαλῷ μὲν ἰθασις
 λαοσ, θῆλυς ἄν, Περσῶν δὲ
 τοῦτοιοι, λαοὶ κἄγαθοὶ ἄν-
 θρῶν, ἀνυπόκοπιζοντο πρὸς
 αὐτοῦ, διότι μὴ ἤρῃσκοντο
 τοῖς γιγνομένοις· ἵνα δὲ ὅ-
 μῖρ μὴ τὰ νῦν λέγω, λαθ' ἔσ-
 κασον ἐπιξιδῶν, τὸς μὲν πο-
 νηροὺς ἀδωμονοῦντας, καὶ
 τοὺς πλουτέκτας, ἀγαμέυος δὲ
 καὶ φερομένους τὸς χρεὸς ἐν
 πονίᾳ, καὶ νόβις καὶ κνέοις
 λακοῖς πεισομένους. Ζῶς. οὐ
 φρ' οἶδα, ὃ Κωϊσικε, ἡλίκα
 μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς
 κοιλίας ἀπομένουσιν, ἢ ἐν ὄσῃ
 οἱ χρεὶ ἀδωμονίᾳ ἀπατίθου-
 σιν. Κν. Αλλ' μοι λέγας, καὶ
 Τιτυοὺς καὶ Τανταλῶς· ἐγὼ
 δὲ, ἢ μέρτι καὶ τοιδύον θαρ,
 ἔβ-

stantes. IUPIT. An ignoras, Cynisce, quanta sup-
 plicia & cruciatus post hanc vitam prauos & scelerat-
 tos homines manere soleant, aut in quanta felicitate vi-
 eluri sint boni? CYN. ¹ Orcum mihi narras, & Tia-
 tyos, & Tantalos. Ego verò si quid talium rerum est,

extremè infamis, à quo ma-
 trem suam fame necatam
 pro certo constat. Conirà
 i Socrates undecimuiris tra-
 ditus est, Meletus verò non
 item. ^k At hæc cerò Sarda-
 napalus mollis atque effæ-
 minatus, delicijsq; totus fra-
 ctus, regnauerit, Persarum
 verò tot ac tanti viri vir-
 tute longè optimi atque cla-
 rissimi eius iussu in crucem
 subacti sunt, propterea quòd
 factis illius parùm delecta-
 bantur: vt taceam que in
 præfens sunt. longum es-
 nim esset singulis percen-
 sendis immorari, quemad-
 modum mali & facinoros
 si per omnem vitam faci-
 lè agant, & feliciter omni-
 bus rebus affluenter, ceter-
 rum boni ducantur & fe-
 rantur paupertate, morbis,
 & cæteris infinitis malis
 impliciti, ærummosè confi-

ἄλλοι τὸ σαφές, ἐπαδ' ἄν' ἀ-
 ποθάνω, τὸ δ' νῦν ἔχομαι, ἐβλο-
 μίω. Ἐὖ ποθουῖ τὸ τοῦ χρό-
 νου ἀνδραμόνος ἄγχι ἔστι, ὅ-
 ποδ' ἐκκαδέκα ἔτη ἔα κέρ-
 ούται τὸ ἦπαρ, ἀρθάνωρ, ἀλ-
 λὰ μὴ ἔταυθα διψήσας, ἄ-
 σπερ ὁ Τάνταλ' ἔ, ἐρ Μανά-
 ρου νόσοις πίναν μετὰ τῶν
 ἡρώων, ἐρ ὧν Ἠλυσίῳ λαμῶ,
 πρὶ κατακείψῃ ἔ. Ζαῖς. τί
 φησ; ἀπίσας ἄνα τινὰς λο-
 γάσας καὶ τιμὰς, καὶ ἀκα-
 σίειον, ἔνθα ἂν καὶ ἔξω ἔ-
 ται ὁ ἰκάσον βίῃ ἔ; Κν. ἀπὸ
 τινὰ Μίνα Κρήτα ἀκατά-
 λω τὰ βιῶτα. ἡ μὲν μοι ἀ-
 πόκειναι τι καὶ πρὶ ἰκάνων,
 σὸς ἔφ' ἔδος ἂν λέγεται. Ζαῖς.
 τί δ' καὶ ἂν κῆτόν ἔρωτας, ἂ
 Κνωσίαι; Κν. τινὰς λογά-
 μολογίας; Ζαῖς. τοῖς πο-
 γυρὸς Ἀγλαδ' ὅτι ἀνδρῶν
 οὖς καὶ ἱεροδολογίας. Κν. τινὰς
 δ' ἀπὰρ τὸς ἡρώων ἀπ' ἡμῶν;
 Ζαῖς.

ut fertur, filius? IVP. Quamobrem verò ista de illo qua-
 rit, Cynisce? CYN. Quos maximè afficit supplicio? IVP.
 Pravos videlicet, cuius generis sunt parricidæ & sacrilegi.
 CYN. Quos autem ad heroum cõtuberniũ amandare solet?

IVPIT.

haud obscure cognoscantur
 bi fato functus fuero. Quan-
 tum autem ad praesens atti-
 net, velim ut quantumcumq;
 hoc temporis in viuis mihi
 exigendum est, ego interea
 omni felicitate perfunctus,
 tandem mortuus à sedecim
 vultibus iecur meum de-
 pascereur: verum non ve-
 hic in vita sui pressus, quem-
 admodum fertur Tantalus,
 in beatorum in sulis cum he-
 roibus biberem, in Ely-
 prato constitutus. IVPIT.
 Quid ais? An non credis esse
 se quaedam parata supplicia,
 & poenas malis destinatas,
 & honores ac forum iudi-
 ciale, ubi singulorũ vita haa-
 bitatione cognoscendi ex-
 penditur? CYN. m Au-
 dio Minoa quendam Creten-
 sem infra talibus rebus co-
 gnoscendis atq; dijudicandis
 dare operã: ac mihi super il-
 lo quoq; responde. esse tuus,

Ζῶς. τὸς ἀγαθὸς τε καὶ ὄσιος,
 καὶ κατ' ἀρετῶν βιβιωκότας.
 Κν. τιν' ὄνειαρ, ὦ Ζεῦ, Ζῶς.
 διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ λο-
 γάσας ἀξιοί. Κν. εἴθε τις
 ἀπόσιόν τι δαυδὸν ἰργόσαι
 το, λογάξιδου καὶ τοῦτορ δι-
 θαοί, Ζῶς. ἀδλαμῶς. Κν.
 εἴδ' ἄρα, εἴ τις ἀκωρτι ἀγα-
 θὸν ἴδρασον, εἴθε τῶν τιμῶν
 ἀξιάσαι, ἄν; Ζῶς. οὐ γάρ
 οὐ. Κν. οὐδένα τοι γαροῦ,
 ὦ Ζεῦ, εἴτε τιμῶν, οὔτε λογά-
 ξαν ἢ ὅτι πρὸς ἴκα. Ζῶς.
 πῶς οὐδένα; Κν. ἄτι οὐδ'
 ἀνέκόντων οἱ ἄνθρωποι ποιε-
 οῦν, ἀλλά τινι ἀνοδῶν ἀ-
 φηκτο λοκλασομένοι, εἴ γε
 ἀληθῆ ἐκάνω δὲ τὰ ἔμπε-
 αθεν ἀμορογημένα, ἕς ἡ
 μοῖρα, πωλτων αἰτία. καὶ
 ἢ φονῶσιν τις, ἐκάνω ἐς
 εἰν ἡφονόσασα. καὶ ἢ ἰε-
 ροσυλῆ, πρὸς ταρμίνον αὐ-
 τῶ

inffugibili ad hoc compulsi : si tamen vera sunt illa quæ
 ante confessus es, nempe Parcam esse omnium rerum cau-
 sam. Iam si quis alterum peremerit, Parca in culpa est,
 quæ admisit parricidium. Si quis sacrilegio deorum fama
 compilauerit, facinus à Parca sibi iniunctum admisit.

IVPIT. Nempe bonos, &
 sanctitate vitæ præcellen-
 tes, quique semet virtute ex-
 coluerunt. CYN. Cuius
 verò gratia hoc facit, ὁ Iu-
 piter? IVPIT. Propter
 reaquod illi supplicio, ἢ
 verò honore remunerandi
 sunt. CYNIS. Caterum
 si quis nolens & inuito ani-
 mo mali aliquid designa-
 uerit, num & hunc suppli-
 cio afficiendum condem-
 nat? IVP. Nequaquam.
 CYN. Proinde neque si
 quis inuito boni aliquid fe-
 cerit, eum honore digna-
 bitur? IVPIT. Nequa-
 quam. CYN. Itaque haud
 conuenit illi, ὁ Iupiter, ullis
 neque honore ornare, neque
 supplicio afficere. IVPIT.
 Quiverò nullum? CYN.
 Quoniam nihil nos homi-
 nes animo voluntario faci-
 mus, sed necessitate quadam

ὦ δρᾶ. ἔστι ἄγε τὰ δίκαια ὁ
 Μίνως δικάζων μέγιστος, πλὴν
 ἄμαρμύλων ἀντὶ τῷ Σισυφου
 λολάσσειται, ἢ πλὴν μοῖραν ἀν-
 τὶ τῷ Ταντάλῳ. τί γὰρ ἑκάστοι
 ἠδὲ κηϋϋ, πρῶτον τοῖς ἰσι-
 τήμασι; Ζῶς. οὐκ ἔτι δὲ
 ἀρκούντων τοῖ ἀξίον, τοῖ αὖτε
 ταῖς ῥωτῶντι θρασύς γὰρ ἄ, καὶ
 ἄριστος, καὶ οἱ ἀπὸ μὴ ἠδὲ κα-
 ταπύον. Κν. ἰδιόμω μὲν
 ἠδὲ ἔτι τῷ ἔρωδι, πῶ αὖ μοῖ-
 ραι ἀξιοῦσι, ἢ πῶς ἰσι-
 κνοῦνται, τῆ ἰπιμλέα τῷ ὁδ-
 τωρ ἔς τὸ λαλότατ' ἢ τῶν
 τα, τῶς ἔσαι. ἰπινόνορ γὰρ τι-
 να, καὶ οὐκ ὁμοιόρ μοι δονῶς
 οἱ βιοῦν τὸν βίον, ἡ σαυτὰ ἔ-
 χουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἰοι-
 κω, ὅ ἄνν ὁδὲ αὐτὰ ἀπὸ γη-
 σῆ ἄμαρμύνη ἰγνῆθιϋ. ἔ-
 γὼ γοῦν, ἢ μοι αἰρσις δὲ θείη,
 ἐν ἄν ἀμαξάμω πῶς αὖτε
 τὰς τὸν ἔμουϋ βίον, ἄμ' ἔ-
 λοίμω ἄν ἔτι πρῶτος δὲ ἀ-
 βιωῶναι, ἢ πρὶ καθῶδα ἡλώ-
 θωρ

sunt edita. Itaque ego, si mihi daretur optio, nequa-
 quam cum illarum vita meam commutauerim, verum eli-
 gerem potius ut adhuc egentius agerem, quam ut colo-
 Par.

Quocirca si Minos recte
 vii velit iudicio, multo a-
 quius Fatum pro Sisypho
 puniet, & Parcā pro Tan-
 talo. Quid enim illi iniuste
 egerunt, quando ius in dicto
 audientes fuerint? IVPIT.
 Amplius qui dem vel respon-
 dere tibi indignum facinus
 existimo, talia praesertim in-
 terroganti. Audax enim es,
 & Sophista: ac iam quis
 dem te relicto abeo. CYN.
 Debebam equidem adhuc
 & hoc ex te quasisse, ubi
 nam locorum Parca dege-
 rent, aut quomodo res tan-
 tas tam exacta cura & co-
 gitatione queant assequi,
 praesertim illis tantum tri-
 bus existentibus. Etenim la-
 boriosam & minimè feli-
 cem atque iucundam vitam
 mihi videntur agere, tantis
 implicita negotijs. Et quem-
 admodum verisimile est, i-
 psae quoque fato parum pro-
 pitio & fauente in lucem

Θωρ ἀπρακτορ, ὁδὼν πραγ-
μάτων μισῶν ἐπιτηδῶν ἕκα-
π. ἂ δὲ μὴ ῥάδιόν σοι ἀπ-
κρίνασθαι πῶς ταῦτα, ὧ Ζεῦ,
ἀπὸ τοῦτοιο ἀγαπίου, οἷς
ἀπακρίνω· ἵνα γὰρ ἴδῃ, μφανί-
σα τὸν ἑπὶ τῆς ἑμαρμύνης
ἢ πεινοίας λόγον,] ἂ λοιπὰ δ᾽
ἴσως ἔχῃ ἑμαρτὸ ἀνδρα μοι.

laueris. Reliqua fortasse in fatis non est ut audiam.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a **PRAETER** linum.] Dixit pro eo, quod est extra decre-
tum fatale. Allusum est autem ad fila trium Parcarum, quas
Hesiodus in Theogonia noctem finxit peperisse. Has Eumenidas
Athenienses vocant, & coluerunt à tempore quo Orestes eò ve-
nit, qui illis struxit templū: in quo si quis sanguine pollutus in-
grediatur, statim ad insaniā præ metu redigitur. b Lino.] Id
est, filo. c Admecum.] Apollo inter pastōrū numina nume-
ratur. nam & ipse greges Admeti Thessaliæ regis pascisse dici-
tur. Quare Virg. & ipsum inter numina pastorum inuocat:

— & te memorande canemus

Pastor ab Amphryso, &c.

d Adrastus.] Arginorum rex, vnus è septem ducibus, qui
profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem.

e Laio.] Laius, Labdaci filius, regis Thebarum, ex locasta
Creontis Thebani filia suscepti Oedipum: qui grandior natu fa-
ctus, Laium patrem in tumultu quodam inter ciues suos exorto,
interfecit, matremq; imprudens duxit vxorem. f Hale.] Ha-
lys Paphlagoniæ fluius maximus, ex Tauri montis radicibus
profuens per Cappadociam, & à Meridie Syros ac Paphla-
gones interfluens: contra Aquilonem in Euxinum mare euolui-
tur. Lucan. lib. 3. & Ouid. 4. de Ponto:

— crebro vortice tortus Halys. g Fulmine arma-
tus.] Poëtae Ioni, deorū & hominū monarchæ, fulmen trijūl-

cum, & nutum illum ac supercilium, quo totum Olympum tremefacit, tribuunt. h Alcibiadis nepotes.] Perditissimus nepos Alcibiadis apud Platonem in Symposio, ebrius loqui introducitur. i Socrates vnde cum viris traditus est.] Vnde cum viris capitalibus, & in carcerem coniectus, tandem veneno sublatus est: vt videre licet in Bis accusato. Meletum Socratis accusatorem damnatum capitis, ex Laertij Platone scimus. k Ad hęc Sardanapalus.] Primi mortaliū Assyri, rege Nino duce, ausi in exterarum gentium arma ferre narrantur, quorum multas sibi subdiderunt. Orbis imperiū diu resentū, eorum rex vltimus Sardanapalus, à Medis in bellū prouocatus & vitus, amiser. l Orcū mihi narras.] Salust. in Catiline bello. Credo falsa existimans ea, quę de inferis memorantur, diuerso itinere malos à hinc loca tetra, inculta, fœda atq; formidulosa habere. i. habitare. m Audio Minoa.] Socrates in Gorgia Platonis refert Ionem hæc dixisse Plutoni: Ego igitur constitui meos filios iudices, duos quidē ex Asia. Minoē scilicet & Rhadamanthū: vnū verò ex Europa, Aeacū. Hi ergo post quā mortui fuerint, iudicabunt in præto quodā ibiq; in trinitio ex quo geminae pateant vię, altera quidē ad tartarū, altera verò ad insulas beatorū. Asiaticos Rhadamanthus, eos verò qui ab Europa venient, Aeacus iudicabit. Minoi autem id munus iniungam, vt ipse diiudicet, si quid ambiguum fuerit, vt iustissimè procedat iudiciū, recteq; fiat transmissio animarū. Ibi etiam legitur, quòd vterq; ipsorum virgam tenet dum iudicat. Minos autem considerans sedet, auream habens sceptrum, de quare meminit & Homerius. n Sisypho puniet.] De Sisypho ob atrocitiam à Theseo Aibentensium rege interfecto, quomodo saxum voluendo prematur apud inferos, est apud Ouid. 13. Metaph. Virgil. quoq; lib. 6. Aeneid. Vide etiam prouerbiū, Saxum voluere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕ DE MORTE
 γειν τολούτῳ. Peregrini.

Vincencio Obsopeo interprete.

ARGVMENTVM.

¶ Nescitur hic Lucianus id quod aliàs quoque libenter facit, arrogantiam & insanam glorię cupiditatem, precipi-

præcipuè Philosophorum, ut cuius gratia plerique omnia audeant, neque quicquam intentatum relinquunt. Atque eius rei exemplum, Peregrini huius mortem describit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olympijs constructo rogo, seipsum in ignem ultro coniecit, atque ita extinxerit. Quamquam autem potissimum ea commemorat, quæ circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio ac titulus pollicentur: interim tamen & vitam eiusdem & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremo sese contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsum etiam modum & causam mortis, in qua præcipuè mirebantur sectatores illius, refelli a refutati facit, nimirum ut eam inuidiam à se ipso remoueret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen non ita leue aut vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti huiusce nouitas admirationem inculferat, quemadmodum & ex A. Gellio animaduertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit lib. 12. cap. 11. Videturque omnino Stoica quadam animi pertinacia, vitæque rædiorum mortem ultro sibi conseruasse, quemadmodum & alios quosdam eiusdem professionis viros fecisse aliquid legimus. Sed quod idem hoc in Olympijs potissimum, & frequentissimo hominum conuentu fecit, ambitionis argumentum præ se fert, ac reprehensioni locum dedit. Et est sanè eiusmodi res ambitio, ut multos eò dementiæ adigit, ut dum gloriam nimis auidè captant, in summam interim temeritatem & infamiam præcipitentur, nihil neque pensi neque moderati habentes, dummodo famam tantopere ambitam post se relinquunt: cuiusmodi Proteos vitinè nec nostra ætas quosdam tulisset, *ἀλλὰ τὰ ἄλλα καὶ ἀποβίβω μὲν κεντρίοι φασι.* Cæterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex seuerioribus illis Stoicæ disciplinæ professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria Parianus, ex Ponto, temporibus Traiani viuens, equalis Epicteto, Dioni, Musonio, &c. quem se Gellius

lius vidisse quoque ait Athenis extra urbem in tugurio quodam habitantem. A principio Christianorū quoque religionem aliquandiu secutus fuit, sed mox ad philosophiam relapsus, ab illis, ut Luciano placet, propter ritus ipsorum neglectos atque præteritos repudiat,.

LUCIANVS CRONIO
Salutem.

Α Ουκίανος Κρο-
νία ἢ πρῶτος
τερ. Ο Λακος
Δαίμων Περ-
ζών. ἢ ἴος αὐτὸς ἔχαρξεν
ἐνομασίωμαιτων, Προτις,
αὐτὸς δὲ ἐκείνο τὸ τοῦ Ο
μηνεκού. Πρωτίος ἰπαθερ.
ἄπαντα γὰρ δόξιν ἐνικα γι
σόμεν, καὶ μνείας προ-
πῶς προπόμην, τὰ τελευ-
τάια ταῦτα καὶ πῦρ ἰσχυρό-
τουστέον ἄρα ὡς ἔρωτι τῆς δό-
ξης ἔχεται. καὶ νῦν ἐκείν
ἀπλοθεράπειαι τοὶ ὀβλιτιστῆ,
κατὰ τὸν Εμπεδοκλῆα, παρ
ἄλλοι οὐ μὴν ἕξεν ἀθανάτων ἐς
πυράθην, ἐμβαλὼν ἰαντὸν ἄς
τὸς κρατήρας, ὃ δὲ ἡνιάδας
οὗτ' ἔτι πλὴν πολυανθρωποτα-
τῶν τῶν Ἐπιλυτικῶν πανη-
γυρίων τηρέσας, πυρᾶν ὅτι
μυζι.

Luxuriosus ille Pe-
regrinus, aut
(quo nomine
potissimum de-
lectari visus est se ipse no-
minando) Proteus, illud i-
psum Homericæ Protei pas-
sus est: nihil enim non glo-
riæ gratia fieri sustinuit:
cumque infinitis mutationi-
bus transformatus esset, pos-
simum ignis quoque fa-
ctus est. Usque adeo gloriæ
cupidine tenebatur. Et
nunc optimus ille in carbon-
es & favillas redactus est
post Empedoclem, nisi quod
hic temerarium facinus ce-
lare conatus, clanculum
in crateras se dedit præ-
cipitem: porro genero-
sus ille populosissimo Græ-
corum conuentu obseruato,
ingentis.

μεγίστην νόσον, ἐν κρήνησιν
 ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ἢ δὲ
 γὰρ τινὰς, ἵπὲρ τούτων ἁπάντων
 πᾶσι τοῖς Ἑλλήσις, οὐκ ἔστιν ἄλλο
 νόσον ἢ μὲν τὸ τοιμήματ'·
 πομπὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄρεσθαι
 σε γιλῶντα ἐπὶ τῇ κορβῇ τοῦ
 γέροντος· μάλλον δὲ καὶ ἀ-
 κῶ βοῶντ'· οἷά σε ἄλλο
 βοῶν, ἢ τῆς ἀβελτησίας, ἢ τῆς
 δολοκοπίας, ἢ τῶν ἀκῶν, ἢ
 λέγειν ἐθέλω περὶ αὐτῶν.
 οὐ μὲν οὐκ ἰσχυρὰ ταῦτα, καὶ
 μακρὰ ἀσφαλίσθον, ἐγὼ δὲ
 παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, ἢ ἕτι πρό-
 τερον, ἐν πομπῇ πλῆθει τῶν
 ἀκρατῶν ἔπομ' αὐτὰ, ἐν ἰσχυ-
 ρῶν ἀχθόμενων, ὅτι ἐθαύμα-
 ζον τὴν ἀπόνοιαν τῆς γέροντος.
 ἢ ἔμ' δὲ τινος, οἷ καὶ αὐτοὶ ἐ-
 γίνοντο ἐν αὐτῷ, ἀπὸ ὀλίγου
 δῆλον, ἵπὸ τῶν ἡμιτῶν ἐγὼ
 δὲ Διόσκοπος, ὡς περὶ ὁ Ακ-
 τῶν ἵπὸ τῶν ἡμιτῶν, ἢ ὁ ἀνε-
 ψίδος αὐτῆς, ὁ Περθεύς ἵπὸ τῆς Μαι-
 νάδων. ἢ πᾶσι τῶν πράγματων
 ὅσων οὐκ ἐλάθην ἑμὲ. τὴν ποιη-
 τὴν οἶδα, οἷος γὰρ ἔστι, ἢ ἡλικία
 ἔλαον δὲ canibus, aut consobrino eius^a Pentheu δὲ Bacchis.
 Ceterum totius rei apparatus talis erat. ctenim Poëtam haud
 dubie qualis fuerit nosti, cum quantas per omnem vitam

ingentissimaq; pyra constru-
 cta, tot ac tantis testibus con-
 scijs insiluit, ac orationes nō
 nullas super hac re ad Græ-
 cos habuit aliquanto ante
 quàm hoc ausus est. Videor
 itaq; mihi videre te nimium
 huius senis deridentem arro-
 gantiam, aut potius exclam-
 mantem, qualia par est te
 exclamare : O insipientem
 insipientiam, ô arumnosam
 gloriam : aliaq; qua de illis
 ferè dicere consuevimus. At
 tibi quidem hæc eminens
 longè tutius dicta sunt : ego
 verò iuxta rogam ipsum, in-
 super ante quoque in copio-
 sa auditorum multitudine ea-
 dem dicere non reformidau-
 ui, nonnullis equidem graui-
 ter ferentibus, quotquot senis
 arrogans consilium admira-
 tionem inculserat. Erant au-
 tem aliquot alij, qui et ipsi
 huius gratia ridebant. At ego
 propemodum à Cynicis
 discerptus essem, velut A-
 itaq;.

ἰτραγῳδία παρ' ὅλων τ' Ἰοίων,
 ἢ παρ' ἢ Σοφοκλέα ἢ τ' Αἰσχύ-
 λου. ἰγὼ δ' ἐπεί τε ἴστω ἀς πῶ
 Ἡλίου ἀφ' ἰούμου, δὲ τ' γυμνά-
 σιος αὐτῶν, ἰπύκτορον ἴμα κωι-
 κῶ τιν' ὅ, μὲν ἀληθῆ καὶ τραχέες
 τῆ φωνῆ τὰ σινύθη ταῦτα,
 καὶ ἐκ τριόδου πῶ ἀρτῶν ἐς
 πύδου μύθος, ἢ ἀπασιν ἀπαξαι-
 πῆος ποιθου μύθος, ἴτα λα-
 τήλαξιν αὐτῶ ἢ βοῦ ἰς τὸν
 Πρωτῆα. καὶ ὡς ἀρ' οἶός τε ὅ,
 πᾶρ ἀδμοῦα βι αὐτὰ ἐκῆνα ἀ-
 πομυμῶν ἴστω, ὡς ἐλῆγτο-
 σὺ δ' ἰγὼ οὐδ' ἴστω, ἀλλὰ ἀπὸ πο-
 λῆος αὐτῶ παρὰ ἀδμοῦα βου-
 σι. Πρωτῆα γὰρ ἴστω, ἴστω, κρῶ-
 σῶξον ἴστω ἀδμοῦα, ὡ γῆ ἢ ἴ-
 λη, ἢ πῶ μοι καὶ ἐάλαστα, ἢ
 παρὰ ἴστω Ἡρακλῆος, Πρωτῆα.
 τὸν ἐν Συρίᾳ ἀδμοῦα, τὸν τῆ
 παρὰ ἴστω ἀδμοῦα ἴστω.
 σχήλια ταύλαστα, τὸν ἀπὸ τῆς
 Ρωμαίων πόλεως ἐκδυσθ-
 τα, τὸν τῆ ἴστω ἴστω ἀδμοῦα,
 τὸν ἀνταγωνισάσθαι καὶ αὐ-
 τῶ Ὀλυμπίῳ ἀδμοῦα,

tragœdias in lucem dedere
 supra Sophoclem & Ae-
 schylum. Ego verò vobî pri-
 mum in Elin venissem, illo-
 rum certamine eò illectus
 atque perductus, statim Cy-
 ni um quendam inaudivi,
 magna & aspera voce con-
 sucta illa ac virtutem ex tri-
 uo intonantem, omnesq; in-
 discriminatim dicentis &
 conuictis inuadentem: tan-
 dem verò in Proteo eius vo-
 ciferatio desit. Hac quem-
 admodum dicebantur, pro-
 mea virili cuncta tibi ex ora-
 dine per censere conabor:
 Tu verò hæc planè ita se
 habere cognosces, quippe
 qui ipsi vociferantibus non
 semel adstisti. Proteum,
 inquit, audeat quispiam am-
 bitiosum dicere, ò terra, ò
 Sol, ò flumina, ò mare,
 ò patria, Hercules? Pro-
 teum, qui in Syria vinctus
 colligatus fuit, qui in patria
 quinque millia talentorum
 vltro reliquit, qui ex vrbe

Roma eiectus est, quem Sole longè illustriorem esse con-
 sist, qui cum ipsa Olympio commissus decerare possit:

At quid

ἄν' ὅτι ἔλα πύρος ἐξάγαρ ἢ
 βίον διέγραψεν ἑαυτὸν, ἔς
 λινοδοξίαν ἦν τὸ ἀναφί
 ρεσιρ, ὃ ἦν Ἡρακλῆος δῶτος, ὃ ἦν
 Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος ὁ κί
 ρκυνός; ἢ γὰρ τὰ τελευτήσια Ἐμ
 πεδοκλῆος ἔς τοὺς ἑρατῆρας;
 ὡς δὲ τὰτα ἔπειρ ὁ Οὐαγγῆς
 (ἴστο ἦν ὁ λικραζὸς ἐκάν ὁ
 ἐκαλῆς) ἠρόμην τινὰ ἢ παρ
 ἐκῆτων, τί βόλνται τὸ πρὶ
 τοῦ πυρός, ἢ τί Ἡρακλῆος ἢ Ἐμ
 πεδοκλῆος πῶς τὸν Πρωτία; ὃ
 δὲ ἔκ ἄς μακρὰν, ἔφη, καὶ σὺ
 ἑαυτὸν ὁ Πρωτίος Οὐλυμπιά
 σι. πῶς, ἔφη, ἢ τίος ἕνικα; ἔ
 τα ὃ μὲν ἔπειρ ἄλ' ἴζαν, ἔδθα
 δὲ ὁ λινοκός, ὡς ἀμύχανον
 τὸ ἄπυ ἀκέρ. ἑκίκορον οὐ
 τὰ λοιπὰ ἐπαντλοῦν ὁ αὐ
 τῷ, καὶ θεαμασάς τινὰς ἑπε
 δοκῆς ἀνέξιον ὁ λιὰ τὸν
 Πρωτίου, τὸν ἢ γὰρ Σινωπία,
 ἢ τὸν ἀνδραγαθον αὐτὸν Ἀν
 τισθένη, ἔδ' παραβάμερ ἕξιον
 αὐτῷ, ἄν' ἔδ' ἢ Σωκράτη αὐ
 τὸν. ἐκάλε δὲ ἢ Δία ἐκὶ πῶ
 ἀμικαν, ἔτα μίρ τοι ἔδοξεν

Etenim Sinopea, aut præceptorē eius Antisthenē, ne conferre
 quidē cum illo dignatus est, sed neq̄ ipsum Socratē. Prouoca
 bat autem ὁ ipsum Iouem in certamen, deinde cū visum
 esse

At quia ignis adminiculo è
 viuis se subducere statuit,
 hoc ambitioni eius ὁ vane
 gloriæ quidam imputant.
 ὁ Nōnne verò adhunc modū
 è terris discessit ὁ Hercu
 les: nōnne ita Aesculapius ὁ
 Dionysius fulmine? Nōnne
 postremū ὁ Empedocles in
 crateras semet immisit ὁ p̄cipi
 tē? Hæc vbi dixisset Theage
 nes (hoc enim nomine vocī
 ferator ille vocabatur) ro
 gabā quendā ex assisiteibus,
 qd hoc de igne aut Hercule
 aut Empedocle ad Proteum
 attineret. Atqui, inquit ille,
 breui semet ipse flāmis absum
 pturus est Proteus. Quomo
 do, inquā ego, aut cuius gra
 tia? Deinde cū ille omnem
 rem mihi exponere inisteret,
 Cymcus in tāū vociferaba
 tur, vt nullo pacto eius audi
 endi copia mihi relinqueret
 tur. Audiebam itaq̄ reliqua
 ipsum effundentē ac laudib.
 mirificis Proteū extollentem.

αὐτῶν, ἵσσε πως φησάξει αὐ-
 τος, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν
 λόγον. Δὶο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ
 βίβρασις ἀμιμνήματα ἐ-
 θεάσθη, τὸν Δία τὸν Ὀλυμ-
 πιον, καὶ Πρωτία, πλάσσει δὲ
 καὶ τεχνίται, τὸ μὲν Φιδίας,
 ἔδῃ φύσις. ἀλλὰ νῦν ἱξ ἀν-
 θρώπων εἰς θεὸς τὸ ἄγαλμα ἔ-
 το οἰκείσται, ὁ ἄμφορ ἐπὶ τοῦ
 φερῶς, ὄρφανὸς ἡμᾶς κατὰ τι-
 πόμ. ταῦτα ξυὸ πομπῶ ἰδῶτι
 διεξιληθῶν, ἰλάσσει μαλαγῆς
 νοίως, καὶ τὰς τρίχας ἰτίει-
 το, ἰπὸ φασίλομῶ μὴ πάν-
 ἱκασθ. καὶ τίλθ, ἀπύγον
 ἐν τῷ λήσονται μεταξὺ τῶν
 λιωικῶν τινῶν παραμυθου-
 μνοι. μετὰ δὲ τῶν ἄλλθ
 οὐδὲ ἀναδύει, οὐ περιμέ-
 νας δεληθῶκα τὸ πλῆθθ,
 ἀλλὰ ἐπ' ἀθροισμοῖς τοῖς πῶ-
 τέροις ἱερείοις ἰπέχε τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πῶτον
 ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δὴ ἰλθ
 νείθθον αὐτὸ φῶν, ἔτα ἡρξασ
 το ἄδῃ πως ἐπὶ ὁ λατάρων
 Θεῶν.

esset illi similes eos quodam-
 modo inter seipfos servare,
 eiusmodi finem orationi im-
 posuit. Duo hæc, inquit, præ-
 stantissima opificia ætas no-
 stra vidit, nimirum Iouem
 Olympium, & Proteum:
 quorum quidem illius archi-
 tectus fuit Phidias, huius ve-
 rò opifex natura. At tunc ex
 hominum commercio ad sus-
 peros hæc statua migratura
 est: cæterum per ignem abi-
 ens, nos orphanos in terris
 destituet. Hæc ubi cum mul-
 to sudore disseruisset, lachry-
 matus est satis ridiculè, ca-
 pillosque vellebat è capite,
 subparcens tamen, ne radi-
 cibus extraheret. At postre-
 mû abductus est à quibusdam
 Cynicis, tristè ac lachrymas
 tem cõsolantibus. Hoc abdu-
 cto alius illicò cõcionaturus
 ascendit, non cunctatus do-
 nec multitudo dilaberetur,
 sed ardentibus adhuc sacris
 turbam continebat. Ac sub
 initium quidè effusissimè ri-
 debat, videbaturq; illud ex intimis præcordijs facere: deinde
 ad hunc modû orationē suā exorsus est. Posteaquâ maledictus

Θεαγένης τῆλ' ὁ τῶν μιαι-
 τῶν ἀντὶ λόγων, τὰ Ἡρα-
 κλέους δάκρυα ποίησατο, ἰσ-
 γῶ κατὰ τὸ ἰναντίον, ἔφ' τῷ
 Δημοκρίτῳ γέλωτ' ἄρξο-
 μαι. καὶ αὐτὸς ἰγέλα ἰνὶ πολὺν,
 ὥστε καὶ ἡμῶν τὸς πολλοὺς ἐπὶ
 τὸ ὄμοιον ἐπισπάσατο ἔτα
 ἐπιστρέψας ἑαυτὸν ἢ τί γ' ἄλλο
 λο, ἔφη, ὃ ἄνθρωπον, καὶ ποιῶν
 ἀκρόνταρ μὲν ἔτω γέλοιον
 εἴσω, ὄρωντας δὲ ἄνθρωπος
 γέροντας δοξαίειν καταπί-
 πο ἔνικα μονονυχί λυθισθῶν-
 τας ἐν τῷ μίση; ὡς δὲ ἀσείη-
 τε, οἶόν τι τὸ ἀγαθὸν δὲ τὸ
 λαουθυσθῆναι, ἀπέσταί με,
 ἰξαρῆς παραφρηλάξαντ'
 πῶν γνῶμαι αὐτοῦ, καὶ τὸ
 βίον ἐπιτηρέσαντ'. ἔνια δὲ
 παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἰ-
 πινθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη
 λῶ ἀπειθῶς εἰσφέρει αὐτόν.
 τὸ γ' ἔτις φύσεως τῶτο πλάσ-
 μα καὶ Δημιόργημα, ὃ τῷ Πο-
 λυκλείτῳ ἰσθῶν, ἐπὶ αἰς ἄν-
 θρωπος ἡλέειν ἤρξατο, ἐν Ἀρμε-
 νίᾳ, μοιχῶν ἀλοῦς, μάλα

πολ-

ἔγνωτος ἔσσι. Etenim hoc naturæ figmentum ὁ οἰ-
 ficium, Polykleii canon, ubi firmatam etate in virum

Theagenes scelestissimis o-
 rationibus suis lachrymans
 do sinem imposuit, ego dis-
 uersatione à risu Demo-
 critii exordiar. Ac iterum
 sublatis cachinnis, in ri-
 sum vberem solutus est, aded
 ut nostrum plerisque ad
 communem risum pertra-
 heret. Deinde sedato risu,
 conuertens seipsum: Et quid
 nam aliud, inquit, ἔ viri, no-
 bis peræquè faciendum est,
 aded ridiculas orationes au-
 dientibus, videntibusque vi-
 ros etate decrepita vilif-
 sumæ gloriolæ gratia tan-
 tum non saltantes in mem-
 dio? Ut autem rectius in-
 telligatis cuiusmodi nam il-
 la sit statua quæ flammis ab-
 olebitur, audite me, qui ab
 initio eius mentem callidè
 animaduenterim, omnis
 eius vna diligenter obser-
 uata. Nonnulla verò à ciui-
 bus quoque suis memorata
 percepi, quibus non potuit
 non exactissimè perspectus

ποπὰς πηγὰς Ἰλαθε, καὶ τῆ.
 ρθ, κατὰ σοῦ τήγος ἀλόμω.
 ρθ, διέφυγε, ῥαφανίδι τῷ
 πωγλῷ βουνομῆθ. ἄτα μα.
 ράκιόν τι ἰσῶρον διαφθέρας,
 προχλίωφ ἰξωνύσατο παρὰ
 τῶν γονίωφ τοῦ παιδὸς, πικ.
 ρύτωφ ὄντωφ, μὴ ἐπὶ τῶν ἀρ.
 μοσιῶ ἀπαγλιῶσαι τῆς Ασίας.
 ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ ἐάσωφ
 μοι διοκῶ. μηδὸς ἔφ' ἐτι ἀ.
 πλάσθ' ἰῶ, καὶ ὀδύπω ἰντε.
 λὶς ἀγαλμα ἡμῶν ἰδιδη.
 μιέρρηθ. ἀ δὲ τὸν πατέρα ἐ.
 θρασε, καὶ πωδω ἀκούσασα ἀ.
 ζιορ. καὶ τὸ πᾶντις ἴσα, καὶ ἀ.
 κηκόσασα, ὡς ἀπίπνιξε τὸν γέ.
 ροντα, ἐκ ἀνασχόμωφ θ' αὐ.
 τὸν ἄπ' ἐξήκοντα ἔτη ἡδύ.
 γηρῶντα. ἄτα ἰπαδὴ τὸ πᾶν.
 μα διεδιδόητο, φηγλῷ ἐαν.
 τῷ καταδικάσασα, ἰππανᾶτο,
 ἄκλω ἀποτὴ ἀμέθωφ, ὅτι κερ
 καὶ

⊙ memoratu necessarium.

Et sanè omnibus vobis com-
 pertum atque auditum esse reor, quomodo senem praefoca-
 verit, nequaquam sustinens eum ultra sexaginta annos
 iam senescentem. Postea verò quàm tanti sceleris fama diuul-
 gata est, arreptaque fuga se ipse condemnasset, incertis va-
 gans sedibus oberrabat, terram terra commutâdo. Qua in pe-
 regrina

adolescere incepisset, mul-
 tis in Armenia viticiis per
 adulterium mulierculis, non
 parùm multa suscepit ver-
 bera. Denique verò per
 lectum exiliens & elapsus,
 fuga salutem redemit, ras-
 phano oppletas nates aus-
 ferens. Exim' puero quos-
 diam formoso per vim con-
 stuprato, tribus nummorum
 millibus à pueri paren-
 tibus, cum tenuis essent for-
 tunæ, forditatis impunita-
 tem mercatus est, ne ad
 praefectum Asiae duceretur.
 Haec atque eiusmodi mis-
 sa mihi facienda esse viden-
 tur, etenim lutum adhuc in-
 forme erat, ac nondum
 perfecta statua nobis for-
 mata. Ceterum quibus in-
 iurijs confectum atate pa-
 reniem affecerit, admodum
 auditu dignum esse opinor,

τῶν δαυμασλῶ σοφίαν
 τῶν Χριστιανῶν ἱξίμαθε περὶ
 τῶν Παλαιστίνων τοῖς ἱεροῖσι
 ἢ γραμματέουσιν αὐτῶν συ-
 γγρῶν. καὶ τί ἦ ἱερα-
 χὰ πᾶδας αὐτοῦς ἀπέφηνε,
 πεφύτις καὶ διασάρχης καὶ
 ζωαγωγός, καὶ πάντα μό-
 νῳ αὐτὸς ὄν καὶ τῶν βί-
 βλων τὰς μὲν ἱξήγατο, καὶ
 διδάξα, ποτὰς δ' αὐτὸς
 καὶ ζωγράφε, καὶ ὡς θεὸν
 αὐτῶν ἱκάνοι ἐδηλοῦντο,
 καὶ νομοθετῆ ἱξῆντο, καὶ πε-
 ςάτλων ἐπέγραφορ. τὸν μί-
 ζαν γουὸ ἱκάνορ ἔτι σέβον-
 σιν ἄνθρωποι, τὸν ἐν τῇ Πα-
 λαιστίνῃ ἀνασκοποῦντά, ὁ-
 τι ἱκανὸν πᾶσιν τε καὶ τῶν
 ἀσάγγῃς τὸν βίον, τότε
 δὲ καὶ συμπηθεὶς ἐπὶ τούτῳ
 ὁ Πρωτὺς, ἰνέπεισθ ἔς τὸ
 δισωτῆιον, ὅπῃ καὶ αὐτὸ
 ἔμικρόν αὐτῷ ἄξιωμα πει-
 ποίησι πᾶς τὸ ἱξῆς βίον,
 καὶ τῶν τερατίων καὶ λόγων
 ποτίαν, ὡρ ἱερωρ ἐτύζαντο.

ἰνα
 cerem illapsus est. Quæ quidem res ipsi non medio-
 crem dignitatem cum ad insequentem vitam, tum ineptias
 & gloriam, quarum erat amantiſſimus, conciliavit. Itaque

regrinatione & mirificam
 illam Christianorum ſan-
 pientiam perdidicit, cir-
 ca Palaſtinam ſacerdoti-
 bus & ſcribis illorum con-
 uerſans. Ac ſane non multo
 in tempore pueros om-
 nes illos præ ſe eſſe oſtens-
 dit, propheta, ac ſacrificio-
 rum princeps, & Synago-
 gæ ſocius, breuiter, omnia
 ſolus exiſtens. Præterea li-
 brorum nonnullos expoſuit,
 nonnulli verò & ſua in-
 duſtria conſcripti ſunt. Ac
 veluti deum hunc ipſum per-
 hibeant: nam eo & legum
 auctore utebantur, & præ-
 fectum illum declarabant.
 Itaque etiamnum magnum
 illum hominem reuerenter
 colunt, nempe illum quò
 in Palæſtina crucifixus eſt:
 quoniam primus nouum il-
 lud myſterium in hominum
 vitam inuexerat. Tunc ve-
 rò comprehenſus etiam ob
 hoc ipſum Proteus in cari-
 888 z poſt

ἐπὶ δὲ οὐδ' ἰδέσθαι, οἱ Χρι-
 στιανοὶ συμφορὰν ποιεῖν οἱδὲ
 πράγμα, πάλιν ἐκινούω, ἕξαρ-
 πάσαι περὶ αὐτοῦ. εἶτ'
 ἐπὶ τοῦτο λέω ἀδελφάτερ, ἢ γὰρ
 ἀπὸ τῆς θρασυτείας οὐκ ἔαρ-
 ἔργως, ἀλλὰ ξυῖ σποδῆ ἐγί-
 γνισ. καὶ ἐσθ' ἢ μὴ ἀνδρὲς λέω ὁ-
 ρῶν παρὰ τῷ Διωματικῷ
 πειμνόμεντα γράϊσθαι, χῆρας
 τινὰς, καὶ παιδία ὀρφανά. οἱ
 δὲ ἴσ' ἴτελα αὐτ' καὶ σιωπῶν.
 δορ' ἐνδορ' μὴ αὐτ', διαφθέρ-
 ρουτῶ τὸς Δισμοφύλακας.
 εἶτα δάπνα σοικίδια εἰσκο-
 μίσει, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτ' ἰδέ-
 γοντο. καὶ ὁ βέλτισ' Ὁ Περιγρή-
 υ' (ἴτι γὰρ τὸ ἐκατέ) κα-
 νὸς Σωφράτης ἢ αὐτῶν ὠ-
 νομάσει. καὶ μὲν καὶ τῶν ἱερ-
 ασίῶν ὠνόμαζον, ὡς ἔκαστος
 τινός, τῶν Χριστιανῶν σιλ-
 λόντων ὅτι τὸ λοιπὸν, βουθή-
 σουτες καὶ ξυαγορᾶσσοῦσιν, καὶ
 παραμυθησόμενοι τῶν ἀνδρῶν
 ἀμύχαι.

postquam in carcerem con-
 iectus est, Christiani hanc
 rem grauitur & indigne fe-
 rentes, nullam non impen-
 debant operam, & planè
 mouebant omnia, tentans
 tes si quo modo illum fur-
 tim possint eripere. Deinde
 animaduertentes hunc co-
 natum frustra esse nihil ta-
 men ex altero quo capitiuus
 egebat obsequio intermi-
 ttebant, verùm omnia cum ma-
 gna fide & diligentia præ-
 stabant. Ac manè quidem
 illud videre erat iuxta car-
 cerem præstolantes anus vi-
 duas quaspiam, & orbos
 puerulos. Illorum verò pars
 etiam vnà inuis cum illo
 somnum capiebant, corrus-
 ptis pecunia custodibus. Ex-
 in omnis generis cæne in-
 ferebantur variè, ac sacri
 inter sese sermones diceban-
 tur. Atqui optimus ille Perea-
 grinus (adhuc enim hoc no-
 minis obtinebat) nouus quoque Socrates ab illis nominaba-
 tur. Quin etiam in Asia plerasque vrbes fuisse constat, à
 quibus venerunt quidem lauri auxilium, Christianis mita-
 tentibus ex publico, neque non collocuturi, & virū consolaturi.
 Incte-

ἀμάχανον δε τι τὸ τάχ^{ος} ἐπιθέλωμαι, ἐπαδάρ τι βίωσεν γνήϊαι δυνάσειον ἰβρα καὶ γὰρ ἀφ' αὐτοῦ πόντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περιγείνω ποτιὰ τότε ἔκκε χέματα παρ' αὐτῶν, ἐπὶ πεφάσα τῶν δισμῶν, καὶ πρόσδορον ἐμικρὰν τῶν τῶν ἐποιήσαντο, πέντασσα γὰρ αὐτὸς οἱ λαοὶ ἀμόλιον τὸ μὴ ὄλον ἀθάνατοι ἴσονται, καὶ βιώσονται τὸν ἀεὶ χρόνον, παρ' ὃ καὶ καταφρονῶσι τὸ θανάτου, καὶ ἔκοντο αὐτὸς ἐπιθελωμασι οἱ ποιοί. ἔπατα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἐπέσθη αὐτοῦς, ὡς ἀλίθοι πόντων εἶναι ἀλίθων, ἐπαδάρ ἀπαξ παραβάντων, θεὸς μὴ τὸς Ἑλλήνων ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνὸ κλοπασμῶν ἐκάνον σοφιστῶν αὐτῶν περικωῶσι καὶ κατὰ τοὺς ἐκάνον νόμους βιώσι. καταφρονῶσι οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ λοιπὰ ἰσοῦται, ἄντα τινὸς ἀειβῶς

incredibile verò est, quantum studium & celeritatem in hoc ostendant, si quid tale vulgo innotuerit. Illis eò enim nulli rei pareunt. Proinde Peregrino quos que multa tunc opes ab illis mittebantur, sub vinculorum prætèxiu, nec vulgarem rerum prouenium lucrifaciebat. ^c Etenim huad dubitanter sibi perfunserunt infelices illi, se omnino immortalitate fruicturos, perpetuòque victuros esse. Quam ob rem e mortem magno contemnant animo, ac non paucisua sponte semet occidendos offerunt. Deinde prius mus quoque illorum legislator eorum persuasit animos, quemadmodum omnes inter se fratres essent. Postea verò quàm semel à nobis desierunt, Græcorum deos constanter abnegans, solum autem Crucifixum illum impostorem adorantes, secundum illius leges viuendi rationem instituiunt. Proinde apud illos omnia ex æquo habentur contemptui, existimanturq; esse communia,

ἄλλοις πείσως τὰ τοιαῦτα παρα-
 δειξάμενοι. ἢ τοίνυν παρὶς
 θη τις ἐς αὐτοὺς, λόγος καὶ τρε-
 χυτὸς ἀνθρώπων, καὶ πρά-
 μασι κηῖσαι διατάξαι, αὐ-
 τήκα μάλα πλεῖστον ἔργον βρα-
 χυῖν γὰρ, ἰδιότητος ἀνθρώ-
 ποις ἰχθυῶν. πάλιν δὲ ὁ
 Περικτῖν ἀπέβη παρὰ τοῦ
 τότου τῆς Σουείας ἀρχοῦ,
 ἀνθρώπος φιλοσοφία χαίρον-
 τος, ὃς πῶτος τὴν ἀπόνοιαν
 αὐτῆ, ὅτι διέταξε ἄν ἀρ-
 θανῆν, ὡς διοξάρησι τὴν
 ἀρετήν, ἀφῆκεν αὐτὸν, ἰδί-
 οτητος ἰσοστάσιος ὑπολαβῶν ἀ-
 ξίον. ὁ δὲ ἐς τὴν οὐσίαν ἰσα-
 νηθῶν, καταλαβάναι τὸ
 περι τοῦ παρῶν φόνου ἐπι-
 φησαμένον, καὶ ποτὸς τὸς
 ἰπνατανομοῦ τὴν κατη-
 γορίαν διέρπασε διὰ πλε-
 σα τῶν λευμάτων παρὰ τὴν
 ἀρετήν αὐτοῦ, καὶ μόνοι
 ὑπελάποντο οἱ ἄγροί, ὅσοι
 ἐς πρυτανικὰ δίκαια τάλαυτα.

que citra fidem exactè ex-
 ploratam in communem ve-
 sum à quoquam deferente
 suscipiunt. Quod si quis
 præstigiator, aut aliqui ho-
 mo promptus & versutus,
 & rei faciendæ apposi-
 tuse eos accesserit, breui ada-
 modum opulentiùs effici-
 tur, quippe qui hominum
 idiotarum simplicitate cal-
 lide queat abui. Caterùm
 Peregrinus tandem liber dis-
 missus est ab eo qui id tem-
 poris præsidem agebat in
 Syria, viro non mediocri-
 ter Ppilosophiæ commer-
 cio gaudente. Qui cum il-
 lus subolfecisset arrogan-
 tiam, quòd iam statuisset
 mortem oppetere, ut per
 hoc præclara fama glo-
 riam apud posteros relin-
 queret, dimisit illum, ne di-
 gnium quidem ratui eundem
 esse supplicio. Ille rerò exim-
 domum regressus, comperit
 paterna cadis memoriam non-
 dum fuisse sopitam, sed multos
 superesse, qui mira per-
 uicacitate accusationem aduer-
 sus illum adornarent. Dissipa-
 rat itaque maiorem possessionum
 suarum partem peregrina-
 tionem, ac tantum relictæ erant
 agri ferme quindecim ta-
 lentorum.

ἡ δὲ ἢ πᾶσα εἶσα, τριάκοντος
 τάσδε ταλέντων ἀξία, ἡ δὲ
 γίρων κατέλιπε, ἢ, ὡς περ
 ὁ παγγίλοι, Ὁ διαγύνης ἔλε-
 γει, πνευματικῶν ἰσχυρῶν ὄσπερ
 εἶδεν ἢ πᾶσα τῶν Πασιανῶν
 πόλις, πρὸς τὴν αὐτῆν τὰς
 γαυνιήσας παραλαβοῦσα,
 πρᾶθει ἄν, αὐτοῖς ἀνθρώ-
 ποις καὶ βοσκήμασι, καὶ τῆ
 λοιπῇ παρασκευῇ ἅπ' ἴτι
 γὰρ ἡ κατηγορία, καὶ τὸ ἔγκλη-
 μα θερμὸν ἡ, καὶ ἴφκα οὐκ
 ὡς μακρὰν ἐπανασησθεῶ-
 τις αὐτῶν καὶ μάλιστ' ὁ δὲ μὲν
 αὐτοῖς ἠγανάκτα, χυτὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέ-
 ροντα πνευματικῶν, οὕτως ἄς
 σιδῶς ἀπλωτότα. ὁ δὲ σαφὲς
 οὗτ' Ὁ Προπύς, πρὸς ἄπαι-
 ζα ταῦτα σπίνσας οἶον τι-
 εἶξεν, καὶ ὅπως τὸν κίνδυ-
 νον διέφυγε, περιθῶν ἢ εἰς
 τὴν ἐκλογίαν τῶν Πασι-
 ανῶν, ἐκόμα δὲ ἴδεν, καὶ τριῶν
 κα πινάρων ἠμπέχει, καὶ
 ἑώραν

eius erat, quinam aliquid inuentum comminisceretur, unde
 vim & periculum à se declinaret. Progressus ergo in me-
 diam Parianorum multitudinem, nutriebat verò iam eomans,

lentorum. Nam tota sub-
 stantia quam pater reliquerat,
 triginta talentorum sum-
 mam non excessit, non ut
 omnibus modis ridiculus
 Theagenes illam tribus mil-
 libus dignam falso confes-
 mauit. Tanti enim neq; tota
 Parianorum orbs, tamen si
 quinque ciuitates sibi vicinas
 adiungeret, venderetur, vna
 cum ipsis hominibus & iu-
 mentis, & reliqua supelle-
 ctile. Vigebat itaque eius ea-
 tiam dum flagitium & aes-
 cusatio in recenti hominum
 memoriâ. Nec ita diu hanc
 bitauit in patria, sed sta-
 tim aduersus cum quispiam
 insurrexerat. Potissimum
 verò ipse populus indigna-
 batur, senem frugi, ut illi
 quibus visus erat, perhis-
 bent, familiariter lugentes,
 qui tam crudeliter & impie
 fuerat occisus. Sedenim sa-
 piens ille proteus ad hæc
 omnia non oscitanter inten-

πῆραρ παρ' ἑστίησιν, καὶ τὸ ξύς
 δουρὶ τῆ χειρὶ ῥῶ, καὶ ὄρας
 μάλα τραγικῶς ἰσκάσασο. ὁ δὲ
 ἴσθ' ὅρ' ἐπιφανέας ἀδῶτις, ἀ.
 φᾶνω ἐφ' ἑστίησιν ὄσασιν, ῥῶ ὁ
 μακαίεινε πατῆρ' ἀδῶτ' ἑα.
 Τελίτη, Δημοσίαν ἐν πάσασιν,
 τοῦτο ὡς ἕκαστον ὁ δὲ μὲν ὅ,
 πένησιν ἀνθρώποι, καὶ πᾶσι
 διανομὰς ἑκαστόν, ἀνὲς
 κρατῶν ἀδῶτις ἕνα φιλοσό-
 φον, ἕνα πολιόπαριν, ἕνα
 Διογένην καὶ Κράτειον ὅ (ἡ-
 πολλῶ, οἱ δὲ ἑχθροὶ ἰσθῶ-
 μαντο, ἑστ' ἂν τις ἐπιχαρίζ-
 σαι μὲν ἔδει τὸ φόνου, ἡ-
 θοις ἀδῶτις ἑκάστου. ἑστ' ὡδ'
 τὸ δουρὶσιν ὡρανοσφῶν ὅ,
 ἰκανὰ ἐφ' ὅσῃ, τοὺς Χεστᾶνδς
 ἕχθρ', ὅρ' ὡρ' δουρὶσιν ὡρ' ὡρ',
 ἐρ' ἅσασιν ἀφθόνοισιν ῥῶ, καὶ
 ῥῶνον μὲν τινα ἑστ' ἑδῶσιν-
 το. ἑστ' ἑστίησιν ἑστ' ἑστ' ἑστ'
 ἑστ' ἑστ' ἑστ' ἑστ' ἑστ' ἑστ'
 οἱ μὲν, ἑδῶσιν, τῶν ἀφθότων
 αὐτοῖσιν) οὐκ ἔτι περικείμενον
 Christianis repositū esse existimans, à quibus quaquaversum
 incedebat, stipatus, in omnia agebat rerum abundantia. Atq;
 ad hunc modum aliquantum temporis alebatur. Tandem ad-
 missio nescio quo aduersus illos flagitio (siquidem visus erat,
 ut opinor, aliquid ex interdictis comedisse) non recipientibus
 amplius

sordido amictus pallio, pe-
 ra ex humeris suspensa, &
 baculum manu tenebat: erat
 autè omnino instructus mo-
 re tragico. Talis itaque cum
 ciuibus suis apparuisset: uni-
 uersam, inquit, substantiam
 quam sibi beate memoriae
 pater reliquisset, se velle il-
 lis publicam dimittere. His
 auditis, homines egei & in-
 opes, neque non ad distribu-
 tionem auidè inbiantes, pro-
 timus exclamauerunt, illum
 vnicum esse Philosophum,
 vnicum amantem patriæ, vs-
 num qui verè Diogenis &
 Crateis esset amulus. Por-
 τὸ autem inimici necessariò
 quiescebant. Etenim si quis
 conatus esset mentionem pa-
 ternæ cedis facere, illicò
 petebatur lapidibus. Se-
 cunda itaque suscepta pere-
 grinatione egreditur vagas-
 turus. satis sibi viatici in

ἐπὶ τῶν ἀπρὸ μὲν ὅτι ἐκ παλι-
 νθίδας ἦεν το δῆρ ἀποατῶρ
 παρὰ τῆς πόλεως τὰ λιτόμα.
 τα, καὶ γραμματῶν ἐπίδοσ,
 ἄξις ταῦτα κομισαθι, κελού-
 σαυτοῦ βασιλέως, ἔτα τῆς
 πόλεως ἀντιπροβουσαμένης,
 ὅν ἐπράχθη, ἀπ' ἐμμεθρ ἐ-
 κλησάθη, οἷς ἀπαξ δίκην ο μὴ
 δίκης ἐκταναγκάσαντος, πρὶς
 τη ἐπὶ τοῦτοῖς ἀπρημία ἄς
 Αἴγυπτον, παρὰ τ' Αγαθόβου-
 λου, ἵνα περ πλὴν θαυμαστέον
 ἀουσιον δίκην οὐκ, ξυρόμην ὅ-
 μῶν τ' ἐκπαλῆς τὸ ἡμῖν, χριό-
 μῶν ὅ ἢ πηλῶ τὸ πρόσπορον. ἐν
 ποτῶ δὲ τῶν πεντασῶτων δέ-
 μο ἀναφῶν τὸ αἰλοῖον, καὶ
 τὸ ἀλιάφορον δὴ τῶ κα-
 λόμενον ἐπιδαρνύμην ὅ, ἔτα
 πᾶσιν, καὶ παρόμην ὅ νάρθηκι
 ἄς τὰς πηγὰς, καὶ ἄλλα ποτ-
 λὰ νικητέρα θαυμάσο-
 ποιῶν, ἐκῆθρ δὴ ἔτο παρ-
 σκωσμένη ὅ, ἐπὶ Ἰταλίαν
 ἔπλευσεν, καὶ ἀρβὰς τῆς νῆος
 ὠθὺς ἰλοισαρ ἔδ' ἔπει, καὶ μᾶ

λίσσ

ficō ac prestigioso designabat. Ceterum ad hunc modum in-
 structus & exercitatus hinc soluit in Italiam egressusq; ἐ ναυί,
 statim omnes homines in seclatus est lingua petulantia, cum

ampius illis, magna rerum
 difficultate perplexus, per
 recantationem opinabatur
 opes suas iterum à ciuitate
 repetendas esse: missisq; li-
 teris, voluit iussu regis dea-
 nuò cuncta auferre. Con-
 trà deinceps missa legatio-
 ne etiam à ciuibus, nihil la-
 elum est, sed iussus est sta-
 re rebus semel ab ipso con-
 stituis, praesertim à nemi-
 ne ad hoc per vim compul-
 sus. Post id tertiam in Aegy-
 ptium peregrinationem in-
 stituit ad Agathobulum iter
 faciens, ut admirando stu-
 dio semet exerceret, tendens
 capitis dimidium, ac vul-
 tum limo oblimens. Postea
 in magna circumstantis po-
 puli corona, traclians in ma-
 nibus virilia, hoc tanquam
 medium ὅ indifferens esse
 demonstrabat. Exin ver-
 berabat, ὅ verberabatur
 ferula circa nates. multisq;
 alia iuueniliora more miri-

αἰσα τῷ βασιλεῖ, πρῶτατορ
 αὐτορ ἢ ἡμίρωτατορ ἄλλω, ὅτι
 ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐλέγω
 ἦ, ὡς ἀκός, ὀλίγορ ἐμὲ τῶν
 βλασφημιῶν, καὶ ἔτι ἡξίω φι-
 λασσοῦσαρ ἑπολυμόφορ τινα
 λογάσαρ ἐπι ῥήμασι, καὶ μά-
 λιστα, τέχνην τινὰ τῶ νοικο-
 φῆσαι ποιημένην. τέτρω
 δὲ καὶ ἄρ' τέτων τὰ τῆς λό-
 γης ἡξάντω. παρὰ γὰρ
 τοῖς ἰδιώταις καὶ πειδῆταις
 ὡς ἐπι τῆ ἀρνοίᾳ, μέχρι δὲ
 οὐ πῶ σόλην ἐπιτηραμίε-
 νται, ἀνὴρ σοφός, ἀπίστου-
 ψων αὐτορ ἀμίτρον ἐντυ-
 φῶντα τῷ πράγματι, ἐπὶ ἄρ
 μὴ δάσθαι τῶ σόλην τοιοῦ-
 του φιλοσόφου, ὡς ἂν ἀπὸ
 καὶ τοῦ ἡλαρόν αὐτοῦ, καὶ
 ὅτι σῶμα ὡς ὡς ἄπασιν, ὁ
 φιλόσοφος ὅτι πῶ παρρη-
 σίαν καὶ πῶ ἄγαρ ἐλαθε-
 ειαν ἐξελαθεῖς, ἢ πῶ σάλευ-
 κατὰ τοῦ τῷ Μουσανίῳ καὶ
 Δίωνι καὶ Εὐκρίτω, καὶ ἄ-

primis verò regem, quem no-
 uerat natura placidissimum
 & mansuefissimum: quare
 impulsus, tutiori debaccha-
 batur in omnes audacia.
 Et enim regi, ut par erat, pa-
 rum curæ erant conuiuia &
 blasphemæ, neque ullum
 ex his qui philosophiæ se tra-
 diderant, propter verba sup-
 plicio afficere dignabatur,
 cū primis verò eos qui ratio-
 nem cōiuijs impetendi alio-
 artem sibi peculiarem fecis-
 sent. Porro autem Peregrina-
 nus tanta dicendi licentia
 non mediocrem sibi glo-
 riam comparabat. Itaque a-
 pud homines idiotas in ma-
 gna erat admiratione & re-
 uerentia propter arrogan-
 tiam, donec is qui Reipub-
 licam procuracionem obibat, vir
 sapiens, eiectum eum able-
 gasset, cū præter modum
 hac libertate nimisq; petu-

riter abutaretur, dicens,
 tibi nihil opus esse tali philosopho. Quare hoc quoq; de illo
 memorabile est, dum in ore orat omnib; philosophus propter
 dicendi libertatem, ac immodicam linguæ licentiam eiectus.
 At enim iam exactus oppido, cū Musonio ac Dionē & Epi-
 stico

ης ἀπὸ τῆς πειρασθείσας ζωῆς
 τῆς ἐξήκοντος. ἔτα δὲ ἐπὶ τῶν
 Ἐπάδων ἰσθμῶν, ἄρτι μὲν ἡ
 λαοὶς ἰσοδορεῖτο, ἄρτι δὲ
 τὸν Ἐπιδωκὸν ἐπέδωκεν αὐτῶν
 παρὰ τὰ ὄρη Ρωμαίοις. ἄρτι
 δὲ ἀνδρα παυσαίεα καὶ ἀξιό-
 ματι πᾶν ἔχοντα, διότι καὶ ἐν
 τοῖς ἀπὸ τοῦ ἐπὶ ἰσθμῶν τῶν
 Ἐπάδων καὶ ὑδῶν ἰσθμῶν
 καὶ τῆς Ὀλυμπίας, καὶ ἰσθμῶν
 διὰ τὴν ἀρνησίου τοῦ πα-
 νηγευσίας, κακῶς ἠγόρευε,
 ὅς καταβηλῶντα τοῦ Ἐπιδω-
 κῶντος, ἄρτι τοῦ διατάξαι
 τῶν Ὀλυμπίων ἀνακατα-
 ρῆσαι διψῶντας, καὶ ἐν Δία
 καὶ ἀρνησίου ποταμοῦ
 αὐτῶν, ἵνα τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τοῦ
 χωρίου, ἐν ποταμῶν τῶν πλείων
 ἐπιπόλασον. καὶ ταῦτα ἔλε-
 γε πίνων τοῦ αὐτοῦ ὑδάτος,

ὅς

verba euomere non cessabat, quasi Græcos hac mollitie-
 effaminaret: Oportet spectatores Olympiorum suum fortis-
 ter tolerantes perdurare. Ac per Iouem non pauci illorum
 mortem optebant, vehementibus morbis impliciti, interea
 propter loci siccitatem in magna & promiscua multi-
 tudine emergentibus. His ita dictis, de eadem aqua potare solebat,
 aded

eteto consuetudinem habuit,
 cumque alijs quotquot non
 dissimili infortunio mul-
 tatos esse nouerat. Ad ex-
 tremū ita regressus in Græ-
 ciam, modo probroffis di-
 fflis Elienses impetebat, mo-
 dō Græcos ut aduersus Ro-
 manos arma sumerent, so-
 licitabat, modō virum im-
 dustrium, & multa digni-
 tate præditum turpiter in-
 uadebat, propterea quod il-
 le præter alia quibus de
 Græciis erat optimè meri-
 tus, etiam hac in re non
 vulgarem præstitisset Græ-
 ciæ & operam & operam,
 quod aquam in Olympiam
 deduxisset, ac primus po-
 pulum ad festiuitatem cons-
 fluere solitum, siti pereun-
 tem subleuasset. In hunc ers-
 go Peregrinus lingua pros-
 cacitate adductus, turpia

ὅς δ' μικρῆ καταλώσασα αὐ-
 τὸν ἐπιθραμόντος ἄπαντος,
 τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία κατα-
 φωνῶν ὁ ἰσχυρῶς, εὐρετὸ
 μὴ ἀφθανῆν. αἰς δ' πλὴν ἐξῆς
 Ολυμπιάδα, λόγον τινα δὲ
 τελέων ἰσχυρῶν σουθῶς, τῶν
 δὲ μέσος, ἐξελύκει πῶς τὸς
 Ἐκίλωας ἱπαινον, ἵππῆρ τῶτο
 ἔδωρ ἱπαραγόντῃ, καὶ ἀπ-
 λογίαν ἵππῆρ τῆς τότε φωνῆς.
 ἔδω δ' ἀμειλιόμην ὅφ' ἀε-
 πάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως
 πειθήνῃ ὄν (ἴωνα γὰρ λῶ
 ἄπαντα) καὶ ἔδω ἴτι λω-
 νερῶν ἰδιώατο, ἰφ' ὄτῃ
 ἐκπλήξα τὸς ἰντυγχανοντας,
 καὶ θαυμάσειν, καὶ πῶς αὐτὸν
 ἀφθλιπην ποιῶσαι, οὐπὲρ
 ἐξ ἀρχῆς θριμώτινα ἱρω-
 τα ἱρῶν ἐτάγγανε, τὸ τιλω-
 τῶον τῶς τόλμημα ἰδουθῶ-
 σαθ πῆρ τῆς πωρῆς, καὶ διέ-
 δουε λόγον ἐς τὸς Ἐκίλωας,
 ἀθῶς

adeo ut propemodum ab
 omnibus accurrentibus lau-
 ridibus fuisset obrutus, nisi
 tunc commodum ad Iouis
 simulachrum arrepta fuga
 generosus ille se contulif-
 set, ac ita praesenti discrimi-
 ni vitata morte se subtra-
 xisset. Caterum in proxima
 Olympiade orationem
 per quadriennium quod in-
 terfluxerat, multa cura me-
 ditatam atque compositam,
 ad Gracos habuit, laudes
 eius qui aquam deduxerat,
 ac fugae suae tunc factae des-
 fensionem complectentem.
 Iam vero ab omnibus cer-
 tatim contemptus negligebatur,
 nec erat amplius per-
 inde in precio & admiratio-
 ne. Siquidem friuola & ex-
 oleta erant quae moliebatur
 omnia, nec quicquam
 poterat amplius noviter eorum
 mentem aut excogitatum
 producere, quo stuporem & admirationem incussisset ac-
 cedentibus, & quo ille sibi dignitatem atque auctoritatem
 conciliasset, cuius sub initium amore non dicendo extremè
 ambitiosus flagrabat. Ad extremum hoc temerarium & au-
 dax de pyra facinus commentus est, eaque de re in Gracorum
 multitu-

θεός ἀπ' Οὐλυπιάων τῶν ἕμ-
 πεδον, ὡς ἐς τὸ πῦρ καύσω
 ἑαυτόν. καὶ καὶ ἀτὰ ταῦτα
 θαυματοποιῶ, ὡς φασί, βό-
 θρον ὀρύσσων, καὶ ξύλα συ-
 κομίζων, καὶ δαυλῶ τινα
 πλῶ καρτερίαν ὑπὸ στρούμα-
 υς. ἔχλω δὲ οἶμα, μάλισ-
 τὰν πειμνήσων τὸν θάνα-
 τόν, καὶ μὴ δραπιδόων ἐκ
 τῆ βίης, εἰ δὲ καὶ πῶτοντος διέ-
 γνησο οἱ ἀπακάλκιδαι, μὴ
 πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπ' ἴπραθο
 δίας τῶν τοῖς χεῖναι, ἀπ' ἔτι-
 ρόν τινα θανάτῳ πρόπον, μου-
 εἶων ὄντων ἰλόμωρον ἀπλη-
 θεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ, ὡς Ἡρά-
 κλειός τι ἀσάφιστα, τι δὲ
 ποτε ὄχι κατὰ σιγῶν ἰλόμω-
 υς ἔρ' ὅρ' ὄν δεινόν, ἐν ἑαί-
 νῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος,
 ἕνα τινὰ, ὅσον Θεαρχέω τῶν
 Φιλοκτίτῳ παραλάβων; ὁ
 δὲ ἐν Οὐλυπία, τῆς πανηγύ-
 ρεως πληθύνει, μόνον δὲ ἐπὶ
 σιγ-

multitudinem sermonem
 iam sparse quod statim à
 prioribus Olympiis veluti in
 diem posterum flammis se-
 met ipse traditurus esset.

Et nunc hæc ipsa multis
 adorant præstigijs, ut fa-
 ma est, eruenda fossa, li-
 gnisque comportandis, ac
 miram & inusitatam toles-
 rantiam promittendo. Er-
 rat verò illi, ut mea fert
 sententia, omnino mors ex-
 pectanda, nulloquæ modo
 è vita profugiendum. At
 si immobili proposito pro-
 fus constitutum habet mor-
 tem cum vita commutan-
 re, consentaneum mihi vi-
 debatur, ne hoc igne fie-
 ret, neque his quæ sunt
 in tragædis, vteretur, sed
 alia aliqua mortis permu-
 tatione, quum infinitæ
 sint, electa, è viuis discede-
 ret. Quod si tamen igne,
 tanquam re quapiam Her-
 culeæ, tantopere delectatur, cur non potius per silentium
 electo quopiam monte multis arboribus confito, in eo se ip-
 se coneremavit solus, vno aliquo, cuiusmodi est Theagenes,
 Philoctete assumpto? Ille autem in Olympia præsentē magna
 homio

αὐτῶν ὁπλίσαι ἰαυτῶν, ἐκ ἀ-
 νάξῃ ὦρ, μὰ τὸν Ἡρα-
 κλῆα, ἔγχε καὶ τὸς Πατρα-
 κῶτας, καὶ τὸς ἀθῆος Δίκας δι-
 δόναι τῶν τολμημάτων καὶ
 κατὰ τοῦτο πάντων ὄψι θράσῃ
 αὐτὸ ἕοικεν, ὅρ ἰχθῦν πάλαι
 ἐς τὸν βῦ Φαλαρίδῃ ὁ ταῦ-
 ρον ἰμπερόντα, πλὴν ἀξίαν
 ἀπειρικύου, ἀπὸ μὲν ἀπαξ
 χαλόντα πρὸς πλὴν φλόγα, ἐν
 ἀναρῆ τὶ θνάσαι. καὶ ἦ ἀν-
 καὶ τόδε οἱ πομπῆ μοι λέγο-
 σιν, ὡς δὲ δῆας ὄξυτερον ἂν
 λῆθαι θανάτῳ πρόντῳ τοῦ ὄξυ-
 τέρους ἀνοίξαι ἦ δὲ μόνον
 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τὶ θνά-
 σαι. τὸ μὲν τοι βία μα ἰσινού-
 ται, οἶμα, ὡς σε μὲν, ἐν ἰερῷ
 χρωεῖο καὶ ὀψῆ ἄνθρωπον ὅ-
 ἐν ἑα μὴ δὲ βάνταρ ὄσιον τὸς
 ἀπὸς ἀρθύουσοντας. ἀπὸς
 τὸ δὲ, οἶμα, ὡς καὶ πάλαι
 βίλων τὸς ἐνδοξῶν ἰψῶδα,
 ἰπῆ

hominum frequentia, non
 in tabernaculis se solum vie-
 debit, alioqui haud indi-
 gnus existens per Herculem;
 sicut par est homines par-
 ridas ac impios malefan-
 torum poenas dare. Quam
 etiam nimium cunctanter
 ac sero illud facere vide-
 tur, quem iam dudum os
 portebat in Phalaridis tau-
 rum illapsam, dignum ne-
 farijs factis exhausisse sup-
 plicium, nec tantum ses-
 mel in flamma hiscentem
 subito expirare. Etenim
 à multis hoc pro certo con-
 firmati audio, nullam more-
 tem esse velociorem aut
 properantiozem, quam eam
 quæ per ignem illata fue-
 rit. Solum enim os ape-
 riendum est, & statim ef-
 flatur anima. Atqui & il-
 le, ut opinor, eam quoque
 spectaculi dignitatem secum

volutat in animo, rem videlicet grauem & præclaram esse,
 sacro in loco comburi, ubi ne sepelire quidem alios mo-
 rientes religiosum dicitur. Audiuiſtis enim, nisi fallor, quem-
 admodum iam olim quidam cupiens gloriosum & celebre
 apud posteros nominis sui monumentum relinquere, cum
 nullam

ἐπὶ κατ' ἀπομύχου ἐν ἑ-
 λληνιστικῶν τοῦ ἔργου, ἐν ἑπι-
 σὶ τῆς Ἐφεσίου Ἀρτέμιδος
 τῶν ἡρώων. τοιοῦτον τι καὶ αὐ-
 τὸς ἐπινοῖ, ὡς ὁ ἕως τῆς
 ἀόξεως ἐν τῆσιν αὐτῶν. καὶ
 ὅτι φησὶν, ὅτι ἡμεῖς τῶν ἀν-
 θρώπων αὐτὸ φησὶ, ὡς διδά-
 ξασθαι αὐτὸς θανάτου κατὰ φρο-
 νῆα, καὶ ἰσχυρῶς ἐν τοῖς δια-
 νοῖς. ἰσὺ δὲ ἡδῶς ἐν ἑροῖς
 μὴ ἐν ἡμῶν, ἀλλ' ἡμᾶς, ἃ
 καὶ τοὺς κακῶς βούλοισθε
 ἄν μάλιστα αὐτοῦ γινώσκαι
 τῆς καρτείας ταύτης, καὶ
 κατὰ φρονῆα θανάτου καὶ κα-
 πῶσι, καὶ τῶν ταύτων δε-
 μῶτων. ἀλλ' ἐν ἡμῶν οὐδ' ὅ-
 τι, βδελυθεῖτε. πῶς ἔνδ' Ἐρω-
 τῆς τῶν δακτύλων, καὶ τὸς ψυ-
 χῶς ἀφελῆσαι, τὸς ἑσθη-
 ρὸς ὁ φιλοκινδυνωτέρους καὶ
 ὡλενυρότερος ἀφρανεῖ. καὶ ὅτι
 ἀναλῶν ἔσω, ἐς τὸ μόνος ἀ-
 παύσεισθε τὸς πῶς τὸ ὡφεί-
 αιμον ὁ ψομῶς τὸ πῶμα.

ὅτι

tum hac in re sit profuturus, nec malis & nefarijs homi-
 nibus maiorem ad contemnenda pericula, & sceleratiora
 audiendi animum additurus? Esto sane ad hoc tantum cōkursu
 vos esse, qui in optimam partē hanc rem saltem spectaturi sint.

proim

nullam aliam vidēret sibi
 relictam esse innotescendi
 rationem, Ephesie Diane
 templum absumpsit in cen-
 dio. Tale quippiam & hic
 secum movetur in animo:
 tanta glorię cupiditate tan-
 tum non miser ille conta-
 bescit. Sedenim aiunt il-
 lum hæc ipsa hominum gra-
 tia facere, ut eosdem mor-
 tis contemptum doceat, ac
 in rebus arduis toleran-
 tiam. Ego verò perliben-
 ter interrogarem, non il-
 lum, sed vos, nunquid etiam
 maleficos & facinorosos ca-
 ius discipulos fieri cupiatis
 in eiusmodi tolerantia pera-
 discenda, ac morte contem-
 nenda, tum afflictionibus &
 ceteris terroribus fortiter
 perferendis? Atqui certè
 compertum habeo; ista vos
 minimè velle aut cupere.
 Quo igitur pacto hoc Pro-
 teus discernit, ut bonis tan-

ἡμᾶς ἂ' οὐκ αὐθις ἐράβουμαι,
 διξίωδ' ἄν ἡμῶν τοὺς πα-
 θίας ζηλωτὰς τῷ τοιαύτῳ γῆ-
 ρου, ἐν ἄν ἔπιποιτε, καὶ τὶ τὸ το-
 ἰαυτῶν, ὅπως μὴδ' αὐτῶν τις τ
 μαθητῶν αὐτῷ ζηλώσειν ἄν;
 τὸν οὐκ ὀνειδίζου τὸ δὲ μάστιγι
 αἰτίας αὐτῶν ἄν τις, ὅτι τὰ πᾶσα
 ζηλῶν τὰν φῶς, ἐκ ἔπιτου ὅσ'
 εἰδ' ἀσκάλη, καὶ σωθεῖσθαι πα-
 τὰ τὸν Ἡρακλῆα, ὡς φησιν,
 ἀπιόντι, διωάμει, ὅτι βρα-
 χεῖ πανορθάμωρ γυμνάσει, καὶ
 συμπτῶν ἐπὶ λιφάλλης ἐς τὸ
 πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πύρρα καὶ βάνη
 πρὸ καὶ τριβάνη ὅ σῆλ, ἀλ-
 λὰ ταῦτα μὴ ἀσφαλῆ καὶ ῥά-
 δια, καὶ παντὸς ἄν ἔη, τὸ τῆς
 λ' ὅ καὶ τὸ λιφάλλαιον καὶ
 ζηλουῦ, πῶς πηρὰν συνθεῖ-
 τα ἰορμῶν σονίνων, ὡς ἐνι
 μάστιγι, χλορῶν, ἐναποπνιγῆ-
 να ὅσ' ἰαπυῶ τὸ πῦρ γὰρ αὐ-
 τὸ, ἢ μόνον Ἡρακλῆος καὶ Ἀ-
 σκλιπιῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερο-
 σῶλων

proinde ego vos iterum ro-
 gabo: Cupitisne liberos ve-
 stros illius amulos fieri?
 Haudquaquam dicetis. At-
 qui hoc ipsum quarebam,
 num quis ex discipulis eius
 eundem imitaretur? Thea-
 genem itaq; in hoc quispiam
 iure optimo accusare possit,
 quod cum in alijs per om-
 nia viri amulus esse studeat,
 hac in parte tamen præce-
 dentem præceptorem minus
 sequatur, iterq; cum eo fa-
 ciat, ad Herculem, veluti
 ei perhibent, abeunte, præ-
 fertim cum in breui possit
 summè ac omnibus nume-
 ris felix euadere, per præ-
 ceptis saltem in ignem illas
 psus. Neque enim in pera,
 aut baculo, aut sordido
 pallio circumferendo, æ-
 mulationis summa sita est,
 sed hæc extra periculum
 posita sunt, & imitari fa-
 cilia, & cuiusvis homi-
 nis. Ipsum finem & caput æmulari conuenit, ingenti
 videlicet pyra ex truncis ficulneis & maximè viridi-
 bus congesta, fumo semet præfocari. Siquidem ignis non
 tantum n̄ Herculis & Aesculapij proprium æstimandū est, sed
 sacri.

ἄνθρωποι καὶ ἀνδροφόνων, ὅς ἐστι
 ῥᾶν δεινὸν ἐν καταδίκῃς αὐ-
 τὸ πάσχοντας. ὡς ἄμανον
 τὸ δὲ Λύκαον. ἴδιον γὰρ
 καὶ ἡμῶν μόνων ἄν ἦνοι-
 το, ἀπὸς τὸ ὄν Ἡρακλῆς,
 ἔπειτα ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι
 τοῦτον ἄπο νόσος αὐτὸ ἔφρα-
 σεν, ἄπο τοῦ Κρηταίου αἰ-
 ματος, ὡς φησὶν ἡ παραφ-
 ρασις, καταδιόρη. οὗτος
 δὲ τινὲς αἰτίας ἐνεκρῆμι-
 βάνδ, φέρων αὐτὸν εἰς τὸ
 πῦρ, ἢ δι' ὅπως πλὴν κατα-
 εἶπεν ἐπιδύξῃ, καθάπερ οἱ
 Βραχμᾶνδ, ἐκείνοις ἔφ' ἰαν.
 τὸν ἡξίον Θραγγῆς ἀκᾶσαν, ὡ-
 σπερ ἐκ ἐνὸν, καὶ ἐν Ἰνδοῖς ἔ-
 ναί τινες μαρδὲς καὶ λευκοδ-
 ξους ἀνθρώπων. ὁμοίως δ' αὖ,
 καὶ ἐκ ἐκείνων μιμᾶσθαι ἐκείνοι
 ἔφ' ἐκ ἐμπυδῶσιν εἰς τὸ πῦρ,
 ὡς Ουγσινετ, ὁ Ἀλεξάν-
 δρου ἐκείνου ἄνθρωπος, ἰδὼν Καλ-
 λανον καὶ ἄλλων, φησὶν. ἀπὸ
 ἰπιδᾶρ

sacrilegorum quoque & para-
 ricidarum, quos iudicio con-
 demnatos, hoc ipso suppli-
 cio affici videmus: ita ut lon-
 ge præstabilius esse putem,
 vobis fumo præfocatis opo-
 ptere. Hoc enim vobis tan-
 dem ut peculiare & pro-
 prium adscribi potest. Alio-
 qui etsi Hercules tale quip-
 piam ausus est, doloris &
 morbi impatientia impulsus
 hoc fecit, dum è sanguine
 Centaurico, veluti testis est
 tragædia, infidelus absume-
 retur. Cæterum ille qua cau-
 sa incitatus se ipsum in ia-
 gnem ferens præcipitat. Per
 Iouem scilicet ut animi to-
 lerantiam hoc argumento
 notam faciat, non secus at-
 que Brachmanes. Illis enim
 Theagenes præceptorem
 suum assimulare contendit.
 Quasi verò non etiam apud
 Indos inueniantur homines
 vecordes & stolidi, vanæque
 gloriæ extremè dediti. Attamen quando ita fert animus,
 imitetur illos. Attamen illi ignem insiliendi morem non ha-
 bent, veluti Onesicritus classis Alexandrina gubernator ait,
 cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Verum
 itte postea-

ἰπεδ' ἀπ' ἡρώσει πλοῖον πα-
 ρασάνου, ἀκίνητοι ἀνεχον-
 ται παραπλώσοι· ἔτ' ἰπε-
 βάντες κατὰ σχῆμα, κώον-
 ται, δδ' ὅσον ὀλίγον ἐν τρι-
 ψαντῶ τῆς κατακλιείως· οὐκ
 τ' ἄε τι μίγα, εἰ μισῶν
 τινὲς ἴται, σωραπαδάς ἰπὸ
 ζῶ σαρδός, οὐκ ἀπ' ἰλιπιδ' ὅ,
 μὴ ἀναπιδήσονται αὐτῶν καὶ
 ἡμίφληκτο; εἰ μὴ. ὅπερ φα-
 σι, μηχανήσεται βαθεῖα γυ-
 νήσονται καὶ ἰν βόθρω πλὴν πυ-
 ράφ. ἄσι δ', οἱ καὶ μετα-
 βῆσονται φασίν αὐτῶν, καὶ
 πτα δνείρατα δινηθεῖσά, ὡς
 ζῶ Διὸς οὐκ ἴωντ' ὀμιάναν
 ἰερόν χείρον. ἀπὸ βαρβέρ-
 τῶ τῶν γι' ἔνκα ἔγὼ γὰρ διο-
 μοσάμην ἀρ, ἢ μὲν μυσθία
 τῶν θείων ἀνακλήσασιν, εἰ Πι-
 ριγρῖν' ὅ κακῶς ἀκρῶνοι. οὐ
 μὲν δδ' ἔξδιον αὐτῶ ἔτ' ἀνα-
 δῶσα· οἱ γὰρ σωόντων κωῶ
 παραρ-

posteaquam congesta atque
 incensa pyra conuenerint,
 propè assistentes immobiles
 lenè affari fortiter susti-
 nent. Deinde ingressi iuxta
 habitum, ardent, ne tantil-
 lum quidem post accubi-
 tum se auerentes. Caterùm
 ille quid adeò magni aut
 præclari designat facinoris
 si illapsus suffocatur, a flam-
 mis subitò & violenter dis-
 cerpius? Neque enim eam,
 vt opinor, spem concepit in
 animo, vt semiustus ab igne
 resiliat, nisi hoc, quod à non-
 nullis audio, insidiosè struat;
 vt infra quoque in fossa py-
 ra profunda sit. Sunt præ-
 terea qui illum transforma-
 tum iri consument: eiq; rei
 comprobandæ iam percen-
 sent somnia, tanquam Iupi-
 ter concessurus non sit vt sa-
 cer locus eadè contamine-
 tur. Atqui eam ob rem planè

securus sit animi. Ego enim iurare nõ dubito nullum profe-
 rto deorum grauius & indignè laurum, si Peregrinus malo
 & infelici fato pessimè interierit. Sed enim neq; facile neque
 promptum iam illi est à proposito regredi. Siquidem qui cum
 illo habent consuetudinem, miserum omnibus modis incitant,

παρορμησι, καὶ σιωθεῖσιν ἐς
 τὸ πῦρ, καὶ ἰπικαίουσι πλὴν
 γνῶμῳ, οὐκ ἰδῶντες ἀρδῆ-
 λιᾶν, ὡρ ἂ δὴ συγκατα-
 σπᾶσας ἐμπέσοι ἐς τὴν πυ-
 ρᾶν, ὅτο μόνον χάριτι ἱε-
 ρασῶ. ἡκουσθ, ὡς εἶδ' Πρω-
 τῆς ἔτι λαλεῖσθαι ἀξιοί, ἀλ-
 λὰ φοίνικα μετανόμασθ' ἵαν
 τὴν, ὅτι καὶ φοίνιξ τὸ Ἰνδι-
 κὸν ὄρνικον ἐπιβοῶνται πυρᾶς
 λειψία, πορρωτάτω γήρως
 πεβιβητός. ἀπὲ καὶ λογο-
 ποιῆ, καὶ χρισμῶς τινος διέ-
 ξησι παλαιὸς δὴ, ὡς χεῖρον
 εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα
 καὶ γινέσθαι αὐτόν, ἢ δαίμόνι-
 κῃ βωμῶν ἢ δὴ ἐπιθυμῶν καὶ
 χενούσιν ἀνασείσθαι ἐκπέσθαι.
 καὶ μὰ Δία εἶδ' ἄπειρος, ἐν
 τοῖς ποταμοῖς ἀνοήτοις ἔνερ.
 θεοσιδά τινος, τὸν καὶ τε-
 παρῶν ἀπηπάχθησθαι δι' αὐ-
 τὸ φύσουλαι, καὶ νύκτωρ ἐν-
 τιτυχηκῆσθαι τῷ δαίμονι τῷ
 νυκτοφύλακι. οἱ καταράται δὲ
 αὐτοὶ μάθητοὶ αὐτῆ, καὶ χεν-
 εἶσθαι, οἶμα καὶ αὐτῶν
 ἐπὶ

in ignem compellant, non
 sinentes eundem timore con-
 sternari aut trepidare: quon-
 iam si duobus discerpiis in
 ignem incideret, solum hoc
 præclare & cum multorum
 gratia faceret. Quinetiam
 hoc inaudiui, se amplius Pro-
 teum nominare nolle, sed
 Phœnicem, quòd & Phœ-
 nix auis Indica iam summo
 confecta senio, pyram dica-
 tur insecdere. Sedenim vana
 commiscetur mendacia, o-
 racula quædam vetera per-
 censens, ac si deū quæmpiam
 noctis custodem illum fieri
 oporteat. Ac iam non obscū-
 re aras quoq; desiderare via-
 detur, aureisq; donarijs se ho-
 noratum iri planè sperat. Et
 per Iouem haudquaquã ab-
 surdum factu æstimandum
 est, si in tanta stultorum ho-
 minum multitudine inue-
 niantur etiam qui prædica-
 re non vereantur, quòd per
 ipsum quartana sine liberati-
 quodq; noctu in dæmonē no-
 cturnum incidierint. Porro

autem execrandi illius discipuli oraculum quoq; ut opinor;

ἰπὶ τῆ σურᾷ μηχανήσονται.
 Διότι καὶ Πρωτεύς ἰκάνθη ὁ
 Διός, ὁ κελεύων τοῦ ὀνόμα-
 τος, μαυτιδὸς δὲ μαρτύρο-
 μιαι δέ, ἢ μὴ καὶ ἱερέας αὐτοῦ
 ἀπ' ἀρχαῖσιν ὄντας, μάστιγων ἢ
 κρωτηρίων, ἢ πινθ' τοιαύτης
 τυρανορίας, ἢ καὶ νῦν Δία τυ-
 κτώ τινα ἰπ' αὐτοῦ εἰσίστασαι
 νυκτείων, καὶ διαδοχίαν ἰπὶ
 τῆ σურᾷ. Θεαγένης δ' ἕναρχος,
 ὡς μοι τις τῶν ἱερέων ἀπή-
 γαγε, ἢ Σιβύλλαν ἱερῆσιν
 φησὶν ἔχειν τῶν, καὶ τὰ ἔ-
 πι γὰρ ἀπ' ἀμνημόνων;

Αὐτὸς ὁπότερ Πρωτεύς, κν-
 νικῶν ὅχ' αἰεὶ ὁ ἀπάντων,

Ζεὺς ἱερῶν τῶν
 κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ες φλόγα πυθόσας, ἔλθῃ
 εἰς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ
 ἀρβύρας ἰακρόν ἴδουσι,

Νυκτιπόλον τιμῶν ἑλίοσ
 μα ἦρωα μέγιστον,

Συθρονον Ἡφαίστου ἢ Ἡ-
 φακλήν ἀνακτῆ.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης
 Σιβύλλης ἀκηκοῖν φασί, ἢ

ἢ δὲ

Hæc quidem Theagenes ex

adytum iuxta pyram mada
 chinabūtur, propterea quod
 Proteus ille Ioue natur,
 huius nominis propater, va-
 tictinio celebris habitus est.
 Neque testari dubito certò
 futurum confirmans, ut sac-
 cerdotes quoque illi consti-
 tuantur flagellorum, aut ins-
 cendiorum, aut alicuius al-
 terius rei monstrificæ. Aut p
 Iouem festiuitas illi nocturn
 na sacrificabitur, aut festum
 facibus iuxta pyrā celebran-
 dum. Cæterum Theagenes
 nuper, et quidam mihi ex fa-
 miliaribus reuulit, aui Sibyl-
 lam quoq; ea de re ista præ-
 dixisse. Et cur non ipsos per-
 censeamus versuculos?

Ass ubi iam Proteus Cy-
 nicos longè optimus inter,
 Per loca sacra Ioui ruti-
 lum succenderit ignem:
 Tunc oēs quotquot fru-
 ctu descuntur agrorum,
 Noctiuagum, ut iubeo,
 placate herosa colentes
 Concessa Alcide ac Vulo
 cano sede propinquum.
 Sibylla se audisse falso præ-
 dicat,

Ass ubi iam Proteus Cy-
 nicos longè optimus inter,
 Per loca sacra Ioui ruti-
 lum succenderit ignem:
 Tunc oēs quotquot fru-
 ctu descuntur agrorum,
 Noctiuagum, ut iubeo,
 placate herosa colentes
 Concessa Alcide ac Vulo
 cano sede propinquum.
 Sibylla se audisse falso præ-
 dicat,

ἔξω ἢ Βάκιδος αὐτῷ χρισμὸν
ὑπὲρ τῶν ἰερῶν, φησὶ ἢ ὁ Βά-
κιδος ἔγω, σφόδρα ἰὺ ἱεπῶν

Απ' ὁπότεν ἰωυιδος πο-
λυάνυμ' εἰς φλόγα πολε-
νῶν

Πυθῶσα, δόξῃς ἐπ' Εὐν-
υπὶ θυμὸν δεινθῆς,

Δὴ τότε τὸς ἀπὸς ἰωυιδος
λάπικας, οἱ οἱ ἱεπῶν,

Μιμῶσαι χεῖ πότμον ἄ-
ποιομηφοὶ λυκοιο·

Ὅς δ' ἐκ δαλὸς ἰδῶν, φάσῃ
μὲν Ὁφάσιον,

Λάτσει βακίαν ἑυτορ
τάχα πάντας Ἀχαιῶς.

Ὡς μὴ ψυχρὸς ἰδῶν θερμῶ-
ρορέαν ἱεπῶν,

Χρυσῶ Ὁξάμν' πῆλιν,
μάλα ποτὰ δαναίτων,

Ἐν ἰακῶς πάτρασιρ ἱ-
χωρ τῆς πέντε τάλαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ, ἀνδρῶν, ἄρα
φωλότερ' ἢ χρισμολόγ' ὁ

Βάκιδος ἢ Διδύμῃς εἶν'; ὡς ὁ-
ρα ὡς θαυμαστὸς τοῖσι δὲ μι-

ληταῖς τῷ Πρωτίῳ πεισκο-
πῆρ ἔνθα ἱεπῶν ἱεπῶν.

τῶν

dicat. Caterum ego illi Ba-
cidis oraculum contra me-
morabo. Aut autem ad hunc
modum Bacis, nimium verè
vaticinatus:

Postquam multiplici Cy-
nicus cognomine Proteus

In flammam sese per præ-
ceps iecerit acrem,

A' furij's vanum propter
compulsus honorem,

Protinus occisi, viuum
quicumque sequuntur.

Vulpicanes alios imitas
ri facta decebit.

At quicumque metu tre-
pidus vitauerit ignem,

Quam primum saxis pos-
tulo lapidetur. Achivo:

Ne dum friget incers, nu-
gas producat acutas,

Vsuram exercens, Ὁ ple-
na Ὁ diuite perq,

In patria nummosus ha-
bens ter quinque talenta.

Quid vobis videtur viri?
nunquid Bacis deterior vi-

rus est vates esse quam Sibyl-
la? Sed iam tempus est admi-

randis illis discipulis Procei

circumspiciendis, ubi potissimum semetipsos purget in aërem.

τῆτο γὰρ πλὴν καὶ οἱ καλῶ-
 ρι. ταῦτ' ἀπότ' ὁ, ἀνθρώ-
 σαρ οἱ πλείους τῶν ἀπαύτων,
 ἤδη καὶ οὐδὲν ἄξιον ἔ-
 ρος. καὶ ὁ μὲν κατέβη γὰρ
 Νέστωρ δ' ἐκ ἐλαθρῶν ἰαχῶν τὸ
 Θραγιῆ, ἀπ' ὧς ἦκουσ' αὐτῆς
 βοῆς, ἤκων ὄθους, καὶ ἀναβάς
 ἐκ κρητῶν, καὶ μείγα κατὰ
 Διζύμα πρὶ τῷ καταβυβυκό-
 τ' ἔειπ' οἶδ' αὖ, ὅστις ὁ βέλτι-
 σ' ἔκειν' ἰκαλῆτο· ἐγὼ δὲ
 ἀφ' αὐτῶν δὲ γὰρ ἰνὸν ἴδον,
 ἀπῆκ' ὁ ψόμῳ ὅτις ἀθλη-
 τὰς ἤδη γὰρ οἱ Ἐμανοδίκαι
 ἐλέγοντο ἔνα ἔιν' ὧν πλείους.
 ταῦτα μὲν βί τὰ ἐν Ἡλιδι.
 ἐπὶ δὲ αὖ πλὴν Ὀλυμπίαν ἀ-
 φικόμεθα, μὴ δὲ τὸ ὅπι-
 ὀδοδὸμ' τῶν κατιζου-
 των Πρωτέως, ἢ ἰκαυοῦ-
 των πλὴν πλείους αὐτῶν, ὧ-
 ρ καὶ αὖ χεῖρας αὐτῶν ἤλθορ
 οἱ ποιοί, ἀχρὶ δὲ παρὰ τῶν
 αὐτῶν ὁ Πρωτέως, μείγα ὧν
 πλείους παρὰ τῶν μπόμῳ ἰκα-
 τόπιμ' τῶν κηρύκων ἀγῶ-
 ν' ὁ,

Hoc enim ipsi combustionē
 vocant. Hæc cum dixisset,
 certatim ab omnibus circū-
 stantibus succlamatum est:
 Combūtur iam illicō flama-
 nis dignissimi. Ac ille qui-
 dem descendit ubertim ri-
 dens: porrò Nestorem, nem-
 pe Theagenem non latebat
 vociferatio, verum exaudito
 clamore venit illicō. Cūq̄
 discursus ascendisset, magna
 voce exclamavit, innumera
 mala de eo percensens, qui
 descenderat. Minimè verò
 compertum habeo quòdnam
 illi optimo nomē fuerit. Cas-
 terum ego relicto illo, pro-
 ciferatione se rumpēte, abi-
 bam visurus athletas. Iam e-
 nim certaminum iudices ὁ
 arbiiri in circo esse dicebāt.
 Et hæc quidem æta sunt in
 Elide. Cū autem venisse-
 mus in Olympiam, maior i-
 bi multitudo aderat, Proteū
 accusantium, quam eius in-
 ceptum laudantium, adeò ut
 non pauci illorum convixan-

tes ad manus deuenerint: donec progressus ipse Proteus infi-
 nita hominum frequentia deduceretur, relicto à tergo præ-
 conum

ἄνθρωπος, λόγους τινὰς διέξῆλθε
 περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε, ὡς
 ἔβη, καὶ τοὺς λιנדύους, ὅς ἐ-
 γινώσκοντες διηγήσασθε, καὶ
 ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἐ-
 κείνου ἔπειθεν, τὰ μὲν οὖν ἄ-
 ρημῶς πομπῇ λέω· ἐγὼ δὲ ὀ-
 λίγον ἢ κούφον ἀπὸ πλείονος τῶν
 περιεστώτων, ἔτα φοβηθῆς
 μὴ σιωπεθῆναι ἐν τοσαύτη
 τύχῃ· ἐπεὶ καὶ πομπῆς τοῦ-
 το πάσχοντος ἴδωρα, ἀπῆλ-
 θον, μακρὰν χάριν φρά-
 σας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν
 ἐπιτάφιον· αὐτὸς πρὸς τὸν
 διέξινον. πολλὸν τότε τοῦτο
 ἐπίκουσθε, ἔφη γὰρ βέλτερον
 χρυσῶν βίῃ χρυσῶν κορώνων
 ἐπιθεῖναι· κελῶν γὰρ τὸν Η-
 ρακλέως βιβιωκῆτα, Ἡρα-
 κλέως ἀρθανῆν, καὶ ἀναμι-
 κθῆναι τῷ αὐθίῳ, καὶ ἀφελῆ-
 σθαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀν-
 θράπων, δάξας αὐτοῖς, ὅτι καὶ
 πρόπορ θανάτου καταφρονῆν.
 πάντας

conum certamine: ubi ora-
 tiones quaspiam de se ipse
 habuit, nimirum quibus exer-
 citijs vitam suam transgisse-
 set, quibusq; in periculis ver-
 satus fuisset, tum quantas ex
 quàm duras difficultates phi-
 losophiæ gratia per omnem
 ætatem pertulisset. Itaque
 multa eius generis erant,
 quæ ille differuerat. Ego ve-
 rò saltem pauca quædam præ-
 circumstantium multitudi-
 ne audiebam. Deinde me-
 tuens ne in tanta turba com-
 primerer, posteaquam mul-
 tos idem patientes cernerem,
 abij, longum valere iubens
 sophistam semet perimen-
 tem, suiq; funeris epitaphiũ
 ante mortem recitantem.
 Sedenim tunc etiam hoc in-
 audieram. Dixerat enim,
 aurea vitæ auream quoque
 se velle imponere coroni-
 dem: consuetaneum autē es-
 se, ut qui Herculeam vitam

exegisset, Herculeum quoq; mortem oppetēs è viuis discede-
 ret, aëriq; misceretur. Ac eam quidem utilitatē, inquit, statim
 præstandam esse hominibus, ut commonstrem illis, qua ra-
 tione & mentis constantia mortis acerbitas respuenda sit.

πάντας οὐδ' ἄλλοι τοὺς ἀν-
 θρώπους φιλοκλήτας ἤνιδθα.
 οἱ μὲν οὐδ' ἀνοητότεροι τῶν
 ἀνθρώπων ἰδάκρυτον, καὶ ἰ-
 βόων, σάβ' ὅτις Ἐπισημοὶ δὲ
 ἀνδρῶδες οἱ κικράσασαν.
 τίλει τὰ δειδομύθια. ὕφ' ὧν
 ὁ πρῶτος εἰς μνήσας ἰδορυ-
 βήθη, ἐληψίων πάντας ἐξιδου
 αὐτοῦ, καὶ μὴ πείσασθαι ὡς
 πυρὶ, ἀλλὰ ἀκούσας δὲ καθέ-
 ξαν ἐν ὡς βίω. τὸ ἦ τὸ αὐτὸ
 δειδομύθια, ἀδύκωτον αὐτῶ
 πείσασθαι ὡς ἄλλων μάλλον ἰ-
 ποίσει, καὶ τοὶ ἦδη νεκρῶδες
 πλὴν χοιῶν ἔχουσι, καὶ νῦν Δία
 καὶ ἰατρῆμα, ὡς κατέπαυ-
 σι τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ, ἀκρίσας,
 οἶμαι, πῶς ἐγέλωρ. δὲ γὰρ
 ἐλεῖν ἄξιον ἢ ἄτω ἀνεί-
 ρωτα τῆς λόγους ἀνθρώπων
 ἢ ἰσπανίας, ὅσοι ἢ αὐ-
 τῶν ποινῶν ἰκάνονται.

expalluit. Cumq; iam mortui cadaveris speciem vultu ac co-
 lore præse ferret, per Iouem timore impendio magis percul-
 sus, subirepidauit etiam. Ego verò, vt opinor, iam quæris
 quantum viserim. Neque enim commiseratione mihi dignus
 videbatur, homo ita miserè ambitiosus, ita anxie gloriæ cu-
 pidus supra omnes quotquot vnquam hoc vitio laborauerunt.

Nihilq

Itaque oportet omnes hæ-
 mines mihi morienti Phis-
 loctetas præsto esse. Iam
 qui imprudentiores erant
 ex illis, lachrymas profun-
 debant, exclamantes: Ser-
 uate Græciæ saluum atque
 superstitem. Cordatiores ve-
 rò vociferabantur: Perfi-
 ce quæ facienda decreui-
 sti. Horum itaque diuerso
 studio senex non mediocri-
 ter perturbatus est, sperans
 omninò se ab omnibus re-
 tentum iri quò minus in i-
 gnem se mitteret præcipi-
 tem, sed inuitum & nolen-
 tem illis resistentibus in vi-
 ta se mansurum. Ac sanè
 cùm præter spem atque sen-
 tentiam accidisset, vt illi
 quæ arrogantia inductus fas-
 cienda decreuerat, ea quo-
 que opere comprobanda for-
 vent, maiorem in modum

ἤμιπτο δὲ ὁμῶς ἐπὶ πον-
 λῶν, καὶ ἠνεφορέτο τῆς δό-
 ξης, ἀρβλήτωρ ἐς τὸ πλεῖστον
 τῶν θαυμασίουων, οὐκ ἔδως
 ὁ ἄθλοισι, ὅτι καὶ τοῖς ἐπιτόρ-
 σουροῖν ἀπαγορεύοις, ἢ ἐπὶ
 τοῦ Ἀμφίου ἐχομεύοις πον-
 λῶν πλείους ἐπονται. καὶ δὴ τὰ
 μὲν Ὀλύμπια τέλος ἔχει, κάλα-
 λισα Ὀλυμπίων γυμνασια, ὡς
 ἐγὼ, ἔειπον, τεράκις ἡδὲ ὁ-
 ρῶν· ἐγὼ δὲ (οὐ γὰρ ἴω
 ἀπορῆσαι ὀχλήματι, ἅμα
 πονηῶν ἐξιδόντων) ἄκωρ ὑ-
 πιλιπόμην. ὁ δὲ αἰὲ ἀναβα-
 λόμενος, νύκτα τὸ τελευτάειον
 περὶ ἄρκεα ἐπιδήξασθαι πύ-
 λωσιν. καὶ μετῶν ἐταίρων
 τινὲς παραλαβόντες, περὶ
 μίσσας νύκτας ἐξασαῶς, ἀ-
 πεία δὲ ὁ Ἄρπινος, ἐνθα ἦ ἡ
 πυρὰ, εἰσίοι πάντων οὗτοι
 ἔκκοσιν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας,
 κατὰ τὸν ἱππόδρομον, ἀπὸν-
 των πρὸς ἔω. καὶ ἐπὶ τάχιστα
 ἀφικόμεθα, καταλαμβάνοντες
 πυρὰν

sem, concessi rectā in Arpinam, ubi pyra erat. Ad id loci vi-
 ginti erant stadia ab Olympia per Elippodromū ad aurozam
 suntibus. Quam primū verò eò ventum est, offendimus
 5 pyram

Nihilò secus tamen à multis
 stipatus deducebatur, ac glo-
 riæ amenti desiderio in præ-
 ceptis rapiebatur, subinde o-
 culos in multitudinē admi-
 rantium rejiciens, ignarus
 miser quòd eos quoque qui
 ad crucem ducerentur, aut
 in carnificis manibus tene-
 rentur iam occidendi, mul-
 tō plures subsequerentur.

Finitis autem certaminibus
 Olympicis, quæ omnium
 pulcherrima fuisse cogno-
 uī (iam enim quater præ-
 sens interfui) eum currus
 inopia laborarem, multis
 discedentibus inuitus relin-
 quebar. Cæterum Proteus
 exitiosum sibi spectaculum
 subinde protrahens, noctem
 demum postremum tempus
 ei rei destinavit, quando se
 ipsum esset concrematurus.
 Sub noctem itaque mediam
 assumptus à quodam fami-
 liari, cum è strato surrexis-

πυρὰν ὑψηλοῦς ἐν βάθει,
 ὄσον ἐς ὄρηγὰν τὸ βάθος.
 δᾶδον ἦσαν τὰ ποτὰ, καὶ
 παρεθέβου τῶν φρυγῶν,
 ὡς ἀναφθάνει τάχιστα. καὶ ἵπα=
 δη ἡ οὐρανὴ ἀνέταλιν (ἔδρα
 γὰρ ἑκατέρωθεν θεάσασθαι τὸ
 ἑκάμισον τῆτο ἔργον) πρό=
 σαιμ ἑκείνῳ ἰουνασμοῦ
 ἐς τὸν αἰ πρόπον, καὶ ξυὼ
 αὐτῶ τὰ τέλη τῶν λιανῶν, καὶ
 μάλα οὐ γνήσιος ὁ ἐκ πα=
 τῶν δᾶδᾶ ἔχων, οὐ φαῦλῳ
 διατεταγμένους: ἰδᾶδὸ φό=
 ρα δὲ καὶ ὁ Πρωταῖος ἢ πῆσ=
 κηθούτων, ἀπῳ ἀκάλχο=
 θεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον,
 ἄτε ἀπῳ δᾶδῶν καὶ φρυγᾶ=
 νων. ὁ δὲ (καὶ μοι πάνυ
 ἠδὲ πρόσχε τὸν νοῦ) ἀπῳ
 θέτω ὁ πῶ πάρα, καὶ τὸ
 πρὶ ἀνιον, καὶ τὸν Ἡράκλειον
 ἐκείνο ῥόπαλον, ἔση ἐν ὀθόνυ
 ῥυπάσκη ἀκριβῶς. εἶτα ἠτῶ λι=
 θανωτῶν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ
 πῦρ, ἢ ἀναδᾶσπος τινός, ἐπὶ=

βαλέ

depositis pera & pallio, ac baculo illo Herculeo, in ex=
 tremē sordido adstuit amiculo. Deinde postulato thure,
 ut in ignem spargeret, quidam illi porrexit: quo in ignem

pyram altē congestam, in
 profundum verò ad magnā
 eubiti altitudinem egestam.
 Crebra faces praesio erant,
 aridis insuper sarmentis &
 stipulis pyra erat intexta,
 ut quā primū igne susce=
 pto in flammam erumperet.
 Postea verò quā luna ex=
 orta est (oportebat enim &
 hanc huius pulcherrimi fa=
 cinoris spectatricem adese=
 se) prodijt ille eo quo sem=
 per more solebat exorna=
 tus, ac cum illo reliqua Cy=
 nicorum multitudo. Hic per=
 nerosus quisque ex patribus
 facem in manu tenens, non
 segniter subministrabat: in=
 super ipse quoque Proteus
 face armatus incedebat.

Mox aggressi alius aliunde
 admotis facibus maximum
 ignem succenderunt, nem=
 pe facibus & sarmentis co=
 pioso igni suppeditantibus.
 Ille autem (nunc verò fac
 maximē attento sis animo)

θαλῆ τι καὶ ἄπειρ, ἐς τὴν μη-
 σικυβείαν ἀπεβλήθη (καὶ ἴδ
 καὶ τοῦτο πῶς τὴν τραγῳδί-
 αμ ἢ ἢ μισομυθεΐα) Δαμο-
 νῶν μητρῶοι καὶ πατρῶοι δι-
 ξαοῦν με ὁμῶν ἔς· ταῦτα ἔ-
 πῶν, ἐπὶ δὲ καὶ ἄς τὸ πῦρ, οὐ
 μὲν ἐσπατό γε, ἀλλὰ περὶ.
 ἀχίωθ ὑπὸ τῆς φλογὸς πομπῆς
 ἤρμυς. αὐθις ὄρω γελῶντά
 σι, ὡ καλὲ Κρόνιε, τὴν κατὰ
 σφοδρῶν τοῦ δράματ^ο. ἐγὼ
 δὲ τοὺς μητῶν μὲν Δα-
 μονας ἐπιδοσάμενον, μὰ τὸν
 Δι', οὐ σφόδρα ἠτιώμεν. Ἔ-
 τι δὲ καὶ τοὺς πατρῶν ἐπι-
 καλέσατο, ἀναμνησθεῖς τῶν
 περὶ τοῦ φόνον ἠρμύων, ἃ
 δε κατέξην ἰδωάμεν τῶν
 γέλωτα. οἱ λυσινοὶ δὲ περὶ
 πάντων τῶν πραγμ, οὐκ ἰδέε
 κρυον μὲν, σιωπῆ δὲ ἐνιδέε
 κνωτο λόπην τινά, ἐς τὸ πῦρ
 ὄρωντο, ἄχρι δὲ ἀφηνιῆς
 ἐπ' αὐτοῖς, ἀπίωμ, φημί, ὃ
 μάταιοι· ἃ ἴδ' ἢ τὸ θέαμα,
 ἄπλημφορ γέροντα ὄρῶν,
 λυσινοῦ

Etus graucolentia : Abeamus, inquam, ὁ stolidi. Neque
 enim voluptuosum hoc est spectaculum, senem assatum
 videre,

coniecto, & versis ad me-
 ridiem oculis (etenim ipse
 quoque merides ad huius tra-
 gœdiæ partem attingebat),
 sic exorsus est: O' materni
 atque paterni demones, su-
 scipite me propiti. Quibus
 dictis aëlutum in ignem in-
 silijt, nec amplius à quoquam
 visus est, sed à flamma quæ
 multa erat, circumfusus dis-
 paruit. Iterum te, optime
 Cronie, fabula catastrophæ
 ridentem video. Ego verò
 maternos demones inela-
 mantem per Iouem non ad-
 modum accusabam. At cùm
 paternos quoque inuocaret,
 recordatus eorum quæ de
 patris interfecti cede dicta
 fuerant, risum cōcinere non
 potui. Porro autem Cynicū
 rogam circumstantes, nul-
 las quidem profundebat la-
 chrymas: cæterum ipso si-
 lentio non vulgarem peritur-
 bati animi ægritudinem in-
 dicabant ignem inspicien-
 tes, donec vnà cum illis affe-

ἐνίσσης ἀναμιμναμύρους
 πονηράς. ἢ παειμύτι, ἔς
 ἀν' ἡραφούς τις ἐπιπλάσῃ, ἀς
 πικράσῃ ὑμᾶς, οἴους τοὺς ἐν
 τῷ δισμωτηρίῳ ἑταίρους τῷ
 Σωκράτῃ παραγράφουσι·
 ἐκάνοι μὲν οὖν ἠγανάκτου,
 καὶ ἰλοιδόροῦτό μοι. ἐνιοὶ δὲ
 καὶ ἐπὶ τὰς βασιλείας ἤξαν.
 ἔτα ἱππὴν ἠπέλημσα ξυπαρ-
 πᾶσας τινὰς ἐμβαλέην ἄς τὸ
 πῦρ, ὡς ἄρ' ἔποιντο τῷ Διδά-
 σκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ ἀρλώλια
 ἔχορ, ἐγὼ δὲ ἱπανίων, ποικί-
 λως ἑταῦρε, πῆξιμαυτὸν ἰν-
 νόου, τὸ φιλόδοξον, οἶον τί-
 θειν, ἀναλογισθῆναι ὡς μὲν
 ὦσ' οὗτ' ὁ ἔρωσ' ἀφνικὸς καὶ
 τοῖς πάντων θαυμαστοῖς ἔν' ἴσοι
 πῶσιν, ἢ ὅπως ἐκάνω τὰνδρῖ,
 καὶ τὰλλα ἰμπλήκωσ' καὶ ἀφνε-
 νομύφων βιβλιόκοτι, καὶ ἕν' ἄ-
 θαξίας τὸ πῦρός. ἔτα ἰν' ἵπ-
 λανον ποποῖς ἀπιούσιν, ὡς
 θεῖσαντο καὶ αὐτοῖ. ὦρον δὲ ἔ-
 τι κατὰ κίψιδι ζῶντα αὐτόν.
 καὶ γὰρ καὶ τὸ δ' ἦν πῆτερ αἶα
 Διδέο

videre, praesertim cum ita
 malo odore omnium nares
 impleantur. An expectatis
 dum pictor quispiam acce-
 dens vos depingat, quemads-
 modum in carcere iuxta So-
 cratem socij depicti sunt?
 His auditis illi indignabantur,
 & me cōvicij profcin-
 debant. A nonnullis quoque
 illorum ad fustes concursum
 est. Deinde verò cum essem
 illis comminatus, me corre-
 ptos per vim quospiam in
 ignem praecipitaturum, ut
 praceptoris sequantur ve-
 stigia, a caepo desierunt,
 & pacem egerunt. Ego au-
 tem à pyra regressus, equis
 dem varia meo cum animo,
 ô amice, volebam, identi-
 dem mecum reputans cu-
 iusmodinam res esset gloria
 sitis & cupiditas, quippe qua
 sola quoque magni alioquî
 viri & admirandi omnes ex
 æquo caperentur, necum hic
 Proteus, cuius omnis vita

parū prudenter instituta, eò tantū tendebat, ut alijs admira-
 tioni esset, & stupori, prorsus flāmis nō indigni. Exinde mul-
 tis occurrebā, & ipsis spectatū cumiibus. Etenim existimabant
 adhuc

ἠελίου, ὡς πρὸς ἀνίσχου-
 τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμεν, ὡ-
 ὅσπερ ἀμύλησεν τοὺς Βραχ-
 μάνας φασί ποιεῖν, ἐπιβύου-
 ῶσα τῆς πυρᾶς. ἀπέστροφον
 δ' οὐδ' τοὺς ποιοῦντες αὐτῶν,
 ἀζωρ ἤδη τετελεύθει τὸ ἔρι-
 ζον, οἷς μὲν καὶ τοῦτ' αὐτὸ
 περισιπιδασον ἦν, καὶ αὐ-
 τὸν ἰδῆν τὸν τέπον, καὶ τι
 λείψανον καταλαμβάνειν τῷ
 πυρῶς. ἔνθα δὲ, ὡ ἐταῦρε, μυ-
 εία πράγματα ἔχον, ἀπασί
 διηγούμεν καὶ ἀνακείνου-
 σι, καὶ ἀκευδῶς ἐκπύουνομε-
 νοις. εἰ μὲν οὐδ' ἴδοιμι τίνα
 χάριστα, ψιλὰ δὲν, ὡσπερ
 σοί, τὰ πραχθέντα διηγού-
 μιν, πρὸς δὲ τοὺς βράνας, καὶ
 πρὸς πῶ ἀκρόασιμ κτηνότηας
 ἐπαγώδου τι παρ' ἐμῶν,
 ὡς ἐπεδὴ ἀνέφθη μὲν ἡ πυρᾶ,
 ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ
 Πρωτεύς, σεσμοῦ πρότερον
 μεγάλον ἕννομον, οὐδ' μὲν
 καθμῶ τῆς γῆς, γύψ ἀναπλά-
 μιν

adhuc ipsum viuum relictu
 iri. Siquidem hoc prio-
 ri die fama sparserat, tan-
 quam ad solem orientem sa-
 lutaturus, quemadmodum
 aiunt fastitare Brachmanas,
 quando pyram sine inscen-
 suri. Itaque multos illorum
 ab incepto iinere absterrui,
 dicens omnem rem iam es-
 se confectam: quibus ne hoc
 ipsum quidem dignum erat
 diligentia, & si ipsum vidif-
 sent locum, ac nonnihil ab
 igne reliquarū inuenissent.
 Hic mihi, ὁ amice, infinita
 erant negotia, dum omni-
 bus percensco quarentibus,
 & singula exactè indagans
 tibus. Quoties ergo vides
 ram eminentis auctoritatis
 & gratiæ virum, illi omnem
 rem nudè & simpliciter ve-
 acta erat, quemadmodum
 tibi, commemorabam. Cæ-
 terum erga homines bardos
 & stupidos, & ad audien-
 dum suspēso animo inhan-

tes, magnificis & tragicis verbis efferebar, quod posteaquam
 pyra fuisset incensa, & semet Proteus iniecisset, facto sub
 initium ingenii motu, cum horrendo concussa terre mu-
 gitu,

ἐνδὸν μικρὸν ἔμπεδον ἀφ᾽ ἑ-
 καστῶν ἀνθρώπων, ἡσυχαστῶν
 τῶν ἀνοήτων, καὶ βλακικῶν
 τῶν πρόπορ. ἐνόησεν τὸ λοιπὸν,
 οἷα ἄκός ἐπ' αὐτῷ γήθησεν,
 ποίας ἤνθ' οὐ μελίττας ἐπισή-
 σιδαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ
 τίπιδας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τί-
 νας δὲ κοράνας οὐκ ἐπιπλέε-
 σθαι, καθάπερ ἐπὶ τῶν Ησιό-
 δου τάφοι, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔ-
 κόντας ἤνθ' ἔπαρά τε Ηλείων
 αὐτῶν, παρὰ τε τῶν ἄλλων
 Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπισηκίνας
 ἔλεγε, αὐτίκα μάλα οἶδα
 ποίας ἀνασσομένας. φασὶ
 δὲ πάσαις σκιδῶν ταῦς ἐνδὸ-
 ξοῖς πόλεσιρ ἐπιστολὰς ἔστ-
 πέμψαι αὐτῷ, ἔστθικας τινὰς
 καὶ παραινέσεις καὶ νόμους.
 καὶ τινὰς ἐπὶ τῶν πρεσβυ-
 τῶν τῶν ἑταίρων ἐχρησθέν-
 σε νεκραγέλους καὶ νεκρο-
 θρόνους πεσαγορεύσας. τοῦ-
 το τέλ' τοῦ κακοδάμου
 Πρωτίως ἐγένετο, ἀνδρὸς ὡς
 βραχὲ λόγῳ περιπαθεῖν, πῆς
 ἀλά.

fui nuncijs & cursoribus declaratis. Hic finis vitæ fuit
 infelicis illius Protei, viri breui oratione cuncta per-
 stringam;

subuolans fuisset conspe-
 ctus, quem ego paulò an-
 tè volantem dimiseram, in
 hoc, ut hominum stolido-
 rum & stupidorum men-
 tem dementaret atque delu-
 deret, Considera verò reli-
 quia, quæ propter ipsum (ut
 verisimile est) breui euen-
 tura sint. Qualenam apes
 locum non sunt frequenta-
 tura? quæ verò cicadæ non
 accessura? quæ cornices
 non aduolatura, quemad-
 modum ad sepulchrum He-
 siodi, & similia? Sede-
 nim imagines quoque ab i-
 psis Eliensibus reliquisquæ
 Græcis missas esse confir-
 mabat. hoc profectò sat
 scio, breui non paucas ere-
 ctum iri. Aiunt præterea
 omnibus fermè ciuitatibus
 celebrioribus ipsum scriptis
 epistolis misisse testamenta
 quædam, & exhortationes
 ac leges: ac quosdam pro-
 pter hæc ipsa legatos ex fa-
 miliaribus elegisse, funeris

ἀλήθειαν μὴ οὐδ' ἐπιπόσει ἀ-
 ποβλήσαντο, ἐπὶ δόξῃ δὲ,
 καὶ ὡς παρὰ τῶν πομπῶν ἐς
 πᾶν, ἅπαντα ἀπόντο, ἀδ-
 κῆ πράξαντο, ὡς καὶ εἰς πῦρ
 ἀλιθῶν, ὅτι μὴδ' ἀπράουσαν
 τῶν ἐπαύων ἐμικρῶν, ἀνεί-
 σθητο, αὐτῶν γρόμφος. ἐν ἱ-
 Ἰσοί περὶ διηγήσασθαι πᾶν-
 ὄμοιαι, ὡς ἔχουσιν ἰστορῶν.
 ἡμῶν ἰκάνει μὴ γὰρ πᾶσα
 οἶδα, ὅθως ἀκούσας μόν,
 ὅτι ἦκουσ' ἀπ' Συρίας διηγου-
 μίνου, ὡς ἀπ' Τρωάδος συμ-
 πλοῦσα μὲν αὐτῶν, καὶ τὸ τε
 ἀπὸ τῶν ἐν ὧν πᾶσι πρῶ-
 φῶν, καὶ τὸ μετὰ τὸν τὸ ὡς
 πᾶσιν, ὃ ἐπ' αὐτῶν, ὡς
 ἔχοι καὶ αὐτὸς τινὰ Ἀλκιβιά-
 δην, καὶ ὡς ἐπιταραχθῆναι μὴ
 ἔνυκτος ἐν μίση ὧν Αἰγύπτου,
 γρόφου καταβάντο, καὶ κύ-
 μα παμμύθηθον ἐγείραντο,
 ἐκόντες μὲν τῶν γυναικῶν ὃ
 θαυμαστός, καὶ θανάτου κρεί-
 ττον ἐν δολῶν. ἀπὸ μικρῶν

stringam, qui ad veritatem
 nunquam respexit: propter
 gloriam verò & hominum
 laudem aucupandam, om-
 nia semper & dixerit & fes-
 cerit, adeò ut in ignem quò-
 que se per præceptis salu mi-
 serit, quando laudum titil-
 latione haudquaquam am-
 plius perfunctorus erat,
 quippe quas mortuus senie-
 re non poterat. Vnum ad-
 huc si addidero, verborum
 finem faciam, ut abundè
 habeas quod videas. Siquia-
 dem illa iam olim nosti,
 quippe quæ statim ut ex Sy-
 ria domum veni, ex me des-
 narrante audisti, ut à Troa=
 de una cum illo nauigárim,
 præter alias quas exercebat
 inter nauigandum delicias,
 etiam pueri formosum per-
 suasit in Cynicæ sectæ se ad-
 dicere, videlicet ut esset e-
 tiam illi Alcibiades. Et
 quemadmodum conterritus
 sit sub noctem in medio Ae-
 gæo, oborta caligine, magnisq; fluctibus insurgentibus, vix
 cū mulieribus turpiter eiulárit admiráduus ille, visus sibi potior
 esse, quàm ut mortem oppetere debeat. Atqui aliquanto ante
 quàm

πὲ τῆς τριαντῆς, πὲ ἑννία
 σχεδὸν πον ἡμερῶν, πλεόν,
 οἶμαι, τοῦ ἰκανοῦ ἡμερῶν
 ἢ μὲν τε τῆς νυκτὸς, καὶ ἰά-
 λω πνεύμα μάλα σφοδρῶ.
 ταῦτα δὲ μοι Ἀλέξανδρ' ὁ
 ἰατρὸς διηγήσατο, μετακλή-
 θῆς, ὡς ἐπισκοπέσῃν αὐτόν.
 ἔφη οὐδ' ἀταλαβῆν αὐτόν
 χαμῶ ἀνλιόμην, καὶ τὸ
 φλογιδὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυ-
 χῶν ἀτοκῶτα πάντων ἰρωτι-
 κῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δουῶναι.
 καὶ τοὶ ἄπῃ ἔφη πρὸς αὐτόν,
 ὡς ἂ πάντως θανάτου δλοιο-
 το, ἡεῖν αὐτόν ἐπὶ τὰς θύ-
 ρας αὐτόματόν, ὡς καλῶς ἔ-
 χην ἔπειθαι, μηδὲν τοῦ πνε-
 ρὸς δλοίμην τὸν δ' αὖ φά-
 ναι, ἀπ' οὐχ ὁμοίως ἔνδο-
 ξ' ὁ τρόπ' ἔχοντ' ἄν, πᾶ-
 σι κοινὸς ἄν. ταῦτα δὲ ὁ Ἀλέ-
 ξανδρ' ὁ. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς
 πὲ πομπῶν ἡμερῶν ἔδον αὐ-
 τὸν ἐγκρισμόν, ὡς ἀπλά-
 κρῶσαι τῷ θριμῇ φαρμάκω.

δρῶς,

ὅ γλῶσφα oppetendæ mortis futura est ratio, cum omni-
 nibus communis sit. Hæc quidem Alexander. Cæterum
 ego quoque illum non ita multos ante dies vinctum conspe-
 xi, quemadmodum præ pharvacis amarulentia fleuerit.

uuu

Vide

quam diem suum obiit, ante
 nouem ferme dies plus quam
 sat erat, ut opinor, cum aua-
 riter deuorasset, sub no-
 ctem vomuit, ac febricula
 valde vehementi subito cor-
 reptus est. Hæc mihi Alex-
 xander medicus denarra-
 uit, accersitus in hoc, ut eum
 inspiceret. Ait ergo se il-
 lum semet humi voluentem
 deprehendisse, æstuantem
 morbum perferre non va-
 lentem, ac frigidam valde
 desideranter postulantem:
 se verò non dedisse. Dice-
 bat quoque ita ad illum di-
 xisse sese: quòd si prorsus
 mortis amore & cupidita-
 te teneretur, ipsam vltro
 breui ad ianuam esse veniu-
 ram, ita ut ignis sibi super-
 uiscaneus ad hanc maturan-
 dam esse videretur. Ad
 quæ ita respondisse Pro-
 teum aiebat: Atqui haudè
 quaquam perinde cel:bris

ὁρᾶς, οὐ πάνυ τοὺς ἀμύλων =
 ποῶτας ὁ Αἰακὸς παραστῆ.
 χιταὶ ὁμοιορ ὡς εἰ τις ταὶ σὺν
 ῥῶν ἀναβύσθητι μὲνων, τὸ
 ἐν τῷ ἀναβύσθητι πρόσλασμα
 θρασυδοί. τί σοι δοκεῖ ὁ Δη-
 μόκριτος, ἃ τὰυτὰ εἶδῃ; καὶ
 ἀξίαν γινάσκει ἀρὶ μὲν ἄν-
 ῥῶν καὶ τοὶ πόθῃν εἶχερ ἰκᾶ-
 νῶν τοσοῦτον γίνωτα; οὐδὲ
 ἐν ᾧ φιλότις, καὶ καὶ αὐτὸς
 ἢ μάλιστᾳ, ὁπόταν τῶν ἄλλων
 ἀνέους θάυμαστον αὐτόν.

Videte ut nō omnino Aea-
 cus cacutientes suscipiat?
 Non absimile si quis iamiam
 in crucem ascensus, digiti
 vulnifesculo medeat. Quid
 tibi facturus fuisse videtur
 Democritus, si horum spe-
 culator contigisset? Nunquid
 pro dignitate virum derisisset?
 Et vnde tantus misero
 risus suppetisset? Proinde,
 amice, ride et tu ipse, ac tum
 maxime effusissime, quos
 ties alios eundem admirantes audieris.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

IN Peregrino simulatae tantum sapientiae imaginem
 Lucianus haud dubie ostendere voluit. Quid enim il-
 lo insolentius, aut popularis admirationis (quam vnam
 omnes sua prodigiosa viuendi ratione constat venatos
 esse Philosophos) cupientius? Quem in tantum gloriae
 sitis excaecauerat, ut omnibus absumptis admiratio-
 nis captandae praestigijs, quibus vulpi oculos demen-
 tare solitus est: demum etiam semet flammis absumen-
 dum sacrarit, non ob aliam causam, quam ut mortuus
 quoque admiratione esset populo. Nec mihi dubium
 est, in hoc Peregrino Lucianum, summae virum pru-
 dentiae, indicium facere voluisse, cuiusmodi res esset
 ambitiosae gloriae cupiditas, quam inconsulta, quam
 praecipens, & quam ferè semper temeritatem comitem
 secum habeat, & φιλαυτίαν sociam. Nec verò vsq; ad eo
 popula-

popularium animis facessit negocium, quam excelsos
 animos ferè occupat: & quò altiori magnitudine mens
 prædita fuerit, hoc facilius hæc facti cogitur, tantoque im-
 pensius gloriæ desiderio infestatur: ita vt præclare scri-
 pserit Lucianus: τὸ Φιλόδοξον μόνον ἄφικτον, & τοῖς μανυ-
 θαι μετῴσιν ἀνά δεκάδοσι: Animi abiecti & sordidi reb. ca-
 piuntur humilibus, at sublimes & excelsi illam internam
 in altorum animis repositam opinionem affectant. Et
 huius consequendæ gratia nihil non faciunt, parum
 nonnunquam reputantes, quàm prudenti consilio in-
 iudiosam captent gloriàm. Videmus nostro seculo in-
 numerabiles peregrinos semet, vt Protheus, in omnia
 vertentes, tantum in hoc, vt sint aliquid: hoc est, vt He-
 fiodus loquitur, ῥήτοίτε, φατοίτε, ne desit mûndo quod
 de illis loquatur, vt habeant præclarum apud omnes
 & eruditionis & ingenij testimoniùm: non animad-
 uerentes interim, se quadam animi cæcitate & præci-
 pitantia, qua illis imposuit Φιλαντία & ambitio, dum
 omnia miscnt, in summam ruere infamiam. Vsq̄uea-
 deò miserè nonnulla sutiunt, & sedulò venantur ἢ ἑ-
 στίον ἐκείνο δὲξάσθων, vt patiantur citius veritati iniuriam
 fieri, quàm illorum periclitetur existimatio. Est quidem
 omnibus commune laudis & gloriæ certamen propo-
 situm, sed ad hanc vt non nisi per sudorem & laborem
 patet aditus, ita non alia quàm virtutis, hoc est legiti-
 ma via penetrandum est. Tam quisquè peculiarem viam
 ad laudem consequendam sternit & aperit, quæ an
 laudis appellatione digna sit, viderint ij qui tanto pe-
 re ad hanc & multorum exitio & offendiculo aspirant.
 Sed nimium multa philosophari sumus. Cæterum in
 Peregrino præter cætera illud quoq; videre est, quàm
 nihil in rebus diuinis sapiat humana ratio, etiã pru-
 dencia philosophica exculitissima. Quis enim nega-
 bit, Lucianum summi virum fuisse ingenij: at quam
 nasurè subsannet Christianismum, palàm est: conui-
 tia eructans in ipsum quoque Christum, quem ἀν-
 ηκολοπισμὸν σφισίω; hoc est, de palo suspensum

tris & ocij gratia quòd cum maiori ignauia ac securitate, libidini atque alijs vitijs inferuire possint, ad hanc professionem prorumpere docet. Fingitur autem Iupiter cum Mercurio de eo quod nuper in Olympijs circa Proteum acciderit, sermonem habere (quæ occasio dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam aduenire, multa querentem ac detestantem de moribus & vitijs recentiorum ac nuper natorum Philosophorum, vt qui non ipsi modò nihil dignum hac professione agant aut tractent, verùm etiam iniuriam ac fraudes, quibus alios circumueniant, sub hoc specioso titulo tegant: exposita interim prima origine, qua de causa Philosophia primùm in terras à loue de misa fuerit, qui homines philosophari primùm cœperint, & quale postremum hoc hominum genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iupiter, pro eo ac pat erat, commotus, Mercurium & Herculem vna cum Philosophia ad puniēdos huiusmodi impostores demittit, qui ducēte Philosophia, in Thraciam deueniunt, atq; ibi fugitiuos quosdam seruos, philosophorum nomine sese tuentes, & quandam Laconici cuiusdam vxorem, libidinis causa secum circumferentes, indicante & adiuuante ad hoc etiam Orpheo poeta, comprehendunt, & malè multatos dominis suis in seruitutem restituant. Vtrum autem ex vero aliquo facto occasionem argumenti huius Lucianus traxerit, incertum est: loci certè ac nominis mentio, quam ille sub obscurè facit, tale aliquid innuere videntur. Et fuēre illis tum temporibus præter Epictetum & Menippum, de quibus notum est, & Macrobius quoque libro Saturnalium primo meminit, etiam alij quidem, qui à seruis ad philosophiam progressi sunt, quorum haud dubiè nonnulli non tam virtutis studio, quàm ignauix & securitatis gratia, quemadmodum & nostra ætate non paucos vidimus, ad hoc vitæ genus excitati fuēre.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΖΗ-
 νος, Φιλοσοφίας, Ηρακλείου,
 Έρμης, Ανδρών, Δεσπότης, Ορ-
 φείου, Δραπέτου κ̄
 Υποδίκης.

ΑΠΟΛΛΟ, ΙΚΡΑ-
 ter, Philosophia, Hercules
 Mercurius, Viri, Dominus,
 Orpheus, Eugeniuss,
 Marius.

Ληθῆ ταῦτά
 φασι, πάτερ ὡς
 ἐμβάλοι τις ἀν-
 τὸν φέρων εἰς

τὸ πῦρ, κατεναυτι Ολυμπία-
 ων, ἡδὴ προσβήτης ἀνθρώπω-
 σος, οὐκ ἀγγυλῆς θανάτου-
 ποῖος τὰ τοιαῦτα; ἢ σκληρῆ
 ζὰρ ἡμῶν διηγέτο, αὐτῆ ἰω-
 ρακεία καὶ ὄμνηρον κίχουσα.
 Ζῶς. καὶ ἴσως ἀληθῆ, ὦ Α.
 πομπῶν, ὡς μὴ ποτε γινώσκει
 ἄφιλερ. Αω. οὐτῶ κησὸς ὁ
 ζέρον λῶ, καὶ ἀνάξιοις ἐν πυ-
 ρὶ ἀποκωλύει; Ζῶς. καὶ τῶ-
 το μὴ ἴσως, ἀπὶ ἐγὼ πομπῶν
 ἢ πῶ ἀρδίαρ μέμνημαι ἀ-
 νασχόμεν. Ὅ τὸτε ἵπὸ κνίσσης
 πονηρᾶς, οἶαρ ἄκός ἀποφεύ-
 ρεθαι ὀπλομένων ἀνθρώπι-
 νων σωματάων, εἰ γοῦ μὴ εἰς
 πῶν Αρατίων, ὡς εἶχον, ἀνθὺς
 ἀπὸν ὀχόμῳ, ἀπολάλαρ
 ἔμ, ἡ ἴσως, ἀποτίει τὸ καπνῶ.
 καὶ ὁμοῦς ἐν τοσαύτη ἀρωδίᾳ,
 καὶ

Etane que di-
 cunt, Pater
 quod in ignem
 quida se ipsum

coram Olympijs iniecerit,
 homo iam senex, nec inge-
 nerosus ad talia prestigiaz
 tot: Siquidem ita nobis Lu-
 na retulit, se illum ardentem
 vidisse dicens. IVP. Et
 admodum vera, ὁ Apollo,
 atque utinam nunquam fa-
 cta fuissent. APOL? Num-
 adeo bonus senex erat: & in-
 dignus qui in igne periret.
 IVP. Et illud forsitan.
 Ceterum multam me tum
 memini in suauitatem, ob ni-
 doris, qualem ab tostis hu-
 manis corporibus exhalare
 par est, faciozem perulisse.
 etenim mi confestim in Ara-
 biam, ut habebam, discendens
 abyssem, ob sumi, ceret scia-
 as, foeditatem perijsem: &
 tamen in fragrantia tanta,
 aroma-

καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων,
 καὶ ἐν λιθάνωσιν παμπότῳ,
 μόλις αὐτῶν ἐπιλαθῆναι μοι,
 καὶ ἀρμαδῶν ἠθελον τῶν κν.
 λιθάνων τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ
 καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιῶν,
 ἰαπωνηοῦς αὐτῆς, Ἀπ. τί δὲ
 βολόμῳ, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα
 εἰργασαι ἐαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγα-
 θόν, ἀπανθρακωθῆναι ἰμπε-
 ροῦς ἐν τῶν σπράν; Ζεὺς. τῶ.
 ὦ μὲν οὐκ ἂν, ὦ πάτερ, φθάνοις,
 καὶ Ἐμπειλοπλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἰγ-
 καλῶν, ὅς ἐστι τὸς κρατῆρας ἡ-
 λαῶ, καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.
 Ἀπ. μελαγχολίαν τινὰ δε-
 ψνὸν λέγεις, αὐτὰρ οὗτος γέ
 τινὰ ποτὶ ἄρα τῶν αἰτίων ἰ-
 σχυρῆς ἐπιθυμίας; Ζεὺς. αὐ-
 τοῦ σοι λόγον ἰσῶ, ὅρ' ἔλεξε.
 πρὸς τῶν πανύγνευ, ἀρλο-
 γούμῳ, ὦ πρὸς αὐτοὺς ἡπίρ-
 τῆς τελευτῆς. ἔφη γὰρ, εἰ γέ
 μέμνημαι. ἀλλὰ τίς αὐτῆ
 σποδῆ πρόσοσι τιταραγμέ-
 νη καὶ διακρύσσα, πάλιν ἀδι-
 κμήνη ἰοικῆα; μάλλον δὲ φε-
 λοσοεῖα ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γέ
 τοῦ μὲν ἐπιδοῖται σχετλιάσ-
 σα, τί, ὦ θύγατρι διακρύεας,
 plorans arumnis plena, inuocat. Cur filia lachrymaris?

aromatumque copia, nec non
 thuris abundantia, vix mi-
 hi nares odoris obliuisci, &
 graueolentiam illam dedi-
 scere volebant: sed & nunc
 cum tantum recordor, quasi
 nauseo. APOL. Quidnam
 ô Iupiter, volebat cum ita se
 ipso abuteretur? aut quòdnam
 inde bonum, si in rogum in-
 cideret, ac carbonatim de-
 flagraret? IVP. Atqui fi-
 li, nonne in hoc Empedo-
 clem ante ipsum criminari
 videris, qui in Sicilia & ipse
 in crateras insiluit? APOL.
 Melancholiam quandam mo-
 lestam dicis. Ceterum iste
 quamnam tandem desiderij-
 causam habebat? IVPIT.
 Ipsi tibi sermonem refe-
 ram, quem coram Panegyri,
 cum mortis genus defen-
 deret, habuit dicebat enim,
 si memini. Sed quàmnam est
 ista quæ accelerans aduētat,
 perturbata, lachrymas? mas-
 gna videtur iniuria affecta.
 Atqui Philosophia est, ac
 nomen meum, se ipsam de-
 plorans arumnis plena, inuocat. Cur filia lachrymaris?

τί ἀπληρώσα τὸν βίον ἰδιό-
 τυθας; ἀρα μὴ οἱ ἰδιώ-
 θεις ἐπιβουλεύουσι σοι, ὡς τὸ
 πρόδόν, ὅτι τὸν Σαυράτῳ
 ἀπικλήσαν, ἀπὸ Αὐτῆς ἰατρῆ-
 γορηθῆντα, αἶτα φάνας ἴσῃ
 τοῦτο αὐτῆς; Φι. ὄβρι τοῖς
 τοῦ, ὡ πάτερ, ἀπὸ ἰκάνοι μὲν
 ὁ πολλὸς λῆος, ἐπὶ νόου, καὶ ἴσῃ
 τιμῆς ἢ γορ ὡ δέ μνοι, καὶ θαν-
 μάξουτίς με, καὶ μονουχι
 πῶσκα οὐ τὸν, ἀ καὶ μὴ σφός
 δρα ξυρίδαμα ὡρ λέγοιμι. οἱ
 δὲ, πῶς ἀρ ἔποιμι, οἱ ξυῖ-
 θεις, καὶ φίλοι φάσκουτὸν ἄν,
 καὶ τὺνομα τὸ μὲν ἰπιδύομι.
 μοι, ἰκάνοι με τὰ δεινότατα
 ἐργάσαντο. Ζῶς. οἱ φιλόσο-
 φοι ἐπιβουλεύουσι σοι; Φι. οὐ
 λαμῶς, ὡ πάτερ, οἱ γὰρ ξυκρίνω τὰ
 μοι καὶ αὐτοῖς Ζῶς. πῶς τίνων
 ἐρῶ δέ κησαι, ἀ μὴ τε ἰδιώ-
 τας, μὴ τε τῶν φιλοσόφου ἀ-
 τῆς; Φι. ἄσ τινοσ, ὡ Ζῦ, ἐν
 μετὰ κησὶ τῶν τε πολλῶν καὶ
 τῶν φιλοσοφούτων, τὸ μὲν
 σχῆμα καὶ βλεμμα καὶ βᾶδι-
 μα ἡμῶν ὅμοιοι. καὶ κατὰ
 ταῦτα ἰσχυμένοι, ἀξίῳσι γὰρ
 καὶ ἐμοὶ τὰ κησαι, καὶ τὸ ὄνομα τὸ
 ἡμῶν ἐπὶ γράφονται,
 μαθητῶν

aut cur vitā relinques adue-
 nisti? num tibi rursus Idio-
 tae, ut olim, struxere insidias,
 cum^a Socratem ab Anyto ac-
 cusatum interfecere? ideo ne
 illos fugis? PH. Nihil tale, ὁ
 pater, verum turba illa inges
 me laudat, honoreq; dignam
 censens veneratur, & tantum
 non adorat, tamen si non ad-
 modum quae dico intelligat.

Hi vero, quonā modo dicā?
 familiares, & quise amicos
 esse offerunt, ac nomē meum
 induere, illi me grauissimē
 laeserunt. IVP. Philosophi-
 ne tibi insidias quasdam stru-
 xere? PHI. Minimē, pater:
 nam & illi pariter mihi in-
 iuria sunt affecti. IVP. A
 quibus igitur iniuriam per-
 pessa es, si nec Idiotas, neque
 Philosophos incusas? PHI.
 Sunt nonnulli, ὁ Iupiter, in-
 ter multiitudinem & philo-
 sophantes medij, forma, a-
 spectu & incessu nobis si-
 miles, hisque ornati, hi mihi
 subesse gloriantur, ac nos
 men nostrum pra se ferunt,

μαθητῶν

μαθητὰ καὶ ὁμιλητὰ καὶ δια-
σῶται ἡμῶν εἶναι ληγοντῶν, ὁ
βίος δ' αὐτῶν ἡμιμάρ^ο, ἀμα-
θίας καὶ θράσους καὶ ἀσελγείας
ἀνάπλευτος· ὄψεις δ' μικρὰ λαθ
ἡμῶν. ὑπὸ τούτων, ὡς πᾶσι, ἡδὲ
καὶ ἐμῶν, ἐπιφύλαξι. Ζῶς. Διὰ
ταῦτα, ὡς ἔφαθες, ἀπὸ τί μά-
λις ἡδονῆς καὶ σι. Φιλ. σκό-
πα, ὡς πᾶσι, ἐμικρὰ σὺ γὰρ κα-
τιδῶν τὸ βίον ἀδικίας καὶ πα-
ρανομίας μισθόν, ἀπὸ ἀμαθίας
καὶ ὄψεως ξυμῶνα, καὶ ταπεινῶ-
σιν ὑπὸ αὐτῶν. Κατελείπεις τὸ
ἀνθρώπινον ὑπὸ τῆς ἀγνοίας ἐ-
πορευόμενος, ἡμῶν κατεπέμ-
ψας, ἐν τῇ ἐπιφύλαξι ἐπιμνησθῆ-
ναι, ὡς πάντων μὴ ἀδικῶν
τὸ ἀπὸ πᾶσι, καὶ βιασόμενοι, καὶ
ὁμοίως τοῖς θεοῖς βιβῶντες, ἀ-
ναδελφῶν δὲ πρὸς πᾶσι ἀν-
θρῶπων, ἐρωτικῶν ξυμπολι-
τῶν. ἔφησεν δὲ πρὸς με κα-
ταπέμψων, ἀπὸ πρᾶξις ἡμῶν
ἀνθρώπων, καὶ ὡς δὲ ἀπὸ πᾶσι
πρὸς ἀμαθίας, ὡς ἔφαθες, καὶ
αὐτῶν ὄψεως, ἐγὼ δ' ἐπιφύλαξι αὐ-
τῶν σὲ, καὶ μόνον ἰάσασθαι ἀπὸ
τῶν γινόμενων οἰμῶν, περὶ τῶν

discipulos, sectatores ac con-
tubernales se nostros esse dis-
centes: at vitia eorū scelestis-
sima ignorantia, temeritate
et petulantia penitus est res-
feria: nobis iniuria haud par-
ua. ab illis, ὁ pater, iniuria
affecta profugi. IVP. Mole-
sta hæc, filia: verum quare
potissimum te læsere? PHI.
Considera, pater, nū parua.
etenim cū vidisses humanā
vitam iniquitate et iniustitia
plenam tanquam ignorantia
et violentia agitatā et per-
turbatam, tu rerū humana-
rum, quod tanta caligine eos
fluctarentur, miseratus, me in
terram dimisisti, iniungēs ut
omnem adhiberem diligen-
tiam, quod homines à violen-
tia et mutuis desinerēt iniu-
rijs, ac nō beluarum ritu vi-
uerent, ad veritatemque respec-
tantes, pacatius inter se de-
gerent. Dicebas etenim cū
me demitteres, quæ nam ho-
mines agunt, qualiterque, ὁ
filia, ob ignorantiam sint
affecti, tute quoque cernis. Ego verò, quoniam eorum me mis-
eretur, te, quam solam tantis erroribus mederi posse arbitror,

ἐξ ἁπάντων ἡμῶν, ἡμίποια.
 σομφίω. Ζῆς. οἶδα ποτὴ
 καὶ τοιαῦτα ἀπὸρ τότε, σὺ δὲ
 τὰ μετὰ ταῦτα ἡδὴ λέγεις, ὁ-
 πως μὲν ἐπιδήξαντό σε κατα-
 σταμψίω τὸ πρῶτον, ἃ τίνα
 εἶ νῦν ἐπὶ αὐτῶν ἔπιπονδας;
 Φιλ. ἡξα μὲν, ἃ πάτερ, ἐν ἱπ-
 τῶς Βελίας ἀθύς, ἀμ' ὅ-
 κηρ ἰδούκα μοι χαλεπότερον
 τοῦ ἔργου εἶναι, τὸ Βαρβαρὸς
 παραδῶν καὶ διδάσκων, τοῦ-
 το πρῶτον ὀξίω ἀργασαθῆ.
 τὸ Σιλιωνὸν δ' ἔσθω, ὡς ῥᾶ-
 σην ὑποβαλεῖσθαι καὶ τάξις,
 ὡς γέ μιν ἐν Λεξίωρον τὸν
 χαλινὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθη-
 σόμενον τῷ συγῶ, ἡρμήσασα
 εἰς Ἰνδοῦς τὸ πρῶτον, ἔδυν-
 μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, ὃ χα-
 λπῶς ἔπειτα καταβάνας ἀπὸ
 τῶν ἐλεφάντων ἰμοὶ σωθῆ-
 ναι. ὡς καὶ γέγον' ἀλδίων, οἱ
 Βραχμῶν, ὧς Νεχραίοις
 καὶ Οξυδράκταις ὄμοροι, οὗτοι
 πάντες ἐπ' ἰμοὶ τάσσονται,
 καὶ βιοῦ. σί γ' κατατὰ ἡμῖν
 διοκούμετα, τιμῶμενοι πρὸς
 τῶν πεισιχωρῶν ἀπάντων, καὶ
 ἀθύνει

viuunt instituitis, ac omnibus circumhabitantibus honorati,
 mortuisq;

ex omnibus nobis elegi, ac ut
 illos cures, demitto. IVP.
 Noui, multa talia tum di-
 cebam: at tu iam dicere per-
 ge, quomodo sub iniitum te
 deuolantem homines susce-
 perint; & qua nunc & ipsis
 peruleris. PHIL. Perre-
 xi igitur, pater, non con-
 festim ad Græcos, sed quod
 longè mihi difficilius opus
 esse videbatur, Barbaros vi-
 delicet instituere & docere,
 hoc primum agredien-
 dum esse censebam. Inter-
 missis igitur Græcis, tama-
 quam qui facile subiigi possent,
 ac celeriter, ut puta-
 bam, frenū suscepturi, iugū-
 que collum subdiuri forent,
 ad Indas primò moui, gen-
 tem omnium quæ viuunt, ma-
 ximam: illisq; haud graua-
 tē persuasi, ut ab elephantis
 descendentes, mecum con-
 uerterentur, quemadmodum
 Brachmanes, felix hominū
 genus, Nechreis & Oxy-
 dracis finitimi, qui omnes
 mihi subduntur, ac nostris
 mortuisq;

ἀπὸ θνήσκου παράδοξόν τι-
 μα τῷ θανάτῳ πρόπορ. Ζῶς.
 τὸς γυμνοσοφιστὰς λέγας; ἀ-
 γέω γοῦν τάτι ἀπὸ αὐτῶν ἀν-
 τῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ αὐτῶν κινί-
 ελω ἀναβάντων, ἀνέχοντα
 λαοὶ μοι, ἔδην τῷ σχήματι. ὅ-
 ἢ τὸς λαοὶ βράς ἐκτερονουσι.
 ἀπὸ δὲ μέγα τῷτο. ἔναρχ.
 γοῦν καὶ Ὀλυμπίασι τὸ δ-
 μοιορ ἐγὼ εἶδον γυμνοσοφί-
 κος δὲ καὶ αὐτῶν παρῆνα, λαο-
 μέγος τότε τῷ γέροντι. Φιλ.
 ἔδην ἀνῆλθον, ἄ πάτερ, ἄς ὅ-
 λυμπίαν, δὲ τῶν καταρ-
 τῶν ἐκείνων, ἔς ἐφίλω, ὅτι πολ-
 λούς αὐτῶν ἐάρω ἀπίοντας,
 ἄς λοιδορήσαντο τοῖς ξυκο-
 ληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπίδο-
 δομορ ἐμπλήσωσιν ὑλακίδ-
 τῶν, ἄς ἐδὲ εἶδον ἐκείνων,
 ὅπως ἀπέθανε. μετὰ γὰρ τὸς
 Βραχμῶνας, ἄς Αἰθιοπίαν
 ἄθως, ἔτα ἄς Αἰθιοπίαν κα-
 τίβλω, καὶ ξυγγρομίστη τοῖς
 ἐκρίβωσι καὶ πεφάταις αὐτῶν
 καὶ τὰ βῆα ποιδαώσασα, ἐς
 Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίως
 καὶ μάγος μύθησθαι, ἔτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκείνην, ἔτα ἐς Θράκην.

Magos in Scythiam, postea in Thraciam,

mortisq̄ genere moriuntur
 admirando. IVP. Gymno-
 sophistas dicis : de quibus
 inter cætera & hoc audio,
 quod in rogam ingentem a-
 scendentes, spontè comburū-
 tur minimè vel forma aut ca-
 thedra excidentés: sed nihil
 magni hoc. nam & ego nuz-
 per in Olympiacis simile
 quiddam fieri conspexi: quia
 & te cum senex conflagra-
 ret, adesse decuisset. PHI.
 Haud ad Olympia, pater, a-
 scendi, execrandorum illo-
 rum, quos dicebam, metu,
 quoniam multos eorum abi-
 re vidi, tanquam concilio
 maledicerem, latrantisque
 domus posteriora clamore
 implerent: ita ut nec illum
 quemadmodum occubuerit
 viderim. Post Brachma-
 nes igitur confestim in Aeg-
 thiopiam, inde in Aegy-
 ptum descendi, & cum sa-
 cerdotibus & prophetis il-
 lorum congressus sum. Quos
 cum diuina docuisset, in Ba-
 bylonem perrexi, Chaldaeos

ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρ-
 φεύς συνιγγνέσθω. ὅς καὶ περ
 ποσειδάωνος ἐπὶ τῷ Ἐλλάδα τὸν
 μῦθον, ὡς τολύμαχον αὐτὸς, καὶ εὐ-
 μολπορον (εὐμολπὸν ἄνακτα καὶ τὰ
 θεῶν παρ' ἡμῶν ἀνακτα) καὶ ὅτι,
 ὡς ἐπ' ἀφ' ὧν περὶ ἰατρῶν τῆς μου-
 σικῆς, κατὰ πόδας ἀνδρῶν ἀπό-
 μω. καὶ τὸν μῦθον πρῶτον ἀνδρῶν
 ἐλθόντων ἔτι πάλιν ἰσπᾶσαν-
 το οἱ Ἐμωλον, ἔτι ὅπως ἀπέ-
 κλησαν. καὶ ὀλίγον δὲ πε-
 ριμῶσα, ἐπὶ τὰ ἑπ' ἀπάντων
 ἰταίρων καὶ μαθητῶν περὶ ἡγε-
 γόρων καὶ ἄλλων ἐκ Σάμου, καὶ
 ἄλλων ἐξ Ἐφέου, καὶ Ἀβδηρῶν
 ἄλλων, ὀλίγους πάντας πα-
 σι μὲν ἔτι τὸν ὄψιν ὡς φύλον
 ἐκ οἷοι ὅπως μοι παρρησιάζε-
 ται. ὅτι ἴσους τὰ μὲν ἐς βᾶθρον,
 οὐτὲ καὶ μὲν ἀπ' ἀφ' ὧν, ἀπ' οἷον
 τὸ ἰσχυρῶν τῶν ἄλλων γένος,
 σὺν τῶν τε καὶ μικρῶν, ἐν μὲν
 σφ' ἀλαστορίας καὶ φιλοσοφίας
 πηλασόμενον, οὐτὲ τῆς ἀγνοίας
 τέλειον περὶ σφ' ὡς φύλον, ἔτι ἡμᾶς
 ἀτυχεῖσι τοῖς ὀφθαλμοῖς θαυ-
 ρῶν διωκόμενον, ἀπ' οἷον καὶ
 μὲν τὸν ἄπὸ τοῦ ἀμβλύου ἴσους,
 ἀσαφῆς τι, καὶ ἀμυδρῶν ἡμῶν
 quā hebetudine cæcipientes,

ubi *Eumolpus* & *Orpheus*
 mecū congressi sunt, quos e-
 tiam in Græciā præmisit, *Eu-*
molpum quidem vi Græcos
 initiaret (etenim cuncta di-
 uina à nobis didicerat) *Or-*
pheum autem ut in cantando
 musica eos egeret : quorum
 vestigia confestim insecuta
 sum, ac sub initium cūm ve-
 nissem, non admodum Græci
 me amplectebantur, nec tamē
 penitus excluderant. *Paula-*
tim verò cum eis conuersata,
 septem ex omnibus amicis et
 discipulos collegi, & alium
 ex *Samo*, alium verò ex *E-*
pheso, ex *Abdera* quoq; aliū,
 omninò paucos. Quibus cum
 c *Sophistarum* genus, nescio
 quo pacto, mihi *suppullulas*
 uir, neq; mea *absolutè* *amu-*
lans, nec tamen penitus *dis-*
crepans, sed tanquam *Hippo-*
centaurorum genus, *composi-*
tum quid, & *mixtū*, in mediū
superbiæ & *philosophiæ* er-
 rans, neq; *ignorantiæ* finem
 nos intueri valens, sed tan-
 quam *obscurū* quid, & *dubiam* nostri
 imaginem

ἠδ' ὄλον, ἢ σιαρὶ νιότητι ἰδού-
 τω ἄν, οἱ δ' ὦντο ἀκείδως
 πάσι κατακρηνησάμενοι. ὅθεν
 πορ' αὐτοῖς ὁ ἀρχαῖος ἐκείνη,
 καὶ περὶ τὴν σοφίαν, καὶ ὡς αὐ-
 τοῖ ὦντο, ἀπρόσμαχ' ἄνευ
 φλῆγος; αἱ λομφαὶ καὶ ἀπο-
 ροὶ καὶ ἄστοχοι ἀρκείας, καὶ
 δύστροποι καὶ λαβυνθώδεις
 ἐρατῆσαι. ἔτα κωλύομενοι,
 καὶ ἐκχρόνοιοι πρὸς τῶν ἰσά-
 ρων τῶν ἐμῶν, ἢ γανάκωσι,
 καὶ σιωπῆντο ἐπ' αὐτοῖς, καὶ τὰ
 ἄλλα, Δικασταῖοις ἑπιτόμιον, καὶ
 παρὰ τὸν ὄνον σιωμῆσαι τῶν
 κωλύομεν. ἔχλω μὲν οὐκ ἴσως
 τότε φησὶν αὐτοῖς, καὶ μηκέτι
 τι ἀνέχουσι πρὸς σιωπῆσιν
 αὐτῶν, νῦν δ' ἀντιδρῶντες με-
 καὶ δι' οὐκ ἔστιν, καὶ μετὰ μι-
 κροῦ, Κράτης καὶ Μένιππος,
 οὗτοι ἔπασσαν ὀλίγον ἐπιμι-
 κῆσαι τῆς μονῆς, ὡς μήποτε
 ὠφελον· ὃ γὰρ ἄν τ' οὐκ ἔστιν ἐξ
 πικρόνθηρ, ὑστέρων Ζῶντος. ὅδε
 πο μοι λέγεις, ὦ φιλοσοφία,
 τίνα ἠδίκησας, ἀπὸ ἀγανα-
 κῆς μόνου. Φι καὶ μὲν ἄκουε,
 nun tanta postea fuisset perpeffa. I V P. Sed nondum mihi,
 ὦ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis offeeta,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,
 ὦ Iupia

imaginem ombrae quan-
 doque cernens, nihil minus
 tamen exacte cuncta se nos-
 se existimat. Hinc illa inutilis
 et superuacanea apud eos
 sapientia, et ut ipsi arbitran-
 tur, inexpugnabilis, accen-
 ditur: arrogantes quoque
 et dubia, nec non absurda
 responsiones: inextricabiles
 praetera et labyrinthicae in-
 terrogationes. Quod si ab
 amicis meis prohibentur et
 redarguuntur, indignan-
 tur, ac contra illos conspi-
 rant, tandemque in ius ra-
 piunt, et ad cicutam bibenda
 tradunt. Et quamuis
 fortasse cum confestim sus-
 gere, nec amplius eorum con-
 uersationem tolerare oportu-
 iisset: Antisthenes tamen,
 et Diogenes, ac paulo post
 et Crates, Menippus quo-
 que, mihi, ut parumper dis-
 cessum meum differrem, per-
 suasere: quod vinam nun-
 quam facilius esset: non e-
 nim tanta postea fuisset perpeffa. I V P. Sed nondum mihi,
 ὦ Philosophia, enarras quemadmodum iniuria sis offeeta,
 verum tantummodo indignaris. PHIL. At qualiter nunc,
 ὦ Iupia

ὁ Ζεὺς, ἡλίκαι ἐστὶ μακρὸν γάρ τι
 ψῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πο-
 λὺ δουλικὸν καὶ τυραννικὸν, ὅθεν
 γυμνασιῶν ἡμίση καὶ παιδαγωγῶν
 ἀσχολίας· ἐδύλακε γὰρ, ἢ ἐδύλα-
 κται, ἢ ἀλλας τέχνας, οἷας ἀ-
 κὸς τὸς τοῦτους, ἡμάνθων, σὺν
 ταῖσιν ἢ τῆ τῶνδ' ἡμῶν, ἢ περὶ πλυ-
 νὸς ἔχων, ἢ ἔξα ξάων, ὡς
 οὐδ' ἂν εἴη τοῖς γυνασί, καὶ ὁ-
 μίοντα, καὶ κατατάξιον ἀ-
 μαρτῶς, ὁποῦτ' ἢ κερκόλω ἐκεί-
 να σπέριον, ἢ μίτρον ἐλθῶ-
 θοίς, τοιαῦτα τοίνυν καὶ πα-
 οὐ μνηστῶν, ὅθεν ὄνομα τὸ
 ἡμίτρον ἡδύτρον. ἐπὶ δ' ἂν
 ἀνδρας τῶνδ' ἡμῶν, καὶ ἡ-
 τῶνδ' ἡμῶν, ὅθεν παρὰ τ'
 ποσῶν δὲ τοῖς ἰταίοις τοῖς
 ἡμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχουσα οἱ ἀν-
 θρωποι τῶν παρρησιῶν τῶν
 αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θύραπο-
 μῶσι, καὶ συμβουλοῦσι πείθον-
 ται, καὶ ἐπιτιμῶν ἡμῶν ἡμῶν
 ὄντι, ταῦτα πάντα τυραννί-
 δα δὲ μικρὰν ἡμῶν εἶναι τὸ
 μῶν δὲ μανθάνειν, ὅσα τῆ
 τοιαύτη παρρησιᾷ πρόσφορα,
 μακρὸν

que formidant: hæc omnia tyrannidem haud paruum esse ar-
 bitrabantur. Verū addiscere quæ professioni huic conueniūt,
 longum

ὁ Iupiter, audi: Sceleratum
 quoddam hominū genus est,
 & vtiplurimum seruale ac
 mercenarium, haud nobis-
 cum ob negotiorum multi-
 tudinem à pueris conuersa-
 tum. seruitutem enim serui-
 uit, aut sub mercede operant
 locant, aut alias artes extra-
 cuit, quales par est homines
 tales addiscere, coriariam,
 fabrilē, fullonicam, aut la-
 nam excutere, ut mulieribus
 sit accommoda, & ad filan-
 dum apta ductilisquē, cum
 illæ tramam vertunt, vel li-
 cium circumuolunt: talia
 igitur in puerili exercentes
 atate nec nomen cognouē-
 re nostrum. Postquam ve-
 rō annos viriles ingredi cæ-
 pēre, ac reuerentiam quæ à
 quamplurimis amicis exhi-
 betur meis, conspexerunt,
 quemadmodumq; homines
 loquendi eorum liberatent
 idolerant, & correpti gau-
 dent, ac consulentibus ob-
 temperant, increpantes deni-

μακρόν τῷ, μάλλον δὲ λιγώτερον
 ἢ ἀδύνατον, αὐτῶν τεχνῶν δὲ γλι-
 σσῶν, ἢ αὐτῶν πόνων, ἢ μόνον ἐ-
 κανὰ παρῆχον ἐδύνατον ἐ-
 νίοις ἢ καὶ ἢ ἀδελφεία βαρῶν, καὶ
 ὡς οὐδὲν ἄλλο, ἀφ' ὧν ἕτερον ἐφά-
 νει. ἢ δὲ οὐδὲν οὐδὲν σπουδαίως,
 τῶν ὑστέρον ἀνεκταρῶν, τῶν ἰε-
 ρῶν οἱ νοουτικῶν φασί, καὶ
 καθιένοια, ἢ ἐπὶ τῶν βελτίστων
 ἀπόνοιαν ὀρμύσαντων. ἔτι τι
 καὶ τόλμαρ καὶ ἀμαθίαν καὶ
 ἀνασχεωτικῶν πεσοκέσαν-
 τῶν, ἀπὸ αὐτοῖς μάλιστα σιω-
 γηνοῦσα, ἢ λοιδορίας λιγα-
 νὰς ἐμμελέσαντων, ὡς πρό-
 χηροι ἔχον, ἢ ἀνὰ σώμα τῶν
 τὰς μόνον συμβολὰς ἔχον-
 τῶν, ὁρᾶς, ὅποια πῶς φησι
 σοφίαν ἐφ' ὁδίας σχηματίσ-
 σιν, καὶ μετακομοῦσιν αὐ-
 τῶν ἐν μάλα ἀκότῳ, καὶ
 πῶς ἐμὲ, οἷον τι ἀμείλει ὁ Λί-
 σσωπὸς φησι ποιῆσαι τὸν ἐν
 τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς κλοντῶ
 περιπατοῦν, καὶ πρᾶξ
 ἐκχέμν, ἢ ξινὸν λέων καὶ αὐ-
 τὸς εἶναι, καὶ πῶς τινεὶ καὶ ἢ
 ἐφ' ἴσως οἱ πρὸς οὐδὲν αὐτῶν.

τά δ'

longū erat, seu potius impos-
 sibile valde : artificia verò
 tenuia, & quæ vix cum sum-
 mo etiam labore necessaria
 suppeditare possent nonnul-
 lis etiam seruitus molesta, &
 quomodo cunq; erat, intole-
 randa videbatur. Re igitur
 diligenter perpensa, ancō-
 ram nouissimam, quæ nau-
 gantes sacram appellant, vis-
 sum est demittere, ad optimā
 itaq; forordiam declinantes,
 audaciam quoq; & ignoran-
 tiam ac impudentiam in aux-
 ilium aduocârunt, quæ po-
 tissimum cum eis in certamē
 irent. Conuiuia præterea nos-
 ua excogitârunt, ut prompta
 essent, ac solas desertationes
 has in ore haberent. Qualiā
 nam ad philosophiam cernis
 viatica? proinde & formæ
 studēt, ac oppidò quæ elegan-
 ter se exornât, planeq; ita me-
 eū agūt, quemadmodū Aesop-
 us Cumanum illum asinum
 fecisse refert, qui cū leoninā
 induisset pellē, & asperē dea-
 rudisset, se quoq; leonem esse
 videri cupiebat, & erant fortassis nonnulli qui ei crederent.

Nostra

τὰ δ' ἡμῖν τετρα πᾶν ῥῆμα, ὡς
 οἰδα, καὶ ἐς μίμησιν προχαρα,
 τὰ περὶ φανῶν λέγω, καὶ ὁ ποικίλος
 ἔπραγματίας δὲ πρῶτον ἰοῦ
 περιβαλλοῦ, καὶ πῆρα μίμησιν
 τῆσάσθαι, καὶ ζῦλον ἰν τῆ χερσὶ
 ἔλασιν, καὶ βοᾶν, μάλλον δ' ὄζω
 καὶ ὁδὸν ἡ ὑλακτῆν, καὶ λοιδορεῖ.
 ὡσαύτως πῶ ἀσφάλασιν ἔδ
 αὐτοῖς ἔμυθῆν ἐπὶ τὸ τω πα
 θῆν, ἢ πῶς τὸ σχῆμα αὐτῶς
 παρῆξιν ἔμυθῆν ἢ ἐκασθεῖα
 δὲ πρὸ χερσὶ, ἀκούσθαι ἔδισ
 πότου, καὶ ἐν βέλτοισι ἀπάσθαι,
 παρὰ χερσὶ μὲν ὡς ζῦλον, καὶ τὰ
 ἀληθινὰ ἐν τῷ ὄντι, ὅθεν, ὡς
 περὶ τοῦ, μάλα ψιλλῆ, τὸ δὲ ὄψω
 νιον, ὅ τῶν καὶ ἢ ἄνυμον, ἀπὸ
 κρῖα παντοδραπῆ, καὶ οἶνον,
 οἶος ἡδιστος, καὶ χυσιον, παρ
 ὅτι ἀνὲν ἐκασθαι δασμοιογῶ
 σι ἔδὲ ἐπιφοιτῶντος, ἢ ὡς αὐτοῖ
 φασιν, ἀπὸ χερσὶ τὰ πρόβα
 τα. δῶσθαι τὸ ποικίλος οἶον, ἢ
 αὐτοῖς ἔμυθῆν ἢ δὲ ἔμυθῆν
 ἀκῶσαι λιανῶς. καὶ ἔδὲ αὐτῶ
 κῆνον ἔδωρον, οἶμα, ὡς ἐξί
 σθαι κατασῆσθαι τοῖς ὀρθῶς
 φηλο.

Nostra verò admodū, ut nos
 ssi, sunt facilia, & adimitana
 dum leuia (de externis lo
 quor) haud enim magni est
 negotii, vel vestem sibi irid.
 circumdare, aut peram collo
 suspēdere. seu lignum in ma
 nibus gestare, vel vociferari,
 aut pouius rudere, siue latra
 re, ac omnibus maledicere.
 Equidem securitatem, quodd
 nihil ob talia passuri essent,
 formæ recuerētia praestare te
 nebatur. Libertas verò etiam
 inuito domino præopta, qui se
 comprehensos abducere co
 nabatur, baculi experieba
 tur violentiam. Caterum fa
 rina non amplius pauca, neque
 placenta ut antea tenuis, obs
 sonia verò nequaquam solitas
 cepēve agreste, sed carnes
 omnifariam, & vinum quod
 suauissimum: quin & aurum
 cum volunt, paratum. etenim
 circumerrantes tributū col
 ligunt, vel ut ipsi dicunt, pes
 cora detondent, multosque da
 re existimant, vel habitus
 veneratione, aut metu ne male audire cogantur. Siquidem &
 hoc quoque, ut arbitror, prauidere, quod ex æquo inter recte
 philoso

φιλοσοφῶσιν, ἔδει τις ὁ δικά-
 σων καὶ ἀφαινεῖν τὰ τοιαύ-
 τα ἔσται, ἢ μόνον τὰ ἕξω ἢ ὁ-
 μοια ἀρχῶν ἢ ἔσθ' αὐτὸν ἐπιγ-
 χον δειχόντου, ἢ ἔργα τῶν
 οὐτοσί κοσμίως, καὶ ἀβρα-
 χῆ, ἀπ' αὐτοῦ βοῶσι, καὶ ἐπι-
 τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἰαυτῶν
 ἀναφύγουσι, τὴν λοιδορίαν, καὶ
 πρόχασον τὸ ξύλον. καὶ ἢ μὴ
 τὰ ἔργα ἡτῆς, οἱ λόγοι ποιοί.
 ἢ μὴ ἀπὸ τῶν λόγων λείπειν
 ἐείλοισ, τὸν βίον ἀξίῃσι σκο-
 πῆν. Ὡραροῦ ἐμπλήψαι
 πᾶσι ἢ πόλις ἢ τοιαύτης ἑα-
 διουρίας, καὶ μάστιξ τὸν Διο-
 γῆν καὶ Ἀντιθένη καὶ Κρα-
 τῆν ἐπιγραφόμενον, καὶ ἔπι-
 τὴν ἰαυτῶν τῶν ἰαυτῶν, ἢ τὸ μὴ
 χεῖσιμον, ὁπόσον ἔνιστ ἢ φυ-
 σὶ τῶν κωῶν. οἱ τὸ φυλακί-
 κῆρ ἢ τὸ οἰκετικῆρ, ἢ τὸ φιλο-
 δόσοζορ ἢ μνημονικῆρ ἔσθ' α.
 αὐτὸς ἐξηλώκασιν, ὑπακλῶ δὲ
 καὶ λιχνίαρ καὶ ἀρπακλῶ, καὶ
 Ἀφροδίσια σνχρὰ, καὶ κολα-
 κῆσιν, καὶ τὸ σίειν τὸν δι-
 δούτα, καὶ περὶ τραπεζῆς ἕ-
 γῆρ, ταῦτα ἀκείως ἐκπεπο-
 νη=

diijs, mensarū deniq; frequentatione, his per quā diligenter

xxxx

elaborant.

ut nos
 imitana
 nis lo-
 ignifi
 triā
 collo
 ma-
 rari,
 atta-
 icere.
 quod
 ffer,
 re te.
 etiam
 qui se
 re co.
 rieba-
 im fa-
 s, neq;
 s, obs
 litas
 rmes
 quod
 rum
 enim
 col-
 e, per
 ig da
 abilit
 dem
 rrecte
 hiloso

οὐκ αὖτις ὄψα ζῶντων μὲν τὰ μὲν
 κέρδη, οἷα ἔσται. οἱ δὲ τῶν ἰσ-
 ρασηείων ἀπαντῶν ἀναπηθῆ-
 ῶντων, ἰσρήμους τὰς τέχνας ἐά-
 σασιν, ὅταν ὁ ὀρθοὶ σφῶς ἢ πο-
 νοῦντας καὶ ἰάμονους, ἰω-
 θῶν εἰς ἰσπέρων ἰπικυφότηας
 τοῖς ἰσροῖς, καὶ μόρις ἀπὸ λῶν-
 τας ἐν τῷ τοιαύτης μισθαρίας·
 ἀργὸς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώ-
 πους, ἐν ἀπασιν ἀφθόνας βί-
 οῦντας, αἰδουῦντας μὲν τυραν-
 νικῶς, λαμβάνοντες δὲ πε-
 κέρως ἀγαπηθῶντας δὲ εἰ
 μὴ λάθοισιν, ἀκῆπανοῦντας δὲ
 ἢ δὲ εἰ λάθοισιν. ταῦτα ὁ ἐπὶ
 Κρόνου βίῃ τοῦ αὐτοῖς, καὶ
 ἀτεχνῶς τὸ μὲν αὐτὸ ἐς τὰ
 τόματα ἰσρῆν ἐν τῷ ἰσραυθῶν καὶ
 ἢ ἰσραυθῶν ἀνδρῶν τὸ πρᾶγμα
 λῶν, ἀ τοῖσιν ὄντων, μὲν ἐν ἰσ-
 μάς ἀπο ἰσρῆν ἐν τῷ ἰσραυθῶν· οἱ δὲ μά-
 λα σιμνοί, καὶ συνθρωποὶ τὰ
 ἰσραυθῶν, καὶ τὰ ἀληθῶς αὖτις φαινόμε-
 νοι, ἢ ἰσραυθῶν ἀρῶν, ἢ γῶνας
 κὺς λάθονται καλῶς, ἢ ἰσραυθῶν
 σῶσι σῶπῶν ἀξίον, οἷα σῶσι-
 σιν; ἔνιοι δὲ καὶ ἰσραυθῶν τῶν
 σῶσι-

hianam faciunt? Nonnulli verò & hospium suorum
 adulte,

elaborant. Atqui paulò post
 quoniam hæc eussant, vi-
 debis. omnes enim ex offi-
 cibus exilientes, artes relin-
 quunt desertas, cum cernunt
 se laborantes, & operibus
 defudantes, ab aurora ad
 vesperum usque defatiga-
 tos, vix tamen mercede ta-
 li vitam sustentare posse: se-
 gnes verò & subdolos homi-
 nines, abunde in omnibus
 viuentes, tyrannicè quidem
 postulantes, ac promptò ac-
 cipientes, & cum non acce-
 perint, indignantes, neque si
 acceperunt, laudantes. hoc
 Saturnium eis videbitur seu-
 culum, sponè que mel ipsum
 ex cælo in ora infuere Pro-
 inde res minus esset mole-
 sta, si cum tales sint, nulla
 alia nos afficerent iniuria.
 Nunc verò cum admodum
 casti & seueri abextrà
 & in publicis appareant,
 si puerum nati fuerint
 formosum, vel mulierem
 speciosam, aut quid silen-
 tio dignum sperant, qua-
 adu-

ἑφ' ἑτέρωρ ζωῶνας ἀπάγουσι
 μοιχοῦσιν, κατὰ τὸν Πλάτωνα
 ἐκείνον γανίσκου, ὅς φησιν ὅτι
 φῶν ἢ καὶ αὐταί. ἔτα κοι-
 νὰς ταύτας ἀπασι τοῖς ξυῶ-
 σι πᾶσι βίβοι, Πλάτωνός τι
 λόγῳ οἶονται ποιεῖν, οὐκ
 ἀδύνατον, ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεί-
 νος ἄξιον κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς
 ζωῶνας. ἃ μὲν ἔστιν ἐν τοῖς
 συμποσίοις βίβοι, καὶ ἃ μὲν
 ἄλλοι ποιοῦσι, μακρὸν ἂν εἴη
 κέρας. καὶ ταῦτα ποιοῦσι,
 πᾶσι δὲ, κατὰ τοῦ Πλάτωνος
 τοῦ μίθου καὶ μοιχείας, καὶ
 λαγνείας καὶ φιλαργυρίας, ἔ-
 στιν γοῶν ὄντας ἑσθλοῖς ἀπὸ
 ἀποθανόντων, ὡς τὸς λόγους
 αὐτῶν, καὶ τὰ ἔργα οἴουσι, καὶ
 καὶ μισῶν φασί, καὶ λαγνείας
 ἐν ταῖς, τὸν Γραβωνίδην ἢ τὸν
 Σπυρίδην ἢ βλακείαν ἀπο-
 κείνοι, ἀληθῶς τὸς ἀπο-
 κείνοισιν, οὐκ ἂν ὁ δὲ λιγνῶ-
 σω πῶν γλῶσσαν μὴ μετὰ τῆ
 τοῦ ψόφου ἀποκείνοισιν ἢ ἀ-
 νήσασιν ἐχθρὸν τὸν λόγον, καὶ
 ὁ ἑπίκουρος ὁ πολέμιος, ἔργου

adulterantes uxores abdu-
 cunt, Iliensis illius iuuenis
 instar, tanquam & ipse
 quoque philosophaturus es-
 senu. Inde communiter illas
 vniuersis coeunitibus prosti-
 tuentes, Platonis se legem
 implere arbitrantur, haud
 intelligentes quo pacto sa-
 cer ille mulieres communes
 esse debere censuit. Quae ve-
 rò in conuiujs agunt, quem-
 admodum inebriantur, longum
 esset recensere: & hac
 faciunt, quomodo putas,
 dum ipsi ebrietatem, adul-
 teria, luxuriam, & auaritia-
 m reprehendunt. Nil in-
 gunt magis inter se inue-
 nientes contrarium, quam il-
 lorum sermones & opera:
 quemadmodum cum adu-
 lationem odio habendam
 asserunt, & tamen adulan-
 di gratia gnathonicam vel
 assentationem ipsam exu-
 perent. Alios vera loqui
 hortantur, cum ipsi nec im-
 quam nisi mentiendo mo-
 uere possint. Voluptates o-

mibus sermone inimica, Epicurusque hostis: opera verò

xxxx

omnia

δι' ἑξ' ταύτων ἅπαντα προ-
 τισι, τὸ δ' ὀξυχόλον ἢ μικρά-
 τιον, καὶ πῆς ὀργῆν ῥάδιον
 ὑπερτὰ βρεφύμια τὰ νεογνά.
 γέλωτα γοιῶν οὐ μικρὸν παρ-
 ἔχουσι τοῖς θεομύθοις, ὅπό-
 ταν ἦν τῶς τυχεύουσ' αἰτίας
 ἐπιβῆσθαι μὲν αὐτοῖς ἢ χορῆ,
 περιδνεῖ δὲ τῶν χροῶν βλή-
 ποιῶν, ἰταμόν τι καὶ παρ-
 φρορ ἀιδροκόσῳ, καὶ ἄ-
 φροῦ μᾶλλον δὲ ἰοῦ μισθῶν
 αὐτοῖς ἢ τὸ σόμα, μὴ σὺ γὰρ
 κἄθι τυχοῖς, ὅτε ὁ μιὰς
 ἐκῆν ὃ ἐκῆται βόρβορ ὃ
 χυσιον μὲν ἢ ἀργύριον, ἢ
 ραυκας, οὐδὲ λυτῶσαι ἄ-
 ξιω, ὀβολὸς ἰκανός, ὡς δὲ ῥυμ-
 πριάμην· πῶτον γὰρ ἢ ἰερῶν
 ἢ πῶτα μὲς παρῆξα. μὴ δὲ ὀλί-
 γον ἄτοισιν οὐκ ὀβολός, ὅθι
 δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλε-
 τὸς ὄλης· ἔστ' τις ἔμπορ ὃ
 τυτῶν ἀπὸ τοῦ φόρου πλε-
 σαθρὸν, ὅσον τυτοῖς φλο-
 οφία ἐς χημαῖσιν οὐκ ὀλί-
 γῃ. ἔτ' ἰπιδὰν ἰκανὸς οὐκ
 λιξόντων, καὶ ἰπιδῶνται,
 ἀπὸ ῥῆ-

omnia propter illas patrā-
 re audent. Ira praeterea ve-
 hementia, leuissimarumque
 rerum perturbatione, nec
 non indignationis facilita-
 te, etiam nuper genitos in-
 fanulos superant. Non para-
 uum igitur risum spectato-
 ribus mouent, cum quouis
 etiam fortuito casu adeo il-
 lis ira ebullit. Colore au-
 tem liuidi videntur, impu-
 dens quid ὃ abominabile
 praeseferentes. Os verò
 spuma vel potius veneno est
 refertum: ne tu illic cum
 facta illa euomitur illuuias,
 deprehendaris, caue. Pro-
 in aurum vel argenteum, Her-
 cules, neque possidere di-
 gnantur. obolus sufficit ut
 lupinos emant: nam porum
 fons seu riuus suppeditabit.
 At paulò post non obolos
 vel drachmas paucas, sed
 totas postulant diuitias, ad-
 eò ut mercator quispiam
 tanto impleri onere posset,
 quantum illis ad quassum
 Philosophia confert. Inde

postquam ad satietatem vsque corrastere, ac frumentati sunt,
 infeli-

ἀφ' ἑαυτῶν ἐκείνων τὸ ἀδ-
 ελοῦν πρὸς ἄλλους, ἀγρὸς ἐνίο-
 ρι, καὶ ἰδιώτας τῶν μαλακῶν
 ἐπιεικῶν, ἢ πᾶδας κομήτας,
 καὶ σινοικίας ὄνας, μακρὰ
 χάραια φράσσοντες τῆν πύρα
 τῆν Κρατῆτος, καὶ ὡς πρὸς
 Ἐκκασίαν, καὶ ὡς πρὸς τῆν
 Διογῆτος. οἱ ἰδιώται δὲ ταῦτα
 ὀρῶντες, καταπύουσι τὴν
 φιλοσοφίαν, καὶ ἅπαντας ἑ-
 νου τοιούτους οἴοντες, καὶ μὴ τῆς
 διδασκαλίας ἀτιμῶντες. ὅσα
 ποιοῦν ἡδὴ ἔχοντες, ἀδύνα-
 τῶν μοι γινώσκονται, καὶ ἕνα τι-
 νὰ πειθαρχεῖν αὐτῶν, ἀλ-
 λὰ τὸ τῆς Πλωτόπης ἐκείνου
 πάσχω. ὁπόσω γὰρ ἀλλ' ἐξ ἑ-
 φήσω, τὸτο ἐν ἀναρῆ ἀδύνα-
 ναίνεται. ἢ ἀμαθία δὲ ἢ ἀδι-
 κία ἐπιγνώσιν, ὁρῶσα ἀνεξίτη-
 γαστον ἢ μὴ τὸ ἔργον, ἢ ἀνύ-
 νητον πόνον. Ζῶντες οἷα, ὡς θεοί,
 πύουσιν ἡμῶν ἢ φιλοσοφία
 πρὸς τῶν καταρωτῶν ἐκεί-
 νων, ὅσα ὅρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ
 πρακτικόν, ἢ ὅπως αὐτὸς με-
 τιώσισον. ὁ μὲν γὰρ ἑρραυδὸς

ἀπά-

vel quo pacto è medio sint tollendi. Ceterum subnen eos

xxxx 3

iaculas

θα' ἀπώμψ δ' ὄμος. Φι.
 ἄκσσα μψ, ἀκολούθιον δὲ
 κατὰ τὰ δόξαντα ὡς παρὶ.
 Βρ. λατριάμψ, ὡς ἡ ἀνὸν ἰγυς
 αὐτῶν ἐπιτέψωμψ σύμφορον.
 ποίαν δ' ἔχῃ παρὶθαι, ὃ Φι-
 λοσοφία; σὺ γὰρ οἶδα, ὅτι εἰ-
 σίρ. ἢ πρόδηλον ὅτι τὸ τῆς Βικα
 δὲ; Φι. οὐδ' αὖτως, ἢ πᾶν ὀλί-
 γοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφῶσι, ὃ
 Ερμῆ· οὐδὲ οὐδ' Ἀθηναῖς
 πηγῆς διοντα, ἀλλ' ἐνθα πο-
 λὺς χρυσὸς ἢ ἄργυρος ὀρθῆτε
 τα, ἐκεῖ πρὸς ἰσχυροὶ αἰσὶν ἢ
 μὴ Βρ. οὐκοῦν ὀνὸν τῆς
 Θρακίης ἀπύριον. Ηρα. εὐλί-
 γας, καὶ ἡ γὰρ καὶ ἡ μὴ τῆς
 ὀδοῦ οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἄ
 παντα, συχνάκις ἐπελθῶν.
 καὶ μοι τλίθῃ ἡδὴ παρὸμα-
 θα. Ερ. ποίαν ἰγυς; Ηρα.
 ὀρθῆ, ὃ Ερμῆ καὶ Φιλοσοφία,
 ἄλλο μψ ὄρη μέγιστα, καὶ ἡ ἀλ-
 λισα ὀρθῶν ἀπάντων; Αἰμός
 δ' αὖ, τὸ μέγιστον, ἢ λαταυτικὸν
 ἢ Ροδόπη, καὶ διον δ' ἄποπε-
 πλάμφορον, πᾶμφορον, ὅτι
 τῶν

que pulcherrimos & maior Hæmus est. oppositus verò
 Rhodope : at campus interiectus, perquam fertilis, ab

τῶν πεπόθων ἑκατέρωθεν
 θύς ἀρξομένων καὶ τινὰς λό-
 φος πᾶς πάλιν λαλῶν ἀνι-
 σκώτας, ἐκ ἀμόρφου πλὴν τρα-
 χύτητα, οἷον ἀκροπόλεως πολ-
 λὰς τῆς ἰσοπεδικῆς πόλεως·
 καὶ ἡ πόλις ἴδῃ ἡδὴ φαίνε-
 ται. Εἰμ. ἢ Δί', ὦ Ἡρα-
 κλῆς, μάλιστα καὶ λαλῶν ἅ-
 πασῶν πόρρωθεν οὐκ ἀπλάμ-
 πα τὸ κάμῃ, καὶ τίς ποτα-
 μὸς μέγιστος παρὰ μέγιστον,
 πάλιν ἐν χεῖρὶ φάσιν αὐτῆς.
 Ηρα. Εἴρῃ μὲν οὐτῇ, ἡ
 δὲ πόλις, ἕρπον Φιλίππου ἐκεί-
 νου καὶ ἡμᾶς ἴδῃ πρόσθετοι καὶ
 ἱπποφίλοι, ὡς ἐπιβάνωμεν
 ἀγαθῆ τυχῇ. Εἰρ. οὐτῶ γινέ-
 σθω. τίδ' οὐκ χεῖρ ποιεῖν, ὅ-
 πως τὰ θεῖα ἐξίχνουσί μοι.
 Ηρα. τοῦτο μὲν σὸν ἴδῃ ἕρ-
 ρον, ὦ Εἰμῆ· ἡρῶν ἴδῃ ἅ, ὅ-
 σι οὐκ ἔρ φθάνοις λαρόφλωρ.
 Εἰρ. οὐδὲν τῶ χαλεπὸν, ἀλ-
 λά τὰ γὰρ ὀνόματα ἐκ ἰστια-
 μαί αὐτῶ σὺ οὐκ ὦ Φιλοσοφία,
 λέγε, οὐς τινὰς ὀνομασίον,
 καὶ τὰ σημεῖα πᾶσι. Φι-
 λος. οὐδ' αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ
 ἔφεις,

profer. PHILOS. Sed

viriusque confestim radice
 se pandens: & colles quof-
 dam tres perpulchros assur-
 gentes, minime asperitate
 deformes, tanquam subies-
 ſæ civitatis arces varias: &
 iam vobis ipsa apparet. ME.
 Ita per Iouem, ô Hercules,
 maxima, & omnium fors
 mollissima: etenim à longè
 illius resplendet pulchris-
 tudo. quin & fluvius qui-
 dam maximus præterlabi-
 tur. opportune illam alluens.
 HE. Hebrus est, ciuitas
 verò Philippi illius opus:
 proin nos iam contege, ne-
 bulâq; inuolue, vt bona des-
 scendamus fortuna. MER.
 Ita fiet. Caterùm quid fa-
 cere oportet vt animalia im-
 dagentur? HE. Hoc qui-
 dem tuum iam, Mercuri, o-
 pus: nam præ eo es. ne igitur
 præconium enunciare cun-
 ctæris. MER. Haud diffi-
 cile hoc, verùm illorum nos
 mina ignoro: tu igitur Phi-
 losophia, quo nomine sunt
 appellandi, insuper & signa
 neque ipsa manifestè quinam
 vocen-

ἑφεῖς, οἱ τινες ὀνομάζονται,
 ἅτε τὸ μὴ συγγίνασθαι αὐτοῖς.
 ἀπὸ δ' οὐκ τῆς ἐπιθυμίας, ἢ
 ἕλθοισιν ἄς τὰ λήματα, ἐκ ἄν
 ἡμάρτοις πεσοπῶν λιτύω-
 νας, ἢ λιγυσιπὸν, ἢ λιγυσι-
 κλίας, ἢ ἀκτῆμονας, ἢ πολυ-
 κτύτας. Ερ. ἢ τί λέγεις. ἀπὸ
 τίνων οὐτοῖ ἄσιρ, ἢ τί κῆ πε-
 σκοπέσι κῆ αὐτοῖ; μάλλον
 δὲ κῆ πεσιασι, καὶ τί κῆ
 ἕμεθα θέλονσιρ. Αν. ἄρ' ἄν
 ἕχοιτε ἡμῖρ, ἢ ἀνδρῶν, ἢ πᾶρ,
 ἢ οὐ, ἢ βελτίσι, ἢ τινας πᾶς
 γήτας ἅμα ἕδειτε, καὶ τινα
 γωῶκα ἢρ καὶ λιγαρμύλω
 ἄς τὸ Λακωνικῶν, ἀρ' ἔφασ-
 πῶ, καὶ κομιδῆ ἀνδρικῶ;
 Φι. παπα, τὰ ἡμέτερα οὐκ
 τοι γήτες. Αν. πῶς τὰ ἡμέ-
 τερα; φράπεται γ' ἢ κᾶνοι ἄ-
 παντων ἡμῆς δὲ, πῶ γωῶ-
 κα μάλιστ' ἐπιμῶρ, ἢ φραπο-
 θισμύλω πῆς αὐτῶν. ἔσιθε
 δὲ, καθότι κῆ γυτῶμῶν αὐτός.
 Ερ. τὸ νῦν δὲ ἅμα λιγυρ-
 τῶρ, ἢ τίς ἀνδράποδον Πα-
 φλαγονικῶν, τῶν ἀπὸ Σινώ-
 πης βαρβάρων, ὀνομαζομένων,
 οἶον

vocentur noui, quoniam
 nullum mihi cum his con-
 sortium. Caterum non ab-
 errabis, si eos à possidendi
 desiderio, vel Possidonios,
 aut Possidipos, seu Possi-
 cleos, vel Possifundos, aut
 Possidoros nominaueris.
 MER. Bene dicis: sed
 quinam hi sunt, qui & ipsi
 circumspectant? atqui ac-
 cedunt, & quid loqui vel-
 le videntur. VIR. Pote-
 stisne, o viri, vel tu optima,
 nobis indicare, num ternos
 pariter videritis prestigiat-
 tores, ac mulierem quandam
 Laconicè corpus ornatam,
 aspectu masculino, ac penè vi-
 rili? PHIL. Papæ, hi no-
 stra quærun. VIR. Quos
 modo vestra? etenim Fugi-
 tiui illi omnes: nos verò præ-
 cipuè mulierem pro mancia-
 pio ab eis abductam deside-
 ramus. Intellegitis autem,
 curnam ipsos quæramus.
 MER. Igitur pariter e-
 nunciemus præconium. Num
 quis mancipium Paphlago-
 nicum, ex Sinopensibus barbaris, nomine tale, quale à
 xxx s possessio-

οἶον ἀπ' ἐπιμάταρ, ὑπαρχον,
 ἐρχῶ κσεῖαρ, ἐρ γνάφ βα-
 θῆ ἀύραρ ἐξιμυφορ, κῆ τε-
 θάνιον ἀμπιχρόφορ, ὄργι-
 λον, ἀμυθον, παχυφονορ, λοί-
 φορορ μινύθαρ ἐπὶ ῥητῶ αὐτῶ.
 νόμορ Δε. νοῶ, ὃ οὐτ' ὅ, ὃ λε-
 ρύπλιρ, ὡρ κείνω γι ὄνομα λῶ
 παρ' ἰμοὶ Κάνθαρ ὅ, κῆ ἰκό-
 μα δ, ἢ τὸ ῥήσορ ἰτιμῆρ, κῆ
 τεχνῶ τῶ ἐμῶ ἡπίσταρ ἀπῆ.
 κἀρε γῆ ἐρ τῶ γναφείφ λαθῆρ
 μῆρ ὅ, ὀπόθρ πριπῶρ τοῖρ ἰμα-
 πίοιρ τῶν ἰροιδῶν ἐπανθῆ.
 Φι. ἰκῆν ὅ αὐτόρ θαρ ὃ οἰ-
 κέτηρ ὃ σός ἀπ' ἀνῶ φιλοσό-
 φ' ἰοικρ, ἀκεθῶρ ἰαυτῶν ἐπι-
 γνάφασ Δε. ὃ τῆρ τόλμηρ, ὃ
 Κάνθαρ ὅ φιλοθφῆ, φασιρ.
 ΑΥ. ἡμῶν δ οὐδ' αὖρ λόγ' ὅ.
 Ερ. ἀμῆλα ἀπανταρ ἀνάρῆ-
 σορῶν ξυώγησ' ἦρ, ὡρ φησιρ,
 αὐτη. Φιλ. τίρ δ' οὐτ' ὅ
 ὄκ' ὅ πεσιῶν θειρ, ὃ Ἡρα-
 κλῶν, ὃ λαπῶρ, ὃ τῶ λιθα-
 ραρ, Ἡρα. Ορφῶρ ἰσι, σμ-
 κλορ ἐπὶ τῆρ Αργῶρ ἰμῶρ,
 ἡδῆ.

possessionibus imponitur,
 perpallidum, corpore hir-
 sutum, barba horridum, pe-
 ra instructum, lacerna indu-
 tum, iracundum, merudi-
 tum, voce asperum, males-
 dicum, sub imaginaria li-
 bertate vivens, indicare pos-
 test: DOM. Noui, heus tu,
 quod praedicas mancipium.
 Illi enim apud me Scara-
 beus nomen erat, caluistrum
 barbatiq; vellebat, & ariem
 meam nouerat: in fullonia
 enim sedens officina, floccu-
 los abradebatur, qui ex vestigi-
 mentis superflui pullulabat.
 PHIL. Ille ipse seruus tuus
 est: ac nunc philosopho sim-
 milis videtur, ac perbellē se-
 ipsum fullonia expoliuit.
 DOMIN. Proh audaciam,
 Scarabeus philosophari di-
 citur? VI. De nobis verò
 nullus sermo. MER. Aiqui
 omnes inueniemur: quoniam,
 ut aiunt, indifferenter eum
 muliere concumbunt. PHIL.
 Sed quisnam, ὃ Hercules, il-

le alter est, qui contra tendit, pulcher, & citharam ge-
 stans? HER. Orpheus, qui mecum Argos nauigauit,
 omnium

ἄλλοις ὁ πλοῦτων ἀπάντων
 πῶς γού τῶ ὄθλιό αὐτῶ κρι-
 πεινὰ μομφὴ ἐρίπλοντο. χαί-
 ρει, ὡ ἄετι, καὶ μουσικώτατε
 Ὀρφῦ, ἐκ ἰνδιέλουσαι γὰρ πε-
 Ηρακλέους. Ὀρ. νῦ καὶ ὕς
 μᾶς γέ, ὦ Φιλοσοφία καὶ Ηρα-
 κλῆν καὶ Ερμῆ ἀπὸ καρδῆς
 ἀπὸ δίδουαι τὰ μλύντρα, ὡς
 ἐργα παλιν σαφῶς, ὅρ (υτῆ-
 τι οἶδα. Ερ. οὐκοῦν ἄξιον,
 ὅ ἢ πᾶ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ
 χροσίον ἢ ἑδῶν, οἶμαι, ἄτη,
 πορὸς ἄν. Ὀρ. εἰ ἔφης, ἐς
 γὰρ ἂν τῶ μῶ οἰκίαν δέξαι.
 ἢ ἄν, ἢ μῖν, ἔνθα οἶκᾶ, αὐ-
 τῷ ἔν ἄν, ὡς μὴ καρδῆς ἀνοῖοι
 μὴ πῶς αὐτῶ μιὰρὰς γὰρ ἂς
 ἰπποδολῶν, καὶ μόνον τοῦτο
 ἐπιμυλιέτηκε. Ερ. ἄξιον μὲν.
 νομ. Ὀρ. αὐτῆ πλεῖστον ἐγὼ
 εἶ ἀπαιμι ὑμῖν ἰπποδῶν, ὡς
 μὴ δ' ἰδοίμι αὐτόν. Ερ. ἐπί-
 φησ, ὅ γυναικὸς ἐστὶ φωνῆ, ἔα-
 ψόδους τί τῶν Ὀμήρου; Φι.
 ἢ Δία, ἀπ' ἀκέρωμφ ὅ, τι κ' ἔ-
 λησ.

Δρα.

omnium nautarum iucun-
 disimus. Nam ad canium
 suum remigantes, nullate-
 nus laborabamus. Saluo o-
 ptime ὁ perquam canore
 Orpheu, qui nullibi vnquam
 Herculis obliuus es. OR-
 PHE. Nequaquam : sed ὁ
 Philosophia, Hercules, ὁ
 Mercuri saluete : sed tem-
 pus est vt mihi præmium in-
 dicij persoluatis : ego enim
 planè quemnam quærat, is
 noui MER. Nonne igitur,
 Calliopes fili, vbinam
 sit, monstrabis : eum enim
 sapiens existas, minimè vt
 arbitror, auro indiges OR-
 PHE. Rectè dicis : proin e-
 go vobis domum quam in-
 habitat, ostendero, ipsum
 verò minimè, ne malè ab eo
 audire cogar. summè enim
 sceleratus est, ac vni huic rei
 studet. MERC. Osten-
 de solùm. ORPHE. En
 proxima hæc : ego verò,
 ne ipsum videam, è pedibus
 vobis abeo. MERC. At-
 tende, an non mulieris vox est, Homeri quid connecten-
 tiu PHIL. Ita per Iouem : sed quidnam dicat, audiamus.

FVG.

Δρα. Εχθρός γάρ μοι κένος
 ὁμῶς Αἰδαο πύλοισιν,
 Ορχουδὸν φίλῃς ἔτι φρεσίν
 οἶον, ἄπο δ' ἔπι.

Ερ. ἐκουῶ τὸν Κάνθρον ὅμι
 σίτην, ὅς

Ἐνδοθόνον λακὰ ῥίξιν, ὅ
 κιν φιλότιστα πῆσχε.

Υπο. πρὶ μὲ ῥῶ τὸ ἐπ' ὄν
 πῶ γυναικα.

Ἐχθρὸ ἀπάγων, δίοτε αὐτὸν
 ἐπιδήξιάντων. Δρα.

Οἰνοβρῆς, κνωδὸς ὄμματ' ἔ-
 χων κραδίην δ' ἐλάφοιο,

ὄντ' ἐνὶ πλοῆμα ἰνβίθμιος,
 ὄτ' ἐνὶ βελῆ.

Θροῖτ' ἀκροτόμυθε, λακῶν
 πανάεισε λοιοπῶν,

Μαψ, ἀτὰρ ὃ λατὰ κόσμον
 ἐπιβῆναι βασιλευσιν.

Δι. ἀκότως τοῦ λατάρατε τὰ
 ἔπη.

Δρα. Πρόθευ κλυον, ὅπιθε δὲ
 κλυον, μέσση ἡμίμαρα,

Δυδὸν ἀπνεύει, τείρε λυ-
 νὸς ἀγειε ὀρμύ.

Υπο. οἱ μοι γυναι, ὅτε πίπνο
 θας ὑπὸ λυῶν τοσῶτων, φασ

σι δ' αὐτῶν καὶ λυῶν ἀπ' αὐ-
 τῶν. Ερ. θάρρα, Κέρβερόν

ψῆς concepisse ferunt. MER. Confide, Cerberum

FVG. Non minus ille mi-
 hi hostis, quā iamua Diis,
 Aurum mente colēs, vera
 bis contraria senit.

MERC. Nōne igitur
 Cantharus tibi odio ham-
 bendus, qui

Praua gerēs hospes, quā-
 uis simularet amicum?

MAR. Deme carmen hoc,
 cuius vxorem

Abduxit fugiens, fuerat
 qui acceptus amicē.

FVG. Ebrius, atque canis
 facie, sed pectore ceruus,

Consilio ignauus, sed lo-
 gè ignauior armis,

Thersites vecors, praua-
 rumq; optima pica,

Regibus illicite & frum-
 stra contendere suetus.

DOM. Iure execrandi car-
 mina her.

FVG. Antè canis, retroq;
 leo, medioq; chimæra,

Impetum exhalans gra-
 uiter triniticanis acris.

MARIT. Hei mihi v-
 xor, qualia à toi perpeffa

es canibus? quin ipsam ex-
 iibi.

τινὰ τίξεται ἔτι, ἢ Γερνούλω,
 ἢ ἑξοί ὁ Ηρακλῆς οὗτ' αὖ-
 θις πόνου· ἀλλὰ καὶ πείσας
 σιν, ὡς δὲ πρὸς ἄλλων κόντων τῶν
 θύραμ. Δε. ἔχω σε, ὦ Κάνθα-
 ριν, ὡς σὺ πᾶσι φέρῃ, ἴδωμαι ἂ
 τινὰ ἔτι ἢ πύρα ἔχει, θέρμους
 ἴσως, ἢ ἄρτε πρὸς. Ερ. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ Σάνω χυσιού.
 Ηρα. μὴ θαυμάσῃς· καυκὸς
 γὰρ ἔφασκον εἶναι τὸ πρόδον
 ἐπιπῆς Εὐαδ' ὅτ', ἐνταῦθα δ'
 Χρυσίπιδ' ἀκείβωσ' ἔδει, τοι
 γαροῦ Κλιάνθου ἐκ ἐς μα-
 κρὰρ αὐτὸν ὄψαι· κρεμύστω
 ἦν ἀπ' ἑπ' ἰπώνων, ἔτω μισρὸς
 ἄρ. Δε. οὐ δέ, ὦ κακί, ἢ Λυ-
 κυθίων, οὐ μὲν δραπέτης τυ-
 χάναις ἄρ; ἔδωκ' ἄλλ' ὅτ', ὃ
 τὸ γέλωτ'. ἔτα τί δὲ ἄρ γέ-
 νοίς; καὶ Λυκυθίων φησὶ
 φῆ; Ερ. ὁ τεύτ' δὲ οὗτ' ὅτ'
 ἀδίσποτ' ὑμῖν ἔστιν; Δε.
 ἔδωκ' ἄρ, ἀλλ' ὁ Δισπότης ἐγὼ
 ἐκὰρ ἀείμι αὐτὸν ἀπλω-
 ναι Ερ. ὅτι τί; Δε. ὅτι Δανῶς
 ἔπ' ἰσάθρων ἔδει, τὸ δ' ὄνομα

Μυρό-

tibi quendam aut Geryo-
 nem pariet, ut Hercules ille
 rursus alium habeat la-
 borem. Sed obviam per-
 gunt, ita ut fores pulsare
 necesse non sit. DOMI.
 Teneo te Scarabee? siles
 iam, age videamus quid ti-
 bi pera contineat, lupinos
 forsitan, vel panis frustra.
 MER. Minimè per Iouem,
 verùm zonà auream. HER.
 Nemireris. nam sub initium
 in Gracia se Cynicum es-
 se dicebat, hic autem pla-
 nè Chrysippeus est: igitur
 non diu posthac Cleanthem
 ipsum videbit. à barba eto-
 nim, cùm tam scelestus sit,
 suspendetur. DOMI. Tu
 verò, ὁ scelerate, nόνne Do-
 liolum fugitiuus meus exis-
 sist' certè, non alius. proh
 risu dignares. quid dehinc
 haud fiet? & Doliolum
 quoque philosophatur? ME.
 Nunquid tertius ille domi-
 no caret? DOMI. Mini-
 mè: verùm ego dominus
 sponte in rem malam ipsum dimisi. MER. Quamob-
 rem? DOMI. Quoniam deterrimè fatet, nomine verò
 Odori.

Μυρόσπιου αὐτὸν ἰκαλῶμεν.
 Ερ. Ηρακλῶ ἀλιξικανί, ἀ-
 κέας; ἔπατα πύρα καὶ βάκ-
 τρον καὶ αὐτὸς ἀπόλασι τῶν
 ζωαῖα σὺ. Υπο. μηδα-
 μῶς, οὐκ ἄν ἀπλάβοιμι βι-
 βλίον μοι τῶν παλαιῶν ἡδῶ.
 Ερ. Ερ. πῶς βιβλίον; Υπο. ἔστι
 τί, ὧ γὰρ, τρικάραν βι-
 βλίον. Ερ. δὲ ἄν ἄπορον, ἐπὶ καὶ
 πρῶτον τῶν ἰωρικῶν ἴσι.
 Δρα. σὺν, ὦ Ερμῆ, Δικάζειν
 τὸ μικτὰ τῶν. Ερ. οὕτω μοι
 Δουκῆ, ταύτην ἡψ, ἵνα μηδὲν
 τίρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέ-
 κε, οἴχιδαι παρὰ τὸν ἄνδρα,
 ὀπίσω εἰς τῶν Επιδάδα, τὸ ἄλο-
 ῦν τέτο τὸ δρακοντίσκω, φασ-
 ραδοθῆτε τοῖν Δισπόταρ
 μανδάνηρ, ἃ τῶν ἴδων ἢ ἀρ-
 πλιῶν τὰς ῥυθῶτες τῶν ὀ-
 θυνῶν, ἴδων Λικυθίωνα, ἢ Μυ-
 ρόπυρ, ἢ αὐθις ἀνῆθη ἢ ἱμα-
 τίων τὰ Διερῶν ὄτα, μαλάχη
 γι πρότρον μαστιγῶν, ἐπὶ
 τα ἢ τῶν παραδοθῶν ὡς
 πηλοῦ, ὡς ἀπόλοιθ σαρά-
 πικῶν ἢ τὰ πρῶτα, ῥυθῶ-
 συ πῶσιτι, καὶ ζωαῖα τῆ
 σίτη, ἄτα ἴσι ἢ Αἰμίον ἀνα-
 ροφῶ

Odorispinum appellabamur.
 MER. Hercules malorum
 depulsor, audisne? dein perā
 baculum. Atqui tu oxo-
 rem recipe. MAR. Minis-
 me, quandoquidem nec si
 mihi libellum ex veteribus
 in viro gestaret; reciperem.
 MER. Quomodo libel-
 lum? MAR. Aliquid est,
 vir optime, triceps libellus.
 MER. Haud absurde. quā-
 doquidem ex Comicis tri-
 galecius quidam. HER.
 Ad dehinc tuum est iudica-
 re. MER. Ita mihi vide-
 tur, mulierem hanc, ne mon-
 strum aut multicaput pariat;
 reitro in Græciam ad virum
 reverti debere; & fugitiu-
 los hos duos dominis reddi,
 ut discant quæ antea: Dolio-
 lum quidem sordidos ablu-
 ere panniculos, Odorispinum
 autem rursus vestimenta re-
 sarcire lacera, malua tamen
 prius flagellatum. Inde &
 hunc picatoribus tradi, ut
 pereat, vulsus primo: insus
 per pudenda pice inquinari;
 postea in Flammam sublatum
 nudum

ἄθροισμα γυμνῶν, ἐπὶ τῶν χιῶν
 μίσην συμπαρονομήσαν τὰ
 πόδι. Δρα. φ. ὕ τῶν κακῶν ὀφίος
 ὄϊ, παρὰ πᾶσι. Δι. τί τῶν
 παρὰ τῆς τᾶν προζικῶν οὐ
 ἀποδοξῶν; ἀπὸ ἀποδοξῶν παρὰ
 τῶν πῶσι τᾶς ἡδῆ, ἀπὸ οὐδὲν
 ἔστι ἢ πρότιρόν γε τῶν κλονῶν
 ἴδι, ἄς γινώσκῃς ὅτι ἄρ.

nudum, pedibusque collia-
 gatum, in niue destitui.
 SCA. Heu malorū, ah, ah,
 παρὰ, heu. DOMI. Quid
 hoc est? tragicas interferis
 voces? sed ad picatores
 iam sequere, prius tamen
 leoniam exue pelle, ut pla-
 ne asinus esse cognoscaris.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SOCRATEM ab ANYTO.] Socrates Atheniensis phi-
 losophus, Sophronici marmorarū & Phamareæ obstetricis fis-
 tius, ab Atheniensibus in carcerem coniectus est, Anyto accu-
 sante, quod de dijs malè sentiret, cicutam porrectam hausit in-
 strepidè, neglecta quam ad patrocinium suę salutis obtulerat
 Lysias, oratione. Horatius lib 2:

Pythagoræ Anytiq; reum doctumq; Platona.

Plura annotauimus in Bis accusato, in Parasi. o, & in Ioue con-
 fusato. b Eumolpus quidem.] Vn fuit Atheniensis, quem
 Suidas Musæi poeta filium fuisse scribit, & Pythiorum victorem.
 alij Orphei vatis filium fuisse credunt, qui etiam ipso Homero
 versificator fuit antiquior. Ab hoc, Eumolpidas, sacrorum quo-
 rundam presides dictos volunt, quorum Aeschines in oratione
 contra Ctesiphontem meminit. Diodorus verò Eumolpum Aegy-
 ptij generis regè fuisse tradit, ab eoque sacerdotes siue magistra-
 tus Athenienses dictos. c Sophistarum genus.] Iocrates in
 oratione contra Sophistas, in eos inuehitur, ut qui præter qua-
 situm nihil propositum habeant, & inanium pollicitationū ma-
 gnificentiā, non tamē imposturam faciant, sed & semet ipsas,
 & omnes eruditos in summum odium & inuidiam adducant.
 Idem in definitionibus Platonis quæ Xenocrati tribuuntur sa-
 tis odiose describuntur atq; perstringuntur. d Antithenes.]
 Hic quotidie quadraginta stadijs emensis, audiebat Socratem,
 à quo tolerantiam audiscens, tranquillitatis quæ illius imitator
 effectus

tamq̄: diuersis: tamen aliquot reperi, qui dicerent esse premendum, quòd liberius ac velut ἐξ ἀμάξης philosophorū omne genus laceret. At mihi videtur iustius esse stomachandum in huius seculi mores, quo videmus Philosophorum scholas multò perilius etiam inter se dissidere, nec minùs atrociter digladiari: tum inter sectarum professores nihilominus cruentam esse pugnam, quàm in eo conuiuio fuisse Lucianus vel finxit, vel retulit. Hunc igitur libellum, quoniam fortè ἀδίσποτον reperi, & tamen patrono videbatur egere, Eutychio dicauit. Bene vale, καὶ ἀνύχῃ, vt planè sis quod dicitis. Antuerpiæ. An. M. D. XVII.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a SYMPOSIUM.] Conuiuium, b Lapihæ.] Thesaliæ populè, si foriisse dicti à Deucalionis & Pyrrha iactis lapidibus. Vnde versiculus;

Ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλεῶνται. λῆς, idem quod λίθ. hinc λαός, & foriisse λαπιθης. Virg. I. Georg.

Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem,
Vnde homines nati, durum genus, &c.

Narratur ab Ouid. lib. 12. Metamorph. quomodo à Lapithis Centauri in nuptiis Pirrhoi, & Hippodames profugati fuerunt, cum vino & libidine iam æstuantibus. sponsæ & reliquis faminis vim inferre aggressi essent.

ARGUMENTVM.

Rvsum depingit hoc loco philosophorum mores & vitam Lucianus, atq; illa quæ fictionibus ac fabulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero facto comprobat. Est autem historica quædam rei gestæ commemoratio, qua exponit quo pacto diuersarum profes-

yyyy

profes-

professionum Philosophi aliquot ab Aristaneto ad cœ-
 nam & nuptiarum celebritatem vocati, posteaquã vino
 incaluere, pro secta quisq; sua inter se verbis primò cõ-
 tenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera vene-
 rint, adeò vt saucij nonnulli ac mutilati è conuiuiò a-
 sportati fuerint. Rursum autem ex alijs qui vocati nõ fue-
 rant, quidam, Cynicus videlicet, vltiò veniens, cœnati-
 bus sese obtruserint, magna præsentia & imprudẽtiẽ suę
 importunitate. Alius autem per literas cum Aristaneto
 exposulãrit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd
 præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo appa-
 ret, isthud hominum genus quod foris virtutẽ prædicat,
 & specie religionis in se vulgi ora cõuertit, nõ hæc grate
 modò (quod tamen grauissimũ est, quando & Christia-
 nos esse pleriq; se, & alijs vitæ morumq; honestate præ-
 ire profitentur) verũm olim quoq; eadem simulatione,
 iisdemq; præstigijs vsos esse, nimirum vt verbis quidem
 multa de pietate, de officijs, de vera viuendi ratione ia-
 citarent: cæterum ipsa à virtute ac honestate omni
 quàm longissimè abessent, libidini & gulæ & cæteris vi-
 tijs turpissimè interim seruientes. Et accidere sanè etiam
 nostra memoria huiusmodi quẽdam exempla, cõuiuiò
 huic non admodum dissimilia, vbi isti in speciem grauissi-
 mi sanctissimiq; viri, vel pro leuibus ac puerilibus re-
 bus acerbissimas sæpenuerò contentiones incepere:
 vel quia alicubi præteriti atq; neglecti viderentur, gra-
 uissima odia exercuere: vt non immeritò quispiã credi-
 derit, philosophos illos veteres (quanquã indignũ ad-
 eò est, tam venerabile nomen in tam turpibus personis
 hætere) in nostræ ætatis homines quosdã immigrasse.
 Vsque adeò nostri isti à veteribus non alia re, quàm solo
 titulo ac nomine differũt. Cæterum tamen si hæc omnia
 cum summa festiuitate pro ingenio atq; facundia sua
 tractet Lucianus: interim tamen seridò quoq; ac verè i-
 dem monet, nullum esse precium operæ, si quis disci-
 plinas omnes perdisceat, nisi simul & vitæ rationes ad id
 quod optimum est, accommodet, eosq; illos qui solos
 libros

libros spectant, quiq; sollicitudine ac cura quam illi as-
ferunt, perpetuò tenentur, à recta ratione, bonisq; insti-
tutis ferme abduci, &c. Inscríbítur autem dialogus hic
CONVIVIUM, vel LAPITHÆ, quorum prior titu-
lus ab argumento & re ipsa sumptus est: alter à colla-
tione, quòd hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ &
Centauri in nuptijs Pirithoi inter se funesto certamine
congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ

Λυκίῳ.

Οικίλιω,
ᾧ Λυκίῳ,
Ἐγρεθλίω
φασί γα-
ρ ἔνθ' ὁ
μῖν χθίς,

ἐν Αἰσακίῳ, παρὰ τὸ Διά-
πνον, καὶ τινὰς φιλοσόφους
λόγους ἀρῆσαι, καὶ ἐπεὶ ὁ σμι-
κρὰν συστῶκα ἐπ' αὐτοῖς, ἃ δὲ
μὴ ψάλλετο Χρῆν, καὶ ἀκρι-
βοῦντάων πεχωρῆσαι τὸ
πρᾶγμα, καὶ τὴν ὁμοίαν ἑπι-
δουλίαν τῶν σωσοῖων. Λυ.
καὶ πόθρ, ᾧ Φίλῳ, ἠπίστατο
Χαρίν, τῶν τῶν οὐδ' ἔσσωκα
ἀπὸν μὲθ' ἡμῶν. Φί. Διο.
νίω ἐπεὶ ἴαπερ ἀνῶσα Διο-
νίῳ, καὶ αὐτὸς οἶμαι, τῶν
σωδαπῶν μὲν. Λυ. καὶ μὲν
να, ὁ

ē conviuarum numero fuit opinor. LVC. Fuit maxi-

PHILON; LV.

cianus.

Quāquā
dā ὁ ὁ ὁ
riā dispu-
tationem,
Luciane,
vobis fuis

set narrat super cenam apud
Aristanetū: tū philosophicos
quosdā sermones dictos, ac
super his summā contentio-
nē exortam fuisse: quòd nō
mentū est Charinū, etiā
ad vulnera vsq; rem proces-
siffe: deniq; sanguine consti-
ctum fuisse: dirempit. LVC.
Atqui undenam, Philon, istā
refeciit Charinus? neque e-
nim is nobiscum aderat in cō-
uiuio. PHILE' Dionisio
medico aiebat audisse sese:
porrò Dionicius etiā ipse
γγγγ 2 μέν

λά, οὐ μὲν ἐξ ἀρχῆς γε ἐδ' αὐ
 τὸς ἅπασιν πρὸς γένετο, ἀλλὰ ὁ
 ψέ, μὲν σόσης σχεδὸν ἦδ' αὐ τῆς
 μάχης, ἐπίση δὴ ἰορπὸς τῶν
 τραυμάτων. ὡς θαυμάζω, εἴ
 τι θεῖς ἀπ' ἰδωίατο, μὴ
 παρακολεθῆς ἐκείνοισ, ἀφ'
 ἄρ ἀρξαμένης τὸ ἄμα ἐτε-
 λώτησιν αὐτοῖς ἡ φιλοφιλία.
 Φί, τοιγαρὶν, ὦ Λυκίον, καὶ ὁ
 Χαρίν ὅ αὐτὸς, ἡ βουλομένη
 τῶν θῆ ἀκούσαι ἢ ὅπως ἰπράχ-
 θη ἔκαστη, πρὸς σὲ ἡμᾶς ἡκαστὴν
 ἐκίλονε· καὶ τὸν Διονύσιον ἦ
 αὐτὸν ἡσῆν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ
 παραχρῆσθ' ἅπασιν, σὲ δὲ ἄ-
 κειθὼς εἰδύσαι τὰ γένημι-
 να, καὶ τὸς λόγους αὐτὸς ἀπ-
 μνημονύσαι, ἄτε μὴ πρὸς γως
 τ' τοιούτων, ἀλλ' ἰρ σποδῆ ἄε
 ἡροάμνον. ὡς ἐκ ἀρ φθάνοις
 ἐστὸν ἡμᾶς ἡδίστων ταύτων
 ἐστίασιν, ἢ σὲ δ' ἀρ τις ἡ-
 δίστων ἔμοι γε, καὶ μάστιξ, ὅσῳ
 νύφονισ, ἰρ ἡρῶν ἢ ἀναμω-
 τῆ,

me: verum ne is quidem ab
 initio rebus omnibus fuit
 praesens, sed serius aduene-
 rat, media ferme pugna,
 pauloq̄ ante vulnera. Pro-
 inde demiror si quid comper-
 ti certive referre potuit, qui
 non ordine spectarit illa vn-
 de inter illos nata lis, postea
 ad sanguinem vsque deducta
 est. PHIL. Proinde, Luc-
 ciane, Charinus etiam ipse,
 si rem comperitius vellem
 cognoscere, & quo singula
 modo sint gesta, doceri, te
 adirem iussit. nam Dion-
 cum etiam ipsum fassum fu-
 isse, ne se quidem tui nego-
 cio praesentem adfuisse: te
 verò, quicquid esset actum,
 id omne comperitò certò que
 scire: tum etiam quæ dicta
 inter illos fuerint, memi-
 nisse: quippe qui eiusmodi
 non obiter neque neglectim
 audire, sed per ocium atque
 attentè auscultare sis soli-

tus. ^b Proinde nunquam effugies, quin nos hoc suavis-
 simo accipias epulo: quo mihi quidem haud scio an vllum possit
 fit accidere iucundius: praesertim quod sobrii per ocium
 tuò ac citra sanguinem, ^c extrahat teli, quod aiunt, iactum
 confli.

τι, ἔξο βέλδς ἐστασόμεθα, ἔτι
 γερουσίαν ἰπαρόννησαν τι πα-
 ρὰ τὸ δᾶπνον, ἔτι νεοί, ἀπᾶν
 τι, ὅθ' ἤκιστα ἰχλῶ, ἔπὸ τῶ
 ἀκράτος πῶ ἀλθγύτου, καὶ πρᾶ-
 ξα. Λυ. νιανικώτερα ἑμᾶς,
 ἢ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφίρφρταῶ
 τα πῶς τοὺς πολλῶς, καὶ ἰπε-
 ξισία διηγεμῶς πράγματα
 ἐν οἴνῳ καὶ μίθῃ γνόμενα,
 διον λᾶθλο ποικίλα αὐτῶ,
 ἢ νομίσειν ἐκείνα πάντα θεοῦ.
 ἔργα τῷ Διονύσῳ εἶναι, ὅς οὐκ
 οἶδ' ἔτινα τῶν αὐτῶ ὄργισιν
 ἀτίεστον, καὶ ἀβελκαστον πε-
 εἶδεν. ὅρα δ' ἄν, μὴ κακοῦθων
 πινῶν ἀνθρώπων ἢ, τὸ ἀκει-
 βῶς τὰ τοιαῦτα ἐξίτασαν, ἀ-
 καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ
 καταλιπόντας ἀπαμωψί-
 ον μιχῶ γὰρ, φησι καὶ ὁ
 ποιητικὸς λόγος, μνᾶμονα
 συμπόταν ἢ οὐδ' ὁ Διονικῶ
 ὄρθῶς ἰποίησι πῶς τ' Ἐαρινον
 αὐτὰ ἐξαγορεύει, καὶ ποικίλῳ
 τῶν ἰαποκρασίαν κατασκε-
 δάσας, ἀνθρώπων ἐπιλοσόφω
 ἐπὶ

constituti, sumus epulaturis
 Sive fenes aliquid
 Super cœnam sunt de-
 bacchati,
 Sive etiam iuvenes
 à mero compulsi sunt, quæ
 neuiquam faserat, tum di-
 cere, tum facere. LVC.
 Iuuenilius tu quidem Phi-
 lon, atque inconsultius hæc
 nos iubes in vulgus efferre,
 eaque referre quæ inter po-
 cula ab ebrjjs sunt acta,
 quum hæc magis oporteat
 obliuioni tradere, eaque o-
 mnia Baccho deo, velue
 auctori imputare, qui qui-
 dem haud scio ad quenquam
 suis non afflatum Orgijs,
 & Bachanalium Exper-
 tem præterierit. Proinde
 vide ne hominis sit parum
 benè morati, eiusmodi ad
 amussim exquirere, quæ re-
 cius erat in conuiuio reli-
 quisse, atque ita discedere.
 Siquidem e odi (sicut ins-
 quit versus Poëticus) me-
 morem comptorem. Ne à Dionico quidem rectè factum,
 qui hæc apud Carinum effuierit, immodicamque &
 pridianam disiparè temulentiam hominum philosopho-

ἐγὼ δὲ, ἀπαχε, ἢ ἄρ τι τοιοῦ-
 τος ἔπιποι. Φί. θροῦται ταῦτα,
 ἢ Λυκίον, ἀμ' ὅτιγε πῶς
 ἐμὲ ὄτω ποιῆσ' ἐγὼ, ἀκεῖνός
 ζυγνύσκοντα ποδῶν πῶν ἐπι-
 θυμῶν ἢ σὶ ἀπῆρ, ἢ ἐμὲ ἀκῶ-
 σαί μοι δουεῖς, ἢ ἄρ ῥή-
 σσας τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἄρ
 πῆς λίονα τινὲ ἢ πῆς ἀν-
 θρώπων ἢ δῖος ἄρ πῆς οὐρανῶν,
 ἐκχέει πῶντα, σὺν ἄρ ἄμυ-
 σί. ἢ γὰρ ἐθελήσω ἄσπασί-
 φθοντι, ἢ ἰάσθης μὲ ἀνύσορ
 ἀπὸ θῆρ, ἀμ' ἕξας, ἢ παρα-
 κολοήσας, καὶ δίκου. καὶ γὰρ
 θροῦται πῆς σὶ ἢ τῶ μίρα·
 καὶ ἔγχε δουεῖς, ἀπὸ μὲ ἀμυ-
 σῶν τὰ πῶν ὁμοίω, σὺ δὲ μὴ λέ-
 γε. Λυ. μὴ δὲ πῆς ὀρῶν.
 διηγάσθαι γὰρ, ἐπὶ πῆρ οὐτῶ
 πῆς θυμῶ, ἀμ' ὅπως μὴ πῆς
 πῶν ὁμοίω ἔρῃς. Φί. ἢ μὴ πάντα
 πασιρ ἐγὼ ἐπιθέλωμαι Λυ-
 κίον αὐτὸς σὺν ἄμυνορ ποι-
 σης αὐτὸ, καὶ φθάσας ἀπὸρ
 ἄσπασίρ, ὡς ἄρ ἐμὲ δίκου.
 ἀμ'

rum Caterum ego, absit, est
 istiusmodi quippiam sim di-
 cturus. PHIL. Nugas a-
 gis, Luciane, cum ista dicis.
 Te haudquaquam oportet
 ad istum modum apud
 me praesertim agere: ut qui
 certo sciat te multo cupidios-
 rem esse narrandi quam ego
 sim audiendi: adeo ut mihi
 videaris, si desint qui te audi-
 ant, vel ad columnam aliqua:
 aut statuam libenter acces-
 surus, quo cuncta pariter ex-
 uomas. Quod si nunc coner-
 discedere, non fines, ni te
 prius audiero, abire: verum
 vltro aderes, consecrabere,
 rogabis. At tum ego te vi-
 cissim lusero. Iamque adeo, si
 ita vis, abimus, ex alio quo-
 piam haec eadem audiuri.
 Tu verone dicito. LVC.
 Age ne quid succenseas. es
 quidem dicam, quandoqui-
 dem usque adeo cupidus es
 audiendi: verum heus ea le-
 ge, ne passim in vulgus effe-
 ras. PHIL. Ni prorsus ignoro Lucianum, tute isthuc po-
 tuis feceris. Nam prior ipse denarrabis omnibus ut me
 quidem ad id nil futurum sit opus. Sed illud mihi primo re-
 sponde

ἀπ' ἐκένό μοι πρῶτον ἄσαι,
 τῷ πατρὶ τῷ Ζηνῶνι, ὁ θεὸς αἰ
 νητ' ἀγόμεν' ἡρώεα ἑ
 σία ὑμᾶς; Λυ. ἔκ, ἀπὸ τῶν
 θυγατέρων ἐξεδίδε αὐτὸς τῶν
 Κλειανθίδων Ἐυκλείου ἔλα
 βησιν, ὡς φιλοσοφουῦντι. Φί.
 παραλάφ' ἢ Δία μαρκεῖω,
 ἀπαλαῖ γ' ἢ μὴ ἔτι, καὶ ἢ πάντων
 λατ' ἄρα γάμων. Λυ. ἀπ'
 ἔκ ἄρα ἀπορ' ἐπιγ' ἀδρότ' ἄρα,
 εἴ μοι τὸ δ' ἢ λόσιόν τι εἴν
 δοκῶσα, καὶ π' ἐς φιλοσοφίαν
 ὠρμήσθω, ἔτι δ' ἢ μέγρον ὄντα
 πλεῖστον ὡς Ἐυκλείου, π' ἐκείν
 ον μείζον ἐξ ἀπάντων. Φί. οὐ
 μικρὰν λίσδε αἰτίαν, τὸ πλε
 τῆρ' ἔκ Ἐυκλείου. ἀτὰρ, ὡς Λυκί
 ον, τίνων οἱ λεπνῶν τῶν ἔκ;
 Λυ. τὸς ἢ ἄλλων τί ἄρ' ὦν λι
 γοίμοι; οἱ δ' ἄρ' φιλοσοφίας καὶ
 λόγων, οὐσπερ ἐθέλει, οἱ μοι,
 ἀκῶσαι μέγιστα, Ζηνὸς θεοῦ ἢ
 ὁ πρὸς ὄντως, ὁ ἄρ' ἔ' ἄρ' καὶ
 Ζηνὸς αὐτῷ Δίφιλ' ὅ, ὁ Λαβύ
 ρου ὅ, ἐπίκλιω, Διδάσκαλος
 ὄρ

sponde loco: Aristaneus nū
 filio Zenoni dabat uxorem,
 atque ita in nuptijs eius vos
 accepit? LVC. Non, imò
 filiam suam elocavit Clean
 thidem, idē; Eucrii nume
 mularij filio, qui philosof
 phia dat operam. PHIL.
 Formoso admodum per Io
 uem adolescentulo: tamen si
 tenero adhuc, ὅ ἢ uxoris
 rei non admodum maturo.
 LVC. Verum: at non in
 ueniebat, opinor, alterū ge
 nerum magis idoneum. Hūc
 igitur, qui tum modestus vi
 deretur, tum ad philosophia
 studium propensus, prae
 terea autem vnicius Eucrii
 diuitis, ex omnibus delegit
 filia suae maritum. PHIL.
 Causam neutiquam leuem
 dixisti, nempe quia diues sit
 Eucrius. Verum heus, Lu
 ciane, quinam erant conui
 uae? LVC. Reliquos illos
 quorsum attinuerit tibi re
 censere? Verum ē Philoso
 phorum numero, ac literatorum,
 quos potissimum opi
 nor audire cupis, Zenothemis
 erat, senex ille Stoicus, ὅ
 naque cum hoc Diphilus, cui
 cognomen Labyrinthus: ὅ

ὁρ οὐτ' ἄρ' Αἰσακίτης, ἢ Ἐ
 τῶ Ζεύων. τῶν δ' ἀπ' τοῦ
 πεισιπάρου Κλειόδημου, οἷοθα
 τὸν σομικρον, τὸν ῥιλιζήτικον
 ξίφ' αὐτ' οἱ μαθηταὶ ἢ ἕως
 πίδα καλῶσιν, ἀπὸ ἢ ὁ Επισ
 κέρης Ἐρωων παρῶν. ἢ ἄ
 σιληθῶσα γὰρ αὐτὸν ἄνθους ἔχει.
 βλεπόντες οἱ Ἐταῖκοί, ἢ ἀπὸ σφί
 φονεῖ, καὶ δῖοι ἢ ἔρω. ὡσπέρ
 τινὰ παραλοῖαν καὶ ἰναγῆ
 μιν πτόμα. οὐδὲ μὲν Αἰ
 σακίτης αὐτὸν ἔλετο, καὶ σωκρά
 θης ὄντων, παρακίκλωτο ἐπὶ
 δαίπνον, ἢ ξένω αὐτοῖς ὁ γράμ
 ματικός Ἰσαῦτος, καὶ ὁ ῥήτωρ
 Διονυσόδωρος. ὁ δ' ἔρωμος
 ἔλετο τὸν Χαρίαν, ἰαυὸν Πλα
 τוניδος σωσιαῶν. δὴ δάσκου
 λ' αὐτ' ἄρ, σε μὲν τις ἰδέει,
 καὶ θεοπροπίης, καὶ πολλὰ τὰ
 ἕοσμιον ἐπιφάνων τῶν πῶ
 σώπῳ ἑανόνα γοῦν οἱ ἄπο οἱ
 ὀνομάσσειν αὐτὸν, ἄς τινὲν ὄρ
 θόγητα ἢ γνῶμης ἀρβλίον
 τῶν. καὶ ἐπὶ ἀπὸ ἡλθον, ἢ ἔξα
visu

hoc quidem quod esset Ze
 noni Aristaneti filio praece
 ptor. Deinde Peripatetica
 factionis Cleodemus : nosii
 hominem, nempe diacem
 illum & argutum, atque ad
 refellendum instructum. Di
 scipuli gladium ac bipennem
 nominant. Quin & Hermon
 aderat Epicureus. Verum
 hunc, quum ingrederetur,
 Stoici toruis obiebantur o
 culis, & auersabantur, pa
 lamq; perinde quasi patri
 cidam quempiam atque im
 pium ac funestum detesta
 bantur. Et hi quidem tan
 quam Aristaneti ipsius ami
 ci familiaresque fuerant ad
 eorum vocati, quos comis
 tabatur & Istius gramma
 ticus, & Dionysidorus rhe
 thor. Iam verò propter spon
 sum Cheream unà cum illo
 ad conuiuium accesserat Ion
 ille Platonius, quod is iuue
 ni praeceptor esset vir vene
 randus aspectu, ac maiestatis

quiddam praeferebat, multumq; dignitatis ipso ostendens ore:
 unde nonnulli propter animi constantiam ac rectitudinem,
 regulam illum appellant. Huic simul ut ingrediebatur, as
 surgebant

νισαντο πάντων αὐτῶν, καὶ ἔδινε
 ξηνοῦτο, ὡς τινα τῶν λεηλο-
 νορων, ἢ ὅλος, θεῶν ἐπιδημία τὸ
 πρᾶγμα λῶ, τῶν ὁ θαυμασὸς
 συμπαράρ. Διον ἢ ἡδὴ κατὰ
 κλίνοσαι, ἀποδυτορ σχιδόρ
 παρόντων, ἐρ δεξιᾷ ἢ ἄσιόν-
 τωρ, αὐ γυναικῶν ὄλον τὸ κλι-
 τῶρ ἐκένον ἐπέλαθορ, ὅν ὁ
 κίμαι ὄσαι, ἢ ἐρ αὐτῶν ἢ νύμ-
 φη, πάντων ἀκείων ἐγκικαν-
 μίη, ἢ τὸ γυναικῶν περι-
 χουσίη ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρορ ἢ
 ἀπὸ πηλῶν, ὡς ἔκαστ' ἄ-
 ξιας ἔχει κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν
 γυναικῶν, πρῶτ' ὁ Εὐκεί-
 τ', ἔτα ὁ Αἰεσίαντ' ὁ ἔτα
 ἐνδοιάστ', πότερον καὶ πρό-
 τῶν Ζωόθεμιρ τ' Στωϊκῶν,
 ἢ τὸ γέροντα, ἢ Ἐρμῆνα τὸν
 Ἐπικούρορ, ἐκείνους ἢ λῶ
 τῶν ἀνδρῶν καὶ γῶν τοῦ
 πρῶτορ ἐρ τῆ πόλει. ἀλλὰ ὁ
 Ζωόθεμιρ τῶν ἀπείων ἐλν-
 σῶν ἢ γὰρ μετ' αὐτοῖν, ὁ Αἰ-
 εσίαντ' ἀντίτορ ἄξιας Ἐρ-
 μῶν,

quippe senem: an Hermonem Epicureum: nam hic erat Ca-
 storis ac Pollucis sacerdos: tum autem nobilissima inter ci-
 ves familia. Verum eam hesitationem sustulit Zenothemis:
 Sime, inquit, Aristanete, minoris ducis Hermone, viro

surgebant omnes ac veluti
 præcipuum quædam ac pri-
 marium hominem comiter
 atque officiosè exceperunt:
 aded ut planè numen ali-
 quod aduenire videretur,
 cum adesset Ion admiran-
 dus ille. Tandem verò cum
 iam omnes fermè coniuuæ
 præsentès essent, tempus erat
 ut discumberetur. Itaque
 ad dextram ingressus, tot
 tam illam spondam mu-
 lieres (erant autem com-
 plures) occupabant. Inter
 quas erat ὁ sponsa summo
 studio culta, hinc atq; hinc
 stipata foeminis. Porro ex
 aduerso ostij altera turba,
 pro cuiusque dignitate lo-
 cis distribuitis. Porro eregio-
 nè mulierum primo loco ac-
 cumbebat Eucritus, secundo
 Aristanetus. Sub hæc ambi-
 gi captum, piru altero prio-
 rem oporteret accumbere,
 Zenothemimne Stoicum,

μων ὁ, τὸν τὸ ἀνδρὸς, ἵνα
 μηδὲν ἄλλο λατὸν εἶπω, ἔπει-
 κέραι, ἄπαμι, ὁπορ ὅτι τὸ συμ-
 πόσιον καταλιπὼν, καὶ ἄμα
 τὸν πᾶσιλα ἐκώλεα, καὶ ἐξίοντι
 ἐώκα, καὶ ὁ Βερμων, ἔχε μὲν, ὁ
 Ζῶθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη. ἄ-
 τὰρ εἴη μὴ δὲ τί ἐτθρον, ἰβῆ
 γι ὄντι ἄνεξιπώδα λατὸς εἶ-
 λην εἴη τὸ Ἐπικύρου πᾶν λατ-
 ταπφρόνηκας. ἔχλασ, ἴδῃ
 ὅς ὁ Ζῶθεμις, Ἐπικύρου ἰε-
 ρεία, καὶ ἄμα ἡγῶν, καὶ ἡλι-
 θεῶν, ἡ μὲν ἄντ' αὐτὸν ὁμοῦς Ἐρ-
 μων, ἔτα Κλεόδημος ἡ πρῆπτα
 τυγικὸς, ἔτα ὁ ἴων, καὶ ἄν' ἐς
 κᾶνον ὁ νυμφίος, ἔτ' ἐγὼ καὶ
 παρ' ἐμὶ ὁ Διφίλος, ἡ ἄν' αὐτῶ
 Ζῶθων ὁ μαθητὴς, ἔτα ὁ ῥή-
 τωρ Διονυσόδωρος, ἡ ὁ γραμ-
 ματικὸς Ἰστῆος. Φί βαδῶν, ὁ
 Λυκίην, μισθῶν τὸ συμπό-
 σιον διηγεῖσθαι ἔπειτα ἡ κᾶνον
 ἀνδρῶν. ἡ ἔγωγε τὸν Κεῖσα.
 νεῶν ἰσπανῶ ὅτι τῶ ἀνέτα-
 τάτων ἰορτῶν ἄγων, τὸς σο-
 φωτά

videlicet esto, ut ne quid ali-
 lud mali dicam, Epicureo,
 discedo, totumq; conuiuium
 vobis relinquo. Et puerum
 protinus aduocat, discede
 re parans. Tum Hermon:
 Imò habeto, inquit, tibi
 priores partes, Zenothemi.
 Quamquam etiam si mihi
 aliud, vel hoc nomine par-
 erat mihi concedi, quod
 sacerdos sim, ut planè con-
 temnas Epicurum. Rideo,
 inquit Zenothemis, sacera-
 dotem Epicureum. Simul-
 que cum dieo accumbes-
 bat. Post hunc Hermon.
 Deinde Cleodemus Peri-
 pateicus: ponè hunc Ion,
 proxime hunc sponsus, posse
 eum ego, iuxta me Diphi-
 lus, huic asidebat Zenon
 discipulus, postremò rhe-
 tor Dionysidorus cum Istieo
 grammatico. PHIL. Pa-
 πᾶ, Luciane, Musarum con-
 uentum quendam mihi nara-
 ras fuisse istud conuiuium,

quippe plurimis sapientibus ac doctis viris refertum. Es-
 go verò laudo Aristænetum, qui quum optatissimam
 illam ac splendidissimam solennitatem celebraret, præ-
 ceteris

φοράτας ἐστὶν καὶ τῶν ἀλ-
 λωρ ἡμίωσθ, ὅτι περ τὸ λεγέ-
 ηαιον ἐξ ἐκείνης ἀρέσεως ἀ-
 πανθισάμην. Ὁ αὐχὶ τοὺς μὲν.
 τὸς δ' ἔ, ἀπ' ἀναμιξ' ἄπαν-
 τας. Λυ. ἐστὶν δ', ὡς ἴταρε, ἐχί-
 τῶν πομπῶν τότων πλεσίωρ,
 ἀπ' αὐτῶν πειδείας μέλα αὐτῶν,
 καὶ τὸ πλεῖστον ἔστιν οἷς τοιού-
 τοις εὐδίστην. εἰσὶ μὲν δ' ὅμοιοι
 ἡσυχία πρῶτον, καὶ παρ-
 αβάσο σοικίλα· πλεῖον ἔδρ,
 οἶμου. καὶ καὶ ταῦτα κατὰ ἐπι-
 στήματα, χυμῶς καὶ σίμιματα,
 καὶ ἡβουρίας ἀπαλῆα καὶ ἀφθο-
 κα. ἡ γὰρ τῶν δ' ὁ Κλεόδημος ἐπι-
 κριτικὸς ἐστὶν ἰωνά ὄρας, ἐφ' ἣν ἔ-
 χιρῶτα (Ζηρόδημιον λέγων,
 ἐπίκουρον δ' ὅπως ἐμφορεῖται
 τὸ ψῶρ, καὶ ἀναπληρῶσαι ἰσχυρῶς
 τὸ ἰμάτιον, καὶ ὅσα ἔδ' αὐτῶν κα-
 τόπων ἐστὶν ὄρα καὶ λαυθάνειν
 οἰόμενος) τὸς ἀπὸς ἔμμενη-
 μῆ. Ὁ τῶν μεθ' αὐτόν· Ἀἴξου
 δ' ἢ καὶ Λυκίω ταῦτα, ὡς μάρ-
 τυρ ἔχ' ἐν δ' ἔχ' ἰδούμω δαί-
 ζουτός

ceteris sapientissimos viros
 adhibere voluerit: id est adeo
 delectis ex vnaquaque phi-
 losophiæ secta præcipuis,
 non hos aduocans, illos præ-
 teries, verum promiscuè vo-
 cans omneis. LVC. Is ve-
 rò nequaquam est è vulga-
 rium istorum diuitum nu-
 mero, verum et literarum
 est studiosus, ac maximam
 vitæ partem in his rebus ver-
 satur. Conabamus igitur in-
 titio quidem taciti et quieti,
 variusque erat apparatus, et
 omnijugus. Neque enim ar-
 bitror operæ precium ut nu-
 mero recenseam etiam illa
 condimenta, cupedias, aro-
 mata, atque id genus ille etiam
 menta. Cuncta siquidem of-
 fatum suppetebant. Inter
 hæc Cleodemus admoto ad
 Ionis aurem are: Non vis-
 des, inquit, senem illum, Zes-
 nothemim dicebat (sub-
 auscultabam enim) ut sese
 opsonijs ingurgitat, utque iure vestem oppleuit: tum quam mult-
 ta puero à tergo stanti porrigit, putans interim se aliorum o-
 culos fallere: neque meminit post sese accumbentium. Hæc igitur
 fac et Luciano commonstres, quò testis esse possit. Mihi
 verò

ζουτός μοι ἴδανος, πολὺ πρό-
 τρον αὐτὰ ἐκ πειρασῆς ἰω-
 ρακῶς. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλέος
 Δημῶ ἀρίκτα, καὶ ἰπασίως
 σφρὸν ὁ λιωπὸς Ἀλκιδάμας ἀ-
 κλητός, κἄνεο τὸ λοιπὸν ἐπιχά-
 ευσ τισάμβρος, τὸν Μενέλαον
 αὐτόματῶν ἤκουτα. τοῖς μὲν δὲ
 ποποῖς ἀναίσχυντα ἰδέσθαι
 πειποιήσθαι, καὶ ἀπέκρουσεν τὰ
 περὶ χροτάζα· ὁ μὲν τὸ ἀφρα-
 νῆος Μενέλαον ὅσῳ.

Ἀλλ' ἐν Ἀργείῳ Ἀγαμέμ-
 νονι ἰώδανθ θυμῷ.
 καὶ ἄλλα πρὸς τὸν λιωρὸν ὄσο-
 χα. τὸ χαεῖν ἴα ἵπτον βορρῶν.
 τῶν εἰς μὲν τοῖς τὸ φανερόν ὄ-
 σθαι ἰσόμαθ' ἰδὲ φ' ἰδὲ δόϊκ-
 ῶν ἢ ἰδὲ Ἀλκιδάμαντα, βόλω
 ἀτιχρῶς ὄντα, καὶ ἰρακτικῶ-
 τατῶν λιωπῶν ἀπάντων, παρ-
 ὅ καὶ ἀμείνων ἰδέσθαι, καὶ φου-
 βδῶτα ἰδὲ ἰωπασίω. ὁ δὲ Ἀ-
 εἰσάνειτ' ἰωπασίω αὐτόν,
 ἐκείλων θρόνον τινα λαθόντα,
 καθί.

Alcідamantē, utpote conuiciatorem egregium, vnumq; è Cy-
 nicis omnibus elamossimum: qua quidem re adeo visus est
 reliquis antecellere, vt nulli non esset formidandus. At Ari-
 stianetus collaudatum illum quod inuocatus aduenisset, iussit
 accepta

verò nihil Ione monstratore
 opus erat: quippe qui hæc
 multò ante limis iam oculis
 prauideram. Hæc simulat-
 que dixisset Cleodemus, ir-
 ruit in conuiuium & Als-
 cidamus Cynicus: atque is
 quidem inuocatus, vulga-
 tum illud festiuitatis gras-
 tia presatus de Menelao,
 qui vltro ad fratris conui-
 uium accessisset. Itaque plea-
 risq; turpiter atq; impuden-
 ter visus est fecisse: & quod
 cuiq; tum forte in mentem
 veniebat, in eum torquebant:
 alius illud:

Insanus Menelæus —
 Alius rursum,

Verùm Agamemnoniæ
 menti non ista placebant.
 Ad hæc alia quæ pro tema-
 pore falsè lepidèq; dici po-
 terant, in eum obmurmura-
 bant. Nam palàm nullus
 audebat quicquam dicere,
 propterea quòd metuere

καθίσθαι παρὰ Ἰστιαῶν τε καὶ
 Διονυσίου δαορ. ὁ δὲ ἄπαρξί,
 φησι, γυμνακῆον λέγεις καὶ μακ
 θακόν, ἐπιθρόνον καθίσθαι δὲ
 σὺ μὲν δὲ, ὡς περὶ ὑμῶν, ἐπι
 μακρῶν τὰ ὄψις ὄνῃς μικρῶ
 δὲ μὲν ὑπὸ ἰοὶ κατὰ κέμπροι ἐστῶ
 δὲ, πορφυρέας ἰσοδὲ λημέ
 νοι. ἐγὼ δὲ καὶ ὄρθου ἀδλω
 δαπνέουμι, ἐμωρεπατῶν
 ἅμα τῷ συμποσίῳ, εἰ δὲ καὶ
 λάμοιμι, χαμῶ καὶ τὸν πρί
 βονα ἰσοβαλῶν δὲ, κείσο
 μα ἐπὶ ἀγκῶν δὲ, ὄσον δὲ Ἡρα
 κλῆα γράφουσι, ὅπως, ἔφη, γι
 γνέσθω, ὁ Αἰεταῖος, εἰ τοι ἦ
 Διομ. καὶ τὸ ἀπὸ τέτου, ἐν λυ
 κλῶ περὶ ἡν ὁ Αἰεταῖος
 ἰδέσθαι, ὡς περὶ οἱ Σκύθαι,
 πῶς τῶ ἀφθονοτέρῳ νομῶ
 μετὰ ξανθῶν, καὶ τοῖς περὶ
 φέρουσι τὰ ὄψα συμπενοσῶν.
 καὶ μὲν τοι καὶ σιγῶν δὲ, ἐνερ
 γὸς λυ, ἀρετῆς πῆρι καὶ καρίας
 μετὰ δὲ δὲ δὲ, καὶ ἐς τὸν χυ
 σὸν καὶ τὸν ἄρῳρο ἀρσῶα
 πῶρ. ἡρώτα γοῦν τὸν Αἰε
 ταῖον, τί βέλοντα αὐτῷ αἰ
 ἴσα.

iamque Aristanctum percontabatur, quidnam sibi vellent

tam

accepta sella iuxta Istitium
 ac Dionysidorum accumber
 re. At ille: Apage, inquis, mi
 liebre quiddam ac molle di
 cis, vii in scamno aut sella
 fedeam, quemadmodum faci
 citis vos, mollibus in stratis
 penē supini recumbētes, pura
 pura suffuli. Quin ego tibi
 vel stans cœnauero, in ipso
 interim cœniuium etiam obam
 bulans. Quod si de fatigatus
 fuero, tum humi substrato
 pallio, cubito innixus cubue
 ro: qualem videlicet Hercu
 lem pingunt. Ita fiat, inquit
 Aristanctus, siquidem isthuc
 mauis. Sub hac Alcidas
 mas in orbem conuiuium lu
 strans, cœnabat, Scytharum
 ritu ad vberiora pascua sub
 inde sese transferens, vnaq̄
 cum his qui inferebant edu
 lia, circumiens atque obam
 bulans. Atq; interim tamen
 dum cibum caperet, hauda
 quaquā negotio vacabat, de
 virtute obiter, de vitio disse
 rens, tum in aurum atque ara
 gentum dicteria iaculans:

ἑσπῶται καὶ τηλικαῦται λι-
 δικῶν, τῶν λεθαριῶν ἴσα δι-
 ναμύων. ἀπ' ἑκῆνον ἢ ἢ
 δι' Αἰγυπτιαῖα ἵππουσιν
 τὸ παρὲρ Αἰσωντῶν, τῶ
 παλὶ νόσας, ὠμυγίθη συν-
 φων δολιῶν ἀνῶν, ἰσρόττον
 ἰχθῆντα. καὶ ἰδὲ καὶ αἰετα ἰπ-
 υνοήσας ἕκ ἀδῶς ὄσων κα-
 πῶν ἀρχῆν ὁ συνφῶ ἑκῆνος
 ἰνδιδάκκα. λαβῶν δ' ἅμα ὁ
 Δακιδάμας, ἰσὶ γῆσι μικρόν,
 καὶ ἰσὶ βῆλαφῶν καταβαλῶν
 ἰαυτὸν, ἑκατο ἑμίζυμι. ὡς
 πρὶ ἰππῆκα, πῆξας τ' ἀγνώ-
 να ὄρθον, ἑχὼν ἅμα τ' σκιδρον
 ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷ ὁ παρὰ τῶ
 Φόλῳ Ηρακλῆς ἑπὶ τ' γρα-
 φῶν δ' ἐκινῶται ἡδὴ δ' καὶ ἰσ
 τὸς ἀκούς σιωχῶς πτερυ-
 βῆτο ἢ ἠδλιξ, καὶ φησὶ τοιοῦτον
 καὶ ὁμιλία, καὶ φῶτα ἑσικε-
 κόμισο. ἐν τῷ τῶ δ' ἰσὶ τὸν
 πρῆσῶτα τῶ Κλειδῆμῳ πῶ-
 δια, οἰνοχόρον ὄντα ὠρῶσιν, ἰσ
 θῶν ἑπομδιδῶντα (καὶ γρ, οἷ-
 μαι,

tam multa, tam magna pō-
 eula, quum non minus esus
 possent esse sicilia. Verum
 Aristaneus iam obiurban-
 tem, molestumque esse per-
 gentem, in praesens quidem
 compefcuit, nansiro in-
 nuens, ut ingentem calicem,
 infuso meracissimo vno, il-
 li porrigeret. Atque id quā-
 dem visus est optimè exco-
 gitasse, nondum etiam in-
 telligens quantorum malo-
 rum is calix esset auctor fu-
 iurus. Hunc igitur ut acci-
 cepisset Alcidas, aliquan-
 tisper silentium agebat. ac
 solo sternens sese cubabat
 seminudus, quemadmodum
 facturum sese fuerat pol-
 licitus, cubito humi fixo in-
 nitens, simulque dextra scy-
 phum sustinens, qualem Her-
 culem apud Pholum pictō-
 res effingunt. Iam verò
 inter alios calix assidue cir-
 cumagebatur: tum inuitas
 iunculae ad bibendum
 &

& consabulationes oria, demum & lucerna illata. Interim e-
 go cum puerum qui iuxta Cleodemum adstabat (erat autem
 is pocillator egregie formosus) subridentem vidissem (nam,
 arbivor,

μαι, καὶ ὅσα παρρηγὰ τῆς
 ἐπιτομῆς, ἀπὲρ, καὶ μάστιγα,
 ἢ τι πῆρ τὸ ζλαφρυάτατον
 ἐπὶ ἀχθῆ) μάλα ἡδὴ παρρηγ
 λατῶν ὅ, τι καὶ μεδικῶσι,
 καὶ μετὰ μικρῶν, ὁ μὲν πρὸς ἡ-
 ἴθρ, ὡς ἀπληψόμῃ ὁ παρὰ
 τὸ Κλεοδήμον τὴν φιλίαν, ὁ
 δὲ τὸν δὲ δεκτυλον ἀπὲρ δι-
 ψρ αὐτῶ, καὶ δραχμῆς δύο, οἱ-
 μω, σὺνανιδῶσι μετὰ τῆς
 φιλίης. ὁ αὐτὸς δὲ πῆρ τὸν
 δεκτυλον θλιβόμῃον αὐθις
 ἱμεδίασθρ, ὁ μὲν σὺν οἱ δὲ ψρ,
 οἶμα, τὸ νόμισμα, ὡς τι μὴ
 δεξαμῆου, ψόφον αἱ δύο
 δραχμῶν παρρηγῶν ἐκ τῶν
 σα καὶ ἡρβεία ὁ ἀμφω μᾶ-
 λα ὁ αὐτὸς ἡ ὄρον δὲ οἱ παρρη-
 οἶον, οὐ τινος αἱ τὰ νόμισμα-
 τα, ἢ μὲν παρρηγῶν ἀρνημένον
 καὶ ἀπὲρ ἐθλημῆνα, τὸ δὲ Κλεο-
 δήμω, καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐπὶ τὸ
 καὶ πρὸς οἱ μέν τῶν ἀπὲρ ῥῆ-
 ψρ. ἡ μὲν ἡδὴ δὲ ἴθρ, καὶ πρὸς
 φθῆ τοῦτο, οὐ παρρηγῶν
 ἰδόν.

item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
 mularet. Verum ea res tum neglecta est, ac conniunter
 omissa, propterea quod id quod acciderat, non ita multi vi-

arbitror, quicquid obiter in-
 ter canandum obtigit, com-
 memorari oportere, maxi-
 me si quid sit elegantius ac
 scite factum) iam admodum
 autem observare cepti quid-
 nam rei rideret. Ac paulo
 post accedebat puer tanquam
 calicem a Cleodemo rece-
 pturus. At ille simul et di-
 gitum illius substringebat,
 et drachmas puo duas v-
 na cum calice iradebat. Por-
 ro puer ad substrictum di-
 gitum rursus aridebat, ca-
 terum de pecunia, quum non
 sensisset opinor, eoque non
 reciperet, in terram dela-
 psis drachmis strepitus est
 concitatus, moxque ambo
 pariter rubore suffundeban-
 tur, idque ita palam, ut
 nemo non animadverteret.
 Ambigebatur igitur inter
 eos qui proxime sedebant,
 cuiusnam essent illi nummi,
 cum et puer negaret a se
 proiectos, et Cleodemus
 item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
 mularet. Verum ea res tum neglecta est, ac conniunter
 omissa, propterea quod id quod acciderat, non ita multi vi-

ἰδόντων, πᾶσι μόνος, ὡς ἐμοὶ
 ἴδοις, ἢ Ἀρσάνειτο. μετήσθησε
 ἔρ τὸν πᾶσι μὲν μικρὸν ὑπεροχὴν
 ἀφανῶς ὑπεξαγαγῶν, καὶ τῷ
 Κλεοδήμῳ τινὰ παρασιτώσα
 διγνώσκει τῶν ἐξέλιπον ἢ δὴ καὶ
 λιπυρῶν, ὀρυκτόμορον τινὰ ἢ
 ἰπποκόμορον. καὶ τότε μὲν ὅδε
 πως ἰσχυράκις, μεγάλης αἰσ
 σχώης αἰτίον τῷ Κλεοδήμῳ
 ἡρόμερον, ἢ ἴφθιμ ὀρυκτοῦ-
 ἔρ ἄς ἀπαντας, ἀπὸ ἂ μὴ λα-
 τίσθη αὐτίκα, ἀξίως πάντων ἢ
 Ἀρσάνειτο πᾶσι παροῖταρ ἐ-
 νίγηται. ὁ ἰωνικός ἢ Ἀλκι-
 δάμας (ἐκπῶσις ἢ ἴδῃ) πυ-
 θόμῃ, ἢ ἡ τῆς ἡραμονμῆς
 πᾶσι λαοῖσι, σιωπῶν πρᾶ-
 γμάς, μεγάλης τῆς φωνῆς, ἀπ-
 βλήσας ἄς τὰς ἡωαῖνας. πρᾶ-
 πίνωσι, ἴφθιμ, ὃ Κλεοδήμῳ, Ἡρα-
 κλῆος ἀρχηγίτου, ὡς δὲ ἐγέλας
 ἔρ ἐπὶ τὸτῳ ἀπαντῶν. ἐγὼ
 λάτῃ, ἄπθῃ, ὃ καθάρματα, ἢ
 τῆς νύμφης πρᾶπινον, ἐπὶ ἢ ἴμε-
 τίρῃ θῆς ἢ Ἡρακλῆος, καὶ μὴ
 εἶ ἢ ἀδύνατος, ὡς λέω μὴ λάτῃ
 παρ' ἐμοῦ τὸν σπουδῶν, ὅσῳ
 ἰδῷ.

ne propinauerim. Imò illud scito opus est, nì scyphum
 à me

dissent, prater unum (ὅδ
 mihi quidem visum est) Ar-
 ristaneum. Nam is paulò
 post puerum loco mouit,
 clanculum ablegans, & alij
 cuidam innuit vii Cleode-
 mo pocillator assisteret, via
 delictet ex exoletis illis ac
 robustis mulioni aut equiso-
 ni cuipiam. Ad hunc mo-
 dum ea res utinque abiit,
 summum alioqui allatura
 pudorem Cleodemo, siquis
 dem ad omnes permanisset,
 ac non protinus occupans
 Aristaneus eam sopisset,
 ciuilitè dextrèq; admodum
 inducta temulentia. Cete-
 rum Alcidas (iam enim
 potus erat) percõtatus quòd-
 nam esset nomen puella nu-
 benti, tum clara voce ins-
 dicto silentio, simul & ad
 feminas conuerso vultu:
 Præbibo, inquit, tibi Cle-
 anthi, Herculis Arhege-
 tæ nomine. Sub hæc cum
 risissent omnes: Ridetis, in-
 qui, sacrilegi, quòd spon-
 se Herculis dei mei nomis

τοῖσι τὸ ἄν ὑὸς αὐτῆ γένοιτο,
 οἱ τὸ ἰχθ, ἀπειλῆ τὸ ἀναλὺ,
 ἐλάτρη τὸ κ τὼ γράμμο, τὸ
 σάμα ἴ δτω λατρὸς, ἢ ἄμα
 πρὸ γέμνον ἰαυτὸν μάκρον,
 ἀχι πῆ τὸ αἰσχισον αὐδὲς ἰπὶ
 τῶδὲς ἐχλάσασον οἱ συμπόται,
 ἢ ὅς ἀγανανίσας ἰπανίμω,
 ἀμὺν ἢ παρὰ πορον βήκων,
 ἢ δὴ τὸ λὺ ἐπί τῃ ἐπὶ λὺ ἀ-
 ξαρ. τὰ χα δ' ἄν τιν τὸ λα-
 θητὸς ἢ βακίγεια, εἰ μὴ κατὰ
 λατρὸν ἰσθνηκόμισο πλανῶς
 ἀμυγῆς πῶς ἐν ἀπὸ δέψας,
 ἢ μράτρηος ἰχθῆ, καὶ ἐκίχῃ
 τὸ μῦ, καὶ ἐν πορῆς συμπε-
 εἰτῶν. ἢ οἱ πλῆστοι ἐμὲθρον ἢ.
 ἀχ ἢ βουῆς μῦς δὲ τὸ συμ-
 πόσιον. ὁ μῦ τὸ Διονυσόλο-
 ρος ὁ ῥύτωρ αὐτῶ. ῥύσας τινὰς
 ἐμ μίρα δὲ χῆτα, καὶ ἐπὶ νεί-
 το πῶ τῶν λατόπιρ ἰφρῶ-
 τωρ οἰκτῶν. ὁ δ' ἰσθ τὸ ὁ
 γραμματικὸς ἐρραψῶδῃ, ὅς τῃ
 τὸ λατῆ ἀέμω, ἢ σὺν ἰφρ-
 ρῶ τῃ τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου ἢ

Ἡοῖο=

conuivium. Nam τὸ Dionysidorus thethorem illic agens, ora-
 tiones quasdam pronuntiabat, laudabaturq; à ministris qui à
 tergo assistebant. Et Isthicus Grammaticus vicissim qui post
 illi accumbebat, versuum cætones quasdam recitabat, Pindari,

à me traditum accipiat. nun-
 quam futurum ut illi filius
 obtingat talis, qualis ego
 sum. virtute interitus, ani-
 mo liber, tum corpore aded
 robusto. simulq; cum di-
 fto sese magis etiam renudas
 bat, etiam vsque ad illa que
 sunt maxime pudenda. Ad ea
 cum iterum arrisissent con-
 uiviu, indignatus ille surre-
 xit, toruis iam atque effera-
 tis obtuens oculis, vultuq;e
 ipso testans iam neque paz-
 cem neque quietem acturum
 amplius. Forsitan et bacu-
 lum illisisset alicui, ni com-
 modum id temporis placens
 ta pragrands fuisset illata.
 Nam hanc simul atque con-
 sperxit, lenior ac muior esse
 cepit, ac stomachari desijs,
 obambulans interim, ac
 placetiam auidè vorans. Iam
 verò plerique temulenti es-
 se cøperant, et clamori-
 bus vndique perstrepetat

zzzz

Esiodi,

Ἡσιόδου καὶ Ἀνακρέοντος ὅ, ὡς
ἐξ ἀπάντων μίαν ὄδῳ παρ-
γυλοῖον ἀποκλήθει, μάστιξ
δ' ἰκάνει, ὡς περ Περμαντιδῶ
μῦθ' τὰ μέλλοντα:

Συὺ δ' ἔβαλον δινύς. ἢ,

Βῆθα δ' ἄρ' οἰμωγῆ τε, καὶ
ἀρχῶν πλείων ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνοθέμις δ' ἀντιγίφσκε,
παρὰ τῷ πωλίδι παῖδι κρι-
πτόγραμμῶν τι βιβλίον ἑξ
λιπόντων δ' ὀλίγων, ὡς περ
ἄλλασι, τῶν παρακομιζόν-
των τὰ ὄψα, μηχανώμεθ' ὅ
Λεσάντι ὅ μὴδ' ἰκάνειον
ἀτιρητὴ τὸν ἰακάρην εἶν', μη-
δ' ἰκάνειον, ἰκάνειον τὸν γι-
νωσποῖδον, ἀσκληθόντα γὰρ
πᾶν τι ἢ πρῶτον γυλοῖον, ὡς
ἔτι μάλλον οἱ συμπόται ἑξ
χρῆσιν, καὶ παρῆλθον ἄμορ-
φός τις ἕξυρημῶν ὅ τῷ ἰκ-
φασκῶν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ ἰκφασκῇ
πρὶν ἂν ἑρθεῖς ἕχων οὗτος ὄρ-
χέσαστό τε, κατακλιῶν ἑαυτὸν
καὶ ἑξασπίφων, ὡς γυλοῖο.
τιρ ὅ

Moxq; ingressus deformis quidam, de-raso capite, pauculos
capillos in vertice gestans, eoq; criste in morem erectos, hic
saltabat, atque inter saltandum, quò maiorem concitaret ris
sum, rotatu sese circumagebat, distorquebatq;. Tum Cymbalo
conuulso

Hesiodi, & Anacreontis cap-
mina simul contexens atque
confarcinans: ita ut omni-
bus unquam redderet cantis
lenam, oppidoq; ridiculam,
in primis autem illa, perin-
de quasi vaticinans de his
quæ postea acciderunt:

Commisere simul clypeos.
Tum illud quoq;:

Tum verò clamorq; vi-
rum luctusq; coortus.

At verò Zenothemis libel-
lulum quempiam minutis
conscriptum luerulis, à pue-
ro acceptum legebat. Verùm
quum ij quorum partes erant
e dulia inferre, aliquantisper,
ita ut solent, cessarent mora-
renturq;: & Aristaneus se-
dulò curans ne vel id intereà
temporis aut ociosum esset,
aut voluptatis expers, ac cer-
situm intrò morionem iussit
ridiculum aliquid vel dice-
re, vel facere, quòd magis è
tiam exhilararetur conuiuè.

τῶν φανείη, καὶ ἀνάπαισι
 συγκροτῶν διεξήλθε, Αἴγυ-
 πτίσας τῆ φωνῆ καὶ τῆν
 ἐπισκοπῆν ἐς τὸς παρούτας.
 οἱ μὲν οὖν ἀποιοι γέλωρ ὀπό-
 τισκαφθῆν, ἐπὲ δὲ καὶ ἄς
 τὸν Αἰκιδάμαντα ὁμοίον
 τὶ ἀπέφριψι, Μιλίτῶν λι-
 νίδιον πρῶτον αὐτὸν, ἀ-
 γνακτίσας ἐκείνῳ (καὶ πᾶ-
 δα δὲ δὴν ἔλῳ φθόνων αὐ-
 τῶ ὄδου μῦντι, καὶ κατέχου-
 τι τὸ συμπόσιον) ἀπεφρίψας
 τὸν τῖθωνα, πρὸ καλῆτο οἱ
 παγκρατίσας, ἃ δὲ μὲ, κα-
 θίσας αὐτὸ ἐφῆ τῶν βαλῆγ-
 εῖαν. ἔτω δὲ ὁ βακοδάμων
 Σατυρίων (τὸ ἔφῳ ὁ γέλωτο,
 ποίος ἐκαλεῖτο) οὐσᾶς ἵπαγ-
 κρῆσις, ἢ τὸ πρᾶγμα ἐπερῆ-
 δισον λιῶ, φιλύσσοφ ἄνυρ,
 γέλωτοποιῶ ἀνταρῆμῳ, καὶ
 πῶων, καὶ πῶδῳ ἔρ τῶ
 μέρη. οἱ παρόντες δὲ, οἱ
 τῶν ἰδῶν, οἱ δὲ γέλωρ, ἀξι-
 ἀπηγόρασε πῶδῳ οἱ ἀλ-
 κιδάμας, ἀπὸ συγκροτῆ με-
 νου ἀνθρώπου καταγῶνι.
 οἱ δὲ.

aderant, partim pudore tan-
 gebantur, partim ridebant: donec iam ictus Alcidas, pua-
 gnam detrectaret, ac homuncione omnium plausu cōprobatō

concusso, sonabat interim
 quiddam, linguam imitans
 Aegyptiorum. Postremo di-
 cteria quadam iaculabatur
 in eos qui aderant. Ac reli-
 qui scommate tacti ride-
 bant: verum ubi in Alcida-
 mantem simile quiddam
 torfisset, caculum illum Me-
 litæum appellans, indignas
 tus ille (iamdudum autem
 præ se ferebat quod inuis-
 deret illi, dum probaretur,
 ac conviviarum oculos re-
 tineret). abiecto pallio, vi-
 secum luctaretur provocæ-
 uit. Quod ni faceret, hunc,
 inquit, baculum tibi impin-
 gam. Atque ita miser il-
 le Satyrion (nam id erat
 morioni nomen) congressus
 cum eo, pancratio decerta-
 tabat. Erat id spectaculi
 multo iucundissimum, quip-
 pe cum videret hominē phi-
 losophum cū morione com-
 positum, cum ferire, tum vi-
 cissim feriri. Proinde qui

δ' ας, γέλωσ δ' ἄρ' ἀπὸ πολλῶν ἐξελθόν
 ἐπ' αὐτοῖς. ἰταῦθα Διονίου
 ἰπὸ σὴλθ' ἰατρὸς, οὐ πολὺ
 κατόπιρ' ἄγωνος. ἰδίθρα.
 δύναι δ' ὡς ἴφρασι, φρενίδι
 ἰακωκότα θερπῶν Πολυπ
 πριπύτα τὸν ἀνλητῶν, καὶ τι
 γλοῖον διηγέσατο. ἴφρ' ἄρ' ἴφρ'
 ἴφρασιθ' ἄρ' ἀπὸ τῶν, ἐκ ἄ
 δ' ας ἰχθῶν ἴφρ' τῶ παθῶν
 τὸ δ' ταχίως ἀνασάντα, ἐπι
 κλήσῃ τι τῶν θύραμ, ἢ ξιφί
 διορ' οπασάμενον, ἀναδόντα
 αὐτῶ τὸς ἀλλῶς, κληθῆν αὐ
 λῆμ. ἔτα, ἰπὸ μὴ δυνάτω,
 πῶσιν, σὺτ' ἴφρ' ἴφρ' ἴφρ'
 πῆσας τὰς χεῖρας. τῆλ' ἴφρ' ἴφρ'
 τοσῶτ' ἰνδύων ἰπνοῦσαι
 τῶν δ' ἴφρ' ἴφρ' ἴφρ' ἴφρ'
 κίσαθ' αὐτὸν ἐπὶ ἴφρ'
 πηγῶν ἀεὶ μὴ καὶ πρῶ
 τον ἴφρ' αὐτὸς ἀνῆσαι πονή
 ρως, μετὰ δ' παραδόντα τὸς
 αὐτὸς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ
 αὐτοῦ τὸ σὺτ' ἴφρ' καὶ τὸ
 ξιφίδιον ἐπιπέψαι ταχί
 σα δ' ἴφρ' τῆς φωνηθῶν ἴφρ' τὸ

certamine superatus. Hæc
 igitur cum essent non me-
 diocriteris excepta: ibi tan-
 dem ingressus est Dionicius
 medicus, haud multò post
 peractam concertationem.
 Aiebat autem in mora fuisse
 Polypreontem tibici-
 nem, dum huc phrenesi cor-
 repium curandi gratia vi-
 feret. Ac planè quiddam vi-
 su dignum commemorabat.
 Dicebat enim, in aedes illius
 venisse sese, ignarum etiam,
 hominem iam eo morbo tea-
 nerit. At illum protinus sur-
 rexisset: foribusque ocellu-
 sis, ac nudato gladio, tibias
 ipsas sibi tradidisset, hique
 vti caneret iussisset. Dein-
 de ubi id non posset, illum
 percussisset scuticam subla-
 ta manu gestantem. Sese
 porò in tanto periculo ta-
 le quiddam fuisse commena-
 tum, nempe ad canendi cer-
 tamen prouocasse homi-
 nem: idque ea lege, ut victus præscriptum ceruicique plaga-
 rum numerum acciperet. Ac sese priorem cecinisse, prauè
 atque imperitè: deinde traditis illi tibijs, scuticam ab illo
 receperisse: gladium autem extemplo per fenestras in aream
 abiecit

ὑπαθρον τῆς αὐλῆς, καὶ τὸ ἀφ' αὐτοῦ ἀφαιρέσειν ἢ δὴ περὶ παλαιῶν αὐτῶν, ἱπικαλῶσαι τὸς γατριῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυεῖον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδάκνυε δὲ καὶ σημάα τῶν πλῆθῶν, καὶ ἀμύχας τινὰς ἐπὶ τῷ πεσόντι, καὶ ὁ μὲν Διόνικος δὲ μῶρον ἀδοκιμάσας τὴν γλωττοποιῶν ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλῆσιον τοῦ Ἰσικίου παραβύσας ἑαυτόν, ἐδάκνυε ὅσα λοιπὰ, ἐκ ἀνοσίου θροῦ τινος ὑμῖν ἱπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων χεῖσι μὲν τοῖς μετὰ ταῦτα γέγραμμένους παρὰ ἑλθῶν γὰρ τις ἐς τὸ μέρος οἰκίτης, παρ' Ἐτοιμοκλήους ἤκειν λέγων τὸ Στωικῶν γραμματιδίον τε ἔχων, λιγύσαι οἱ ἔφη τὸν Διοσκότου ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα, ἄς ἐπίκορον ἀπασιν, ὁπίσω αὐθις ἀπαλάσσειν. ἰφρῆ δὲ τῷ Δεισανίτη, περὶ τῶν πῶς τὸ λύχνον, ἀνεγίνωσκον. Φί. ἢ πρὸς Λυκίαν, τῆς νόμου ἐγκάμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα

abieciſſe. Dein cum minore iam diſcrimine cum illo luſtaretur, exilio aduocaſſe vicinos. Eos reuulſiſſe beluam, atque ita illorum ope ſeruatum ſeſe. Oſtendebat autem & plagarum veſtigia quædam nonnullaque in facie tuberaliuentia. Ergo cum Dionicus ob huiusmodi fabulam non minus placuiſſet, quàm morio ipſe: proximè Iſtium reclinans ſeſe, de reliquijs cœnabat. Atq; hic quidem haud abſq; numine quoddam nobis aduenerat, imò proſum uſu futurus ad ea quæ poſtea contigerunt. Nam prodiens in medium conuiuium puer quidam, qui ſe ab Etæmoſto Stoico venire diceret, epiſtolium quoddam adſerens, aiebat ab hero ſibi mā datum: ut eò palām omnibus audienibus perlecto, rurſum domum ſeſe recipe-ret. Hic igitur permittente Ariſtæneto, admotus ad lucernam legebas. PHI. Num ſe laudem compoſitam, aut carmen nuptiale, quod genus in aream

πολλα ποιῶσι; Λυ. ἀμείη,
 καὶ ἡμεῖς τοῦτο ἴσμεν ὅτι ἔσθ' ἡμεῖς,
 ἀλλ' ἔσθ' ἕως ἡμετέρου: ἐν γὰρ
 γραπτοῖς ἔστιν ἔπιμονος φησὶ
 λόσοφος Ἀριστάντου. Οὐδὲν ἄλλο
 ἔχω πρὸς δὴ πᾶσι, ὃ παρελήλυθον
 ἄρ' ἔμεν βίβ' ἄποσ μαρτυροῦσα
 ἄρ' ἔμεν βίβ' ἄποσ μαρτυροῦσα
 πολλαῖν ἐνεχουσίται, παρὰ
 πολλῶν οὐδ' ὡς ἔστιν ἄποσ, ὅμοιος
 δὲ πρόποσι φέρων ἔμεν τὸν ἐν
 πύδακα, εἰδὼς τὸν ἐπὶ τοῖς
 συμποσίοις ἐορθεύει καὶ παροι-
 νίας, καὶ οὐδ' ὁ μόνος ἀπόσις ἀ-
 γαναιψοσά μοι ἀποσ, ὅς το
 οὐδὲν ἔμεν ἔμεν ἔμεν ἔμεν
 τὴν ἔμεν ἔμεν, ἐν ἔμεν ἔμεν
 ἐναεὶ μῦθοσ ἔμεν τοῖς ἀποσ
 φηλοῖσ: ἀλλὰ μόν' ἔμεν σοῖ
 ἀμοῖσ' ἔμεν, καὶ ταῦτα ἔμεν γὰρ
 ἔμεν οὐκ ἔμεν, ἀντιμῶσ ἔμεν ἐπὶ σοῖ
 τὸ πᾶσι, ἔμεν ἀχαιεῖσ φα-
 ρέντι: ἔμοι σ' ἔμεν ἔμεν ἔμεν
 ἐν ἔμεν ἔμεν ἔμεν ἔμεν, ἔμεν
 γὰρ, ἔμεν πᾶσι, ἀπὸρ ἔμεν
 τοῖσ

permulta faciunt: LVC.
 Videlicet nos quoque tales
 quippiam existimabamus.
 Verum ne accedebat quide-
 ad id, ut aiunt. Caterum in-
 literis ita scriptum erat: B-
 tarmocles philosophus Aris-
 taneo: Quam non moueat
 cōiūtijs, omnis anteacta vi-
 ta mea fuerit testis, qui quā-
 dem quū quouidie mihi com-
 plures ea causa molesti sint,
 te multo ditiores, tamē haud
 vnquam illi morem gessit:
 perpendens nimirum, quan-
 tum sit in eiusmodi compo-
 tationibus tumultus, quantum
 licentia; petulantiaq; verūm
 aduersus vnū te mihi vi-
 deor meo iure stomachatus,
 qui tantum temporis à me
 officiosissime cultus & ob-
 seruatus, tamen indignum
 habueris, quem vel inter re-
 liquos amicos tuos numera-
 res, sed solum ex omnibus
 præterieris, idq; quum vi-

cinus essem. Proinde tua causa magis diserucior, qui quā-
 dem te tam ingratum prabueris. Nam ipse felicitatem
 nequaquam in hoc statuo, si quis mihi impariat vel sueta
 sylustrem, vel leporem, vel placentam: quæ mihi affatim
 contin-

νοις ἀφθόνως ἀπλάυν, τὰ
 καθάκουτα εἰδοσίμ. ἐπὶ καὶ
 τήμερον παρὰ τῶ μαθητῶ
 Παμμύσα Δαπνύσσα πολυ.
 τιλίς, ὡς φασί, Δάπνον δι.
 νάμπος, ἐκ ἐπύσσα ἐκίλων.
 τι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμμετὸν
 φυτάειον. σὺ δὲ ἡμᾶς παρα.
 λήπων, ἀπνευθώχης, ἀκότως.
 ἔπω ἦδ' Αὐάσσι δὲ κείναι τὸ
 βέλτιον, ὅτε τὴν καθάληνη.
 κὼ φαντασίαν ἔχεις. ἀλ.
 λὰ οἶδα ὅθνη μοι ταῦτα, πα.
 ρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φι.
 λосоφῶν, Ζῶοθέμιδος καὶ
 Λαβυένθα ἄν (ἀπέη δὲ καὶ ἡ
 Αδράσσα) συμποτισμῶ ἐνὶ ἀ.
 ποφράξι μοι τάχιςα δο.
 κῶ τὰ σόματᾶ. ἡ ἀπάτω τὶς αὐ.
 τῆ, τὶ δεῖ φιλοσοφία, ἡ τὰ πρῶ.
 τα τῶτα, τὶ δὲ φέρει σχέσις
 ἔξω, ἵνα μὴ τ' ἀπόρων ἔπω,
 τὶ λερατίναρ ἡ σωράτῳ, ἡ
 θεύουτα λόγον. ἀτὰ σὺ μὲν
 ὄνω αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, ὡς ἄν
 μόνον τὸ καθὼν ἀγαθὸν ἡ γέ.
 μῃ

quæ inter elementa tradun-
 tur, quid habitio differat ab habitu: ut ne quid interim de
 perplexis illis rogationibus proponam, quid sit ^k syllogis-
 mus cornutus, quid acervalis, quid metens. Verum tu
 quidem istis fruaris licet. Nam ego qui solum in bonis ducam

contingunt apud alios, qui
 officia norunt: quandoqui-
 dem etiam hodie, qui apud
 discipulum Pammenem coe-
 nare mihi licuerit ⁱ oppiparā
 (vi vocant) coenam, non an-
 nui tamen vehementer oba-
 secreti, tibi scilicet demens
 ego memetipsum referuans.

At tu nobis prateritis, alios
 accipis conuiuio. Idem merita
 to facis: neq; enim villo mo-
 do potes quid sit rectius di-
 gnoscere, nec apprehensi-
 uam illam phantasiā ha-
 bes. Cæterum haud sum ne-
 sciens unde mihi ista sint pro-
 secta: nempe ab egregijs istis
 philosophis tuis, Zenothe-
 mide ac Labyrintho: quibus
 equidem (absit inuidia dis-
 cto) vel vnico syllogismo
 mihi videor os protinus oba-
 turare posse. Alioqui res-
 spondeat istorum aliquis,
 quid sit philosophia, aut hæc
 quæ inter elementa tradun-
 tur, quid habitio differat ab habitu: ut ne quid interim de
 perplexis illis rogationibus proponam, quid sit ^k syllogis-
 mus cornutus, quid acervalis, quid metens. Verum tu
 quidem istis fruaris licet. Nam ego qui solum in bonis ducam

μὴ ἂν, οἷσα ῥαδίας πῶ
 ἀτιμίαν. καὶ τοὶ ὅπως μὴ ἴς
 ἰκάνω ἔχης καταφύξην
 πῶ ἀπλοχίαν ὑστέρου, ἰππία
 θείδω κίχων ἐν ποσὶθ θεο
 ρύθῳ καὶ πράγματι, τίς σε
 τίμειρον πῆσιν ὄρουκα· καὶ
 ἔωθον ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν
 τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὑστέρου.
 ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρθεῖν ἀπ-
 ληδύγμαι, ἃ δὲ δάπνυς ἐνκα
 ὄρξις ἰσθῶ σοι δλοκῶ, τὸ κα-
 τὰ τὸν Οἰνέα ἰνόνουρον ὄφα
 ῥῆ καὶ πῶ Ἀρτιμυρ ἀνακα-
 τῶσιν, ὅτι μόνω ἀντὶ πῶ ἔπα
 ρέλαβον ἰκάνῳ ἐπὶ πῶ θυ-
 σίαν, τὸς ἀλλοὺς θεοὺς ἰσθῶν.
 φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ομηρῳ
 ᾄδει πωσ·

Η λάθειτ' ἢ ἐν ἰνόουρον, ἀ-
 ἔσατὸ δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐεπίδης·

Καλυδῶν μὴ ἦδὲ γαῖα πρ-
 λοπύς χθονός,

ἐν ἀντιπόρθμοις περὶ ἔ-
 χουσα ἀλάμωνα.

Acrius est offensa tamen.

Item Euripides:

Calydon quidem hæc Pelopeth regio soli:
 Qua parte sæuum spectat aduersa fretum,
 Agros habens tum diuites, tum fertiles.

Rursum

quod sit honestum, facile tu
 lero contumeliam. Atqui ne
 possis possibac ad istam ex-
 cusationem confugere, ut
 dicas te mei oblitum fuisse,
 nimirum in tanto rerum stre-
 pitu, tamen occupationi-
 bus: bis te hodie sum allo-
 culus, primum mane domi-
 tuæ: deinde rursus in Ca-
 storis ac Pollucis templo re-
 diuinam facientem. Ac his
 quidem de rebus hæc re-
 sponderim. Quod si tibi vi-
 deor cæna gratia succense-
 re, quid Oeneo acciderit cogi-
 tato. Videbis nimirum
 ipsam etiam Dianam indi-
 gnantem, quod ille se solam
 non adhiberit ad sacrifi-
 cium, cum reliquos deos om-
 neis acciperet cõiunio. Nam
 hac de re sic alicubi meminit
 Homerus:

Seu quia non norat, seu
 non succurreat illi,

καὶ Σοφοκλῆς·

Συδὸς μέγιστον κῆρ' ἐπ'

Οἴκῳ γύαις

Αὐτῆς Λητῶσ' αἰῶς, ἐκ γῆθ' α

λ' ὀ θιά.

Ταῦτά σοι δὲ πρὸς ποτῶν ὀλίγα
 παρεθέμεν ὅπως μάθῃ, οἷον
 ἄνθρωπα παραλιπῶν, Δίφιλον
 ἰπῆς, καὶ τὸν ἕδν αὐτῷ παρα-
 δέδωκας, ἀκότως ἡδὺς γάρ
 ὄντι μ' μαρτυρῶ, καὶ πῶς χέ-
 ριν αὐτῷ συνέσπρ' ἄς δ' μὴ αἰ-
 σχθῆναι μὲν ἡγήσῃ τὰ βλαβ-
 ῆ καὶ ἄν τι πρὸς ἴσῃκα, ὁσπερ
 οὐ, ἂ βέλῃς, παρὰ Ζωπύρου
 τῷ παλαιῶν γὰρ μάθῃς ἄν ἂν
 λυθῆς ὄν' ἀπ' ἑξὶ τὰρ ἄπειν
 ἐν γάμοις, οὐδ' ἴσθ' ἀπὸ
 ἀπῶν, καὶ μάστιγα ἐφ' οὕτως
 ἀσχετῶς ἀτίκας. καὶ γὰρ ἂ
 Δίφιλον ἄξιον, ἄλλο ἢ ἄλλο
 μαθητῆς μὲν ἀποπάσας ἀπ'
 ἕγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἐ-
 νκα σιφνήσομαι. πῶς τίτα.
 ζα δὲ τῷ οἰκίτῃ τότῳ, ἢν δι-
 δῆς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ
 σὺνδὸς ἢ ἐλάφου, ἢ σαμαδῶν ὄν',

Diphilus dignus in quem facerem, quippe qui duos iam
 discipulos à me retraxerit: ego tamen ipsius philosophiæ
 causa reticebo. Porro famulo huic mandavi, vii si quam
 partem dare velles vel apri, vel cerui, vel placentiæ, mihi

Rursum Sophocles:

Immanis apri triste mon-

strum in Oenei

Immisit agros gnata Lao-
 tone dea,

Docta eminus missis feri-
 re spiculis.

Hæc tibi è plurimis pauca
 citavi, ut intelligeres cu-
 iusmodi praterito viro, Di-
 philum ad cœnam adhibeas,
 cui & ipsi filium commise-
 ris tuum. Idquæ rectè. Est
 enim iucundus adolescens
 ti, & ita cum eo vivit, ut
 placeat, atque obsequa-
 tur: atque ad eò nimis tur-
 pe dictu fuerat, addidissim
 & aliud quiddam: quod
 quidem tu, si libebit, è Zo-
 pyro eius pedagogo ve-
 rum esse cognosces. Ves-
 tium non convenit obtur-
 bare in nuptiis, neque acu-
 sare quenquam: præsertim
 criminibus vsque ad eò fœ-
 dis ac pudendis. Tame si

ὡς ἔμοι ἄπομιση, καὶ ἀντι
 τῷ δάπνυ ἀπολογία γένοιτο,
 μὴ λαβῆν, μὴ καὶ δόξωμιν ἐπι
 τῷτο σκοπομῆσα. Τῶτων, ὃ
 ἔταρε, ἀναγινωσκομῆσθαι,
 μεταξὺ ἰδῶς τί μοι πικρῶς
 χῆτο ἢ αἰδῶς, καὶ τῷ δὲ τὸ
 τῷ λόγῳ, χανῆρ μοι πλὴν γλῶ
 κτῆσιν, ὁρῶν τὸς παρόντας
 γληφύσας ἐφ' ἑαύτω, καὶ μά
 λιστα, ὅσοι ἠδ' ἑσάρτηρ ἑτοι
 μολία, ποτιῶν ἀνθρώπων,
 καὶ σιμῶν ἐν δολύσῃ, ἰδῶν
 μάλιστ' ἄρ οἱ ὅν ἄσφατοι
 αὐτῶν, ἰξαπαλωμῆσας ὡσὶ
 γωνι, καὶ τῇ τῷ πῶσῳ ἐντά
 σα, ὃ γῆρ Αἰσιάντ' ἰδῶ
 να μοι ὅν ἀμειλίχῳ παρῶν
 αὐτῶν, ἀπ' ἑποτ' ἄρ ἰληπί
 σασ ληφύσῃτα ἰπινεύσας, ἰδῶ
 ἄρ ἑμπαρῶσῃρ ἑαυτῶν
 λῶσῃ τινί, ὡς τὴν ἰδῶ πλὴν ἄρ.
 χλῶ παρῶσῃ ἡξίου. ἰπῆ
 δ' ἄρ ἑαύσασῶ ποτι ὁ οἰκί
 της ἀναγινώσκων, τὸ μὲν
 συμπόσιον ἄπαρ ἄς τὸς ἀμ
 φὶ τὸν Ζεῦνα καὶ Δίφιλον
 ἀπῆσ

ὡς ad eiusmodi res se morigerum præberet: eoque ne trinitan
 dum quidem esse putasse. Ergo posteaquam puer iam legere
 desisset, vniuersum cōuiuium in Diphiliū ac Zenonē torque
 bant

deportandam, ut isthoc præ
 cto te mihi de cœna purga
 res, ne reciperet, ne ad hoc
 ipsum à nobis missus fuisse
 videatur. Hæc, amice, quum
 legerentur, sudor interim
 vtiq; mihi manabat præ pu
 dore, simulq; iam illud quod
 vulgò dici solium est, ¹ οσ
 πιαβαν, ut terra mihi debui
 sceret, quum viderem eos qui
 præsentes aderant, ad sin
 gulas epistolæ partes inter
 se videntes: potissimum au
 tem hos qui nouerant Eicæ
 moclem, virum canum, tan
 tumq; seueritatis præ se fe
 rentem. Admirabantur igitur
 quod eiusmodi vir esset
 hæcenus fugisse sese, barba
 videlicet ac vultus austerita
 te deceptos. Caterùm Ari
 stænetus mihi quidem haud
 videbatur hominem cōtem
 plu negligentiaue præte
 ruisse, verum quòd desperas
 set, si fuisset inuitatus onquã
 adduci posse ut annueret,

ἀπέδρατι, διδοικότες καὶ
 ἔχουσας, καὶ τῷ ἀπειράτων
 πεισάτων ἰπαυθιούσας τὰ
 ἔκ τῷ Ἐτοιμοκλέους καταγο-
 ρηθέντα. ὁ Αἰσαύριος δὲ
 ἐτιτράχετο, καὶ θορόβος με-
 σὸς αὐτῷ, ἐκείνου δὲ ὅμως πῶ-
 ρον ἦν, καὶ ἰσθῆτος ἔ-
 δεικνύσθαι τὸ γυγόνος, ἰσο-
 μεθῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκί-
 τῳ ἀπίπτειν ἄνθρωπον ὅτι ἐ-
 πιμελήσεται τέτων. μὲν δὲ ἰ-
 γορῆ, καὶ ὁ Ζεῦν ἰσχυρῶς ἐ-
 ἀφανῶς, τὸ πωδαιγορῶν ὄ-
 σαι δὲ ἀπακρίβηται, ὡς ἡ-
 νόσασαι δὲ πατρός ὁ Κλεό-
 θυμῷ δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀ-
 πορμῶς διόμῳ (ἔδρατι
 ἢ τυμπακῶν ὅτι Σταί-
 κους, καὶ διερρήγνυτο, ἐκ ἑ-
 λων ἀρχὴν ἰλλογορ) τότε δὲ
 τὸ ἐνδοσιμορ παρασχέσης ἢ
 ἐπισολῆς, ὡσαύτα, ἔφη, ἔξερ-
 γάσει ὁ λαὸς Χρυσίππῳ,
 καὶ Ζεῦν ὁ θαυμασὸς, καὶ
 Κλεάνθης, ἔφη μάτια δὲ ἡ-
 ἠρωτίσσης μόνον ἢ σχήμα
 τα φηλοσόφω, τὰ δὲ ἄλλα,
 inquit, facit egregius ille Chrysippus, & Zenon ille mirabilis,
 neq non Cleantes, verbum misera, neq quicquam praeter ro-
 gatiunculas, & umbras duntaxat philosophorum: caterum
 Etymo.

bant oculos, quèd hi iam
 metu trepidi sederet, ac pal-
 lidi, ipsaq; rultus inconstan-
 tia ac perplexitate crimen
 agnoscentes ab Etamocle
 intentum. Porro Aristaneas
 eus quanquam esset sanè per-
 turbatus, vehementerq; con-
 sternatus animo, tamen nos
 iubebat bibere, conans ni-
 mirum id quod euenerat,
 commodè vertere, subris-
 dens interim: ac puerum res-
 dire iussit, respondens ea si-
 bi cura fore. Paulò autem
 post surgens, & Zeno clan-
 culùm sese abduxit è conui-
 uio, submonitus à pedagogo,
 ut discederet, innuente,
 idq; tanquàm patris iussu.
 Ibi verò Cleodemus, qui iamdu-
 dum occasionem quaeritabat
 (nam gestiebat omnino cum
 Stoicis cōflictari, verùm di-
 rumpebatur quòd non repe-
 rirer causam ad id satis idiō-
 neā) tum igitur ansam praē-
 bente epistola: Huiusmodi

Etymo.

Ετοιμοκλής οί πλέσοι. καὶ αἱ
 ἱστοροὶ, ὁρᾷτε ὅπως προδου-
 τικά. καὶ τὸ τελευτῶσα, Οἰ-
 νίς ἢ, Αἰεσαίνῃ, Εἰμο-
 κλῆς δὲ, Ἀρτεμῖς, Ἡράκλεις,
 εὐφρημα πάντα, καὶ ἔργῳ πρὸς
 ποῦτα. ἢ Δί, ἄπρ' ὁ Βρωμῶν
 ἡπερκατακείμην. ἢ κηκόσα
 ἦ, οἶμαι, αὐτὰ ἱστοράσθαι
 Αἰεσαίνῃ τοῖς τὸ δῆπνον, ὡς
 τε ἐν ἄκαρον ὦτο μινυῶ.
 ὅσα τὸ Καλυδωνίς ἀμὰ πρὸς
 Βετίας, ὡ Αἰεσαίνῃ, πῆμι
 ὡς τάχις τῶν ἀπαρχῶν, μὴ
 καὶ φθάσει ὁ προδότης ὑπὸ
 λιμῶ, ὡσπερ ὁ Μιλίανθ' ἄ-
 νομαρανθείς. καὶ τοι οὐδὲν
 ἀρ' πάθοι δανόν' ἀδιάφο-
 ρα ἦ ὁ Χρυσίππ' ὅ τὰ τοι-
 αῦτα ἠγάθ' ἔειπεν. Χρυσίππου
 ἦ μινυθῶν ὑλῆς (ἔφη ὁ
 Ζλευδοθίμης, ἰπυγέρας ἱαν-
 τὸν, καὶ φθιζάμην' ὡσπερ
 μίχθῶν) ἢ ἄφ' ἑνὸς ἀνδρὸς,
 ἐκ ἑνὸς φησοσοφουῖτ',
 Εἰμοκλῆς ἦ γόγ' ὅ μινυθῶ-
 τε τὸν Κλεάνθω ἢ Ζλευδῶνα,
 σοφῆς

Etæmocles sunt pleriq̄ om-
 nes. Videtis quàm & ipsæ
 epistolæ graues sint ac se-
 niles. Postremò Aristæne-
 tus hic Oeneus est, Etæmo-
 cles Diana. Dij boni, quàm
 bene auspiciata omnia quâq̄
 congrua celebrandæ festis
 uitati. Ita per Iouem, inquit
 Hermon, supra hunc ac-
 cumbens: inaudierat autem,
 ut opinor, aprum quendam
 Aristæneto paratum, ut in
 conuiuio proponeretur, eoque
 putabat non intempestiuè
 factam mentionem apri il-
 lius Calydonij: at per Lares
 Aristænete, fac quamprimū
 sacri partem mittas, ne se-
 nex interim ille fame pe-
 reat, tanquam Meleager ta-
 befactus. Tametsi nihil
 queat acerbum accidere,
 quandoquidem Chrysippus
 hæc indifferentia censet es-
 se. Itane vos Chrysippum
 nominatis? inquit Zeno
 themis, erigens sese, maxi-
 maq̄ voce intonans: An ex

uno homine, qui non legitime philosophiam exerceat,
 nempe præstigiatore isto Etæmocle, Cleanthem ac Zenonem
 meli-

σοφὸς ἀνδράς; οἱ τι τοῦ θεοῦ καὶ
 οὐ τοῦ ὕμνου, ἔρεται ταῦτα; οὐ
 οὐ μὲν τῶν Διοσκυρίων ἡδύ,
 ἢ Ἐρωῶν, τὸς πολυκάμους πε-
 ρικάρκας, χυσοῦς ὄντας, καὶ
 δόσας δίκην, παραδοθῆς
 τῷ θεμῖω οὐ δὲ τῶν Σωσρά-
 το ζωαῖνα τῷ μαθητῷ ἰμοί-
 χων, ἢ Κλιόδημ, καὶ κατα-
 ληφθῆς τὰ ἄσχητα ἔπαθον. ὁ
 σιωπῆσι δὲ δὲν, τοιαῦτα σιω-
 πισάμφοι ἀδοτοῖς; ἀπὸ ὁ μα-
 σσοπὸς ἐγὼ τῆς ἰμαυτοῦ γυ-
 ραικῆς, ἢ δὲ ὁ Κλιόδημ, ὁ
 ἄσχητο οὐ. ὁ δὲ τῶν ξηρῶν μαθη-
 τῶν λαβῶν τὰ φόδιον παρα-
 καταβήκας, ἔπειτα ἄμοσα
 κατα τῆς πολιᾶς, μὴ ἀλη-
 φῆται, ὁ δὲ ἐπὶ τέλει αἰρεσι δραχ-
 μῶν δαναῖον, ὁ δὲ ἄρχω τοὺς
 μαθητὰς, ἢ μὴ κατὰ καιρὸν
 ἀπελῶσι τοὺς μισθῶν. ἀπὸ ἰκῆ-
 νο, ἔφη ὁ Ζωόθιμις, ἐν ἄρ-
 ἔξαρ, ὁ γυνοῖο, μὴ ἐπὶ φάρ-
 μακον ἀπελῶσαι Κρίτωνι
 ἐπὶ τὰ πατέρα, καὶ ἄμα ἔτυχε
 τῶν ὄντων, καὶ ὁπόσοι ἔτι λοιπὸν
 ἔρ

metimini, viros sapientes?
 At qui tandem estis ipsi vos,
 qui hæc dicitis? annon tu
 Hermon Castoris & Pollu-
 cis casariam, quam habes
 bant auream, circumtondis-
 sti? Cuius quidem facti pœ-
 nam dabis, carnisfici tradita-
 tus. Tu porro Cleodeme,
 nōnne Softrati discipuli tui
 vxorem supràsti? Nōnne in
 adulterio eo deprehensus,
 nefandissima passus es? An-
 non igitur silebitis, cū hu-
 iusmodi dedecorum vobis
 suis conscij? Atqui non
 sum meæ ipsius vxoris les-
 no, Cleodemus inquit, quem-
 admodum tu: neque disci-
 puli diuersantis apud me
 viaticum sustuli, quod is dea
 posuerat, eoque facto rapuis-
 se me per Palladem deierans
 abnegauit: neque quaternis
 drachmis fœnero, neque di-
 scipulo obitorio collo in
 vincula duco nisi in tem-
 pore mercedem persolue-
 rint. Verū illud, inquit Zeno: hemis, haudquaquam pos-
 sis inficias ire, te Critoni venenum, quo patrem necaret,
 ministrasse. Atque interea fortè bibebat: quicquid auem
 erat

ἐν τῇ λύλικι, περιήμιον οὐκ
 ἄν, κατεσέβλασεν αὐτοῖν
 ἐπιλάσαντες καὶ ὄζον ἴγατος
 νόστος, ὃν ἀνάστει ἄν. ὃ μὲν
 ἐν Ἑρμῶν κειμήλιον ἐν τῷ
 φαλλῷ τῶν ἑκράτων, πένοντο
 κῆρ, καὶ τὸς παρόντας ἐμαρτύ-
 ρεῖτο, οἷα ἐπιπύθη. ὃ Κλυδῶν
 μὲν δὲ (ὃ μὲν ἄχι λύλικα)
 ἐπιστροφῆς πρὸς αὐτοῖς τε τῶν
 Ζηνοδωμῶν, καὶ τῶν ἀεικλιῶν τῶ
 πύλων ἡραδῶν, ἔμυλο
 πρὸς αὐτοῖν κατὰ λόγους καὶ
 ἀπεικασίαν ἄν τῶν χέρον
 τα, ἢ μὴ βεβαιῶνται ἐπιχει-
 ρεῖν χεῖρα. καὶ ἑκράτας ἴζη
 νόστιμον, ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν
 κατεκλήθη, ὡς ἑστῶν, ἐπὶ
 ἑστραχισματι αὐτῶ ἀπλώ-
 ῶντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγένετο, ποικίλα, ὃ Φίλων,
 ἐξ ὃ κατ' ἐμῶν τῶν ἐγγύων,
 τὸ πρόχαρον ἐκῆνο, ὡς ἔδει
 ὄφειλε ἡμῶν ἑκράτας ἐπιπύθη τὰ
 μαθήματα, ἢ μὴ τις ἄρα ἢ
 βίον ἐνδύμειν πρὸς τὸ βέλ-
 τιον. ἐκάνως γὰρ πρὸς ὄν-
 τας

erat in calice reliquum (erat
 autem ferme semiplenus) in
 duos illos profundebat. Por-
 ro conspersus est pariter
 Ion, idque præmij tulit, quòd
 illi vicinus accumberet, a-
 lioqui eo malo nõ indignus.
 Hermon igitur demisso ver-
 tice merum è capite abster-
 gebat, eos interim qui præ-
 sentes erant, autstans, quòd
 id genus contumelijs esset
 affectus. Cleodemus autem
 cum non haberet calicem;
 inuadens primùm conspuer-
 bat Zenothemin: deinde læ-
 na comprehensum à barba;
 plagam in tempus erat illi-
 surus: ac senem fortasse nec
 casset, ni Aristanetus dex-
 tram sublatam retinisset.
 Is mox transcensò Zenothe-
 mide, inter utrunque mediis
 affedit, ut eo velui muro di-
 rempti, pacem inter ipsos a-
 gerent. Hæc igitur dum ge-
 rebantur, Philon, equidè ca-
 ria meo cū animo voluebam.

Primùm istud statim occurrebat, nullum esse operæ precium,
 si quis disciplinas perdiscat, nisi simul et vitæ rationes ad id
 quod est optimū, accommodet atque componat; cum videri illos

τας ἐν τοῖς λόγοις ἰσῶρων γα-
 λωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὁ-
 φησκάνοντας. ἴπτα δὲ ἄ-
 σην μι, μὴ ἄρα τὸ ἐπὶ τὸν πο-
 λῶν ἀγόμενον ἀλυθές ἢ, καὶ
 τὸ περὶ αὐτῶν ἀπάγχ τῶν
 ὀρθῶν λογισμῶν τὸς ἐς μοία
 τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἰκάνοις
 φροντίδας σωχῆς ἀφορῶν-
 τας, τοσούτων γὰρ φιλοσόφων
 παρόντων, ὃ δὲ κατ' ἐτυχίαν ἐ-
 ναλίνα ἕξω ἑμαρτύματος λῶ
 ἰδῆν, ἀπ' οἱ ἢ ἐποισν αἰσχρά,
 οἱ δὲ ἰσῶρον ἀσχιῶν δ' ἄ γὰρ εἰς
 τὸ οἶνον ἐτι ἀναφίρειν ἄ-
 ρηρ τὰ γινόμενα, λογισμῶν.
 ὅτι οἱ αὖ Ἐροιμοκλῆς ἀσπῆ
 ἐτι ἢ ἀποτὸς ἐγγράφῃ. ἀνίε
 ἔραπτο δ' ἔν τὸ ἀσχιῶν, καὶ
 οἱ μὲν ἰδιώται λοσμίας ὡάνν
 ἐπὶ μῶροι, ὅτι παροινῆσαν, ὅτι
 ἀσχιμονῆσαν ἐφάινοντο. ἀπ'
 ἐγὼ μόνον, καὶ κατ' ἐν ὡ-
 σιον αὐτ' οἰμῶν, ὅς γὰρ ἰδού
 μασον, οἱ δὲ μῶροι τινες εἶν ἀπ'
 τῶν σχημάτων. οἱ σοφοὶ δὲ
 ἴσιν.

ses idiotas illos summa cū modestia conuiuū agitantes, neque
 vīno petulantes, neq; inde corē sese gerētes: at ridebāt duntaxāt
 & iam damnabant eos opinor, quos dudū suspexerant, ex
 habitu iudicantes eos alicuius esse precij. Conirà sapientes
 illi,

qui verbis alios antecelle-
 rent, quān factis ipsis sese ri-
 diculos exhiberent. Deinde
 & illud veniebat in mēte
 rem, ne forte verum esset
 quod vulgò pleriq; dicebāt
 eruditionem à
 recta ratione bonisq; insti-
 tuis abducere istos, qui so-
 los libros spectarent, quib;
 solitudine curaq; quam il-
 li afferrent, perpetuò tene-
 rentur: quādoquidem quū
 ibi tam multi praesentes es-
 sent philosophi, ne casu qui-
 dem ullū erat cerere à pec-
 cando immunem: verum aliq;
 faciebāt turpia, aliq; dicebant
 turpiora. Neq; enim iam po-
 teram corū quae fiebant cul-
 pam vīno auctori imputare,
 me cū reputans cuiusmodi es-
 senti quae Epicurus neque
 cibo neque potu etiamdum
 gustato scripserat. Ita rerum
 vices praeposierat atq; inuē-
 sa videbantur, siquidē vidis-

ἡδονῶν, καὶ ἡδονορῶντο, καὶ
 ὑπερπίνοντο, καὶ ὑπερβί-
 βον, καὶ εἰς χάρας ἤσαν. ὁ
 θαυμάσιος ἦ Alcidas, καὶ
 ἰνέριον ὡς μέσος, ἢ αἰδῶμι-
 νος τὰς γυναικας καὶ μοι-
 λῶνας, ὡς ἂν αἰεὶ αἰεὶ αἰεὶ
 σαις, ὁμοιωτάτα εἶν τὰ ἐν
 συμποσίῳ, οἷς περὶ τῆς Eridos
 οἱ ποιητῶν λέγουσι. ὃ δὲ λέγει
 ἄλλος ἀντὶ τῆς Πηλῆος τὸν
 γάμον, εἰς τὸ μῦθον εἰς τὸ
 σάιδανον, ἀφ' οὗ τῶτον
 πόνημον ἐπ' Ἰλιάς γέγονεν.
 καὶ ὁ Eτοιμοκλῆς τοίνυν ἰδὼς
 κα μοι. τὴν ἰστορίαν ἰδὼν
 λέγει εἰς τὸ μέσον, ὡς περὶ τὴν
 μῦθον, ὃ μὲν τῆς Ἰλιάδος
 ἡ καὶ ἐξ ἑρῶσας αἰσῶν. οὐδὲ ἐν
 παύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνο-
 θεμιον καὶ Κλειόδημον φησὶ
 κύντων, ἐπὶ μὲν αὐτῶν ὁ
 Αἰσάνης ἐξ ἑρῶν, ἀπὸ
 κύντων μὲν ἐφ' ὃ Κλειόδημος
 ἰκανὸν, ἢ ἐκ γυναικῶν ἀμα-
 θῶν ὄντων, αἰεὶ οὐδὲ ἀμαθῶ-
 νος ἡμῶν, ὅρ τινα καὶ γὰρ
 τῆς ἐπιπέρας Zenothemis ac
 Cleodemus: quanquam mes-
 dius inter utrūq; intercesserat
 Aristanetus. Age, inquit Cleo-
 demus, impræsentiarum quidem
 sat est si literas nescire con-
 uincamini: sed crastino die vos
 uideam quibus conueniet
 modis.

illi, & in libidinem fereban-
 tur, & conuiuijs certabant,
 & supra modum sese potu
 cibiq; explebant: postremò
 vociferabantur, & ad mas-
 nus usq; conferendas ropie-
 bantur.^m Caterùm ac mirā-
 dus ille Alcidas, etiā
 meibat sub oculis omnium,
 nihil reueritus scæminas. Ac
 mihi quidem, si quis hæc quæ
 in eo conuiuij gerebantur,
 rectissime voluisset confer-
 re, simillima videbantur ijs
 quæ de Eride dea poëta fas-
 bulantur: nempe hanc, quòd
 non esset ad Pelei nuptias
 aduocata, malum in me-
 dium conuiuium abiecisse,
 ex quo tam ingens apud
 Troiam bellum fuerit ortū.
 Iliidem Etæmocles mihi vi-
 sus est epistola illa quasi ma-
 lo quopiam in medium pro-
 iecta, non minùs malorum,
 quàm Ilias habebat, excitas-
 se. Neque enim finem cōten-
 tionis faciebat Zenothemis ac
 Cleodemus: quanquam mes-
 dius inter utrūq; intercesserat
 Aristanetus. Age, inquit Cleo-
 demus, impræsentiarum quidem
 sat est si literas nescire con-
 uincamini: sed crastino die vos
 uideam quibus conueniet
 modis.

ἄποκειν αἰμοί, ὃ Ζη-
 νόθιμι, ἢ οὐ, ἢ ὁ λεοσμίατα ὅς
 Δίφιλῳ, ἢ αἰθ' ὃ, τι ἀδ' ἰάφο-
 ρορ εἰν λέγοντο τ' ἡμῶν
 τῶν λιτῶν, ὅθεν ἄν' ἢ τ' τοῖς
 ἀπύλων σκοπῆτι, ὡς πλεῖν
 λιτῶν, καὶ ὅθεν τοῦτο ἀμφὶ
 τὸς πλοῦσις ἀν' ἔχτι, καὶ λα-
 νόθι, καὶ τοκογλύφῆτι, καὶ
 ἐπι μὲν πᾶσι δόνητι. πᾶσι
 αὐτῶν ἰδούλι μισοῦντων, καὶ
 τῶν Ἐπικυρέων κατηγοροῦν-
 τῶν, ἐντοὶ τὰ ἀσχητὰ ἰδούλι
 ἔνκα ποιεῖτι καὶ πᾶσι, ἀ-
 γανακτοῦντων εἰ τις μὴ λαλε-
 σαι ἐπι δᾶνον. εἰ δ' ἢ καὶ
 ἔσῃτι, τὸσαῦτα μὲν ἰδούλι
 φουδοῖτε τὸσαῦτα δὲ τοῖς οἰ-
 κίταις ἐπιδιδούλι, καὶ ἄμα
 λέγων τῶν ὀδύλων πεισιπᾶν
 ἐπιχέρι, λιὸ ὁ πᾶσι ἔχτι τ' Ζη-
 νόθι μὲν, μὲν δὲ δᾶνον πᾶν-
 τοδ' ἀπὸν λιτῶν. καὶ ἔμνη, ἢ
 λῦσας ἐντῶν μὲν, ἀπὸ ἰ-
 πᾶν αὐτὰς τὸ ἰδούλι, ἀν'
 ὁ πᾶσι οὐκ ἀνῆκε, καρτερῶς
 ἐντῶν ὀφῆτι καὶ ὁ Ἐρωον,

modis. Responde mihi Zeno-
 themi, vel tu, vel elegantissi-
 mus iste Diphilus: quae tandē
 gratia pecuniae possessionem
 inter indifferētia ponendam
 esse censeis, eum ex omnibus
 nil aliud spectetis, quān ut
 ipsi quamplurimum pecuniae
 possideatis, atque ob id cau-
 se semper apud divites here-
 tis, foeneratis, atque usuris in-
 cumbitis, neq̄ non mercede
 docetis? Rursum cur volus-
 ptatem detestemini, atq̄ hac
 de causa Epicureos in ius vo-
 cetis: cum ipsi voluptatis gra-
 tia turpissima tum facitis,
 tum patimini: indignē fe-
 rentes si quis vos non vocā-
 rit ad cenam. rursum si vo-
 cemini, non sat est tantum
 vorare ut cibo turgeatis, nisi
 et famulis tantum done-
 tis. Atque haec cum diceret,
 pariter et lintum reuella-
 re conatus est, quod Zeno-
 themidis puer tenebat, omni
 carniū genere refertum:

planēque futurum erat, ut apertum illud ac solutum me-
 dium in solum abijceret, nisi quia puer non omittebat ē ma-
 nibus, graviter aduersus trahentem retinens. Hic Hermon

Ἀπιδὸρ μία ὄρνις ἐκάσθ, καὶ
 θρίας δύο, καὶ λαγῶα, καὶ ἰ-
 χθύς ἐκ ταγλιῶου, καὶ ὄσθα-
 μοῦιδόν, καὶ ὄσα ἰντραγαῖν,
 καὶ ἰχθῦ ἀπφίριθῶα ταῦτά,
 πεῦκεῖθ δὲ οὐχ ἔν ἐκάσθ σι-
 γάκιον, ἀμ' Αἰσαίνεθ πῦ
 καὶ Εὐκείθ ἐπὶ μίδς τραπέ-
 ζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐ-
 τῶ ἐκάτερον ἰχθῦ λάβειν.
 Ζηνοθιμιθ δὲ τῶ Στωϊκῶ,
 καὶ Εὐρώνιτῶ Ἐπικούρηθ, ὁ-
 μοίς κοινόν καὶ τέτοις ἔ-
 τα ἔξει Κληθύμθ καὶ Ἴωνι,
 μίθ' ἔς τῶ σνμφίθ καὶ ἰμοῖ,
 τῶ Διφίλθ δὲ τὰ ἀμφῶν ὁ-
 γὰρ Ζηῶων ἀπειγλύθα. καὶ
 μίμνησὸ μοι τούτων, ὦ Φί-
 λων, διότι δὴ δεικνῆ ἔν αὐτῶς
 ἰχθῶσιμον ἔς τὸν λόγον. Φιλ.
 μὲν δόσμου δὴ. Λυκ. ὁ τοῦ-
 νω Ἴων πρῶτ' ἔν ἀρχομα,
 ἔφθ, ἂ Ἰλοκῆ καὶ μικρὸν ἐπι-
 ἔφθ, ἰχθῦ ἰχθῶσι, ἔφθ, τῶ-
 τῶν ἀνθρώπων παρόντων περὶ
 ἰδιῶν τι καὶ ἀσωμάτων ἁ-
 πῶν,

Primus igitur exordiat, inquit, si quidem videtur. Deim-
 de ubi paulisper intersiluisse: Conueniebat, inquit, fortas-
 sis, ut apud eiusmodi viros de ideis, atque in corporeis sub-

vocant, singula singulis a-
 ues, carnes aprugna, pula
 palporina, piscis Tageni-
 cus, placenta: breuiter, il-
 la, quae unque liberum est,
 seu velis in aluum condere,
 seu domum asportare malis.
 Apponebatur igitur non sua
 cuique quadrula, verum An-
 ristaneto atque Eucrito ean-
 dem in parte mensae una am-
 bobus communis, ita ut de
 sua virique parte quae se spe-
 ctaret, esset edendum, aut
 tollendum. Deinde altera
 Zenothemidi Stoico et Her-
 moni Epicureo, et his item
 inter ipsos communis. Deim-
 cept Cleodemo atque Ion-
 Post hos sponso ac mihi.
 Porro Diphilo duorum pars
 apposita, propterea quod
 Zeno iam discesserat. Haec
 facito, Philon, uti memo-
 ria teneas. nam paulo post
 ad intellectum narrationis
 erunt vsui. PHIL. Memia
 nero sané. LVC. Tum Ion:

Aaaa & stanis

πᾶν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας,
 ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγῃ μοι,
 ὅπως μὴ κατὰ ταυτὰ φιλο-
 σοφοῦσι, περὶ γάμων ἔγωγε τὰ
 ἀνότα. τὸ μὲν οὖν ἄεισερῶ,
 μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀπὸ πα-
 θομήφους Πλάτωνι καὶ Σω-
 κράτη, παῖδες αἶψα μόνον
 γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀπρηλιθῶν
 ἄν περὶ ἀρετῶν. εἰ δὲ δὲ καὶ
 ζωακίον γάμων κατὰ τὰ
 Πλάτωνι δοκουῦτα, κοινὰς
 εἶναι ἰκέων τὰς ζωακίας,
 ὡς ἔξω ἴκλον εἶμυρ. γίγνωσκεις
 πὶ τούτοις ἰγνῆτο, ὡς οὐκ ἐν
 κοινῶν γάμοις. Διονυσό-
 δωρ^ϑ δὲ, εἰ πάντων, ἔφη, βαρ-
 βαρικὰ ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ
 ἄν ἐνείκομεν τὸν ἴκλον ἐπι-
 τέτα, καὶ παρὰ τίνι; ἢ σὺ γὰρ
 φθίγγη ἰάθαρμα; ἄπειν. οἱ μὲν
 καὶ ὁ Διονυσόδωρ^ϑ ἀντι-
 λοιδορεῖτο τὰ ἀνότα, ἀπὸ ὅ
 γραμματικὸς ἴσιαι^ϑ ὁ βίβλ-
 τισ^ϑ, παύσασθε, ἔφη, ἔγωγε
 φῶ

stantis, deq; animi immo-
 talitate sermo haberetur: ve-
 rum ne mihi contradicant
 ij, qui diuersam philosophiæ
 sectam sequuntur, de nuptijs
 dicam ea quæ congruunt.
 Atq; illud quidem optimum
 fuerat futurum, si nuptijs o-
 pus non haberemus sed Pla-
 tonis ac Socratis dogma se-
 cuti, à faminarum commere-
 cio nos penitus abdicare-
 mus. Etenim qui ita fecis-
 sent, ij demum ad absolutam
 illam virtutem pertingere
 potuissent. Quòd si viris om-
 ninò ducendæ sint uxores,
 vt eas iuxta Platonicam sens-
 tentiam inter se communes
 habeant, videlicet quò zea-
 lotypia vacemus. Hæc quum
 essent risu excepta, vt quæ
 nimis intempestiuè diceren-
 tur, tum Dionysodorus: Non
 tu desines, inquit, barbarica
 ista nobis occinere? Nam v-

bi zelotypiam istam repe-
 rias, aut apud quem? At tu etiam hiscere audes, inquit,
 sterquilinum? Ad hæc Dionysodorus, opinor, iam erat
 conuicia quæ conueniebat, regesturus, verum Gramma-
 ticus Isthicus vir optimus ille: Desinite, inquit, ego vo-
 bis

ἄρ' ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀνα-
 γνήσομαι, καὶ ἀρξάμενος ἀνε-
 γιγνώσκω. καὶ ἔρ ταῦτα, ἄγε,
 μίμημα, τὰ ἐπιγῆα.

Ἡ οἷη πότ' ἄρ' ἔγχε Αἰεσα-
 νίτη ἐν μεγάροισι,

Δία Κλειανθίς, ἀνασσ' ἱ-
 πέφειτ' ἐνδ' οὐκείως,

Πρῆχουσα πασσάων ἀλ-
 λάων παρθενικάων,

Κρέσσωντ' Κυθέρης, ἠδ'
 αὐτῆς σιλήως,

Νυμφίε καὶ σὺ δὲ χάρει,
 καρτερῶν κρατίσι φίλων,

Κρέσσων Νηρηῶ, καὶ Θέ-
 τιδ' ὅσ' ἀειδός.

Ἄμμου δ' αὐθ' ὑμῖν ζῶ-
 τον θαλαμῆιον ὕμνον

Ξιπὸν ἰσ' ἀμφοτέροισι
 ποταμῶν ἀεσάμεθα.

γίλατ' οὐδ' ἐπὶ τότοισι, ὡς τὸ
 ἄκός, ἡνομήσθαι, ἀρεῖσθαι ἢ.

διητὰ παραχάμενα ἔδεα. καὶ
 ἀνέλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰε-

σαίνετον καὶ Εὐκείλον τὰ πρὸ
 αὐτῶν ἐκάτερον, ἡ ἀγὰ τὰ μὰ,

καὶ ὁ Χαρίας, ὅσα ἐκείνη ἐ-
 πατο, καὶ ἰσὺν ὁμοίως, καὶ ὁ

Κλειόδηλον, ὁ δὲ Δίωλον ἠξίον
 καὶ τὰ ὡς Ζεύωνι ἠδὲ ἀπίοντι

Κλεοδέμω. Πορρὸ Διφίλου

et epithalamion recitabo.
 simulq; cepit legere. erant
 autem Elegiaci versus hi, si
 satis memini:

Nuper Aristaneti in œ-
 dibus unica summa

Nutrita est studio dius
 Cleanthis hera,

Virginibus cunctis reli-
 quis prastantior una,

Vel potior Phœbe, vel
 potior Venere:

Salve & tu iuuenū valim
 disime sponse valentum,

Nereo prior, ac fortior
 Aeacida.

At rursum vobis hoc car-
 men saepius olim

Commune ambobus cō-
 iugiale canam.

Hæc, ita ut est consentaneū,
 risus est consecutus. Reliquū

erat, ut cibi tolleretur. Iam-
 que tollebant Aristanetus

atque Eucritus ex his quæ
 sibi fuerant proposita, suam

utque partem. Tum ego
 quæ mihi & Chareas item

quæ sibi erant proposita.
 Eundem ad modum Ion &

etiam Zenonis digressi partem
 Aaaa 3 tollere

παρατιθέμενα φέρεσθαι, καὶ ἴ-
 αγγε μόνω παρατιθέωσι οἱ
 αὐτὰ, καὶ πῶς τοῖς θεακόνους
 ἱμάχιον, καὶ ἀντίσπον, τῆς
 ἕρμιον ἀντιπαλημμένοι, ὡς
 ποιεῖ τὸ Παρόικον νεκρὸν ἀν-
 θέλωντον, καὶ τέλει ἑνικύθη,
 καὶ ἀφῆκε, πολλὰ γέλωτα πα-
 ρασχῶν τοῖς συμπότοις, καὶ
 μάστιγα, ἐπὶ ἀγανάκτησιν ἀ-
 πτό, ὡς ἄρ τὰ μέγιστα ἴδιον
 μιν ἔ. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶ-
 να καὶ Ζηνοθέμιον ἅμα κατα-
 κτανθῶν, ὡς πρὸ ἕρμιον, ὃ μὲν ἕρ-
 μῶν, ὃ Ζηνοθέμιος ὁ δὲ ἕρ-
 μῶν, παρέκθετο δὲ αὐτοῖς τὰ μὲν
 ἕρμιον ἀνάστα ἴσα καὶ ἀνάστον
 ἕρμιον ἕρμιον ἢ ἄλλοις ἢ πρὸ τοῦ
 Ἑρμῶν ἕρμιον ἕρμιον, ὡς,
 φημι, τυχερὸν, ἴδα δὲ καὶ τῶν
 παρὰ ἀναυθῶνα, πλὴν ἑαυτῶν ἕ-
 καστερον, ἐν τούτῳ βίβω ὁ Ζη-
 νοθέμιος, καὶ μοι, ὃ φίλων,
 πάντων πρόσχετε ἕρμιον, ὃ μὲν γὰρ
 ἕρμιον ἕρμιον ἕρμιον τῶν
 παραθέτων. ὃ δὲ Ζηνοθέ-
 μιος, φημι, πλὴν παρὰ αὐτὸν ἀ-
 φῶς,

laturus erat, ibi Zenothemis (sed tu mihi nunc quammaximè
 fac animum aduertat: iam enim ad ipsum negotij caput per-
 uenimus) Zenothemis, inquam, omissa ea quæ sese spectabat,

eam

tollere parabat. affirmantē
 vni sibi ea fuisse propozita:
 atque hac de causa cum mi-
 nistris dimicabat, ac vicis-
 sim inter sese trahebant, ma-
 nibus utrinque in auem in-
 iectis, non aliter quàm Pa-
 trocli cadaver hinc atque il-
 linc attrahere conantes. Po-
 stremod vicit ille, atque absc-
 iulit, plurimum interim vi-
 sum præbens conuiuiis: ma-
 xime cum eam ob rem postea
 grauiter stomacharetur, pe-
 rinde quasi atroci affectu
 iniuria. Iam verò Zenothe-
 mis atque Hermon, qui pas-
 riter, ut dictum est, accuma-
 bebant, alter superius, pu-
 ta Zenothemis, alter infra,
 hunc, reliqua quidem, quo-
 niam equalia fuerant appo-
 sita, circa pugnam sustule-
 rant: ceterum auis quæ ia-
 cebat ad Hermonis partem,
 erat altera paulo pinguior,
 idcirco ita casu euenerat, opi-
 nor. Iamque suam vterque sub-

ρας, τὴν πὲρ Ἑρμωνος ἀνά-
 κτω, πιστότερον, ὡς ἐφ' ἔλεγχον.
 ἰδὲ αὐτοῦ πλάττω, καὶ ἐν ἑα
 πλοκῶν ἔμ' βοῦ τὸ ἐπὶ τού-
 τοις, καὶ συμπεσόντων ἰσομορ-
 κήλους ταῖς ἔρρισι, αὐταῖς
 εἰς τὰ πρόσωπα. καὶ τ' ὡς ἰσ-
 μορ ἰσαληθμοί, ἰσκαλῶν-
 τὸ βοῦ ἔμ', ὁ δὲ Κλειόδημορ,
 ὁ Ἑρμων, ὁ δὲ Ζηώθιμις Ἀλ-
 κιδάμαντα καὶ Δίφιλον, καὶ
 σκωπῶν, οἱ μὲν ὡς τῶτον, οἱ
 δὲ ὡς ἰσμορ, πάλιν μόνου τοῦ
 Ἴωνος ἰκάνου δὲ μέσορ ἰσμο-
 τὸρ ἐφ' ὄλασιν, οἱ δὲ ἰμάχον-
 το συμπλακόντων. καὶ ὁ μὲν
 Ζηώθιμις, σκόφον ἀράμι-
 νος ἑστὸς τῆς τραπέζης, καὶ με-
 νορ πὲρ τοῦ Ἀεισανέταν, ῥι-
 πῆ ἐπὶ τὸν Ἑρμωνα, Κακεί-
 νου μὲν ἑμαρτι, παρ δὲ οἱ
 τράπτ' ἄλλη. Διῶλι δὲ τοῦ
 θυμίου τὸ κρανίον ἐς ἄνω,
 κηρῶ μάλα, καὶ βαθῆ τρα-
 ματι. βοῦ οὐδ' παρὰ τῶν γυ-
 ναικῶν ἰσμορ, καὶ λατρίδου.
 Ἐρμὸς τὸ μεταχμιορ ἀπο-
 λῶ, καὶ μάλα ἡ μήτηρ τοῦ
 μαρα.

Itaque mulierum coorta vociferatio, quæ medium in præ-
 lium insiliebant: cum primis autem adolescentuli mater, cum

eam quæ ante Hermonē ias-
 cebat, tollere est aggressus: quæ quidē (ut iam diximus)
 erat pinguiuscula. At ille cō-
 trā nitens retinebat, haud si-
 nens ut eam se potiores fer-
 ret. Inter hæc clamore coor-
 to, utriq; in alterū irruentes,
 ipsis auib; facies mutuo cæ-
 debant, ac barbis inuicē pres-
 hensis auxilio aduocabant,
 hic quidem Cleodemum, pu-
 ta Hermon: ille verò, nempe
 Zenohemis, Alcidamantem
 ac Diphilum. Ac ceteri quis-
 quē ad partes accesserunt, par-
 tim huius, partim illius, præ-
 ter unū Ionem, qui sese neu-
 trum atque ancipitem serua-
 bat. Cæterum illi inuicem
 conferti pugnant, ac Ze-
 nothemis quidem scyphum ἐ
 mensa sublatum, eum qui co-
 ram Aristaneto stabat, abie-
 cit in Hermonem,

Atq; hunc haud tetigit,
 aliò sed flexus aberrat:

verum sponsi caput dissecuit
 alto grauisimòque vulnere.

μαρακίς, ἐπὶ τὸ αἷμα ἔειδ', καὶ
 ἢ νύμφη δὲ ἀντιπίδουσα, φοβη-
 θῆσα ὡρὶ αὐτῆ. ἐν τοσούτῳ δὲ
 ὁ Ἀλκιδάμας ἦείσαν, ὦ Ζη-
 νοθέμιδι συμμαχῶν, καὶ πᾶς
 τάξας τῆ βακχίαια, τῷ Κλεο-
 δήμῳ μὲν τὸ κρανίον, ὦ Ερ-
 μων ὁ δὲ πᾶν σιαγόνα ἐπέ-
 τριψε, καὶ τῶν οἰκτιῶν ἰνίαις
 βουθῶν αὐτοῖς ἐπιπαρόντας
 λιπέσσωσιν· ὃ μὲν ἀπετρο-
 ποντο ἐκείνοι, ἀπ' ὃ μὲν Κλεο-
 δήμος, ὁρθῶν ὦ δακτύλῳ τὸν
 ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμιδι ὁ
 ἐξέστυπεν, καὶ πᾶν ῥίνα περὶ τοῦ
 ἀπέτραχεν, ὃ δὲ Ερμων τὸν
 Δίφιλον, ἐπιξυμμαχίαν ἤ-
 κοντα τῷ Ζηνοθέμιδι ὁ, ἀφῆ-
 κεν ἐπὶ λιφαλίῳ ἀπ' τὸ λιπυ-
 τῆρ ὁ. ἐπῶθη δὲ καὶ Ἰστίῳ ὁ
 ὁ γραμματικὸς, ἐβλήθη αὐ-
 τοῦς ἐπιχαρῶν, λάξ, οἶμα,
 αἰς τοῦς ὀφύοντας, ἄπο τῷ Κλεο-
 δήμῳ, Δίφιλον ἔβαν οἰκτιρῶ-
 τῶ. ἐκαὶ οὐδ' ἄλλοι ὁ κα-
 τὰ τ' αὐτῷ Ομηρον, Αἴμ' ἰ-
 μείων. πολλὰ τῶ βαχίης γέ, καὶ δα-
 κρύων μέγα λυγῶν. καὶ αἰ-
 ῶν γυναικῶν ἐπῶνον, ὦ Χαι-
 ρεῖα

na undique erant omnia : dum ὁ mulieres eiularent Chae-
 ree

iam sanguinem eius aspexisset: praeterea ὁ sponsa metu
 territa prosiliit. Inter haec
 Alcidas strenuum virum
 praestitit, cum Zenothemidi
 ferret opem. ὁ illi suo bac-
 culo, Cleodemi quidem cal-
 uariam, Hermonis vero ma-
 xillam cominuit: adhaec ὁ fa-
 mulis aliquot opitulari pui-
 tes vulneravit: quāquā illi ni-
 hil his rebus terrii cesserūt:
 verum Cleodemus intentato
 digito Zenothemidi oculum
 effodit: tum admotus narem
 mordicū auulsit. Porro Her-
 mon Diphilum Zenothemidi
 suppetias ferre conatū, ὁ spē-
 da in terram praecipitem deo-
 dit. Sauciatus est ὁ Istaeus
 grammaticus, dum interuen-
 tu suo studet eos dirimere:
 calice videlicet in dentes il-
 lius illiso, idē a Cleodemo,
 eum hunc Diphilum esse cre-
 didisset, non Istieū. Iacebat
 igitur miser ille iuxta suum
 ipsius Homerum, sanguinem
 ab ore vomens. Praeterea tu-
 multus atq; lacrymarū plea-

ρία περιχρῆσα, οἱ δ' ἄπο
 καίπαυον. μίγισον δ' ἰω
 πάντων λακῶν ὁ Αλκιδά-
 μας, ἐπὶ ἀπαξ τὸ καθ' ἑω-
 τὸν ἰτρέψατο, πᾶσαν τὸν
 πρὸς ἄλλους, καὶ ποιοὶ ἄν, ἐν
 ἰδίῳ, ἔπισσον, ἢ μὴ κατ' ἄξι τῶν
 βακχεῖαν. ἐγὼ δ' παρὰ τὸν
 βίχρον ὀρθὸς ἐφίσεως, ἐάρων
 ἔκαστα, οὐκ ἀναμινυὲς ἔμους
 τὸν, ἐπὶ τῷ ἰσιῶς διδασχῆς
 ὅς ἐστιν ἐπισφαλὲς ἰσχυρῶν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν ἢ
 Κρηταῦρος εἶδον ἄν, πρᾶξι-
 λας ἀνατριπομένης, ἢ ἄμα
 ἰκκηχμύρον, καὶ σκύφους δι-
 πλισμύνης. τέλος δὲ ὁ Αλκιδά-
 μας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον,
 σκότ' ὄμια ἔποιον, καὶ τὰ
 πρᾶγμα, ὡς τὸ ἄκρος, μακρῶ
 χαλιπᾶτιρον ἐγγύητο. καὶ
 ἦ ὁ ῥαδίως ἀπέρριπτον φω-
 τὸς ἄκρου, ἀπὸ ποτὰ ἰπρά-
 ρθη καὶ ἀνὰ ἔν τ' σκότ' καὶ
 ἐπὶ παρῶν τις λυχνιον ποτὲ
 κομίζων, κατιλέφθη Αλκι-
 δάμας μὲν, τῶν ἀνλιτέλια
 ἀπρυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν
 σως.

tenebris. Post ubi accederei nescio, quis, lucernā tandem appor-
 tans, Alcidas quidē repertus est tibičina veste sustollēs, viq̄

reā spōse circūfusa, dumq̄
 alij has student compefcere.
 Porro maxima malorum om-
 nium pars erat Alcidas
 mas, posteaquam semel ad
 suū redisset ingenium, series
 quicunq̄ forte in ipsum in-
 cidisset. Neque verò pauci in
 eo praelio cecidissent, scito,
 ni baculum is fregisset. Ego
 porro iuxta parietem erectus
 assistens, spectabam omnia,
 neque me ei negotio admi-
 scebam, nimirum Istiei iam
 doctus exemplo, quā esset
 periculosum eiusmodi con-
 flictus velle dirimere. Lapi-
 thas itaque Centauroiq̄ vi-
 disses, everti mensas, effundi
 sanguinem, projici scyphos.
 Demum Alcidas submer-
 sa lucerna magnas induxit
 tenebras. Jamq̄ res, ut est
 coniectu facile, atrocior e-
 tiam multò esse cepit, præ-
 sertim cūm haud esset pro-
 cliue luminis copiā alicunde
 recuperare: sed multa inter
 rim ac saeva patrata sunt in

αὐτῶν ἐχθρῶν αὐτῆς σπονδίας
 [αὐτῶν Διονυσόδωρος] δὲ, ἀπό
 τι γιλοῖον ἐφαράθῃ ποιῶν.
 κῶς σκύφος ἦ ἐξέπιον ἐν τῷ
 πόλῃ, ἕξασαν ἄνδρος αὐτῆς, ἔτ'
 ἀπολογίζετο, ἰὼνα ἐφ' αὐτῆς
 λόμνον ἐν τῇ ταράχῃ, δύναι
 αὐτῶς, ὥπως μὴ ἀπόλοιτο· ἢ ὁ
 Ἴων κηδεμονικῶς ἔλαχε τὸτο
 ποιητικῶν ἐπὶ τῶν σικλῶν.
 θητὸ συμπόσιον, τελευτήσασθαι
 ἐν τῷ δακρύων αὐθις ἄς γέλωτος
 τα, ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάματι· ἢ ὡς
 Διονυσὸς δάκρυ καὶ ἰωνί οἱ τῆς
 τραυματικῆς φορέσθαι ἐξεκο-
 μίλουτο, πονήρας ἔχοντες, καὶ
 μάστιγα ὁ προσηύτης Ζηνοθέ-
 μης ἀποφύρατος· τῆ μὲν τῆς ἐπι-
 ροῆς, τῆ δὲ τῷ ὀφθαλμοῦ ἔπειτα
 δακρυμῶν, βῶν ἀπόκρυπτα
 ἐπὶ ἀληθῶν ὄντων, ὡς τῆ ἢ Ἐρ-
 μῶνα, καὶ πρὸς ἐκ κακοῖς ὄντα
 (δύο ἦν ὁ δόνητας ἐξέκκοπτο)
 ἀντιμαρτύρησαι λίγουντα,
 μεμνήσομέναι, ὡς Ζηνοθέμι,
 ὡς ἐκ ἀδιόφορον ἢ γὰρ τὸν πό-
 νον· ἢ ὁ νυμφίος ἦ, ἀκροαμῆς
 ἐν τῷ τραῦμα ἢ Διονίους, ἀπὸ
 γέλωτος ἄς πλὴν οἰκίαν, ταυνίας
 κατὰ γημμῆτος πλὴν κεφαλῆν,
 ἀ Διονίκοις εὐρατο, domū reuectus est fascijs reuincto capite,

cum illa congredi pugnantem,
 Dionysodorus autem in alia
 quodā ridiculo facinore de-
 prehensus est. Nam ut surre-
 xerat, scyphus è sinu illius ex-
 lapsus in solū decidit: postea
 excusans aiebat Ionem in tu-
 multu calicem sublatum sibī
 tradidisse, ne periret. Id ita
 factū, Ion admodū sollicitē
 quasi patronū agens affue-
 rabat. His rebus dimissū est
 cōuiuiū, à lachrymis denuō
 in ridiculū exitū conuersum,
 idēq; Alcidadamitis, Dionyso-
 dori, atq; Ionis gratia. Por-
 rō qui erāt sauci, sublatis fac-
 cinæ ritu forās deportaban-
 tur miseris affecti modis, ma-
 ximē senex ille Zenothemis,
 pariter tū oculo tū nare mus-
 tilatus, enecari se praecrucia-
 tu clamitans: adeō ut Her-
 mon, quanquā ne ipse quidē
 expertus malorū (nā huic dua-
 dentes fuerāt excusis) palam
 attestaretur: Memineris, in-
 quiens, ὁ Zenothemis, ne post
 hac dolorē in medijs habedū
 ducas. At sponsus iā vulnere
 eisdem

ἐπὶ τὸ σῦν ὁ ἀνατιθέας, ἐφ' ὃ
 πῶ νύμφῳ ἀπάξην ἕμην.
 κορ, σικρὸς ἀθλιος τὸς γάμους
 ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄκωρ δὲ ὁ
 Διόνικος ἐπιμύθετο δὴ τὰ
 διωατὰ, καὶ καθυδύσουτο
 ἀπύροντα, ἐμοιούτων οἱ πομποὶ
 ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μὲν τοι Ἀλκι-
 δάμας κῶτῳ ἕμανον. ἄλλ' ἐξ
 ἀκνήθησαν ἐκβαλῶν τὰ ἄν-
 θρα, ἐπὶ ἅπαξ καταβαλῶν ἐξ
 αὐτῶν κλίνας, πηλαγίους ἐξ
 καθυδύ. Τὸ γό σοι τέλος, ἄκα-
 ρὲ Φίλων, ἐγγύθι τῷ συμπη-
 σί, ἢ ἄμενον τὸ τραγικὸν ἐν
 κῆρῳ ἀπῆρτο, Πομπὰ μορφὰ
 τ' Ἀσμονίωρ. πομπὰ δ' ἄλη-
 θῆς ἑρῶν ἔσσι θεοί, καὶ τὰ δλο-
 κησύντ' ἐκ ἐπιπέδῳ ἀπέσδ' ὅς
 κητα γὰρ ὡς ἀλιθῶς ἀπέβη κὴ
 ταῦτα. ἐκῆρό τε μὲ μᾶθῃκα
 ἔσθ, ὡς ἐκ ἀσφαλῆς, ἀπράγ-
 μονά ὄντα σωεῖσι ἄδωα
 τοῖσιν τοῖς φίλο-
 σόφοις.

Rursum qua cered speraris,

Ea frustratò non contingunt.

Si quidem ὅ ἡεε planè præter expectationem atq; inopinatè
 exierunt. Præterea ὅ illud iam didici, non esse tutum,
 cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis
 agitare conuiuium.

eidem impositus vehiculo,
 quo sponsam fuerat abdu-
 xurus. Atque ita miser ille
 nuptias acerbas celebrarat.
 Deinde ὅ alijs item Dioni-
 cus pro sua virili remedium
 adhibuerat. Postremò post-
 quàm iam dormierant, aspor-
 tati sunt plerique medijs in
 vijs vomentes. Cæterùm Al-
 cidamas inibi remanebat.
 Neq; enim valebāt hominem
 extrudere, posteaquam semel
 sese in spondā abiecerat, atq;
 ibi transfuersus accubuisse.
 Hic erat, ὁ bone Philon, eius
 exitus coniuuij, de quo rectis-
 simè illud dici possit, quod
 in fine Tragediarum non
 nunquam accinitur:

Sunt fortuna varij casus.

Plurima qua haud spe-
raueris vnquam,

Ea conficiunt numina di-
uina.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a NOVAM quandam.] Exordium ab admiratione & rei novitate. b Proinde nunquam.] Petitio. c Extraq; teli.] Hoc est, in tuto, citraq; periculum. d A' mero.] Excusatio. e Odi memorem.] Innuis poetia, non oportere meminisse eorum quæ in convivijs vel sunt vel dicuntur. Ex institutione autem Lycurgi, qui natu maximus erat, stabat ad ostium, & ad publica convivia ingredientibus ostendebat fores, dicens: Per has nullus egreditur sermo: admonens, nihil effugiendum si quid liberius dictum esset in convivio. Horatius hoc quoque inter iucundi convivijs commoditates commemorat:

— ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminet.

Huc pertinet ille Græcorum Senarius:

Τὸν δὲ γυμνασίου ὄρεον ἄς οἶον γε ἀφ᾽ οὐ:

Inscribo vino, si quæ iurat fœmina:

Innuens, irrita esse solere, quæcunque in comotationibus effusuntur. Huc ascribendum, maiores Baccho simul & ferulam & oblivionem consecrâsse: nimirum hoc innuentes, non oportere meminisse quid in convivio peccatum sit, aut cerè levem admodum ac puerilem reprehensionem sufficere. Nam ferula pueros sædi solito, vel Iuvenalis indicat:

Et nos ergo manum ferulæ subduximus—.

f Verùm Agamemnoniæ.] ΑΜ' ἐν ἀγγελίῃ, id est,

At non Atridæ sic est Agamemnoni visum.

Carmen est ex Iliados Homericæ libro primo sumptum: quod ceti proverbialiter usurpatur, cum quis tyrannico more, sequitur non quod dicitur æquitas, sed quod animo collubitum sit. g Aristænetus.] γελωπιός. h Melitæum.] Melitæus castellus dicitur is qui habetur in delicijs, ac lautius in ocio alitur ad voluptatem, non ad usum. i Opiparam.] Olim canam summo apparatu & omnigenis lauticijs assatim instructam, opiparam vocabant. k Syllogismus cornutus.] Dialecticè cornutum appellant Syllogismum, dilemma, velut inexpugnabilem. l Optabam vt terra.] παροψία, sumpta ex hoc hemistichio

hémiffichio Homericæ Iliad. 4. τὸν πολυκαρὸς ἀρεῶν χθών, id est, Tellus ipsa mihi tunc ampla debiscat. in Cæterum admirandus.] Hoc fortasse turpe & inuerecundum, petulans & obscenitatem tunc etiam, scis & hodie: quia in loco publico & in conspectu aliorum aut præsentium, aut præterentium fiet.

ἙΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑ

DIALOGI MÆ-

λογοί.

reticij.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

VT in superioribus dialogis, breuioribus quidem illis, Lucianus cum superiorum tum inferiorum res irridet, sumpta, ut videtur, occasione partim ex Homero, & ceteris epicis, partim ex Tragediarum quoque scriptoribus: ita in hisce meretricum colloquijs, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciuam persequitur, idque accepta eius rei occasione atque materia ex Menandro, & eius gratis comædis. Eadem enim & illic argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentij ac Plauti conuersionibus coniecturam facere licet. Quod si autem in re non usque adeo graui aut periculosa etiam diuinare licet, videtur Lucianus exercitandi quoque gratia huiusmodi lusitasse, quippe qui ijs quibus aliquando rhetoricam tum alibi, tum in Gallia quoque professus est, huiusmodi quasi exempla quædam proposita voluerit. Ita enim accuratè hic vbique Atticam elegantiam ac proprietatem custodiuit, ut prorsus ad imitationem hæc composuisse videatur. Neque verò hoc loco crimini nobis verterit quispiam, quasi meretricia hæc, & infanda etiam nonnulla, Latina facta iuentuti legenda proponamus. Nam præterquam quòd suscepto operi seruiendum fuit, etiam illud defendere nos debet, quòd ex sapientioribus quoque dixisse quidam fertur: Mala cognoscenda esse, non ut faciamus, sed ut facilius cuitemus.

ΓΑΓ.